C:\Users\Plazma\Desktop\301\Sedláček-Mystérium Blankytné věže.PDB

PDB Name: Sedláček - Mystérium
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 24.3.2003
Modification Date: 24.3.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Mystérium Blankytné věže

Sedláček Miroslav

Předmluva

Byla to vysoká hora, daleko od lidí, daleko ode všeho, na samém okraji světa za věcí, která se nazývá moře. Pyšná, pevná a nezdolná. Hora, která vyčnívá z vod jako varovný prst ukazující k nebesům. Nebylo zde zeleně, nebylo zde rostlin. Ani ptáci svými velkými perutěmi nedoletěli k tomuto místu, tak bylo vzdálené od pevniny. Tiché, nepoddajné, výhrůžné.
A přece, vzdor tomu, co je psáno výše, stála na samém vrcholu této hory okázalá věž z modrého kamene. Byla nezměrně vysoká a snad se dotýkala samotných nebes. Přesto však v horním patře věže plápolal divoce oheň, tak jako oheň Farský, jenž lodě bezpečně vedl k přístavu. Strašidelně, tajuplně, ba děsuplně působil by oheň na proplouvající loď, kdyby bylo takové lodě, která by až sem doplula.
A vzdor nepříznivému kraji, žili ve věži lidé. Seděli tam, v samém vrcholu věže, a sledovali nebesa, stejně modrá jako věž sama. Byli tři. Stará, slepá věštkyně, muž ve středních letech s knírkem a mladá dívka. Všichni byli napjati jak tětiva přesného luku, všichni cosi očekávali. Hvězdy tady, daleko od pevniny byly jasnější a zářivější, a k těm, kteří znali umění proroků, přístupnější.
Stará věštkyně tiše promluvila: "Kometa ohlásí jeho příchod a on bude stát ve světle půlnočního žáru. Zrodí se v zemi zvrácených hroznů, kde bída vládne. Jeho jediný pohled lid vyvede z bídy a králové sami se mu pokloní. Kněží veškeří budou mu naslouchat a on povede. On bude tím, který nás spasí a jeho krev nás zachrání od zkázy."
Kometa, jak praví proroctví, zaplála na nebesích. Žena se zřítila mrtva na zem. Toto byl okamžik splnění jejího poslání. Mladá žena a muž sklopily hlavy, přestože dávno věděli, že toto je její poslední den. Proroctví bylo zapsáno na lidské kůži, tak jak si Perun Hromovládný žádal. Proroctví, které jednou otřese světem. Proroctví o člověku, který byl tak dlouho a úpěnlivě očekáván.
Ohavné pařáty hluboko, hluboko od modré věže, hlouběji než by se doplazil jakýkoliv červ, svíraly v rukou temně černou kouli. Oči, na které není možno pohlédnout, nemusí vidět oblohu, aby pochopily, co přinese budoucnost. Temná koule se pozvolna otáčela a ukazovala město Vysobor, centrum země zvané Šestistaví. Bytost, které tyto oči i ruce patřily, věděla, že tam na toto místo musí zaměřit svůj hněv.
"Vyšlete ohňovce, mí sluhové, strašlivé ohňovce, jejichž pohled je oheň a dotyk žár. Probuďte je z těch nejhlubších propastí mé říše.Probuďte je a vyšlete na povrch. Ať Vysobor lehne popelem tak rychle, jak žádné jiné město v dějinách. Já vám vládnu a já vám poroučím. Nikdy se mě nezbavíte! Nikdy!"

Oheň ve městě
1.kapitola

Pozornost celého světa se v okamžik zjevení komety zaměřila jedním směrem. Všichni, kteří byli nadáni magií, vytušili, že veškerá zeleň, zvířata i kameny jsou neklidné a napjaté. A ti nejmoudřejší věděli proč. Příroda se připravovala na spasitelův příchod. Všichni, ať už pocházeli odkudkoliv, z vysokých hor či rovin, se ohlíželi ve směru, odkud napjetí přicházelo. A celým světem zaznával neklid, který se táhnul od oceánů až k pohořím. Pozornost veškerého světa se upřela k Šestistaví, malé zemičce stejně vzdálené od pobřeží i od hor na konci světa.
Šestistaví by se mohlo zdát jako ta nejmenší a nejbezvýznamnější země na světě. Nenašli byste zde třpytivých věží ani majestátních paláců, divů světa ani obrovských měst. Tato země měla jinou krásu, krásu skrytou a snad těžko postřehnutelnou. Lesy, řeky a louky, které přímo svádějí k opěvování. Nad sebekrásnější věže se dmuly bělovlasé hory. Ti, kteří zde žili, svou zem milovali, ale nebyli bohatí, nevěděli, co je to luxus. Každoročně na ně přicházel hlad či mor, v lesích vyli vlci a život tu byl jen dřina od slunka do slunka. Svazovala je s touto zemí pouta, která žádný cizinec nemohl pochopit. Lidé a země byli jedno. Snad právě proto si Perun Mocný zvolil tuto zemi.

Vysobor, město na okraji hor, zaklíněné v malém údolíčku, obklopené svými nevysokými hradbami se pomalu ukládalo ke spánku. Z jedné strany se k městu lísal borový les, ze druhé hory. Stísněně se tisklo ve stínu mocných sousedů a zoufale se nastavovalo slunci. Vysobor byl i nebyl jako jiná města. Nezasvěcený by mohl říct, že v Šestistaví jsou všechna města stejná. A byla by to pravda. Města neměla výstavné domy ani nebetyčné katedrály. Byla to prostá města, tak obyčejná, že někdy rozpoznat město od vesnice bylo velice obtížné. Bylo převážně ze dřeva, a tudíž už mnohokrát lehlo popelem. Jen radnice a kostel na pomyslném náměstí byly kamenné, ale ani ty nebyly nijak jedinečné. Ale na druhé straně bylo toto město něčím zvláštní. Jako by tady bylo Šestistaví ještě více samo sebou a lidé ještě blíž k zemi samé. To byla věc, kterou chápalo jen velmi málo lidí. A ani tito lidé nevěděli proč.
Mladá žena se svým manželem se blížili ve vesnickém voze, jaký se většinou používá na převážení sklizně, k městu. Dva staří šedáci, kteří už dávno dosloužili při pracích na poli unaveně táhli vůz směrem k bráně. Slunce se již dotklo obzoru. 15.duben roku 952 po Pádu Zářících měst. Mladá žena, očividně těhotná, rozrušeně sledovala zapadající slunce. Tu promluvila krásným melodickým hlasem: "Hyjé, koníčci. Ještě dnes se musíme dostat do města." Tou dobu platilo nařízení, které zakazovalo otevírat bránu po západu slunce. Její muž ji starostlivě pozoroval a nervózně se rozhlížel po okolí, nevyskočí li na ně z lesa nějaká strašlivá šelma. Jako všichni vesničané, i on věřil na strašidla a duchy.
Vypadali naprosto obyčejně. Neměli bohatě zdobené obleky, ale ušmudlané šaty po prapředcích. Život jim už nadělil mnoho strašlivých věcí, ale oni zatím ruku v ruce vždy přestáli nouzi a bídu. Žena měla lněné vlasy a na tvářích jí pohrával věčný úsměv. Přesto dnes bylo jej čelo zbrázděné vráskami. Cítila, že se její dítě brzy narodí. Muž měl černé vlasy a ustaranou tvář. Nikdy se příliš nesmál a vedle své ženy vypadal jako bručoun nejméně o deset let starší. Nebylo tomu tak. Byli oba dva stejně staří. Den se chýlil ke svému konci.
Skoro s posledními paprsky denního světla dorazil vůz k bráně. Strážný cosi nevrle zavrčel a přestal zavírat bránu. Koně vecválali do města. Vysobor nebyl bohatý, a tak zde nebyly ani dlažební kostky. Muž i žena město znali a mířili k jednomu konkrétnímu cíli. Mířili do kostela Peruna Zlatovlasého, tedy spíš do špitálu, jenž stál při tomto kostele. Město bylo již temné, protože poslední jarní světlo pohltily lesy a hora. Spěšně projeli úzkou uličkou a zamířili k náměstí. Kašna, která stála uprostřed, touto dobou již nechrlila vodu. Povoz zastavil až před kostelním špitálem. Muž a žena vešli dovnitř. Ani špitál nebyl příliš zařízen. Ze zdi pomalu opadávala omítka, stěny se zdály velice vlhké a v jednom rohu dokonce rostla plíseň. Celou místností se linul podivný zápach mrtvol.
Ve dveřích je čekala usmívající se jeptiška:
"Čím vám můžeme posloužit, dobří lidé?"
"Jmenuji se Radana a toto je můj manžel Svatoslav. Jsme z nedaleké vsi. Neobtěžovala bych vás, ale již brzy se mi narodí dítě. Slyšela jsem, že byste snad zde mi mohli pomoci. Cikánka, která mi věštila z ruky mi řekla, že můj porod nebude snadný."
"Moc toho nemáme," pokračoval muž, "Ale co máme vám rádi dáme."
Odkryl plátno a zvedl košík s několika měděnými mincemi, vajíčky a masem. Jeptiška se usmála ještě víc:
"Ten, kdo přichází pod ochranu Perunovu, nikdy neplatí. Snad byste mohla jít se mnou, dobrá ženo."
Radana přikývla. "Vy samozřejmě také, dobrý muži," dodala urychleně baculatá žena, aby nedošlo k nedorozumění.
Radana měla pravdu. Její dítě se narodilo o půlnoci o jarní rovnodennosti. Přítomen byl kněz Spolan, moudrý muž, který v koutku odříkával motlitby za nově narozené dítě, porodní bába a její pomocnice. Kněz vzal dítko do rukou a prohlásil: "Narodil se ti krásný syn, dcero." A byla to pravda. Dítě to bylo drobné, zato už teď nenechávalo nikoho na pochybách, že bude stejně krásný jako jeho matka. Droboučké novorozeně na kněze zamrkalo a duchovní měl pocit, že velké oči se lesknou jako zlato. Opatrně zaostřil na oči dítěte, které svíral v náručí. A opravdu byly zlaté.
"Kočičí oči," zděsil se kněz, "má kočičí oči! Je to ďábel!"
Vyčerpaná matka spala a ani knězův zvýšený hlas ji neprobudil.
"Dočista žluté oči! Je to nečisté dítě, výhonek ďábla! Zrozen z hříchu," děsila se porodní bába.
"Je třeba ho zabít," prohlásil kněz vzrušeně. "Jdi, dcero, a hoď ho do řeky!"
Novorozeně se na stařičkou ženu zářivě usmálo. Porodní bába se přistihla, že ho houpe a konejší.
"Ach, svatý otče, snad by to počkalo do rána. Venku je tak nevlídně."
Kněz přimhouřil oči, ale i on byl lapen okouzlením nad miminkem.
"Dobrá tedy. Položte to dítě sem a zavolejte pána manžela." S tím na rtech se odešel modlit za zkaženou duši dítěte.
Celý svět se zastavil. Teď už všichni lidé na světě cítili, že tato noc je něčím výjimečná. Daleko od Vysoboru, od hor na okraji světa až k dalekému pobřeží, všichni lidé se budili vyrušeni ze spánku a ve všech tvorech vykvetl pocit podivného naplnění. Mnozí se hrnuli do kostelů, chrámů a katedrál, jiní se modlili doma. Noc byla prosycena svátostí. A všichni tvorové obraceli oči k Šestistaví a Vysoboru.
Jen v samotném centru těchto událostí, Vysoboru, nikdo necítil potřebu se modlit. Noc zde byla prodchnuta zvláštním mírem, jakoby chtěla kolébat čerstvě narozené dítě. Spal rychtář, spala i jeho žena. Spal Svatoslav i Radana, spaly hlídky, spali řemeslníci. A ten klid jen díky malému, slastně oddychujícímu dítěti v kolébce.
Nikým neviděn, mihl se nad městem stín. Rozptýlil klid svaté noci a vrhl na město pramínek slabého strachu. Sama země se otevřela a z jejích hlubin doprovázen pachem síry vyletěla stvoření, jaká nebyla na zemi k vidění. Byla tvořena ohněm a vlastně nebyla ani ničím jiným. Jen ohněm, stínem, děsivým přízrakem. Snad v těch nejstarších kronikách byste o nich nalezli zmínku. Říkalo se jim Ohňovci.
Nepozorováni přelétli městské hradby. Vlétali do domů a za nimi zůstával jen oheň a kouř. Dotýkali se doškových střech, které vzápětí změnili v oheň. Stačil dokonce i jen jejich pohled a kámen tál. Proletěli městem a za nimi zůstával popel a nářek umírajících. Jejich smrtonosný hled obracel domy v prach.
Ticho noci bylo narušeno. Městem zněl zvon nejvyšší věže s bílou omítkou a vyzýval měšťany k boji s ohnivým

živlem. Celé město se ocitlo v nezměrném chaosu. Ti nejodvážnější se hrnuli ke kašně, aby zhasili požár. Ti nejmoudřejší prchali z města, dokud to šlo.
Ohnivci letěli jak vítr k místu, ke kterému cítili slepou zášť. Byl to kostel, stojící uprostřed města. Za nimi se stejně rychle řítil všepožírající oheň. Všech pět ohnivců se spojilo a z jejich pohledu vyšlehl žár tak mocný, že i kamenné bílé zdi rázem zčernaly. Jedna vznosná věžička se zřítila zčernalá na ulici. Zbytek kostela hořel jasným plamenem. Nic vevnitř nemohlo přežít. Bělostná zvonice, stojící několik desítek metrů od kostela, pod tím žárem zčernala a její vrchol dopadl na nedlážděné náměstí.
Ohnivci do plamene vložili celou svou sílu. Kostel se otřásl v posledním marném náznaku vzdoru. Pak se budova zhroutila sama do sebe a poslední hrdá věžička se obrátila v prach. Nic v budově nemohlo přežít. Ohnivci, spokojeni se svou prací, se rozletěli zpátky k temné propasti. Za sebou zanechali děsivou zkázu.
Svatoslav a Radana zemřeli ve spánku ruku v ruce. Plamen, který zničil městský kostel, je sežehl na popel. Zemřel i kněz Spolan a jeptišky. Zemřel každý, kdo se nalézal v kostele. Až na jednu výjimku. Maličké nemluvně slastně cucalo paleček a spalo tím nejhlubším spánkem na světě uprostřed trosek a popela. Kolébka, snad chráněna mocným kouzlem, působila nepatřičným dojmem vedle spáleniště. Avšak ani oheň, ani padající trosky se roztomilého miminka nedotkly.
Obyvatelé Vysoboru s požárem svádělí boj marně. Ani dlouhá řada, ve které si lidé podávali vědra vody, nezabránila rozšíření ohně. Nakonec i ti nejzatvrzelejší museli opustit město a nechat požár zuřit uvnitř hradeb. Všichni věděli, že jejich majetek shoří na popel. Ti šťastnější se rozjeli za příbuznými do okolních vesnic, ti méně šťastní zírali dlouho do rána na nezhasitelné plameny a doufali, že alespoň část jejich majetku bude uchráněna. Mnoho lidí zemřelo v ohni, někteří byli udupáni při úprku. Jen necelá čtvrtina města měla to štěstí a zachránila se.
K poledni následujícího dne spálil zuřivý oheň vše, co mohlo hořet a pomalu dohasínal. Díkybohu se vyřádil jen v městských hradbách a nezapálil borový les. Magdalena a její muž Jan proutkař se vydali zjistit, jak se osud rozhodl naložit s jejich domem a malou dílnou, kde Jan vyráběl nejlepší proutěné košíky ve Vysoboru. Nežili si nikdy příliš špatně, ale ani nejlépe. Jan byl podstatně starší než Magdalena, měl hnědé vlasy už příliš prokvetlé bělobou než aby kdokoliv věřil, že je mu teprve čtyřicet. Měl statnou postavu s širokými rameny, velkou sílu a pružné prsty. Magdalena byla jeho druhá žena, když jeho milovaná Marie zemřela na mor. S ní zemřelo i jejich jediné dítě a Jan si myslel, že už v životě nikdy nenajde opravdovou lásku. Ale čas nakonec odplavil bolest a on si vzal ševcovu dceru Magdalenu. Byla štíhlá, i když menší postavy. Mohlo jí být něco přes třicet, ale vrásky jí propůjčili vzhled ženy o deset let starší. Žila po celý svůj život v chudobě, sourozenci jí zemřeli při válce proti zemím, o kterých nikdy neslyšela. Když zemřeli i její rodiče, městští úředníci zabavili její skromný domek pro vysloužilé vojáky z téže války. Nikdy v životě nepoznala větší štěstí než se svým mužem, a tak, i když byl o mnoho starší, ho více než milovala.
Procházeli neutěšenými troskami, které ještě sem tam užíral oheň.
"Tady stával dům Petra tkalce," řekl zachmuřeným hlasem Jan.
Z domu nezbylo nic víc, než pár ohořelých trámů.
"A tohle býval stánek Libušky z podkovářské ulice," vydechla žena.
Kráčeli mrzutě mezi troskami a padal na ně smutek, jak si stále víc uvědomovali, kolik jejich známých nemělo totéž štěstí jako oni. Jejich dům stál nedaleko nejvíce poničeného náměstí, ale včas se probudili a uprchli před požárem. Bylo to to nejhorší, co je zatím ve společném životě potkalo. Oba dva děkovali Perunovi, že pro ně zachránil toho druhého.
Obrovská neutěšenost spáleniště, které kdysi bývalo Vysoborem, jim mrazila v zádech. Prošli dlouhou ulicí až na její konec, na náměstí, které bylo zničeno nejvíce. Kamenná radnice byla ohořelá a mnohé její části nebyly daleké zřícení. Na zemi se válelí cihly a jiné pozůstatky kostela. Jedině zvonice, kdysi zářivě bílá, nyní černá jako uhel, mohla působit nezdolným dojmem, protože právě ona vypadala ze všech městských staveb nejzachovaleji.
Tu uslyšeli nářek dítěte. "Slyšíš to také, Jene?"
"Zní to jako dětský pláč, má drahá," odpověděl Magdaleně Jen.
Pospíšili si k troskám, odkud hlas zaznívaL. Po chvilce přelézání zbytků malty a cihel, které kdysi tvořili Perunův kostel, spatřili uprostřed suti kolébku.
"Někdo ho tu musel zapomenout, když se vrátil po požáru do města. Nikdo to tady nemohl přežít," poznamenal rozhodně muž.
"To jsou kouzla," řekla zasněně žena a přiskočila ke kolébce. "Perun Všemohoucí ví, že nemáme dítě, a tak nám jedno daroval za naši oddanou víru."
Dítě se na Magdalenu šťastně usmálo.
"Můj Perune, vždyť ono má žluté oči!," zděsil se muž. Magdalena ho neposlouchala. Dlouho toužila po dítěti a konečně ho dostala. I kdyby mělo třeba oslí uši či beraní rohy, pro ni by bylo tím nejkrásnější dítkem na světě. A kočičí oči nebyly až takovou závadou. Jen zpozoroval své manželce na očích, že se do tohoto dítěte zamilovala.
"Co když patří nějaké ženě, která si ho tu zapomněla, když se vracela do trosek?"
"To mám to dítě nechat umřít? Podívej, jaký má hlad. Jestli se jeho matka pro něj vrátí, dáme jí ho."
Neměli ani tušení, že právě šlapou po ostatcích jeho rodičů.
Léta letěla, jak je jejich zvykem, a město Vysobor znovu ožilo. Trosky byly odklizeny a na jejich místě se vztyčily nové domy. Starou radnici zbořili a byla postavena nová. Kostelní pozemky využila Perunova církev k vybudování kláštera, jediného široko daleko. Jen na ohořelou zvonici nezbyly peníze. Jen s Magdalenou si znovu postavili své proutkařství a na události podivné noci, kdy jejich bývalý dům shořel, zapomněli. Jen pro zlatooké miminko se nikdo nevracel. Asi po měsíci marného čekání na jeho matku, Jen usoudil, že matka buď zemřela, nebo o dítě neměla zájem. Objednali u nového faráře křtiny. Nebyly nijak bohaté, ale to nebývaly ani před požárem. Velice dlouho se s Magdalenou hádali kvůli jménu, které dítěti dají. Nakonec se shodli na Matějovi. Bylo to jméno, které mívali předkové obou rodičů.
"Křtím tě tedy ve jménu Perunově a dávám ti jméno Matěj," pronesl kněz Richard zvučně, a tím začala životní pouť

Matěje zlatookého.

Začátek cesty
2.kapitola

Matěj byl velice čiperné dítě. Měl vlasy černé jako havraní peří a obličej kontrastně bledý. Nikdy nebyl příliš velký. Brzy se naučil chodit a běhat snad ještě dřív. Byl neustále vzrušený a rád mluvil o čemkoliv a kdykoliv. Ačkoliv z toho oba rodiče měli radost, tichý Jen se čím dál tím víc nad Matějovým zlozvykem rozčiloval. Matěj míval na všechno tolik otázek, že rodiče ani nevěděli, na kterou odpovídat dřív. Nejraději ze všeho však běhal. Neustále pobíhal po domě a hlásil mamince, že ve sklepě viděl krysu nebo že kočka od sousedů se právě povaluje před dveřmi proutkařství. Kočka se jmenovala Líza a k jeho oblíbeným zábavám patřilo tahat ji za ocas. Byla totiž už stará a líná a jen velmi nerada prchala před malým neodbytným chlapcem. Rád také lezl na stromy, kterých bylo ve městě po málu. Jedna stará jabloň, která přežila požár, se stala terčem jeho zájmu na dlouhou dobu. Trvalo mu týden, než přišel na to, jak na ni nejpohodlněji vylézt. Byl tehdy ještě malý a nebylo to pro něj tak snadné.
Nejvíce ze všeho nenáviděl pravidelné týdenní návštěvy sousedů. Obzvláště pak setkání s provazníkem a jeho dcerkou Vendulou, která byla stejně stará jako Matěj. Zatímco si rodiče povídali, on si musel hrát s hadrovými panenkami ve Vendulčině pokoji. Ji to nikdy neunavilo, zato on toho měl plné zuby. Když si na to stěžoval rodičům, jen mu pohrozili, aby byl hodný a hezky si s hodnou malou Vendulkou hrál. Dívenka nebyla vysoká, ale měla krásné zlaté lokny, které jí Matěj vždycky potají záviděl. Jednou z věcí, které ho na jeho kamarádce rozčilovaly, byl fakt, že v její přítomnosti nesměl tahat Lízu za ocas pod trestem strašlivého Vendulčina jekotu, který vždycky přilákal Matějovy rodiče, kteří se pak ptali, nebije-li Vendulku. Přesto jaksi cítil mezi ním a Vendulkou jisté vratké přátelství.
Také neměl rád pohádky. Z jakéhosi důvodu je přímo nenáviděl. Když byl menší, se zaujetím je poslouchal, ale v šesti letech pochopil, že žádné zázraky a kouzla neexistují. Ať se mu to rodiče snažili jakkoliv vyvrátit, on pojal velice pevnou víru v to, že co si člověk sám neudělá, to nemá.
Když trochu zestárl a směl chodit ven i bez dozoru, našel si kamarády úměrné svému věku. Jmenovali se Vincek, Rosťa a Vojtěch. Vincek byl synem kupce a byl tedy nejbohatším z celé čtveřice. Býval také pyšný a nafoukaný, ale chlapci obdivovali jeho více než bujnou fantasii. Rosťův otec pracoval na stavbách a jeho matka byla pradlena. Rosťa byl ze všech nejlepší v běhu a jiných sportovních dovednostech. Vojta byl sirotek a nocoval v sirotčinci. Přesto to byl právě on, kdo byl vůdcem jejich party. Znal snad všechny tajné průchody a uličky ve městě. Věděl kdy, komu a co je nejsnazší ukrást. Když on něco ukradl, nikdy ho nechytili. Jednou dokonce ukradl cukráři dva džbánky medu. Když se o totéž pokusil Matěj, chytil ho strážník a držíc ho za ucho ho odvedl domů. Jen provazník vše zaplatil, ale Matěj se ještě týden nedokázal posadit. Vojta z toho udělal v jejich partě oblíbený vtip.
Jeho kamarády vždycky zajímalo, "co to má s očima". "Žluté oči nikdo ze sousedství nemá," tvrdili. Matěj vždycky jenom pokrčil rameny. Proti všeobecnému mínění, neviděl svýma očima jako žlutám sklíčkem, ale stejně jako všichni ostatní. Jistě, měl bystrý zrak, ale ne natolik, aby překračoval hranice normálu. Zeptal se rodičů, ale ani oni nic nevěděli a krčili rameny. Matěje to tuze rozesmutnilo, ale doufal, že jednou najde někoho, kdo bude znát vysvětlení.
Jednou, když se opět sešli v Podkovářské ulici, začal jim Vojta předestírat svůj dokonalý plán na získání sladkostí, možná i peněz:
"Na rynku teď slavnostně otevírají klášter, prý je jediný široko daleko," začal Vincek, jehož tatínek byl na slavnostní otevření kláštera pozván. "Slyšel jsem, že v tom klášteře se provozují takový divný věci. Podřezávají černý kohouty, či něco tak."
"Můj táta říká," pokračoval Rosťa, "že kněží jsou moc hodný a moudrý lidi."
"A podřezávají za bezměsíčné noci kohouty," dodal Vincek. Matěj nevěděl, jestli kněží podřezávají černé kohouty a bylo mu to od srdce jedno.
"Jestli se tam pořádá oslava," naznačil Vojta, "vždycky se tam můžeme najíst zadarmo." Tato myšlenky všechny nadchla. Neměli sice až tak velký hlad, ale možnost najíst se zadarmo by nikdy neodmítli. S Vojtou včele, pískajíce jakousi starobylou melodii, se chlapci vydali na náměstí.
Byl to velký den pro Vysobor-15.dubna. Řád Peruna Horybořícího se rozhodl v malém, nevýznamném městečku postavit klášter, ve kterém by se učili lidé na kněze. V celém Šestistaví stály dosud jen tři takové kláštery. Na náměstí se tísnily davy lidí, kteří chtěli vidět samotného arcibiskupa, jak bude světit novou budovu. Nikdo doposud nezjistil z jakého důvodu bylo Vysoboru dopřáno takové pocty.
Vincek, Vojta, Rosťa a Matěj se zamíchali do davu, sledujíc, kdeže jsou nějaké sladkosti. Matěj právě objevil hliněný podnos s jablečným závinem, když začal arcibiskup svoji řeč: "Vážení a ctění obyvatelé Vysoboru. Církev byla zděšena zprávou o strašlivém požáru, který tu před deseti lety řádil. Cítili jsme, že bychom vám měli nějakým způsobem pomoci. Proto jsme se zde rozhodli vystavět klášter, i když s ne zrovna malými obtížemi. Ale Perun Všemocný dal a klášter tu stojí. Děkujme bohu. Amen."
Matěj se zastavil. Jakoby ho k tomu člověku cosi vázalo. Nevěděl, co je to přesně za druh vazby, ale cítil ji velice silně. Arcibiskup byl muž ve středních letech, s obličejem vyzařujícím fyzickou sílu jeho těla. Jeho vlasy měly nepřirozený hnědočervený nádech.
"To je moudrý muž," uvědomil si Matěj. "Možná bych se ho mohl zeptat, proč mám žluté oči."
Okamžitě ho napadlo, že si s mužem, který právě sestupoval z připraveného pódia, musí promluvit. Něco v jeho hlavě klaplo, jakoby celé vědomí k tomuto směřovalo už od jeho narození. Na štrúdl úplně zapomněl. Snažil se protlačit davem, ale každý chtěl vidět arcibiskupa na vlastní oči a potřást si s ním rukou. Po chvilce úporného snažení se mu

podařilo dostat se až k jednomu z rytířů, kteří arcibiskupa na jeho cestě doprovázeli. Na štítu měl lilii ve zlatém poli, ale Matěj nebyl znalcem heraldiky, a tak nevěděl, že se jedná o rytíře samotného krále Šestistaví.
"Co chceš, chlapče?," otázal se zhurta rytíř.
"Potřebuji mluvit s arcibiskupem," řekl Matěj poněkud roztřeseně tváří v tvář mohutnému rytíři.
"Takových by bylo. Napadlo tě někdy, chlapče, jak nabitý program arcibiskup má. Nemá čas se zdržovat hloupými otázkami malých kluků, jako jsi ty."
"Ale já se ho potřebuji zeptat, proč mám žluté oči...já..."
Matějovu poslední repliku rytíř už neslyšel, protože se obrátil vstříc jiným lidem, kterým bránil v setkání s arcibiskupem. Matěj byl nesmírně zklamaný. Oči mu zalili slzy. Začal mít pocit, že je tím nejbezvýznamnějším člověkem na celém světě. Utíraje si slzy, rozběhl se domů.
Arcibiskup Alexandr byl skutečně moudrý člověk. A jako každý moudrý člověk, rád zastíral pravdu před těmi hloupějšími. Svůj projev řekl pravdivě jen napůl. Církvi toto město nezajímalo jen kvůli požáru, ale především kvůli podivným událostem, které se děly po celé zemi. Ti nejzkušenější správně odhalili, o co se jedná a našli zdroj - Vysobor. Chtěli ho mít pod kontrolou. Tušili, že se ve Vysoboru budou dít podivné věci a chtěli být ve středu dění. Když arcibiskup vcházel do chrámu, poznal, že zdroj všech zvláštností se k němu rychle blíží. Byl by se otočil, kdyby jen to ceremonie nezakazovaly. Doufal, že pocit vytrvá ještě nějakou chvíli, a že se setká s pravým důvodem své cesty. Nestalo se tak. Arcibiskup Alexandr byl stejně rozčarovaný jako Matěj.
Toho večera přišel do Matějova domu kněz Richard, velmi starý muž, ten, který Matěje pokřtil. Magdalena si dala záležet na pečené huse, Jen vyrobil pro milého kněze překrásný košík na rozloučenou. Když zde totiž byl postaven klášter, obyčejný kostelík, po deset let nahrazující ten původní, byl bezvýznamný. Kněze Richarda, po deset let vykonávajícího mše, tedy Perunova církev přesunula do nějaké vzdálené, klidné vesničky. Kněz přijal proutkařovo pozvání na poslední večeři, protože s Jenem a jeho rodinou skvěle vycházel.
To odpoledne Matěj celé proplakal v maličké světničce, která byla jeho pokojíkem. Pociťoval, že nikam nepatří a je tím nejposlednějším člověkem na světě. Rodiče se ho snažili utěšit, ale nedozvěděli se, co ho tolik trápí. Stravoval ho pocit osamění a také to, že mu nikdo nerozumí, dokonce ani Vojta, Rosťa a Vincek. Když k večeru pláč utichl, cítil se Matěj úplně jiný. Pohádky a zázraky, říkal si, jsou pro malé děti, aby se nebáli usnout. I kněží se snaží vyprávět lidem pohádky, i když trochu jiné, aby byli lidé povolnější a oni je mohli lépe ovládat. Žádný bůh neexistuje, to si jen tak vymysleli. Všichni ti svatí, o kterých slýchával na nedělních bohoslužbách, byli lidé, kteří zřejmě ani nevěděli, že konají cosi svatého. Zázraky si církev zřejmě jen přimyslela. Ale závěr z tohoto poučení ho úplně zdrtil a otřásl jeho dosavadní vírou: "Žádný bůh, žádné zázraky, žádná duše, žádný posmrtný život. Máme jen tělo a mysl, nikoliv duši. Tělo se po smrti rozpadne nebo shoří. Nic víc."
Když vyšel ze svého pokoje, mhouřil na všechno své žluté oči, nevěřil ničemu a nikomu. Dokonce ani svým rodičům. Tušil, že i oni věří lžím o bohu, duši a svatých. Stal se zamyšlenější, opustil od své nekonečné tirády slov. Umínil si, že když promluví, budou jeho slova mít váhu olova a stejně tak nezvratnou platnost.
Rodiče uvítali, že se jejich synáček vyplakal, a že spolu s nimi zasedne k večeři. Jeho zamračený výraz je velice překvapil, ale nedali na sobě nic znát. Konečně kdosi zaťukal na dveře. Jen proutkař šel otevřít a zdvořile kněze pozdravil. Když si Matěj uvědomil, že příchozím je kněz, jeho obličej se ještě víc zachmuřil. Ke všem kněžím začal pojímat velkou nedůvěru, hraničící s nenávistí. Starý Richard pověsil kabát na úhledný věšáček v předsíni a s uctivou poklonou vešel do jídelny.
"Uctivá poklona, paní domácí!"
"Vítejte v našem skromném domě, otče."
"Požehnání Perunovo nechť na něm leží," odpověděl kněz.
"Ten kněz jedná, jako by opravdu věřil, že nějaký bůh existuje," pomyslel si. Pak si ale uvědomil: "Vždyť jsou tu lidé, před kterými to musí předstírat."
Svou domněnku nevyslovil nahlas, přesto po něm starý kněz mrštil rozhořčeným pohledem.
"Ále, mladý pán se dneska mračí! Usměj se trochu, hochu, to nebolí."
Matějova tvář zůstala jako z kamene. Když kněz spatřil jeho neoblomný výraz, trochu se zarazil. Pak se na něj usmál a obrátil se zpět k Matějově matce:
"Vidím, Magdaleno, že umíš opravdu dobře vařit. Už jen ta vůně...mm..."
"Ale, to nestojí za řeč, otče. Posaďte se u nás."
Kněz odstrčil židli naproti Matějovi a usadil se. Znovu pohlédl na Matěje svým vědoucím pohledem. Ruku položil jako naschvál na stůl tak, aby chlapec nemohl přehlédnout věc, které si u kněze všiml poprvé. Jeho nehty na pravé ruce měly lesklou duhovou barvu, byly podobné těm, které kdysi viděl u mladé šlechtičny z nedalekého zámku, která projížděla Vysoborem. Matěj se nad tím podivil, ale jen na chvíli. Pak už Magdalena přichystala na stůl pekáč s dozlatova upečenou husou. Po krátké motlitbě Matějova matka rozdělila husu na čtyři zhruba stejně velké díly a opatrně je přenesla na talíře. A pak už začalo samotné jídlo. Bylo výborné, takové, jaké dokáže připravit jen Magdalena proutkařova, jak bylo známo po celém městě. Kněz spokojeně oddychoval a polykal tak velká sousta, že si Matěj myslel, že si musí vyvrátit čelist. Když bylo po jídle, kněz se spokojeně usadil a začal vyprávět o svém mládí, o tom, jak studoval na kněze, nebo o tom, jak potkal samotného arcibiskupa. Jeho historky by se možná za jiných okolností Matějovi líbili, ale dnes pod vlivem rozmrzelosti z jeho pokusu o setkání s arcibiskupem, je považoval za nezáživné a nudné stařecké pošetilosti.
"Inu, i váš chlapec by se mohl stát knězem. Je to dobré povolání, ale není pro hloupé, pochopitelně. Vidím, že jisté nadání má, jen jestli má také dostatečný zápal."
"Ale co vás nemá, otče. Je to obyčejný chlapec, ne nějaký mudrc. Zdědí po mně řemeslo, někdo ve Vysoboru musí

plést košíky."
"A nebyla by to škoda, drahý Jene?"
Matějův otec se potěšeně usmál. Stařec nenápadně ztišil hlas, aby ho slyšel jen Jen, který mu seděl po pravici.
"Vyprávěli jste mu o tom, kde jste ho našli?"
"Ne, je ještě malý."
"Řekněte mu to dřív, než bude pozdě. Tím myslím co nejdříve."
"Jistě, otče."
Oba muži si mysleli, že Matěj nic neslyší, ten ale napjal uši a celý rozhovor vyslechl. Udivilo ho to tak, že dokonce zapomněl na svou kamennou masku, za kterou se rozhodl skrýt své opovržení církví.
"Možná bych mu to měl říct sám. Od kněze to lépe přijme."
"Jak jsi přejete, svatý otče."
"Bude to tak lepší."
Rozhovor plynul dál jako voda, ale Matěj už dávno neposlouchal. Tajemná slova ho poděsila víc než strach před strážníkem, když ukradl dvě misky medu z cukrárny. Cítil, že mu chlad znovu obepíná srdce.
"Slyšel jste tu novinu, že ve Vysoboru bude sloužit mše sám arcibiskup? Štěstí se znovu přiklonilo k městu! Nejprve tu postaví klášter, který přiláká řadu návštěvníků, pak tu dokonce bude sídlit sám arcibiskup. V této době půjdou košíky nejvíc na odbyt a vy byste chtěl, aby se můj syn stal knězem? Vysobor čekají zlatá léta, ale ne pro kněze, nýbrž pro řemeslníky."
"Tak, tak, můj synu. Nám knězům už odeznívá hrana. Je lépe věřit v peníze než v Peruna Všemocného."
Jen okamžitě zrudl a omluvil se. Kněz ho sledoval moudrýma, tesklivýma očima.
"Připravil jsem pro vás skromný dárek na rozloučenou, ctěný otče," řekl otec, aby odvedl řeč jinam.
Na chvilku odběhl a vrátil se s nádherným proutěným košíkem v rukou. Kněz přijal nabízený dar s díky, a nemaje nic jiného, jim znovu požehnal. Nakonec kněz vstal a řekl, že by si s Matějem rád promluvil o samotě.
Když rodiče odešli, vzal starý muž Matěje proti jeho vůli na klín.
"Víš, můj synu, jak chodí na svět děti."
"Přinese je čáp," odpověděl Matěj bez rozmyšlení.
"Jistě, to je pravda. Ale přemýšlel jsi o tom, co se stane, když dítě nepřinese rodičům?" Matěj zaváhal. Něco tak směšného nikdy v životě neslyšel.
"Jako třeba Vojta ze sirotčince?," otázal se Matěj po chvíli.
"Ano. To jsou sirotci,"odpověděl stařec: "a víš, že ani takoví...hm, sirotci...mohou mít rodiče?"
Matěj na něj vyjeveně zíral: "Jak mohou mít sirotci rodiče?"
Kněz se zatvářil zoufale: "Víš někdy se sirotků mohou ujmout náhradní rodiče."
"To mě v životě nenapadlo," přemýšlel nahlas Matěj.
"Takhle to také bylo s tebou. Čáp tě pohodil do trosek spáleného kostela, který stál na místě nového kláštera. Přinesl tě tu noc, kdy město strávil strašlivý požár. Tvoji rodiče tě našli a odvedli domů."
"To bych si snad musel pamatovat," poznamenal Matěj nevěřícně.
"Byl jsi ještě velmi malý, nemůžeš si to pamatovat."
"Takže já jsem sirotek," zeptal se udiveně zlatooký chlapec. Pod silou jeho nevěřícího pohledu se kněz zakolísal:
"Ano i ne. Je těžké to vysvětlit." Matěj nikdy v životě nedostal tak složitou odpověď.
Zamyslel se nad ní, jak nejvíc dovedl, ale nic nevykoumal.
"Měl bys pochopit, že i když to nebyli tví rodiče, kterým tě přinesl čáp, stále bys je měl mít rád a nejednat s nimi jako s cizími. Vychovali tě a mají tě tak rádi, jako by měli rádi vlastního."
Přinejmenším polovinu této věty Matěj nechápal, ale rozhodl se dál se nevyptávat. Místo toho začal nové téma:
"Proč mám žluté oči? Znamená to něco?"
Kněžova tvář ztvrdla, jak se do ní upřely dva žluté zraky. "Něco ti poradím, Matěji. Jestli opravdu nechceš být knězem, nikoho na barvu svých očí neupozorňuj."
"Já nechci být knězem. Přesto by mne ale zajímalo, jak může mít člověk žluté oči, když Vojta říká, že všichni lidé, které zná, mají buď šedé nebo zelené nebo modré nebo hnědé oči."
"Opravdu nechceš být knězem?"
"Myslím, že každé povolání je lepší než kněz."
"Vím, že tvůj otec chce, abys zdědil proutkařství, a tak ti jako odměnu za vaši vřelost dám malý dárek."
Položil svou pravou ruku na Matějovo čelo a chlapec uviděl, jak se jeho duhové prsty zběsile a nepřirozeně lesknou. To bylo vše. Pak vstal, zavolal rodiče a ještě dlouho do noci s nimi promlouval, zatímco Matěj šel už dávno na kutě.
Dalšího dne ráno starý milý kněz odjel a s Matějem se ani nepřišel rozloučit.jak nikdy žádné jiné město předtím. Slyšte mne smrtelníci, je marné mi vzdorovat, já jsem váš pán už od počátku věků
To ráno řekl Jen Matějovi, že je na čase, aby se naučil vyrábět košíky. Matěj to zprvu přijal vesele, ale když se dozvěděl, že ho to připraví o svobodu, které se mu dříve dostávalo, práce ho znechutila. Nicméně Matěj měl hbité prsty a bystrou hlavu, a tak brzy pletl košíky stejně dobře jako jeho otec. Ze začátku jeho košíky byly nepoužitelné, později je Jen na trhu vystavoval se stejnou pýchou jako ty svoje vlastní.
A jednu neděli po bohoslužbě měl Matěj vždycky volnou.
A léta letěla. Jaro vystřídalo léto, léto podzim a podzim zima. A ještě třikrát. Matějovi bylo nyní čtrnáct let. Arcibiskup Alexandr se rozhodl zůstat v novém klášteře a občas dokonce sloužit bohoslužby. Byl velmi znechucen tím, že pocit, který měl při svém příjezdu se už nikdy neopakoval. Provazníkova dcerka Vendulka dospěla do takové krásy, že za ní proudily celé davy nápadníků, včetně Matěje. Rosťa začal pracovat na stavbách a neměl mnoho času na ostatní

kamarády. Vinckův otec zchudl při jakémsi přepadení jeho obchodní karavany a jeho syn musel vyměnit pěkné nové šaty za staré ošoupané, aby mohl jeho otec zaplatit dluh. Jen Vojta zůstal pořád stejný, přestože vytáhl do výšky tak, že mu jeho kamarádi nesahali ani po ramena. Stále měl zálibu v různých krádežích, přestože ho prý jednou chytili a on strávil noc v šatlavě. Starý rychtář zemřel na choleru a s ním jeho žena a děti. Stále chybí peníze na opravu zčernalé věže. Svět zestárl o tři roky.
Byla to jedna z jeho volných nedělí. Matěj seděl s kamarády na nízké zídce a povídal si s nimi. Vincek vyprávěl, jak byl jednou až v dalekém Srdcolamu a viděl obchody, kde se prodávalo jen oblečení pro mladé pány jejich věku. Přestože tu historku slyšeli mockrát, neupozornili ho na to. Nikdo ho také neposlouchal. Všichni mysleli na krásnou Vendulku provazníkovu, do které byli, snad shodou okolností, všichni až po uši zamilováni. Vincek jí občas přinesl nějakou drobnou ozdobu, cetku, o které si i jeho chamtivý otec myslel, že je bezcenná. Vojta jí nosíval to nejkrásnější, co za celý den ukradl. Rosťa většinu toho, co si vydělal, (a toho nebylo zase až tak mnoho) utrácel za takové věci, o kterých si myslel, že by o ně mohla mít Vendulka zájem. Matěj zase kradl z maminčiny kuchyně med a jiné sladkosti a pašoval je tajně k Vendulce. Všichni samozřejmě psali zamilované básně plné sladkých slůvek. Ač by si nikdy předtím nemysleli, že jsou schopni pohádat se kvůli dívce, poslední dobou se jim to stávalo velmi často. Jejich přátelství tím velice trpělo, stejně jako vzájemný odcizováním. Vzájemná rivalita se projevovala i mnohem častějšími hádkami a rvačkami. Neuběhl jediný den, aby se některý z nich nevrátil domů s monoklem přes oko a modřinami na celém těle.
Vendulce to výborně vyhovovalo. Na každého z chlapců se usmívala stejně rozkošně a jen ho tím podněcovala k dalšímu snažení o získání její pozornosti. Každému dávala najevo, že on je její "šampión". Pod jejím úsměvem by tály i kameny. A tak se chlapci stále znovu a znovu pořád dokola snažili přilákat její pozornost. Největší naděje měl pochopitelně Matěj a Vojta, protože Matěj byl její přítel z dětství a Vojta měl nejkrásnější tvář. Tak to bylo, dokud se Vincek neuchýlil k velkému podrazu. Jednoho dne zaklepal u provazníků doma a zeptal se, zdali by nemohl přijít na večeři. Starý provazník byl tak unesen jeho krásnou řečí, jakož i oblečením a povoláním jeho otce, že svolil. Večer pak okouzlil své hostitele natolik, že mu dovolili kdykoliv přijít. Jeho návštěvy byly časté a on svým přirozeným řečnickým talentem převyprávěl všechny historky, které znal, alespoň třikrát. Nakonec se provazník rozhodl, že by mohl dokonce vyjednat svatbu mezi Vinckem a Vendulkou. Ani Vinckův otec neměl nic proti, protože se mu zdálo výhodné "spojit" se s rodinou bohatých provazníků. Jen včasný zásah kněží tomu zabránil-na necelý rok. Pak budou oba dva moci uzavřít svazek manželský. Matěj a Vojta tím byli tak rozhořčeni, že zapomněli na své předchozí sváry a spojili se proti Vinckovi, který teď chodil jako páv každý den k provazníkům. Ač by se to mohlo zdát zarážející, přidala se k nim i sama Vendulka, která si nechtěla Vincka vzít. Jejich plán byl čarovně jednoduchý: řeknou provazníkům, jak se ve skutečnosti mají kupcovi finance.
"Ale já jim to říct nemůžu," namítala Vendulka, "Nebudou mi věřit, protože ví, že udělám všechno, jen abych si ho nemusela vzít."
Nakonec se tedy dohodli, že půjdou Matěj a Vojta spolu.
"Pojďte dál, chlapci," přivítala je mile paní Provazníková, "Vendulka mi říkala, že přijdete. Dáte si mléko nebo čaj?"
"Ale my jsme tu jen na slovíčko. Chtěli jsme vám říct, ehm...jak je to říct," zamumlal se Matěj.
"Jen se nestyďte, chlapci. Víte, že mně můžete říct všechno."
Když Vojta viděl, že Matěj se nedokáže vyjádřit, přiskočil trochu zbrkle na pomoc: "Vinckův otec je chudý jako kostelní myš. Jeho obchodní karavanu kdesi v horách přepadli a on se teď topí v dluzích."
Vendulčina matka se usmála: "Vy jste o tom ještě neslyšeli, chlapci? Pan kupec získal za jakési žluté kamínky ze severu trojnásobnou cenu. Je teď nejbohatším občanem města."
Matějova i Vojtova tvář ztuhla. Omluvili se a odešli tak rychle, že se paní Provazníková nezmohla na slovo odporu.
"Já bych do toho kop...! Takhle si nechat utéct příležitost!," řval téměř doslova Vojta.
A Matěj s ním cítil: "Vendulku získá ten podrazák Vincek," pomyslel si.
A najednou poznal, že jejich už tak dost chatrné přátelství utrpělo další a možná smrtelnou ránu.

Věci neznámé
3.kapitola

Se svými přáteli se už Matěj mnoho nestýkal. Za prvé neměl tolik volného času, protože byl stále více vytěžován v košíkářské dílně. A za druhé už o ně ani příliš nestál. Po maléru s Vendulčinou matkou přestal mít zájem dokonce i o jeho dětskou lásku, i když ho v srdci bodlo, když jí viděl procházet se smutnou po ulici. Ze svých přátel se setkával jen s Vojtou, a to tehdy, když ho otec poslal na rynek prodat nějaké košíky. Ale jejich rozhovor už nebyl nenucený, bylo to spíš marné navazování na něco, co už dávno neexistovalo.
Mohlo to být měsíc před Matějovými narozeninami. Musel jít znovu po roce ke zpovědi. To, co jiní chlapci velmi dobře a bez problémů zvládali, Matěj nesnášel a vždycky své rodiče prosil na kolenou, plakal jako malé děcko a řval na celé město, jen aby tam nemusel. Rodiče to velice těžce nesli, protože po městě se povídalo, že když Matěj nemá rád církevní obřady, musí to být ďábel. Tuto domněnku potvrzovaly i kočičí oči, se kterými se narodil. Ale i kdyby to tak nebylo, Matěj by stejně musel ke zpovědi, protože jeho rodiče se nedali v tomto případě usmlouvat. A tak se Matěj vydal do nového kláštera s výrazem nápadně připomínající tvář vraha vedeného na popravu. Prošel pod velkým ozdobným portálem do hlavní kaple kláštera, kde se vykonávaly bohoslužby a jiné obřady zasvěcené Perunovi. Matěj se nedokázal ubránit snad vrozené nenávisti k tomuto místu. Cítil odtud faleš, sobectví a pokrytectví církve. Jeden muž v bílém plášti kněží Perunových ho vedl do jedné z deseti zpovědnic, které stály po boku klášterní lodi. Matěj se posadil a na přání kněze tu počkal na kněze. Neovladatelně se třásl hrůzou a nenávistí, a kdyby to jen bylo trochu

možné, vyběhl by odsud tak rychle, jak jen by dokázal. Seděl v malé kabince z jedné strany oddělené černým závěsem, z ostatních pevným dřevem. Asi na úrovni očí byla malá skulinka, která spojovala místo, kde seděl zpovědník s místem pro hříšníka.
Matěj ucítil, jak někdo rozvlnil černou látku a usedl proti němu do zpovědnice. Matěj sklopil oči a neklidně poposedl na malém a nepohodlné sedátku.
"Uklidni se, můj synu. Tady se nemáš čeho bát."
Matěj se proti své vůli roztřásl ještě více. Navenek ale odpověděl:
"Jistě, svatý otče."
"Inu, synu, snad bychom měli začít. Mé jméno je Alexandr. A tvé?"
"Já jsem Matěj."
"Dobře tedy, Matěji, jaké hříchy jsi spáchal za celý rok?"
"Lezl jsem k sousedům na zahradu a kradl třešně."
"Pročpak jsi to dělal, synu? Jsou to dozajista dobří lidé, kteří by ti rádi nějaké třešně dali."
"Ale přitom není takové vzrušení. A ty třešně potom chutnali mnohem lépe."
"Pomodli se k Perunovi všemocnému a pros ho o odpuštění."
Matěj tak učinil.
"Dávám ti rozhřešení."
"Děkuji, otče. Pak jsem celý rok lhal rodičům, když jsem jim říkal, že jdu za kamarády a já jsem šel za Vendulkou."
"Kdo je Vendulka?"
"To je provazníkova dcera, naše sousedka."
"To je jen přirozené, synu. Dávám ti rozhřešení."
"A také jsem šel za naší sousedkou a řekl jí, že Vinckův táta má velké dluhy. Ale ona to nebyla pravda, protože si prý zrovna vydělal mnoho peněz."
"Pročpak jsi to paní sousedce říkal, synu?"
"Protože ona chtěla, aby si Vendulka vzala Vincka."
"A co je na tom špatného?"
"Vendulka to nechce a já," ztišil hlas, "také ne."
"Ať už je to jakkoliv, do této záležitosti se neměl plést. To je jen mezi paní provazníkovou a panem kupcem. Pomodli se desetkrát k Perunovi a pros ho o odpuštění."
Matěj tak učinil. Tváří tvář tomuto muži se jeho opovržení církví změnilo na slabý odpor. Kněz mu dlouho vyprávěl o tom, jak všelijak trpěli svatí, jaké hrozné léčky museli přežít. Matěj naslouchal se zaujetím. Jeho fantasie vykreslovala nejbizarnější představy svatých v kole, ve vařícím oleji, škrcené a tak dále. Nakonec se chtěl zmínit o svých žlutých očích, ale na mysli mu vytanula podivná slova kněze Richarda.
Když se nakonec vyzpovídal se všech svých hříchů a směl odejít, cítil se čistší na duši takovým způsobem, jaký ještě nepoznal. Jeho srdce se radovalo. Cítil se tak volný a bezstarostný. Domů se vydal velkým obloukem. Podíval se na všechna místa, kam s kamarády chodili. Obešel zídky, temné uličky, průchody a nádvoří a vzpomínal, jaké to bylo za starých časů. Byl tak zasněný, že si ani nevšiml, že se k němu blíží skupinka kluků, stejně starých jako on. V čele stál Vincek. Matěj se na poslední chvíli vzpamatoval a vzpomněl si na Vojtova slova, když se s ním potkal na rynku při prodávání košíků:
"Vincek si teď našel nový kámoše," říkal, "A chce nás dva pořádně zbít, za to, co jsme řekli o jeho tátovi paní Provazníkové."
Obrátil se a rozběhl se dál od Vinckovi nové party. Nebyl ale dost rychlý. Kluci ho chytili, a ačkoliv se jim snažil vytrhnout za každou cenu, dovedli ho až k samotnému Vinckovi.
"Tak ty jsi o mně a o mým tátovi roztrušoval pomluvy. Je to pravda?"
Matěj už chtěl zalhat, když si náhle vzpomněl, že přichází z chrámu.
"Je," odpověděl prostě a žluté oči mu zářily hrdostí.
"Za to zaplatíš, ďáble se žlutýma očima."
Bez varování vrazil Vincek svou pěst do Matějovy tvář. Chlapec se mu to snažil oplatit, ale byl pevně držen. První kapky krve dopadly na Matějovo sváteční oblečení. Následovala rána do břicha a bezpočet jiných, které Matěj už neměl sílu počítat. Na konci ucítil, jak ho ruce Vinckových kumpánů pouštějí na zem. Slyšel, jak odcházejí, ale neměl sílu se zvednout. Čas, po který tam ležel, mu připadal jako věčnost.
Znenadání ucítil čísi ruce, jak mu sahají na hrudník.
"Zdá se, že ještě žiješ, chlapče." Ten hlas neznal. Nevěděl, čí ruce ho zvedly.
"Ty budeš asi Matěj proutkařů, viď. Myslím, že jsem tě viděl jednou prodávat na rynku košíky. Odnesu tě domů, vypadáš hrozně."
Nevěděl, jak dlouho ho nesou neznámé ruce. Pak pod sebou ucítil měkkou postel. Okamžitě poznal, že je doma. Usnul a spal dlouhým ničím nerušeným spánkem.
"Ó, otče, děkujeme vám, že jste ho přinesl. Dáme vám všechno, co máme...," povídala Magdalena.
"Ale no tak. Vždyť se toho zase až tak moc nestalo. Nejspíš se někde porval s jeho vrstevníky. Jeho rány vypadají spíš ošklivě než smrtelně. Kdybych byl nepřišel, za chvíli by se postavil na nohy sám a došel domů," odpověděl hlas, který Matěje zachránil.
"Nikdy vám nezapomeneme, co jste pro nás udělal. Kdybyste kdykoliv potřeboval košík...," začal Jen.
Kněz jen mávl rukou. Měl bílou pleť, téměř mrtvolně bílou, šedavé vlasy, ale i přesto působil jako silný muž. Přes celou tvář se mu táhl stříbrný pruh velice podobný jizvě.

"Přijďte k nám někdy na oběd či večeři, ctihodný otče. Budeme si moci dobře popovídat."
"Ale to znáte...povinnosti v chrámu. Nicméně až budu mít volno, rád přijdu."
Kněz se už chystal k odchodu.
"Nepočkáte snad na Matějovo probuzení, otče?"
"To může trvat ještě velice dlouho, dobrá ženo. A já mám své povinnosti." S tím na rtech kněz odešel.
Matěj se probudil další den k obědu. Předpokládal, že rodiče budou zuřit kvůli novému šatstvu, které zničil. Místo toho na něj vrhaly pohledy typu: kdy-už-jen-dospěješ? Ještě další den se nemohl hýbat a když konečně vstal, rozbolelo ho celé tělo. Ač je to zvláštní, neměl žádnou zlomeninu. Jen samé odřeniny a modřiny. Ke konci týdne už kromě několika modřin a modrého pruhu přes oko byl Matěj v pořádku. Kněz Marek, který ho zachránil, doposud na slíbený oběd nepřišel. Všechno se vrátilo do zaběhnutých kolejí. Po celý týden pletl košíky nebo chodil k nedalekému potoku za městem pro větvičky. V sobotu na rynku prodával košíky a neděli měl po návštěvě chrámu volnou.
Další významný zážitek se odehrál právě v sobotu na náměstí, kdy prodával košíky, které on a jeho otec vyrobili. Na trhu bylo jako obvykle rušno, všelijací kramáři se pokoušeli nalákat zákazníky na právě to jejich zboží rytmickou písní. Zákazníci chodili od jednoho řemeslníkovi ke druhému a neustále se hádali o cenu. Zkrátka všechno bylo jako obvykle. Když se blížilo poledne a slunce stoupalo na svou nejvyšší bod jarní dráhy, otevřely se hlavní dveře kláštera a z nich vyšli mniši oděni v bílých pláštích s kápěmi. Náměstí okamžitě utichlo, i když mnozí lidé, stojící na opačné straně náměstí, se stále hašteřili z kupci. Mniši v zástupu se rovnoměrným krokem pohybovali k tržnici. Měšťané, chudí i bohatí, kvapně ustupovali mnichům z cesty, klekajíce zbožně na kolena. Matěj se již dlouhou dobu ocital ve zmatku. Jeho pojetím Církve otřásl jakýsi mnich Alexandr a jiný mnich, který mu zachránil život. Nerozhodnost, která ho spalovala, se odrážela i v jeho očích. Byl naprosto zděšený a chtěl utéci. Jenže košíky tady nechat nemohl a s nimi by utekl jen těžko. Sklopil oči jako každý zbožný člověk a sepjal ruce v tiché motlitbě. Vedoucí kněz, kráčející sám v čele zástupu, kupodivu nebyl arcibiskup. Matěj si vzpomněl, že toho muže občas vídal na bohoslužbách. Kněz nevšímavě prošel okolo stánku s látkami z dalekého jihovýchodu. Jeden z mnichů se zastavil a dotkl se nejcennější hedvábí.
"To není pravé hedvábí, kupče."
Snědý obchodník zbledl jako stěna: "Byl jsem oklamán, vzácný knězi. Okradli mne."
Kněz ho změřil nelítostným pohledem, který jasně prozrazoval, že jeho tvrzení nevěří. Zařadil se zpátky do řady a ani se po kupci neotočil. Ten měl plné ruce práce, aby přesvědčil rozzuřené měšťany, že jeho zboží je pravé a že hedvábí, kterého se mnich dotkl, rád vymění za jakýkoliv jiný materiál.
Řada kněží kráčela náměstím a za sebou nechávala jen zmatek a hádky. Kněžím se jídlo nezdálo dost čisté, ryby dost čerstvé, provazy dost pevné, šaty dost kvalitní a tak dále. Samotný vůdce zástupu se zastavil u stánku staré babky kořenářky, která prodávala nejrůznější mastičky, bylinky a magické talismany.
"Dobrá ženo, jak vůbec můžeš prodávat takové pohanské předměty. Což žijeme v temných dobách kacířů a pohanů? Kdo by dnes věřil bylinkám a mastičkám!"
"Ale, ctěný otče, v přírodě se skrývá velká moc. Ani kněží nedokáží léčit tak jako mé bylinky."
"Jsi čarodějnice, bábo? Jaký ďábel se v tobě skrývá?"
"To chraň bůh! Já a čarodějnice?"
"Zajměte tu kacířku. Postavíme ji před klášterní tribunál."
Dva mniši se nebohé stařenky chopili a vedli ji přes celé náměstí ke klášteru. Vůdce zástupu pokračoval bez ohlédnutí vpřed.
Veškerá Matějova nerozhodnost se rozplynula jako dým. Stará babka kořenářka byla jeho obvyklá sousedka na trhu, a tak si spolu mnohdy povídali. Měl ji velice rád a její neoprávněné zatčení ho vyvedlo ze sebeklamu, že církev se snaží stát na straně dobra. Vedoucí postava, nyní jasně viděl její zahnutý nos s propadlými tvářemi, se zastavila u jeho stánku. Matěj sklopil oči, aby tak skryl svou zuřivost a znovu obnovenou nenávist.
"Tvé košíky se mi líbí, chlapče. Pověz, děláš je ty sám?"
"Ne, ctěný pane. Vyrábí je můj otec a já mu pomáhám."
Kněz nervózně přešlápl, jako by náhle velmi znejistěl.
"Nejsi ty ten chlapec, kterého můj bratr nalezl v zapadlé uličce ležet téměř mrtvého." "To byl váš bratr, který mne zachránil, pane?"
"Ano. Máš vskutku pěkné košíky, synu. Snad bys mi mohl nějaký prodat."
"Jste-li bratr mého zachránce, pak je pro vás každý košík zadarmo," řekl a nepřímo tak zopakoval slova svého otce.
"Snad jedině tento." Kněz ukázal na malý košíček s ozdobným držadlem.
"Jistě, pane. Je to otcova nejkrásnější práce."
Matěj, stále skromný, zakryl skutečnost, že tento košík je ve skutečnosti jeho dílem.
"Ano, vskutku, nádherná práce. Tvůj otec není řemeslník, ale umělec."
"Vyřídím mu to, ctihodný otče."
Při té chvále vstoupil Matějovi ruměnec do tváří. Pak omylem pohlédl knězi přímo do očí. Mnich jakoby právě na to čekal, se Matějovi podíval do očí s výrazem hladové lišky. V tu chvíli viděl kněz Matějovi přímo do duše. Matěj zraky okamžitě sklopil, ale už bylo pozdě.
"Máš zajímavé oči, můj synu. Velice zajímavé."
"Děkuji, pane."
"Víš proč je máš žluté?"
"Co tím myslíte, pane?"
"Nic, to není důležité. Vyřiď mé pozdravení svému otci."
"Samozřejmě, pane." S tím se kněz otočil a bez jediného dalšího pohledu pokračoval dál.

Matěj byl otřesen do hloubi duše. Projela jím směsice tak odlišných a neznámých pocitů, že je ani nedokázal pojmenovat. Zjednodušíme-li to, pak to byl strach. Strach, že vůbec existuje někdo, kdo je schopen vidět tak hluboko do duše. Matěj se cítil obnažený, jako by veškeré tajné pocity a touhy byly vyloveny na povrch. Nevnímal své okolí, protože pestrá paleta pocitů, které v něm žhnuly, zcela zachvacovala každou část jeho bytí. Vyděšen jako plachý zajíc se jeho rozum skryl před požárem pocitů do nejhlubších skulin jeho duše. Seděl na tržnici s nepřítomným pohledem, utopen v myšlenkách, až do večera. Konečně, když se probral z letargie, sbalil košíky a plachtu, kterou kryl malý krámek před deštěm, na káru a s drkotáním kol se rozjel domů. Jeho mysl už byla klidná, jak ve zvířené vodě jeho duše pozvolna usazoval kal emocí. Nenávist k církvi se utvrdila a potlačila ten chvilkový pocit zmatenosti. Teď už věděl, že jeho názor na církev se nezmění. Už nikdy neuvěří směšným řečem o velkém bohu, který je tak moudrý, že lidstvo zasypává požáry a morovými ranami. Kde je ten bůh, když ho doopravdy někdo potřebuje? Kam mizí? Kde byl ten bůh, když jeho skuteční rodiče uhořeli v troskách starého kostela? Co dělal, když málem vykrvácel v jedné zapadlé Vysoborské uličce, kde narazil na Vincka? Bůh je povídačka pro staré báby. S pevným rozhodnutím a s jistým krokem pokračoval domů.

Arcibiskup Alexandr seděl ve své pracovně a hrbil se nad zašlým dokumentem v mihotavém světle svíčky. Seděl nehnutě a jeho modravě zbarvená obočí se neustále nadzvedávala a klesala, zatímco jeho čelo se střídavě krabatilo. I když nebyl příliš starý, mohlo mu být tak čtyřicet, jeho tvář působila zašlým a skleslým dojmem.

"Stavěl jsem si vzdušné zámky. Jak mě to jen mohlo napadnout, hledat ho v tomhle zapadákově. Čtyři promarněné roky."

Ozvalo se tiché zaklepání.

"Dále," odpověděl arcibiskup.

Do místnosti vstoupili dva známí muži. Byli si v obličeji velice podobní, zřejmě byli příbuzní.

"Já a můj bratr Marek jsem přišli žádat o slyšení."

"Ale zajisté, Radime. Objevili jste s Markem něco zajímavého?"

Matěj oba dva kněze znal. Ten první byl jeho zachránce, s tím druhým se setkal na tržnici.

"Vzpomínáš si, arcibiskupe, na mé podivné setkání s mladíkem, který málem na svá poranění zemřel?"

"Docela živě. Vyprávěl jsi mi o tom dost rozvláčně celý večer," utrousil ironicky.

"Říkal jsem ti, že je na něm něco podivného."

"Ale to ty říkáš o každém. Jsi členem řádu Ochránců knih, a tudíž bys měl věřit, že každý člověk je výjimečný."

"Řekl jsem o tom svému bratrovi, který, jak jistě víš, je členem řádu Křížových mečů," řekl poněkud dotčeně Marek.

"Zajímavé. A co s tím mám já společného."

Drmolivou řeč kněze Marka přerušil silný mužský bas hromotluckého kněze Radima: "Šel jsem kvůli svému bratrovi dnes na tržnici, protože si přál, abych si toho chlapce také prohlédl. Marek mi řekl, že tam dnes bude prodávat košíky."

"Slyšel jsem. Ve městě jsi způsobil pěkné pozdvižení. Když už jsi šel na trh, proč sis sebou musel brát zástup mnichů tvého řádu? Jsou to ti nejhlučnější v celém klášteře. Někdy si přeji, aby na světě byli jen tišší Ochránci knih."

"To není důležité. Toho chlapce jsem viděl."

"Pokračuj," řekl arcibiskup a vzhlédl od své práce.

"Je skutečně pozoruhodný. Je nepochybně poznamenán, ale jsem si téměř jist, že není a nebude schopen rozdvojení."

"Je jen velice málo poznamenaných bez schopnosti rozdvojení. Tito chudáci jsou většinou vyvrhelové společnosti."

"Je to velká škoda. Jeho poznamenání je na mocném místě."

"Já si myslím," začal kněz Marek, "že bychom na něj měli dohlédnout. Byl jsem pozván na večeři, snad bych mohl zjistit, jestli jsou naše dohady pravdivé."

"I já si to myslím. Je nutné za každou cenu zabránit šílenství rozdvojené duše. Nemůžeme se spoléhat na poněkud přímé metody kněze Radima. Doufám, že jsi toho chlapce, když ses mu přehraboval v mysli, příliš duševně nerozhodil. To by bylo neomluvitelné i pro hlavu Křížových mečů v mé diecézi."

Radim se začervenal: "Je to silný chlapec, vydržel to."

"Mohl bys mi vysvětlit to, co jsi provedl s tou nebohou starou ženou, která tam prodávala koření a bylinky? To bylo velice nezodpovědné ji prohlásit za kacířku. Musel jsem ji, když jsme ji propustili, vyplatit sto zlatých a o není zrovna málo."

"Odpusťte, ctihodný arcibiskupe, ale velice mě rozčílila svou tvrdohlavostí."

"Měl by ses krotit, Radime. Nauč se to zázračné umění co nejdříve."

"Jistě, otče."

Alexandr pozvedl jedno namodralé obočí a vrátil se ke své práci. Ani si nevšiml, že oba bratři jeho pracovnu už dávno opustili.

O volné neděli Matěj výjimečně nešel ven. Bylo totiž zamračeno, a třebaže nepršelo, nebylo hezké počasí na toulání se po ulicích. Navíc se kněz Marek ohlásil, že přijde na večeři a Matěj, ačkoliv se neustále přesvědčoval o zkaženosti církve, se na svého milého zachránce velice těšil. Pomohl mamince s přípravou oběda a začal zdobit vyfoukaná vajíčka pestrými barvami, protože už se blížil Den zjevení, kdy prý Perun sestoupil na zem a ukázal svým kněžím, jak kázat a co kázat. Výzdoba k tomuto svátku byla velmi dlouho připravována. Z okna shlížel na zarmoucenou Vendulku, sedící na lavičce na sousedově zahradě. Nemohl jí pomoci, teď už to věděl. Doufal jen, že Perun, který si tak rád nevšímá lidí, se nad Vendulkou smiluje a způsobí zázrak.

Večer konečně nastal. Matěj si vzpomněl na starého podivínského kněze Richarda, který tehdy tak podivně mluvil. "Kde je mu asi konec," pomyslil si. Ozvalo se zaťukání na dveře. Matěj vyběhl, aby uvítal svého zachránce. Večeře již byla připravena. Starý kněz, vcházeje do Matějova domu, si pečlivě otřel boty a odložil huňatý kabát, kterým zakryl své bílé roucho, na starý šatník.

"Perune Všemohoucí, žehnej tomuto domu i všem, kdož v něm žijí."
"Děkujeme mnohokrát, vzácný kněze," odpověděl Matěj, ztělesněná slušnost.
Kněz se na něj zářivě usmál a pohladil ho po vlasech. Ačkoliv byl Matěj poměrně vysoký, kněz ho stále o hlavu převyšoval.
"Vítejte v našem domě, otče. Co je naše, je i vaše," pozdravil uctivě otec.
"Snad nebude zapotřebí, abych si půjčoval váš majetek. Tato kutna a Svatá kniha Perunova je to jediné, co opravdu potřebuji."
Magdalena právě na stůl nachystala vonící rybu. Z hloubi sklepa vytáhl Jen láhev vína, který si zakoupil až v dalekém Srdcolamu, kam o svátcích jezdí prodávat nejlepší košíky, které vyrobí. Matěj, který se mnohokrát snažil dopátrat, kamže ji otec dal, na ni jen smutně civěl, protože v jeho sklenice bylo jen obyčejné mléko. Všichni se usadili a jako před lety knězi Richardovi, i nyní Magdalena nabrala každému úctyhodnou porci a všichni se směle zakousli do šťavnatého kapra. Kněz Marek jedl decentně a vybraně, tak jak se jí v přítomnosti králů. Zato Matěj do sebe jídlo přímo házel.
Ticho v kuchyni, která sloužila též jako jídelna, bylo občas přerušeno zvonivým zvukem nože, který se dotkl talíře a příležitostným Matějovým mlaskáním. Markovi jídlo z talíře téměř neubývalo, jen neustále hleděl na Matěje nepřítomným a nepříjemným pohledem. Bylo to právě vědomí neustálého pozorování, co Matějovi téměř zkazilo chuť k jídlu. Všichni dojedli a s údivem hleděli na kněze, který už ani nepředstíral, že jí a místo toho nepřítomně zíral na Matějův obličej. Ticho mohlo trvat snad minutu. Najednou kněz zavrtěl hlavou a všiml si pohledů, které na něj Matějovi rodiče vrhali.
"Nechutná vám snad, otče?," zeptala se zděšeně Magdalena.
"Ale právě naopak, dobrá ženo. Ještě nikdy jsem nejedl nic tak vynikajícího. V klášterní kuchyni nevaří příliš chutně. Snad bych měl chodit častěji."
Magdalenu to moc neuklidnilo. Vypadala spíše zahanbena. Všichni ostatní dojedli, zatímco knězi zůstala na talíři velká většina původní porce netknuta.
"Nemáte snad rád ryby?"
"Přímo je zbožňuji, Magdaleno. Přijmi, prosím, mou omluvu, ale občas se zasním. Vždycky tím urazím svého staršího bratra Radima, snad mi prominete."
S tím se pustil do jídla s takovou vervou, že předčil i Matěje. Brzy zhltl rybu a unaveně se protáhl. Matěj nemohl uvěřit, že tento letargický muž je bratr onoho energického muže z náměstí. Jak jsou jen oba rozdílní.
Jen nalil do tří sklenic víno. Kněz, Jen a Magdalena v klidu popíjeli a kněz bavil různými historkami ze svého mládí, které Matěj shledal nudné. Nakonec vyprávěl, jak se žije v klášteře: "Mnoho lidí si myslí, že jsou jen jedni kněží Perunovi, ale to už dávno není pravda. V Perunově jménu lze jít různými cestami k dobru. Například můj bratr je členem řádu Křížových mečů, něco jako kněz ve zbrani. Pokud vím, jejich ideologie spočívá ve vyvraždění všech pohanů. Jediná výhoda jejich řádu je, že oni jsou vždycky první, kdo se rozhodnou. Nebýt mého bratra a jemu podobných, hádali bychom se ještě dnes o tom, máme-li stavět kláštery z kamene či dřeva. Bez nich bychom nikdy nedospěli k dnešní podobě církve. Jsou sice poněkud unáhlení, ale ostatní řády se je snaží krotit. Dále tu jsou Strážci stromů. Pokud vím, chtěli by, aby lidé žili v lesích. Mají totiž strach, že by odpadky civilizace, jak tomu říkají, mohou znečistit přírodu. Jsou jakousi brzdou pokroku, ale jejich schopnosti léčit nedokáže nahradit žádný jiný řád. Nejvíce mnichů je v řádu Pastýřů polí, kteří se snaží, aby se celý svět změnil v jakousi úrodnou plantáž, která bude živit tolik lidí, kolik jen bude možné. Zato ale většina vynálezů je jejich dílem. Věděli jste, že objevili účinnější radlici? Většinou vedoucím řádem je řád Očí Perunových. Nejsou ničím jiným než fanatiky. Ale jsou to právě oni, kdo dokáže lid přesvědčit, že to co chtějí oni, je správné. Netráví-li celý den v motlitbách, pak jsou tomu velmi blízko."
"A vy ctihodný, otče? Jakého jste řádu?," zajímal se Matěj.
"Já jsem členem toho posledního řádu, řádu Ochránců knih. Abych byl upřímný, většina z nás jsou knihomolové, který stráví svůj život s knihou v ruce. Jsme to ale právě my, kdo máme největší znalosti, takže se na nás často ostatní řády obrací s prosbou o pomoc."
Matěje výčet řádů kněží fascinoval. "Takže není kněz jako kněz," říkal si.
"Slyšel jsem," začal Jen, "že každý řád má svůj klášter. Zajímalo by mě, kterému řádu patří Vysoborský klášter."
"V Perunu, hlavním městě Šestistaví, stojí pět paláců, z nichž každý náleží jednomu řádu. Ale tady ve Vysoboru stojí jeden klášter pro všechny řády. Žijí zde Ochránci, Strážci, Pastýři, Oči i Meče."
Povídali si ještě dlouho do noci a Matěj tam mohl sedět a poslouchat, protože Magdalena konečně usoudila, že už je dost velký, aby mohl být vzhůru do půlnoci. A vskutku, když zvony odbili půlnoc, kněz vstal a doprovázen Matějem odešel do předsíně. Vzal z věšáku kabát a zabalil se do něj.
"Pověz mi, chlapče," řekl Marek, "nechtěl by ses také stát knězem?"
"Ne, otče. Převezmu po tatínkovi řemeslo a budu proutkařem."
"Kdyby všechno bylo tak jednoduché, Matěji. Co když tě osud donutí stát se knězem."
"Vzepřu se mu."
"Ach, Matěji. Ta tvá naivita mi připomněla má dětská léta. Ale mi chceme a Perun mění. Sbohem."
S tím na rtech vyšel ven do prudkého deště. Matěj postával nejistě mezi dveřmi, jak zvažoval knězova slova. Pak rozhodně zabouchl a přinutil se na podivná slova už nemyslet.
Arcibiskup Alexandr ještě v tuto pozdní hodinu sepisoval dopisy svým nadřízeným do Perunu, srdce Šestistaví. Znenadání dovnitř vrazil kněz Marek.
"Ale, Marku, snad ses nedal ke Křížovým mečům? Tento způsob otvírání dveří je hodný tvého bratra Radima."
"Arcibiskupe, měl jsem s tím chlapcem pravdu."
Arcibiskup stále na kněze ani nepohlédl. "Co tím myslíš, Marku?"

"Je poznamenaný a schopný rozdvojení. Leželo na něm jakési kouzlo, které ho chránilo před jakýmkoliv knězem, který jen tak jde okolo. Jinak bychom si ho určitě už dávno všimli. Jsem si dokonce jist, že je to on, koho jsi prvně cítil, když jsi přijel do Vysoboru."
"Zajímavé," odpověděl arcibiskup a jeho brko se bez zaváhání míhalo na papíře.
"Měl jsem strach ho přivést okamžitě do kláštera. Hlavně bych ale nemohl snést obviňující pohled rodičů, že jim ho beru. Nemám na to nervy. Takové věci přece provádějí Křížové meče ne Ochránci knih."
"Dobrá, Marku, udělal jsi dobru práci. Zřejmě tam zítra zajdu osobně. Musíme předejít šílenství z rozdvojení. Nebylo by právě taktické, mít ve městě šíleného rozdvojovače. Odejdi, prosím, Marku."
Arcibiskup právě namočil brk do kalamáře a pokračoval v psaní. Marek, poněkud uražen, odešel.
"Tak je to tady," pomyslel si arcibiskup a vzrušen na nejvyšší možnou míru, odložil brk. "Našel jsem ho, já jsem ho našel!"
Nebyl ale sám, kdo Matěje odhalil. I v hloubi samotného pekla byla duše, která se ho nesmírně obávala.
"Pánové pekelní, slyšte mne. Na zemi, ve městě zvaném Vysobor, žije tvor, který musí zemřít. Leťte a hledejte. Dřív než se rozední ho najděte a zabte."

Děsivé probuzení
4.kapitola

Tu osudnou noc se Matějovi zdálo o tom, že jako starý mnich vysedává v klášteře v jakési zatuchlé temné místnosti a čte ze starých rukopisů. Pak se najednou poklidná, i když poněkud odstrašující scenérie zmizela a vystřídala ji tvář tak překrásná, že všechny ostatní Matějovy myšlenky se ztratily do nenávratna. "Slyš mne, Pane světla," promluvila hlasem tak líbezným, že i zpěv slavíků se zdál být jen pouhým skřehotáním. Matěj netušil o čem tvář mluví. Věděl jen, že vše, co řekne, je čistá pravda. "Nebudu již déle snášet urážku tvé existence. Poslal jsem své nejmocnější, aby tvou krví zneuctili zemi. Já sám ochutnám tvé srdce. Probuď se, ty, který vždy kráčíš světlem. Probuď se, ať si konečně vychutnám sladké vítězství." Matěj měl pocit, že by opravdu měl radši zemřít. Pro radost té nádherné tváře by udělal cokoliv.
Matěj se probudil. Přes zatažené záclony do oknem doposud neprosvítalo světlo, z čehož Matěj usoudil, že bude jedna či dvě hodiny před rozbřeskem. Nikdy by nevěřil, že může mít tak podivný sen. Byl přece jen obyčejný chlapec a tohle... "Ne, už dost," poručil si. "Mám příliš bujnou fantazii, to je vše." Mozek nad zvláštním snem už vynesl neodvolatelný rozsudek, Matějova ruka se však třásla jako zběsilá. Přinutil se uklidnit.
"Bude nejlepší, když se půjdu něčeho napít."
Celou jeho duši uchvátil strach tak hrozný, že mu nohy vypověděly poslušnost a on upadl. Opatrně se zvedl a pomalu došel ke dveřím. Chopil se kliky a otevřel dveře. Cítil, že se strach pomalu vytrácí. Tiše se pomodlil k velkému Perunovi, i když to nebylo jeho zvykem. Dodalo mu to sílu sejít po schodišti. Přímo naproti němu byly v zlověstném stínu skryty kuchyňské dveře.K tomu, aby se přinutil je otevřít, spotřeboval neuvěřitelné množství vůle. Zavřel oči vyčerpáním a vkročil do místnosti: "Vítám tě, Výsosti světla." Hlas mu zněl velice známě. Byl to téměř ten samý libozvučný hlas, který slyšel ve snu, ale přece jiný. Zděšeně oči otevřel. Bytost, která tam stála, byla tak úžasně nádherná a dokonalá, že nemohla pocházet z našeho světa. Matěj si nevšiml jejího oblečení, v jeho mysli utkvěly jen vzpomínky na dokonalý obličej.
"Ach, to je jeden ze svatých!", vydechl Matěj a padl na kolena.
"Ne, já nejsem svatý."
"Pak tedy Perun sám, ó můj pane, odpusť, že jsem kdy o tobě pochyboval..."
"Ne nejsem dokonce ani tvůj bůh. Mé jméno je Chlodovik."
Matějovy žluté oči ztuhly překvapením. Chlodovik, jeden z Pánů pekla. Člověk, který se rozhodl vyměnit duši za nesmrtelnost. Zrádce...ba víc, zatracený. Tvor zla tak nesmírného, že jen Perun sám by se mu mohl postavit a doufat ve vítězství. Ale ta tvář, kterou před sebou viděl by nemohla patřit pekelné stvůře. Vždyť byla tak krásná bez jediné poskvrny.
Pohled Chlodovika, Pána pekel, ho držel v pasti. Svazoval mu nohy i ruce. Proti Matějově vůli ho přinutil se posadit.
"Můj pán mě vyslal, abych tě zabil. A víš proč, pane světla?"
Matěj nebyl schopen promluvit, tak jen zavrtěl hlavou.
"Protože se tě bojí. Bojí se tě jako nikoho jiného předtím."
Matěj vyděšeně zíral. "A proč jsem tě ještě nezabil? Protože potřebuji tvou pomoc. Se mnou budeš schopný zničit samotné peklo. A po peklu i nebe. Budeme kralovat všemu, co žije a dýchá. Dohromady nám není nic nedosažitelné. Jsem ochotný pro to udělat cokoliv."
Matějův pohled sklouzl k podlaze ve snaze vyhnout se svazujícímu pohledu. To, co tam uviděl, ho vyděsilo jako nic jiného v jeho životě. Na zemi leželi jeho rodiče. Oba mrtví. Jeho matka i otec byli roztrháni na kousky jak nějakým zvířetem.
"Vidíš, ti lidé se mi pletli do cesty."
Zděšení a úlek se okamžitě přeměnily v nenávist. Nenávist tak silnou, že ho celého strávila.
"To byli moji rodiče!"
"Cha! Ne, to nebyli tvoji rodiče."
Matěj si najednou vzpomněl na zvláštního kněze Richarda. Najednou si uvědomil myšlenku, kterou se mu Richard snažil podstrčit: To nebyli jeho rodiče. Jeho praví rodiče zřejmě zemřeli před čtrnácti lety při velkém požáru. Ale to nijak

neulehčilo jeho žalu. Jeho duše se zmítala sebevražednou bolestí, která trhala jeho duši na kousky. Byl zdrcen. Neexistují slova, která by vyjádřila jeho žal.
"Nebuď sentimentální, pane světla. Byli to jen obyčejní lidé. Nejsou nám k ničemu."
Zvedla se v něm vlna všepohlcující nenávisti. Celá jeho bytost se toužila na něj vrhnout. Roztrhat ho na kusy tak jako on roztrhal jeho rodiče. Tu si znovu uvědomil, že je svázaný neviditelnými pouty. Chvíli se snažil pohnout navzdory poutům, které neviděl, ale cítil, později, když zjistil, že se skutečně nemůže pohnout, se jeho divoký nával hněvu přeměnil v hlubokou nenávist. V duchu si přísahal, že své rodiče pomstí, i kdyby ho to mělo stát život.
Čarokrásný démon se shýbl k ostatkům Matějových rodičů a z matčiny hrudi vyňal srdce. Po jeho ruce stékala teplá krev, z čeho měl očividně potěšení. Přiložil srdce ke svým ústům a zakousl se do něj.
Matějovi se chtělo zvracet, řvát i vraždit. Té zrůdě by byl schopen udělat cokoliv. Všechny morální předsudky tály pod neúnosnou tíhou strašlivého spravedlivého hněvu. Vražda by pro to odporné stvoření byla příliš málo. Vždyť on jí lidská srdce! Není na světě trestu tak strašlivého, který by mohl to ztělesněné zlo skutečně potrestat.
Chlodovik stočil svůj pohled na Matěje. Jeho krví potřísněné zuby se děsivě zaleskly a on spolkl poslední zbytky srdečního svalu.
"Pane světla, okus největší pochoutku, pokrm bohů."
S tím na rtech se sehnul a z hlubin otcovi hrudi vytáhl velké krvavé srdce.
Matěj se roztřásl bezmeznou nenávistí. Pocitem tak strašlivým, že skoro cítil, jak mu trhá duši. Proti své vůli a na Chlodovikův příkaz otevřel ústa, do kterých se mu nyní démon z hlubin pekel strkal krvavé srdce. Matěj se vzepřel. Čas se pro něj zastavil. Nemohl přemýšlet. Věděl jen, že jakýmkoliv způsobem mu zabrání ho přinutit pozřít otcovy ostatky. Cítil, jak se mu duše odděluje od těla. Projel jím záchvěv nesmírného uspokojení a naplnění. Celkový prožitek by ale byl mnohem lepší, kdyby se přitom nemusel dívat na roztrhaná těla svých rodičů.
Lidské tělo, nejdokonalejší Perunův výtvor, je dokonale provázáno s duší. Jen okamžik smrti na tom mohl něco změnit. Ale existovala ještě jedna výjimka, kterou ovládli jen kněží Perunovi. Lidově se těmto činům říkalo kouzla, ale ve skutečnosti se jednalo jen o rozdělení lidské bytosti na tělo a duši. Duše je mnohem mocnější než tělo. Duše může konat věci, o kterých si tělo může nechat zdát. Duše může konat zázraky. Duše je zázračná.
Matějovy žluté oči se rozzářily světlem, které mělo Chlodovika varovat. Veškerá nenávist, a že jí bylo požehnaně, v Matějových očích hořela jako nejjasnější plamen. Tu se veškerý hněv uvolnil v oslnivém záblesku.
Chlodovik se svíjel na podlaze, jako kdyby se ošklivě popálil. Bílé světlo ho udeřilo přímo do obličeje a navždy oslepilo. Způsobilo mu zranění, bolest, kterou nepoznal od té doby, co se zřekl své duše ve prospěch Císaře pekel. Věděl, co tohle světlo znamená. Přišel Pán světla, postrach tří Pánů pekel. Byl tady a díky němu poznal svou moc. Chlodovik by raději zemřel, než aby se znovu musel postavit před svého pána. Věděl ale, že milosrdenství smrti je pro něj nedosažitelné.
Matěj vyplivl srdce z úst. Celým svým vědomím se sám sebe snažil přimět, aby nezvracel. V panice, která zaplnila prostor, jenž uvolnila nenávist, přeskočil svíjející se tělo Pána pekel a vyběhl na ulici. Slunce ještě nevyšlo, ale toho si Matěj nevšímal. Ze všeho nejvíc se chtěl dostat pryč. Utíkal od domu, kde se stala tak strašná událost, že se mu čím dál tím více zdála jako zlý sen. Nenávist ho opustila a zanechala uvnitř jen zničující lítost a žal. Dolehla na něj váha skutečnosti: Co teď bude dělat? Celý jeho život byl vystavěn na rodičích. Bez nich nebyl nic. Kde bude žít? Jak si bude vydělávat? Sice uměl plést košíky, ale nebyl v cechu, a kdyby ho někdo přistihl, že prodává ve městě košíky a není členem cechu, usekli by mu ruce. Možná by ho i popravili. Přestal utíkat, ohromen a zděšen celou šíří nevyřčené myšlenky. Nebyl nic, mohl třeba zemřít a na světě nebylo jediné osoby, která by si na něj vzpomněla nebo dokonce se ho vydala hledat. Byl nikdo, nikdo bez tváře, beze jména. Obyčejný žebrák, který prosí před kostelem kolemjdoucí o smilování. Mysl se mu začala propadat do stavu, který bychom mohli nazvat šílenstvím. Jeho duše se tomu vzepřela.
"Musím myslet, jinak zešílím," řekl sám sobě.
Najednou se mu do mysli vloudila podivná myšlenka: "Stanu se loupežníkem. Budu na cestách okrádat pocestné. Na to nepotřebuji povolení cechu."
Měl chuť svou zdánlivě dokonalou myšlenku vykřičet do celého světa. Vždy snil o tom žít svobodný život loupežníka a teď se mu to konečně splní. Nemá cenu zůstávat ve Vysoboru, kde je jen zkáza a smrt. Musí pryč, ode všeho. Jen tak může unést zdrcující žal, který hrozil, že rozdrtí jeho duši. Brány ještě nebudou otevřeny, protože je stále ještě noc, ale Matěj znal tajnou cestu, kterou objevili s Vojtou, Vinckem a Rosťou na svých potulkách městem. Netrvalo to dlouho a on se jen tak v pyžamu a bos rozběhl promočenou loukou směrem k velkému lesu. Netušil, že si na něj už brousí zuby šílenství.
Arcibiskup Alexandr a s ním i velká většina mnichů z kláštera se řítila ztichlými ulicemi Vysoboru. Dnes v noci se ve Vysoboru odehrála taková přehlídka zázraků, že nenechala žádného kněze jen tak klidně spát. Zázraky totiž do svého okolí vysílají signály, které oznamují těm, kteří sami dokáží rozdvojit, že právě tímto směrem se dějí nepřirozené věci. Alexandr věděl zcela jistě, že místo, odkud signály vycházejí, je Matějův domov. "Takže ten chlapec se to naučil sám bez naší pomoci. To není příliš obvyklé," pomyslel si v duchu. Pak si uvědomil, že ucítil dvě odlišné vlny. Ta první byla prosycena ohavnostmi a zlem, ta druhá byla plná nejčistšího dobra. Arcibiskup se ani neodvažoval hádat, co toho jen mohlo být příčinnou.
Matějův dům nebyl příliš vzdálen od náměstí a tak mnichům trvala cesta jen necelou minutu. Dveře byly otevřené dokořán. Kněz Radim a jeho nejvěrnější z řádu Křížových mečů byly u domu dříve než ostatní. Vběhli dovnitř a hodlali celý dům obrátit vzhůru nohama. Vyzáblý arcibiskup a jeho Pastýři polí se dostali k domu teprve jako druzí. Poslední přišli Ochránci knih vedeni nesmělým knězem Markem.
Byl to právě arcibiskup, kdo první otevřel dveře do kuchyně, které za sebou Matěj zabouchl. To, co spatřil jím otřáslo. Kdyby za ním nestál kněz Radim, aby ho podržel, určitě by upadl. Dvě roztrhaná těla už zdaleka nepřipomínaly

Matějovi rodiče. Na zemi se stále svíjel Chlodovik. Arcibiskup se k němu vrhl:
"Jestli jsi tomu klukovi něco udělal, osobně ti vyrvu srdce z těla."
Tato slova jakoby dodala Pánu pekel odvahu a on natočil své osleplé oči k arcibiskupovi: "Cítím z tebe tvého boha, ubohého zapomětlivého dobráka. Jdi pryč a netrap mne více, než si zasloužím."
"Kde je Matěj?"
"Je mrtvý, co jiného. Zničil svým rozdvojením sám sebe. Já jsem oslepl, ale on zemřel. Vím to. Musel zemřít."
"Vyrvu ti srdce z těla, a ty se budeš dívat, jak se smaží v rozžhaveném oleji."
Slepý Pán pekel se usmál: "Nemám už žádné srdce, jen kus kamene. A ten se smažit nikdy nebude."
Najednou arcibiskup prozřel: "Ach, Perune všemohoucí, chraň mne! Ty jsi Pán pekla!"
"Správně, služebníčku. Myslím, že bych ti za tvojí drzost měl předvést ukázku mé síly. Nashledanou."
Chlodovik se rozplynul jako by nebyl nic víc než dým. Místnost naplnil mrtvolný zápach. Těla na podlaze se rozkládala neuvěřitelnou rychlostí. Ze dřeva začali vylézat červy a ono samo se proměnilo v jakousi houbovitou hmotu. Cihly se začaly rozpadat na červený prach. Celý dům se hroutil.
Naštěstí si toho arcibiskup včas všiml a všichni uprchli z bořícího se domu. Té samé noci, co Matěj opustil Vysobor, se jeho milovaný dům zhroutil. Nezbylo po něm nic jiného než trocha změklého dřeva, cihlového prášku a červů. Všechno, co Matěj kdy miloval toho dne zmizelo z povrchu země.

Šílenství
5.kapitola

Matěj se otřásl zimou. Kdo by to byl řekl, že za úsvitu několik dní po jarní rovnodennosti bude taková zima. Jeho ztuhlá, bosá chodidla byla poseta studeným jehličím a i jeho pyžamo bylo celé špinavé do mnohých pádů, které v bezhlavém běhu podstoupil. Stinný jehličnatý les, který rostl nedaleko Vysoboru, byl plný dravé zvěře a Matěj neustále slyšel vytí vlků. Konečně se dostal na mítinku. Slunce už prorazilo husté mraky a promrzlý Matěj se od něj nechal ohřívat. Usadil se na pařez. Nyní, daleko od jeho už neexistujícího domova, se rozplakal očistným pláčem za své rodiče. Vzpomínky, které ho trápili, tady probral. Nejvíce ze všeho ho mrzelo, že svým rodičům nestihl říct, jak moc je má rád. Opatrně uvnitř sebe živil nenávist k jejich vrahovi a přísahal Perunovi, že je pomstí. Zamyslel se i nad podivným záblesken, který Chlodovika oslepil a jemu dal možnost uniknout. Nedokázal si představit, jak to provedl, ale věděl, že to má co do činění s jeho očima. Ještě chvíli seděl zadumán, když si koutkem oka něčeho všiml. Na okraji mýtina stál vlk. A najednou nebyl sám. Vlci byli všude kolem něj. Celá mýtina byla po stranách lemována vlky. Matěj začal v úleku ječet. Vlk, kterého viděl jako první, vystoupil z kruhu a promluvil:
"Vítej, Pane světla. Konáme, jak poroučíš."
Kdyby Matěj neseděl, určitě by upadl:
"To jsem nevěděl, že vlci mluví."
"My nemluvíme," odpověděl vlk.
"A jak to tedy, že vás slyším."
"Jak to mám vědět, Pane světla. Jsem vlk, ne jasnovidec."
"Jsi skutečný?," zeptal se Matěj nedůvěřivě.
"Jak to poznám, Pane světla?"
Matěj zamrkal. "Každý musí vědět, jestli je skutečný!"
"Jak?"
Matěj byl dočista zmaten. Jak to jak?! Jak má vědět, jak poznat, jestli je skutečný.
"Co tady děláte?", zeptal se vlka.
"To, co ty poručíš."
"Poslouchají mne vlci...", uvažoval nahlas. Pak si uvědomil, že by ochranu od vlků docela potřeboval.
"Pojďte se mnou. Budete mně chránit, než se dostanu k loupežníkům."
"Tvé přání je pro nás závazkem."
Tak se Matěj vydal, doprovázen smečkou vlků, do světa.
Nemohl jít lesem dlouho, když se před ním vynořila strašlivá stvůra s deseti hlavami. Matěj zděšeně vykřikl a upadl na měkkou lesní podložku. Vlci, celá smečka jako jeden muž, se na stvůru vrhla a roztrhala ji. Snažila se sice bránit a kousala všemi deseti hlavami, ale proti třicítce vlků neměla nejmenší šanci.
Matěj si oddychl. Jenže ne nadlouho. Z téhož houští jako obluda se vyřítil i statný chlupatý medvěd. Kupodivu se vůbec nebál. Zaprvé už dnes zažil příliš mnoho úleků, než aby mohl prožít další. Medvěd kráčel důstojnou elegantní chůzí někoho, kdo nikdy nemá nikam na spěch.
"Vítám tě, Pane světla, vítám tě v tvém lese. Mé jméno je Bručoun a jsem ochránce tvého lesa."
"Těší mne. Já jsem Matěj," odpověděl nevzrušeně, "proč mne oslovuješ, Pane světla?"
"Nevím," odpověděl prostě s nehoráznou samozřejmostí.
"Co tu chceš?"
"Sloužím ti, Pane světla. Tak jak je dáno!"
"Co je dáno?"
"Nevím," odpověděl jako předtím.
"A co víš?"
"Nevím," odpověděl, čímž Matěje dokonale zmátl. Medvěd projevoval nesmírnou klidnost.

"Co tedy máš v plánu dělat. Nechceš mne náhodou doprovázet, že ne?"
"Je-li to tvé přání, pane lesa, pak tedy proč ne?"
"Nevíš, kde jsou tu nejbližší loupežníci?"
"Jsou tak blízko, jak si to budeš přát, můj pane."
Tato odpověď Matějovi připadala velice podivná. Všichni mu říkají, že je pán lesa. Proti tomu nic neměl. Ale dostávat podivné odpovědi, to se mu vůbec nelíbilo.
"Jak to? To si mám ty loupežníky vymyslet?"
"Je to tvůj les, můj pane."
Matěj to přešel bez povšimnutí. Klidný medvěd se mu určitě směje pod vousy. Pak si uvědomil, že mluvit s medvědem a vlky není zrovna normální. Že by na něj přišlo nějaké šílenství? Pokud si vzpomínal, stará paní, která bydlela na konci jejich ulice po smrti své dcery také zešílela. Proč by on nemohl zešílet po smrti svých rodičů? Ve skutečnosti je zřejmě v obyčejném lese nedaleko Vysoboru. A na chvíli skutečně vlci a medvěd zprůhledněli a Matěj si uvědomil, že vrátil do reality. Pak se obraz mluvících zvířat vrátil. Ať se Matěj pokoušel sebevíc, znovu se mu totéž nepovedlo.
"Ach, můj bože! Já jsem šílený!"
"A co sis myslel, Pane světla? Že můžeš jen tak použít rozdvojení a nezešílet?." Medvědův klid začal být Matěji nepříjemný.
"Co je to rozdvojení?"
"Nevím," odpověděl medvěd, ale tentokrát viditelně lhal.
"Říkáš, že jsem tvůj pán. Chci, abys mi to vysvětlil."
"Je-li to rozkaz, pane, tak potom proč ne. Sám už jsi rozdvojení použil, jinak bychom se vůbec nesetkali. Musel jsi cítit, jak se ti duše odděluje od těla. Je těžké to vysvětlit, protože je to stejně složité jako všechny pocity. Ale myslím, že tví lidé tomu říkají zázrak."
"Zázrak? Ty myslíš čarodějnictví, že?"
"Nechápu to slovo, můj pane? Co je to čarodějnictví?"
"To je když zlý kouzelník začaruje krásnou princeznu do podoby ropuchy nebo tak něco."
"Pak si myslím, můj pane, žes špatně volil slova."
"No a dál...,"snažil se Matěj přimět medvěda k řeči.
Medvěd na něj nechápavě vyvalil oči: "Pokud vím, tak svatí lidé tvého lidé moc mají a používají ji k dobrým účelům. To jsi chtěl slyšet, můj pane?"
Matěj se zamyslel: "Svatí lidé. Ty myslíš zástupy svatých, o kterých kněží neustále vyprávějí?"
"Ne. Lidé, o kterých mluvíš ty nikdy neexistovali. Já mluvím o těch, kterým ty říkáš kněží."
"Kněží umějí čarovat?"
"Vypadá to tak, že?"
"To nic nemění na tom, co se děje? Nevíš, jak bych mohl přijít zpět k rozumu?"
"Nevím, pane."
"Existuje nějaká možnost, že?"
"Snad, Pane světla."
"V tom případě ji jdu hledat."
S tím se Matěj vydal lesem, o kterém nevěděl, jestli je skutečný, či jen výmysl jeho chorobné mysli.
Bloudil snad celý den, ale čas v podivném světě šílenství plynul jinak než čas normální. Každou chvíli narazil na strašlivé obludy, kterých se bál, když byl malý. Medvěd a vlci je ale vždy zneškodnili. Potkal rozličné bubáky a hejkaly, bludičky a čarodějnice. Ale to ho nezastavilo, protože byl pevně rozhodnut najít zdravý rozum. K večeru došel k řece. Její křišťálově jasný zvuk se nesl lesem a Matějovi dodal alespoň na chvíli pocit, že už konečně nebloudí. Řeka, která vypadala docela blízko, byla mnohem dál než si Matěj kdy představoval. Mohlo být kolem půlnoci, než se konečně dostal se svým doprovodem na mýtinku podél říčky. Mýtinka byla prostě nádherná. Byla měkce ozářena měsíčním světlem, a přestože byla noc, slavíci tu líbezně zpívali a ty nejkrásnější květiny, které kdy Matěj viděl, kvetly uprostřed noci a vybízeli světlušky, aby se opylovaly. Stromy se líbezně skláněly, jak by žehnaly překrásné mýtině. Na rosou pokryté trávě tančily rusalky a víly a téměř se nedotýkaly země. Matěj s obdivem zíral na tančící víly a toužil se k nim připojit. Znenadání se z říčky vynořil vodník.
"Dcery, cítím člověka." Matěj sebou trhl.
"Ovšem, otče," odpověděla nekrásnější víla, která tančila v samém středu, "cítím ho už velmi dlouho. Je to ale lidské mládě. Není se čeho bát."
"Lidé jsou nebezpeční."
"Ovšem. Ale tenhle je Pánem světla. Zůstane tu s námi."
Matěj pocítil touhu utéci.
"Lidská mláďata nám nejsou k ničemu. Mohl bych ho utopit a uskladnit jeho dušičku, ale jinak nám nemůže být nijak užitečný."
Při těchto slovech vzal Matěj nohy na ramena. Rozběhl se pryč od mýtiny a utekl by tak daleko, jak je by to dokázal, kdyby se mu pod nohy nepřipletl bludný kořen. Ležel bezmocný na zemi dokud se ho nechopily čísi ruce a nedovedly ho k tančícím vílám. Pak si uvědomil, že to nejsou ruce, ale větve stromu, který mu záludně nastrčil kořen.
"Vítej, Pane světla v lese, který ti patří," oslovila Matěje paní víl a rusalek. Matěj si už na toto oslovení zvykl, ale připomnělo mu to jeho ochránce, vlky a medvěda, a který zřejmě zmizeli. Tak to zřejmě ve světě šílenství chodí.
Kupodivu to ale tak nebylo. Bručoun i vlci seděli na okraji mýtiny a pozorovali svého pána aniž by jevili nějakou snahu o jeho záchranu.

"Ach Perune, chraň mne před bezbožnými stvůrami," vykřikl ze zoufalství Matěj.
"Tady ti tvůj bůh nepomůže. Je noc znesvěceného úplňku, noc víl a přízraků. Teď je tu jen jedna mocnost, která vládne této noci, ale ta nesídlí na nebesích, ale v podsvětí," odpověděl vodník. Matějovi se při zmínce o strašlivém pánu pekel zvedl žaludek a on mimoděk začal zvracet.
"Co to je?," zeptal se zděšeně vodník pozorujíc zvracejícího Matěje, "Nějaké zaříkání, hádám. To ti ale nepomůže."
"Ale otče. Tohle lidé občas dělají. Říkají tomu zvracení."
"A proč to dělají? Není to směšné? Je to velice nedůstojné."
"Lidé jsou ta nejméně důstojná stvoření. Ale proč to dělají, to opravdu nevím."
Vodník se na Matěje, který se snažil přemoci zvracení, znechuceně podíval: "Jsi si jistá, že ho chceš? Toto odporné stvoření náleží spíš do mého hrníčku na dušičky."
"Samozřejmě, otče. Pokud se budeme snažit, můžeme z něho udělat něco civilizovanějšího. Například tenhle zlozvyk musíme odstranit. Tím zvracením znesvětí celou louku."
"Dobře, ale když ti uteče, za mnou nechoď. Byl bych velice rád, kdyby náhodou zabloudil do mé říčky."
"Tiše, otče. Nesmíme ho vyděsit."
Pak se otočila k Matějovi, který konečně přestal zvracet a utíral si pusu. "Drahoušku, pojď ke mně." Její hlas byl medový, obtočil se jako had kolem Matěje a velice mu připomněl ďábelský hlas, který slyšel ve snu. Vzepřel se, ale stálo ho to mnoho síly neuposlechnout rozkaz skrytý za krásnými slovy a okouzlujícím hlasem.
"Pojď ke mně!"
Nyní to byla otevřená výhrůžka. Matěj se zmítal jako osika ve vichru a vzdoroval vší svou duševní silou jakou ve věku čtrnácti let měl. Marně. Ocelový pohled královny víl ho držel v sevření a Matěj věděl, že je jen otázkou času, kdy udělá první krok. V mysli se mu odehrával strašlivý souboj. Pak podlehl.
Udělal krok. Najednou pocítil nesmírné uvolnění. Královna se dotkla jeho ruky a Matěj pocítil neuvěřitelný chlad jejího dotyku. Ucukl. Královna ho ale znovu vzala za ruku a začala tančit. Přestože Matěj nikdy předtím netancoval, naučil se jemný tanec okamžitě. Za chvíli už poskakoval mezi trsy trávy pokryté rosou tak, jako víly před jeho příchodem. Cítil neobyčejnou lehkost. Byl přímo okouzlen ladnými pohyby a byl by tak tančil až do skonání světa, kdyby se neozval medvěd Bručoun: "Tančíš velice pěkně, Pane světla, ale už je čas jít hledat loupežníky. Kvůli tomu jsi přece tady nebo ne?"
"Jdi pryč, ty neohrabanče," zakřičel na medvěda Matěj.
"Doufám," odpověděl líně a nezaujatě medvěd, "že ti už řekly o tom, co se stane po svítání."
Matěj se zastavil před skokem, který byl tanečním zlatým hřebem večera: "Cože?"
"Je to tak. Víly pocházejí z říše pekel, i když jsou tak krásné. Při úplňku tančí a lákají poutníky, ale když zakokrhá první kohout, vrátí se všechny do pekla i s poutníky, kteří včas neukončili zábavu," poznamenal medvěd tak lhostejně, že se Matějovi zastavilo srdce v těle.
"To jsou lži. My jsme přece víly, bytosti tak krásné, že až zrak přechází. Žijeme ve věčné blaženosti, kam smutek a žal nesmí. Odvedeme tě na ta místa a zapomeneš na smrt svých rodičů. Budeš šťastný od kuropění do kuropění a budeš žít navždy. Pojď s námi. Již brzy bude úsvit," opřekot odporovala nejkrásnější z víl.
"Ach, krásná paní. Ty sama jsi jednou sem do kruhu víl zabloudila a nejlépe ze všech víš, jaké nástrahy číhají na nevědomé poutníky. Popiš mu místo, ve kterém nyní bídně žiješ," řekl stejně lhostejným tónem samozřejmě medvěd.
"Ráda. To místo je plné ovocných stromů, které mají celý rok ovoce. Rostou tam o překot květiny, tam slunce nikdy nevychází, jen měsíc tam osvětluje naši říš."
Matěj hned věděl, že to není pravda. V jeho mysli se začal vykreslovat skutečný obraz místa, kde víly žijí. Nevěděl, jak toho dosáhl, ale věděl, že je to pravda: To místo bylo černé a ponuré. Rostl tam jen plevel a bodláčí, které bodalo víly do nohou, když tančily před strašlivými ďábly, kteří do nich šťouchali vidlemi. Vyjekl.
"Tak jsi spatřil pravdu, Pane světla. A co teď? Chceš snad zůstat s vílami?"
Bručoun se ani nemusel ptát. Matěj se rozběhl seč jen mohl k medvědovi.
"Stromy, chyťte ho. Nesmí nám uniknout," zařvala zběsile královna víl. A stromy se na její rozkaz skutečně pohnuly. Nejdřív to bylo jen jakési pomalé protahování se. Za naprostého, vyděšeného ticha se přední řada stromů pohnula kupředu. Kořeny, které je svazovaly se zemí, praskly nebo byly zemi vyrvány. Pohybovaly se pomalu, tak jako medvěd Bručoun, letargicky a téměř znuděně. Jejich síla byla obrovská. Narazil-li strom na kámen, zvedl ho a mrštil jím do neuvěřitelné dálky. Matějovi se proti jeho vůli roztřásla kolena. Medvěd se jen v klidu rozvalil na trávník a vyčkával. Vlci se kolem Matěje seběhli, ale ani oni nezmůžou nic proti nesmírně silným stromům. Slyšel, jak se královna víl otřásá zlověstným smíchem.
Sepjal ruce: "Ach, Perune Hromovládný, od zla mne ochraňuj." Ani si nevšiml, že se mu při tom podlomily nohy a on padl na kolena. "Nedopusť, aby má duše propadla peklu." Zavřel oči a v mysli se modlil mnohem usilovněji. Na ruce ucítil větévku. Je tedy ztracen. Zařval tak, že to museli slyšet až ve Vysoboru. A najednou bylo všechno pryč.
Když Matěj otevřel oči, mile se na něj usmíval medvěd Bručoun a za ním na obzoru vycházející slunce. Po vílách a obživlých stromech nebylo ani památky.
"Dobré ráno, Pane světla. Přišlo právě včas, nemyslíš?"
Matěj se porozhlédl po vlcích, a když je našel všechny odpočívat u říčky, ošil se a vstal.
"Co tím myslíš, přišlo právě včas?"
"To co říkám. Víly ani chodící stromy nemohou existovat v denním světle. Vrátily se tam, kam patří."
"Takže jsme v bezpečí?"
"A my jsme byli někdy v nebezpečí?", usmál se medvěd.
Temný stín kouzelného lesa se rozplynul, ale Matěj věděl, že jeho šílenství ještě neskončilo. To by museli zmizet

mluvící vlci a medvěd. Tak se bohužel zatím nestalo. Matěj začal vážně uvažovat, jestli by nebylo lepší zůstat šílený. Měl by tu kamarády-medvěda a vlky. A široko daleko nebyli žádní Chlodovikové. Zasněně ulehl do trávy a pozoroval první paprsky slunce. Květiny kvetly těmi nejrozmanitějšími jarními kvítky a vzduch byl prosycen svěžestí. Rozkošnicky se nadechl a vzápětí usnul.
Probudil ho až ženský hlas: "Zastavte! Támhle leží. Snad není mrtvý! Vypadá hrozně!" Matěj zamžoural na ostré polední světlo a opatrně se posadil. Na paloučku stál vůz, jaký používají obchodníci, když převážejí zboží. Na kozlíku seděl muž ve středních letech s knírkem, který mu dodával vzhled mazaného gangstera. Vedle něj pak jakýsi muž, celý ovázaný do bílých hadrů. Z malého kočáru vylézala postarší žena s dlouhými hnědými vlasy. Zezadu Matěje pozoroval mladý muž, hora svalů, který byl připraven ho okamžitě zabít.
Žena vyběhla z kočáru a pomohla Matějovi na nohy: "Chlapče, ty ale vypadáš. Kde jsi se toulal? A proč nemáš pořádné šaty?!"
Matějovo šílenství doposud neustoupilo. Neviděl obchodníky, ale své vysněné loupežníky: "Ach, paní loupežníková! Prosím vás, musím se k vám přidat!"
"I ty holomku! Já a loupežníková?", podivila se starší dáma. Matěj ale slyšel něco jiného. To, co zaslechl on přes poblouznělé smysly znělo jako:
"To nevím, chlapče! Musíš projít mnohými zkouškami, aby ses mohl stát právoplatným loupežníkem."
"Prosím, prosím. Budu dělat všechno, co budete chtít. Umím plést košíky a také trochu vařit. Umyji nádobí a poklidím, dříví naštípám. Prosím, já se chci stát loupežníkem."
Paní máma na něj nechápavě hleděla
"Mám takový pocit, že ten chlapec zešílel," pověděla muži na kozlíku.
Matěj ale slyšel: "Co myslíš, mohl by nám být užitečný? Ale ty zkoušky jsou tvrdé!"
Muž odpověděl: "Nevím, co s ním chceš dělat. Vím, že umíš leccos vyléčit, ale šílenství, to je trochu moc, nemyslíš? Jdi od něj raději dál. Může mít vzteklinu."
"Odvezeme ho do Vysoborského kláštera. Nechci ho mít na svědomí. To je mé poslední slovo."
"Jak si přeješ, mami. Ale na tvou zodpovědnost. A prosím tě, vykoupej ho. Zápach, který kolem sebe šíří, je přímo strašlivý."
"Něco se tomu chudákovi muselo stát. Nikdo nezešílí jen tak náhodou."
"To je sice hezké, ale prodat látky, které mám v zadu na voze, mi to stejně nepomůže. Už teď za ně dostaneme sotva poloviční cenu. Kvůli tobě se pořád někde zdržujeme. Touhle dobou jsme měli být už ve Větrobranu a mířit vstříc Zářícím městům."
"Ty jsi mi ale lakomý, Ctibore. Je to dítě, které se ztratilo v lese a zbláznilo se z toho."
"A proč má teda na sobě noční košili. Je to podivné. Nechci se do toho zaplést."
"Už dost. Vezmeme ho sebou do Vysoboru. Není to daleko."
"Ale..."
Stará žena vrhla na muže pohled tak výhružný, že ho úplně umlčel. "Pojď s námi, chlapče."
"Ó děkuji vám paní loupežnice. Uvidíte, že Vás nezklamu."
"Odvezeme tě do Vysoborského chrámu. Tam ti snad pomohou."
"Jistě, přejete-li si to, pak půjdu kamkoliv." Tato odpověď starou ženu uklidnila. Netušila, že to co slyšel Matěj, znělo jako: "Jdi do Vysoborského chrámu a ukradni odtud starý kříž, který visí nad oltářem. Pak se vrať a staneš se právoplatným loupežníkem." Matějovo srdce poskočilo. Tak tedy konečně splní svůj sen. Stane se loupežníkem. Chtělo se mu jásat a skákat. A stačí jen když uloupí starý kříž, visící v klášteře nad oltářem. Je to tak snadné.
Stará žena ho uchopila v podpaží a táhla k vozu.Matěj se jí však vytrhl: "Splním váš úkol, i kdyby mě to mělo stát život."
"Jaký úkol? Jsi nemocný. Nemůžeš jen tak běhat po lese."
To už Matěj neslyšel, protože se rozběhl z palouku zpět do lesa. Slyšel, že se za ním řítí jeho medvěd a vlkové. Hnal se lesem jako tornádo a utíkal směrem, o kterém si myslel, že se jím jde do Vysoboru. Trochu ho bodlo u srdce, že se tam musí vracet, ale loupežníkem chtěl být víc než čímkoliv jiným. Když už se slunce sklánělo k západu, byl tak vyčerpaný, že si musel od běhu odpočinout. Tvrdě na něj doléhalo, že od té doby, co opustil domov nic nejedl. Co by teď dal za trochu okoralého chleba. Medvěd ho kupodivu neustále poháněl dopředu a proto odpočíval jen chvíli než se vydal na cestu. Teď už neběžel, jen zvolna kráčel vycházkovým krokem. Přesto každou chvíli zakopával a každé vstávaní ho vysilovalo. Nikdy předtím nezažil něco tak vysilujícího. Sýček neustále Matěje lekal svým houkání a daleké vytí mu na klidu nepřidalo. Jehličí ho bodalo do bosých nohou. Žaludek se ozýval takřka trvale. Tušil, že už k Vysoboru nikdy nedojde.

Světlo Vysoboru
6.kapitola

Cítil se k smrti vyčerpaný, když v dálce uviděl světlo z Vysoborské Černé věže. Měsíc už stál vysoko na nebi. Po chvíli usilovné snahy o chůzi spatřil i nevysoké hradby. Muselo to už být k ránu, když se Matěj konečně dostal k hradbám. Do města proklouzl tajnou cestou a vydal se po ztichlých Vysoborských uličkách. Byl jediný bdící tvor široko daleko. Dokonce i ponocný už dávno usnul, zmožen pivem krčmáře Čeňka. Celý Vysobor spal spánkem velmi podobnému tomu před čtrnácti lety. Z města přímo vyzařoval mír a klid. Jediná osoba, která si toho nevšímal, byl Matěj, který byl na to příliš vyčerpaný. "Spát se bude až ukradnu klášterní kříž," říkal si. Dobelhal se až na náměstí. Oheň, hořící na vrcholu

ohořelé věže, a šplouchající voda v kašně dodávaly místu nádech tajuplnosti.
Klášter byl ozářen bledým měsíčným světlem. Zdálo se, že on je středem Vysoborského klidu. Portál, zdobený sochami svatých, se Matějovi přiblížil na dosah. Vstoupil snadno, mnichové nikdy nezamykali. Spatřil dobře známou halu a za ní obrovský dóm s úzkými štíhlými okny, zdobenými barevnými sklíčky. Matěj nevšímavě prošel mezi lavicemi pro návštěvníky a za ním jeho věrní kamarádi-vlci a medvěd. Kráčel, přitahován jako můra, k zářícímu oltáři. Nad ním visel kříž. Nebyl veliký, jak někdy bývá zvykem. Byl zdoben podezřele vypadajícími drahokamy. Matěj už neviděl nic jiného. Veškerá jeho vůle, která mu ještě zbyla, se upřela ke kříži nad oltářem.
"Počkejte tady," řekl svým společníkům.
Vylezl na oltář a dával si pozor, aby neshodil nějakou svíčku či skleněnou baňku. Sáhl na kříž, který mu zajistí členství v loupežnické partě. Je to tak snadné. Zatáhl, ale kříž se ne a ne pohnout. Zkusil ho všelijak vyháknout, ale nedařilo se. Zachvátila ho panika. Nakonec se na něj pověsil celou svou vahou a kříž povolil. Hřeby, které ho poutaly ke zdi, byly už prorezlé a tak se snadno uvolnily. Naneštěstí to Matěj nečekal. Objímaje kříž, uklouzl, nohou neobratně smetl pokrývku oltáře a všechno, co na něm stálo shodil na zem. Sám pak zakopl a spadl jako zralé jablko na dřevěnou podlahu před oltářem.
"Hluk rozbíjejících nádob musel přilákat mnichy. Chytí mne a upálí," pomyslel si Matěj, ale nedokázal se přimět vstát. Jeho vyčerpané svaly už nesnesly další zátěž. Zvolna propadal do bezvědomí.
Bratr Herbert, jeden z Ochránců knih, měl dnes v noci službu. Ta se skládala v pomoci lidem, kteří by náhodou přišli do kláštera v noci. Většinou se týkalo nemocí nebo se chtěli vyzpovídat, aniž by o tom vědělo celé město. Dnes v noci ale byl takový klid, že se bratr Herbert odebral do studovny a četl svou oblíbenou knihu. Ochránci knih strávili v studovně nejvíc času svého života. Najednou byl klid noci narušen podivným zvukem z chrámu. Bratr Herbert okamžitě vyběhl ze studovny:
"Jestli je to zloděj, tak mi arcibiskup Alexandr na týden zakáže chodit do studovny," děsil se bratr Herbert. Šel do chrámu tak rychle, jak jen mu to jeho břicho dovolilo. Otevřel postranní dveře, vedoucí do chrámových prostorů. Zděsil se:
"Ale vždyť to je dítě. Snad není mrtvý. Vypadá velice zanedbaně. Pomoc!"
Přiskočil k Matějovi, bezvládně ležícímu na tvrdé podlaze chrámu.
"Chlapče, prober se, prober se! Pomoc, potřebuji léčitele!"
Protože nikdo neodpovídal, sáhl bratr Herbert ke křížku, který mu visel na krku. Symbol zazářil bílým světlem.
"Ach Perune Stvořiteli, dej mu znovu dýchat! Ať jeho srdce jak zvon bije, ať krev proudí v jeho žilách zas. Otřesům mozku zabraň včas."
Matějovi se do tváří vrátila barva. Teď vypadal, že jen spí.
Do dveří vtrhl sám arcibiskup.
"Co se to tady děje, Herberte? Jsi nenápadný jako hromobití. Co tě to napadlo, rozdvojovat?"
"Ach, arcibiskupe, tento chlapec vypadal velice špatně."
"Nemohl by sis vzít příklad z Křížových mečů? Zloděje neléčíme. Jestli chtěl uzdravit, neměl krást."
"Já vím, arcibiskupe, ale je to jen malý chlapec. Je tak špinavý. Nemohl jsem si pomoci."
"Ukaž mi ho. Naše léčení si odpracuje. V žádném případě nebudeme krádeže v chrámu podporovat."
Arcibiskup přistoupil až k bezvědomému Matějovi.
"Můj bože, vždyť to je Matěj proutkař. Ten, který před několika dny zemřel!"
"Ehm...slyšel jsem, jak vám to Pán pekel řekl. Ale už jen proto, že vám to řekl on, nevěřil bych tomu."
"Ten chlapec Chlodovika Zatraceného oslepil."
Herbert pokrčil rameny: "Ale nevíme, jak to udělal."
"Polož ruku na jeho čelo a řekni mi, že ještě nerozdvojil."
Herbert tak učinil: "Má obrovskou sílu. To je neuvěřitelné. Rozdvojil už nejméně dvakrát."
"Takže je to jasné. Ten chlapec je příliš dobře vychovaný než aby chodil krást do chrámu. Je to Šílenství rozdvojené mysli."
"Máte pravdu, arcibiskupe. Co s tím uděláme."
"Ty si půjdeš lehnout. Dnes v noci se už služba nebude. Nemocní budou muset počkat. Nechej mne tady o samotě s chlapcem. Budu žádat Peruna, aby přijal jeho duši pod svou ochranu."
Kněz zmizel tak rychle, jak jen dokázal. Arcibiskup položil svou kostnatou ruku na Matějovo čelo.
"Ach, chlapče, do jakých ses zase dostal trampot! Je mi velice líto tvých rodičů. Možná, že ses pomátl díky jejich hrozné smrti. Pokud je to tak, pak už tě nebudu moci zachránit."
Zvedl chlapce jako pírko a donesl ho na oltář.
"Ach, Perune Všemohoucí, volám tě z hor i vod, ohně i větru. Volám tě lidskou duší svou, volám tě a prosím, přijď!"
Nic se nestalo. Alexandra to ani nepřekvapilo. Pevně uchopil stříbrný křížek, který mu visel na krku.
"Perune, pane lesů i pastvin, hor i řek, knih i mečů volám tě."
Nic.
"Perune Hromovládný, stíne stínu, světlo světla, můj hlas volá do daleka."
Konečně. Arcibiskupova duše se oddělila od těla a vnikla do Matějovy hlavy. Protáhla se mezi zdravým rozumem a pamětí a zamířila až do podvědomí. A najednou spatřil příčinu šílenství. Jeho mysl, která byla při prvním rozdvojení byla jediným pojítkem mezi tělem a duší, nevydržela tlak, kterým obě součásti lidské bytosti působily, a nalezla útěchu v šílenství. Arcibiskup ani nic jiného nepředpokládal. Nikdo jiný než Perunův kněz, který chránil svou mysl od šílenství vírou v Peruna a Zkouškou, kterou musí projít každý kněz, nemohl rozdvojovat bez následků. Matěj se stal jen další obětí tohoto šílenství.

Před několika lety by snad nebyla jiná možnost, než ho dopravit do růžové komnaty, aby tam dožil svůj život ve sladkém spánku. Byl to jediný způsob, jak zabránit, aby ve svém šílenství někomu neublížil. Arcibiskup ale věděl, že je zde jedna možnost. Souvisela s vnímáním. Aby kněz mohl nemocnému manipulovat s myslí, nejsložitější věcí na světě, musí si ji představit pomocí symbolů. Toto objevil cizí mnich, Ochránce knih ze Zářivých měst. Arcibiskup si svou duši, kterou vyslal Matějovi na pomoc, představil jako slepici. Toto nebylo bezúčelné, protože šílenství často v symbolech připomíná červa. Prodíral se mezi různými myšlenkami, které Matějovi proudí v hlavě. Některé vypadali jako bílí holoubci, jiní jako plazící se hadi. Jednoho příliš dotěrného hada musel klovnout, aby ho nechal na pokoji. Znovu podnikl celou cestu přes mysl, až se konečně dostal do podvědomí. Prohlédl slepičím okem tuto podivnou, neutěšenou zemi a spatřil onoho červa, který se záludně plazil v ztuhlé zemi.
"Stát," ozval se za arcibiskupem silný hlas. Slepice se otočila a spatřila medvěda, který se houpavým ladným krokem přemisťoval přímo k arcibiskupovi.
"Co jsi zač?," zeptal se arcibiskup.
"Mé jméno je nevyslovitelné. Jméno, které jsem dostal v chlapcově šílenství, zní Bručoun."
"Co tady děláš?"
"Já? Jsem přece přízrak šílenství, nic víc. A co tu děláš ty?"
"Snažím se chlapce uzdravit."
"Výborně. Už jsem myslel, že nenajde pomoc. On věřil, že si šílenství přivodil sám a chtěl se přidat k loupežníkům. Ale zdá se, že to nebude tak lehké, zabít červa šílenství. Máš sice dobrou podobu, ale mohl bys potřebovat pomoc."
"Ty nemluvíš jako přízraky. Kdo jsi?"
"Já jsem průvodce."
Slepice zbledla.
"Takže ten chlapec je důležitý?"
"Víc než to. Ale není jediným důležitým člověkem. Ty jsi jedním z nich."
"Já? Vždyť jsem jen obyčejný služebník Perunův."
"Je pravda, že tvůj úkol nebude tak závažný, ale nakonec bude ku prospěchu. Ale věz, že nebude lehký a mnoho vlasů ti zbělá než ho splníš."
"Dobrá. Je načase se pustit do díla, průvodče."
Medvěd pokýval hlavou a oba dva se rozhlíželi, nespatří-li náhodou červa. Konečně vylezl. Byl celý pestrobarevný, jeho barvy divoce hrály po slizkém povrchu. Slepice klovla zuřivě zobákem, ale červ byl rychlejší. Ani medvěd neměl o moc větší štěstí. Podruhé ale červ udělal chybu a medvědova mocná tlapa ho přitiskla k zemi. Slepice ho klovala seč mohla až nakonec červ zemřel. Jeho pestrobarevný sliz se rozplynul, tělo bylo pohlceno vzápětí tajemnou zemí, která utvořila propast.
"Měl by ses vrátit do svého těla, arcibiskupe Alexandře. Vyčerpáš-li se příliš, zemřeš," řekl medvěd tajemně.
"Sbohem, průvodče, doufám, že se o něj budeš dobře starat."
"Bezpochyby. Jdi."
A arcibiskup šel. Propletl se z kouzelné země podvědomí, mezi pamětí a zdravým rozumem, unikl z Matějovy mysli. Spatřil své vlastní tělo, jak strnule stojí nad Matějem. Vklouzl sám do sebe.
Když Matěj konečně otevřel oči, slunce už stálo vysoko na nebi. Ležel na měkké posteli ve sluncem prozářené místnosti. Vzápětí pocítil nesmírný hlad, který mu sevřel žaludek.
To už k chlapci dolehl hlas: "Nemáš hlad, chlapče? Vypadáš velmi vyčerpaně."
Matěj se posadil a beze slova přijal od kněze misku s kaší a pustil se do ní jako o závod. Mnich, který mu misku podal, ho s údivem sledoval a sáhl pro dřevěnou měchačku, aby chlapci nabral další porci. Musel nabírat ještě pětkrát, než Matěj přestal jíst.
"Ale, chlapče. Ty jsi snad týden nejedl."
"Skoro to tak bylo," odpověděl Matěj, "od té doby, co jsem utekl z domova, jsem nic nesnědl."
"Pročpak jsi utíkal z domova?"
Matěj pocítil bodnutí u srdce a z očí se mu mimoděk vyřinuly slzy. Vzpomínka na jeho rodiče, zmírněná šílenstvím, se nyní znovu ozvala. Pláč a slzy ho přemohly. Ucítil, jak ho mnich hladí po hlavě.
"Mysli na něco jiného. Vyprávěj mi raději, co jsi dělal potom."
Matěj se chvíli uklidňoval a už si byl téměř jist, že strašlivou vzpomínku překoná, když se mu záchvat vrátil. Plakal a zároveň se očišťoval. Tušil, že je ta pravá chvíle zapomenout na osudnou noc a vzpomínat na to, co bylo předtím. Jeho rodiče žili dlouho a šťastně. Nemůže je celý život oplakávat. Ve svém srdci jim vystrojil pohřeb a doufal, že mu to pomůže. Pomohlo. Cítil se teď mnohem silnější.
"Víte, já jsem šílený. Vidím mluvící vlky a medvěda, rusalky, víly, vodníky, bludičky a všechny bytosti z pohádek."
"Ano, já vím. Samotný arcibiskup se o tebe staral a nakonec vyléčil tvé šílenství."
"Takže jsem zdravý? Můžu jít domů?"
"Ale! Kampak bys chodil?! Dům, ve kterém jsi bydlel, se stal obětí podivných zlých kouzel a rozpadl se. Nemáš kam jít."
"Takže se nakonec budu muset stát loupežníkem. Alespoň abych si vydělal na živobytí."
"Není tě na to škoda? Slyšel jsem že jsi zručný košíkář. A navíc, nemůžeš na dlouhou dobu opustit prostory kláštera."
"Jak to? Vy mne tu chcete držet?"
"Vypadám snad na to, že bych tě tu chtěl držet? Samozřejmě, že ne. Rozdvojil jsi a to mohou činit jedině mnichové, to jsi nevěděl?"
"Ne. Co to znamená?"

"Když rozdvojíš, oddělíš své tělo od své duše. Duše samotná pak může konat věci, kterých svázána s tělem není schopna. Ale má to svou cenu, kterou musíš zaplatit. Každý, kdo rozdvojí, zešílí. Je to přímý důsledek toho, že mysl je spojující článek mezi tělem a duší. Skvěle pracuje, dokud jsou obě složky těla pevně propleteny. Jakmile je ale od sebe odtrhneš, duše tlak, který na ni působí, nevydrží a zešílí. To je nevyhnutelné. Jedinou výjimku tvoří mniši, protože díky naší víře jsme schopni toto šílenství překonat."
"Výborně. Ale já jsi nepamatuji, že bych rozdvojil. A i kdyby, proč bych tu měl s vámi zůstávat?"
"Protože jedině tady jsi chráněný před hrozbou nového šílenství. Dokud nebudeš vysvěcen na kněze, nemůžeš toto místo na dlouho opustit pod hrozbou návratu šílenství."
"Ale já nechci být kněz. Chci být proutkař, nic víc."
"Jen málokdy se věci stávají tak, jak si je naplánujeme a byla by pošetilost to očekávat. Ty jsi byl poznamenán už při svém narození. Podle našich údajů jsi se narodil té noci, co Vysobor lehl popelem. A protože jsi poznačen, naučil ses rozdvojovat. To se stane téměř každému poznačenému."
"Poznačenému?"
"No jistě. Copak ses nikdy nepodíval do zrcadla? Tvoje oči jsou žluté a to je normální u koček, ne u lidí."
"Takže já se musím stát knězem, protože jinak bych zešílel? A za všechno můžou moje oči. Proč jsem nezešílel už dřív, když jsem poznačený?"
"Šílenství rozdvojené mysli se dostaví po první rozdvojení. Jediná prevence je, aby se člověk, schopný rozdvojit, nacházel na svaté půdě. Jinak toto šílenství nelze ovlivnit. Ti, které zasáhne, jsou nebezpečni svému okolí, a tak je na nás, abychom tu hrozbu odstranili. Zajde-li šílenství příliš daleko, zbývají jen dvě možnosti. První je méně drastická, ale ve svém důsledku stejně strašlivá jako ta druhá. Nebohého šílence dopravíme do Růžové komnaty, která se nachází v každém klášteře. Nešťastník tam dožije zbytek svého života ve snu. Umírá většinou mladý. Ta druhá je poměrně krvavá, takže se k ní uchylujeme jen málokdy. Určitě sis všiml, že mnoho mnichů má své poznačení na ruce nebo noze. Pak stačí, když mu někdo ruku nebo nohu usekne, a on se uzdraví. Zůstane pak mrzákem navždy. Někteří jsou ale poznamenáni na hlavě, a těm nelze tímto způsobem pomoci. Pro takové nebožáky je tu připravena Růžová komnata."
"Takže kdybyste mi vypíchli oči, byl bych zase normální?"
"Můj drahý. Tady nestačí je vypíchnout. Museli bychom ti vyndat z hlavu oční bulvy a to by tě zabilo. Obávám se, že toho nejsme schopni. Nepokoušej se o to sám! Není nic hroznějšího, než spáchat sebevraždu!"
"Dobrá," řekl Matěj, ale už se rozhlížel, jestli kolem sebe neuvidí ostrý předmět.
"Nechám tě tu o samotě. Kdybys něco potřeboval, jsem za dveřmi."
S tím na rtech mnich odešel.
Matěj okamžitě vstal z postele a rozběhl se ke stolku, na kterém mnich zapomněl lékařské nástroje. Zmocnil se břitvy a urychleně se vrátil do postele.
"Takže já už nejsem šílený, ale strávím zbytek svého života, jestli se tomu tak dá vůbec říkat, jako mnich vysedávající nad plesnivými kronikami. To nemá cenu! Proč, Perune, proč jsi mi to udělal? Měl jsem připravený báječný život a teď se musím stát mnichem. Ztratil jsem celý svůj život kvůli prokletí mých očí."
Pozvedl břitvu proti svému hrdlu. Z očí se mu vyvalily slzy. Ruka se mu chvěla, ale on neustupoval a ostří se neodvratně blížilo k jeho krku.
Pocítil strašlivou bolest. Nevycházela z hrdla, kterého se břitva zatím ani nedotkla, ale z hrudi. Začal křičet a musel pustit břitvu na zem. Cítil strašlivý, spalující, nesnesitelný žár. Stejně nenadále jak bolest přišla, tak i odešla. Nezůstalo po ní ani památky. Sáhl si rukou na místo, odkud cítil nitro této strašlivé bolesti. A nahmatal křížek. Byl podobný tomu, který chtěl ukrást, jenže menší a vyrobený z chladného, sněhobílého, tvrdého kovu. Působil nevinně, ale Matěj věděl, že byl zdrojem všech nepříjemných pocitů.
"Hodně štěstí k tvým patnáctým narozeninám, Matěji," ozval se známý hlas. Matěj s otočil a spatřil mluvícího medvěda Bručouna.
"Takže já jsem pořád šílený?"
"V žádném případě. To, že mne vidíš, není z důvodu šílenství, ale protože jsem se sám rozhodl se ti ukázat. Jsem tvůj průvodce, a protože máš dnes narozeniny, rozhodl jsem se ti dát dárek. A není to ledajaký dárek."
"To je ten kříž, co mám na krku?"
"Správně. Velice šikovná a užitečná věc, jak sám poznáš. Jednou z jejích výhod je, že ti nedovolí spáchat něco, co je z morálního hlediska nepříliš hezké. Například sebevražda. Měl by sis na ni zvyknout, bude se ti hodit."
"Tento dárek ti vrátím. O nic takového nestojím. Nechci, aby mne něco kontrolovalo."
"Ale no tak. Nekontroluje tě to. Děláš-li něco, o čem víš, že je to špatné, prostě tě zastaví. Jinak by to udělalo tvoje svědomí. Ty si snad myslíš, že by ses dokázal zabít? Na poslední chvíli bys to vzdal. Ale jestli chceš, vrať mi jej."
Matěj bezmyšlenkovitě sáhl po řetízku, na kterém byl křížek připevněn. Dotkl se ho, ale jeho ruce strnuly.
"Nejde to!"
"To je další užitečná vlastnost téhle věcičky. Nemůžeš ji nikdy ztratit. A sundat také ne. A mimochodem, nezkoušej to moc usilovně nebo si ublížíš."
"Jak jsi mi to mohl dělat? A kde jsou vlci? Ti by mi nic podobného nenasadili."
"Vlci byli jen přízrakem tvého šílenství. Přestali existovat ve chvíli, kdy tě arcibiskup uzdravil. Já jsem však víc. Doufám, že mi jednou za můj dar poděkuješ, ale teď už musím jít. Sbohem." A medvěd zmizel.
"Vrať se! To mi nemůžeš udělat. Já nechci být kněz! Já nechci být kněz!"
Rozplakal se. Plakal velice dlouho, než se zklidnil. Nakonec samým vyčerpáním usnul. Mnich, který ho ošetřoval, jménem Matouš, toho času Strážce stromů, člen řádu, který vyznával návrat do přírody, všechno za dveřmi vyslechl, ale divil se proč Matěj mluví sám se sebou. Nakonec mu to nedalo a vstoupil. To už Matěj poklidně spal. Pohledem

přejel břitvu, která ležela na zemi a kterou tam nechal schválně. Stoupl si k Matějovu lůžku a pohladil ho po rovných černých vlasech: "Všichni jsme to zkoušeli se zabít. Nejsi první a nebudeš ani poslední. I já jsem se pokoušel skočit z vysoké klášterní věže, dokud jsem nepochopil, že schopnost rozdvojovat není prokletí, ale požehnání. A až to pochopíš i ty, budeš šťastný, že tu s námi můžeš zůstat, Matěji, můj budoucí bratře."

Nový život
7.kapitola

Matěj strávil zbytek dne a noci ve spánku. Jindy by mu vadilo, že zmeškal své narozeniny, ale uvědomil si, že by je stejně neměl s kým oslavovat. Jeho rodiče byli mrtví a on už žádné příbuzné neměl. Když se ráno probudil, přišli za ním představení všech pěti řádů a samotný arcibiskup.
"Tak jsi se nám už uzdravil. To je výborné. Snad už by ses mohl zúčastnit každodenního klášterního života," zamumlal dobrácky Marek, představený řádu Ochránců knih.
"Jistě, ale ať se napřed vykoupe. Je cítit na míle daleko," prohlásil štíhlý, vysoký mladý muž jménem Rudolf, představený řádu Pastýřů polí.
"Kdyby sis občas vyšel na několikadenní procházku do lesa, byl bys cítit stejně, pokud by tě ovšem nesežrali vlci," řekl kousavě Adam, starý shrbený muž, představený Strážců stromů.
"Ale pánové nebudeme se přece hádat. Všichni jsme služebníci Perunovi, a to je mnohem důležitější než cokoliv jiného." Tato slova vyřkl představený Očí Perunových Gabriel, vyzáblý fanatik s pichlavýma očima.
Kněz Radim, představený řádu Křížových mečů, po něm mrštil pohledem, který mu jasně doporučoval, aby mlčel, nechce-li cítit jeho meč na svém krku.
Arcibiskup se na Matěje podíval pohledem, ve kterém Matěj poznával svého otce. Tento pohled měl jen a jen pro něj.
"Myslím, že už jsi připraven na výcvik. Nemáš se čeho bát. A jestli skutečně rád pleteš košíky, můžeš tak dělat po večerech. Nikdo se na tebe kvůli tomu nebude zlobit." Pak si čehosi všiml.
"Toho jsem si nevšiml, co je to?", řekl a ukázal na křížek, který si Matěj zapomněl zastrčit do oblečení.
"Dárek k narozeninám," odpověděl Matěj nepříliš nadšeně.
"Ach tak, už chápu," řekl arcibiskup a v očích se mu podivně zalesklo, "Vyřiď mu mé pozdravy."
"Komu?"
"Vždyť víš. Už jsme pro tebe připravili koupel. Až se pořádně vydrbeš, někdo tě odvede do tvého nynějšího domova. Pánové," otočil se k představeným, "myslím, že už nás tu není potřeba."
Odešli ani se neotočili.
Matěj nejistě vstal a vzápětí zjistil, že se mu zatočila hlava. Chvíli tedy jen tak seděl a pak nejistě vykročil. Cítil se velice slabý. Mnich, který měl ten den službu, ho odvedl do překrásné malé místnůstky, jíž trůnila velká, teplou vodou napuštěná vana. Matěj ze sebe svlékl veškeré své oblečení a pokusil se o to i s křížkem, ale bezúspěšně. Povzdychl si a vlezl do kouřící vany. Voda ho očišťovala od nepříjemných vzpomínek na rodiče i jejich vraha. Do nového života vstoupil čistý nejen po tělesné, ale i duchovní stránce.
Když vylezl z vany, nalezl na malém stolečku bílou kutnu.
"Tak tady už přestává všechno. Kutnu nosit nebudu." Vzhledem k tomu, že jeho staré oblečení zmizelo, nic jiného mu nezbývalo. Navlékl si mnišský oděv a cítil se značně nepatřičně. Bílá kutna dokonale ladila s jeho kůží, které téměř naprosto scházela barva a tvořila kontrast s jeho havraními vlasy. Neslušela by byl jen slabý výraz pro to, jak kutna na Matějovi vypadala. Cítil se jako strašák, jen se postavit do pole a plašit vrány.
"Nevypadá v tom špatně," pomyslel si jeden mnich, který měl Matěje odvést. "Já jsem v jeho letech v kutně vypadal mnohem hůř."
Vedl Matěje až k nízkým dřevěným dveřím, které vypadaly nepatřičně ve srovnání s většinou ostatních dveří, okolo kterých prošli. Matěj se tvářil kyseleji než šťovík a s nechutí na dveře zíral. Mnich je tedy otevřel a postrčil Matěje dovnitř.
Byla to malá místnost ve tvaru obdélníka, s pěti postelemi nalevo a dlouhým dřevěným stolem napravo. Na úplném konci místnosti upoutávalo oči maličké okno, které do místnosti vrhalo dostatek světla jen v poledne. Místo působilo velice neútulně. Na židlích okolo stolu seděli čtyři chlapci, více či méně Matějova věku.
"Tohle je váš nový spolubydlící. Chovejte se k němu tak, jak náleží budoucím mnichům Perunovým." Mnich se otočil a vyšel z místnosti.
Zavřel za sebou dveře a Matěj měl pocit, že se octl mezi lvy v kleci. Nikdy nebyl příliš kamarádský typ a jeho přátelé ho většinou zklamali. A teď se jen tak z čistého nebe objevil mezi pěti chlapci, se kterými bude bydlet. Cítil, jak se mu svírá žaludek.
"Ahoj, já jsem Ota. A ty?"
Tuhle větu Matěj očekával, protože její majitel se s ní snažil přemostit nastalé trapné ticho.
"Matěj. Jsem z Vysoboru. A ty?"
"Já jsem z Větrolamu," odpověděl Otík, malý tlustý chlapec s věčným úsměvem na rtech.
"Já jsem Štěpán a má rodina bydlí v jedné vesničce nedaleko města," řekl tiše štíhlý chlapec, který zelené vlasy. Tato zvláštnost Matěje překvapila, ale uvědomil si, co říkal mnich, který ho ošetřoval. Říkal, že každý, kdo umí rozdvojovat je poznamenaný.
"Tahle seznámení nesnáším. Hele, já jsem Lukáš, tak ať se ti tu líbí. Snad nám taky pomůžeš vymyslet, jak se dostat pryč z tohoto blázince." Matěje na něm zaujala barva jeho nosu. Byl totiž čistě bílý, jako vytesaný z mramoru. Kutnu

měl přepásanou dřevěným mečem, který před příchozím mnichem nenápadně ukryl pod stolem.
"Já jsem Teodor, a byl bych rád, kdybys mi tak říkal. Nemám rád žádné zkracování. Můj strýček je pánem z hradu Lososu. Až zemře, budete mne oslovovat vážený pane Teodore z Lososu. Do té doby jsem jen Teodor.." Tento chlapec byl ze všech nejmenší, ale malý nosík, pyšně vztyčený vzhůru, nenechával nikoho na pochybách, že je ze šlechtického rodu. Jeho poznamenáním byly stříbrné žilky, které mu protkávaly ruku.
Matěj se po jeho projevu musel chtě nechtě zasmát.
"Sláva, je to veselá kopa. Když jsme slyšeli, že k nám na pokoj přijde někdo nový, mysleli jsme si, že to bude nějaký zatvrzelý věřící. Jednoho takového jsme tady měli a jsme rádi, že je už pryč," prohlásil Ota, který neměl žádné známky poznačení na viditelném místě.
"Mohl by sis laskavě sednout, Otakare? Nevím jak tebe, ale mne velice zajímá, jak se sem dostal. Pokud vím, tak nikdo duševně zdravý se do kláštera nehrne," prohlásil Teodor, "Posaď se, Matěji."
Matěj se nesměle posadil na prázdnou židli u stolu.
"Povídej, prosím," zaškemral Štěpán.
Matěj, který se najednou cítil jako doma, začal: "Můj otec měl ve Vysoboru proutkařství a já jsem mu pomáhal. Prodávali jsme ty nejlepší košíky ve Vysoboru. Možná doma nějaký máte. A jednoho večera za námi přišel kněz Marek a ptal se mně, jestli bych nechtěl jít do kláštera. Když jsem ho odmítl, odešel."
"Proč za tebou neposlali někoho z Křížových mečů? Kněz Marek je z Ochránců knih. Ti by proti jejich vůli neublížili ani mouše,"zeptal se udiveně Štěpán.
"To nevím. A pak v noci jsem měl žízeň, tak jsem se šel podívat do kuchyně po něčem k pití a uviděl jsem Chlodovika, Pána pekel, jak tam stojí nad ostatky mých rodičů..." uvědomil si, jak to zní nepravděpodobně a tak řekl: "To byl jenom vtip. Ráno pro mne poslali kněze Radima a odvedli mne do kláštera. A tak jsem tady."
Všichni se rozpustile smáli jeho vtipu a Matěj tušil, že už na světě není bytost které by se mohl beze zbytku svěřit. Dokonce ani ten zatracený mluvící medvěd.
Matěj vyslechl ještě další příběhy o tom, jak se sem dostali ostatní, ale ty byli velice podobné jeho smyšlenému příběhu.
"Když budete držet ochranný štít, ukážu vám, co jsem se včera naučil," navrhl všem Teodor.
"Ale to děláš každý den, Teodore," řekl rozčarovaně Lukáš.
"Jestli nebudeš držet štít, zavolám bratra Dalimila a řeknu mu, že tu máš meč."
"Ty zrádče. To si spolu vyřídíme."
"Ne teď. Musíme se předvést před naším novým spolutrpitelem. Takže drž štít a buď hodný."
Lukáš po něm hodil pohledem hodným tygra. Teodor to odrazil krásným úsměvem.
Štěpán, Ota a Lukáš vytvořili kruh a chytili se za ruce. Matěj vše zvědavě sledoval. Do středu kruhu si stoupl Teodor a sepjal ruce. Chvilku se usilovně modlil a Matěj spatřil, jak mu stříbrné žilky na rukou probleskují. Tři chlapci okolo něj měli zavřené oči a cosi mumlali. Matěj v hlavě slyšel slabé bzučení. Od Teodorovy ruky se zablesklo a jeho paže vyletěla jako had vpřed. Jeho oči nabyly skelného výrazu a postel n kterou ukázal se začala pomalu zdvíhat. Za chvíli už byla metr nad zemí. Matěj na to vyvalil oči. Už slyšel o rozdvojování spoustu věcí, ale nikdy ho neviděl v praxi.
Teodorova ruka klesla a s ní i postel. Chlapec otevřel oči a otřásl se:
"Ta postel je ale těžká! Člověk by řekl, že je to jen dřevo." Dopadl prudce na židli a dýchal, jako by tu postel zvedal rukama. "Tu postel zdvihnu snadno, ale návrat do těla je vždy velice vyčerpávající. Musíme doufat, že to bratr Dalimil neslyšel."
"Štěpáne, držel jsi štít špatně," obvinil ho Lukáš.
"Já za to nemohu. Už jsem vyčerpaný."
"Tohle vy dokážete všichni, myslím zvednout postel tím, že na ni ukážete rukou?"
"I ty to jednou budeš umět. Máš přeci žluté oči."
"Počkejte chvíli. Slyšel jsi něco, Matěji, když Teodor zvedal postel? Takové bzučení, myslím."
"Ach, to. To ale bylo velice tiché."
"Sláva. Takže když jsi to neslyšel ty, neuslyší to ani bratr Dalimil."
A oni o vlku, vlk tu. Bratr Dalimil rozrazil dveře s nezkrotným elánem Křížových mečů. Jeho tělo bylo samý sval a to nemohla skrýt ani bílá kutna, kterou nosil. Všichni se roztřásly strachy při pohledu na jeho meč, který měl připnutý u pasu a jeho mohutné ruce, které byly ochotny uštědřit políček každému, kdo by neposlechl.
"Snídaně. A jděte potichu. Nechci, aby si zase Moudré hlavy (tak říkají a nepříliš lichotivě Křížové meče Ochráncům knih. Sami jsou pak nazýváni Vypálené mozky) stěžovali, že oji svěřenci je ruší při studiu. Uvidíme se na rozcvičce."
Rázem všichni zapomněli na zdvihání postelí. Matěje, který vypadal poněkud zmateně, se chopil Ota a začal mu vykládat o tom, jaké jídlo tu vaří:
"Víš, kdyby mi předtím někdo řekl, že budu jíst to, co tady vaří a ještě se na to budu těšit, nevěřil bych mu. Život v klášteře je ale víc vyčerpávající než by se mohl zdát. Nemáš ani představu, kolik energie spotřebuješ na rozdvojení. Jdeme."
Popadl Matěje za ruku a vyvedl ho z místnosti. Za nimi šli ostatní, ale věčně usměvavý baculatý Ota chtěl mít Matěje na chvíli jen pro sebe. Jídlo bylo zjevně jeho oblíbeným tématem, protože po celou cestu do jídelny o ničem jiném nemluvil.
Klášterní jídelna byla středně velká místnost s několika stoly a židlemi namačkanými velice blízko u sebe. Vzhledem k nedostatku místa sem mnichové nechodili najednou, ale po skupinách. Bylo to sice poněkud nepraktické, ale všichni najednou by se sem nevešli. Když tam Matěj a jeho noví přátelé přišli, bylo už mnoho židlí obsazeno. Viděl ovšem jen vysvěcené kněze, nikde žádného novice.

"My jsme tady jediní novici?", zeptal se.
"Ale ne. Jsou zde ještě dvě třídy po pěti novicích."
Matěj už se na víc neptal a zaměřil se na jídlo. Byla to hustá nechutně hnědá kaše.
"Opravdu jíte tohle?", zeptal se nevěřícně.
"Je to velice výživné. Není to zrovna dvakrát chutné, ale dá ti to dost síly."
Matěj se přemohl a nasoukal do sebe polovinu břečky.
"Jestli už nemůžeš,"navrhl Otík, "já to klidně dojím."
Matěj mu misku znechuceně přistrčil.
"Opravdu bys měl jíst víc,"poznamenal Lukáš, "Po čase ti ani nepřijde, jak ohavně to chutná. V klášteře není jediná ženská a mniši nejsou proslulí svým kuchařským uměním."
Matěj to ignoroval.
Odnesli misky a bratr Roland pečlivě kontroloval, jestli snědli opravdu všechno. Protože Otík misku snad vylízal, neměl Matěj žádné problémy.
"Kam půjdeme teď?", zeptal se Matěj, velice rozladěn nepříliš chutným jídlem.
"Na zadní dvorek. Teď je čas rozcvičky," řekl Teodor a netvářil se přitom příliš šťastně.
"To jsem netušil, že se klášterní bratři rozcvičují."
"Klášterní bratři samozřejmě nemusí, pokud nejsou v řádu Křížových mečů. U noviců je to ale povinnost. Alespoň od té doby, co to arcibiskup schválil."
Matěj samozřejmě cvičil rád, ale takovou rozcvičku ještě nezažil. Bratr Radim, představený Křížových mečů neustále běhal kolem dokola dvorku. Když už měl Matěj pocit, že upadne, zastavil se a nechal je rozestoupit. Prováděli cviky, o kterých Matěj nikdy neslyšel, ale z kterých ho bolelo celé tělo. Když je konečně přestavený po půlhodince cvičení propustil, měl Matěj pocit, že se rozbije na kousky. Každičká částečka jeho těla volala po odpočinku. Otík ani malý Teodor na tom nebyli o moc lépe. Štěpán a Lukáš se snad ani nezapotili. Matěj obdivoval jejich výdrž.
"A máme ty méně příjemné části dne za sebou," jásal Teodor. "Teď nás čeká jen učení."
"To byl velice špatný vtip, Teodore," řekl Štěpán: "Můj táta říká, že učit nás může jedině příroda a je to pravda. Lidé se mají učit věci od přírody ne ze starých plesnivých knih v knihovně."
"Já nemám nic proti knihám," prohlásil Otík. "Táta má doma knihařství."
Matěj poslouchal a nakonec se zeptal: "Takže teď máme výuku? To jako že se budeme učit o všech svatých a tak?"
"Ale ne. Náboženství je až večer. Dopoledne se učíme kouzlit." Poslední slovo pronesl Teodor záměrně tajemným, legračním hlasem.
"Já nevím, co na tom vidíte. Je to prostě obyčejná věc. U nás na vesnici žila stařena, která dokázala mluvit se slepicemi. To je opravdové kouzlo, ne nějaká laciná napodobenina," poučil všechny Štěpán se zelenými vlasy.
Šli napřed do svého pokoje, kde si na chvíli odpočinuli. Matěj si zabral svoji postel, ležící přesně uprostřed. Na chvíli se položil a prozkoumal tajemství nočního stolku, který byl zároveň nepříliš velkou skříňkou. Našel tam nějaké čisté kutny, spodní prádlo a noční košili. Nebylo toho mnoho, ale Matějovi to stačilo. Stále ještě si nezvykl na bílou kutnu, která se mu neustále pletla mezi nohy, když se vydali do knihovny. Lukáš mezitím Matějovi vyprávěl, jak se učí rozdvojovat:
"Vždycky to začne modlením. Sedneš si a usilovně se modlíš. U toho zůstaneš několik měsíců. Teprve potom ti dovolí rozdvojit. Říkají, že je to velice nebezpečné, ale já si myslím, že když si dáš pozor, tak je to snadné jako nic jiného. Je to víceméně věc talentu."
Matěj nebyl příliš nadšen vyhlídkou na dlouhodobé modlení, které tak úpěnlivě nesnášel. Nicméně nyní neměl na výběr. Z kláštera se jen tak snadno nedostane. Byl však ochoten jednou uprchnout.
Knihovna byla místnost obrovská. Matěj nikdy v životě neviděl tolik knih. Vršili se až ke stropu a lemovali každou zeď, která knihovně náležela. Ty knihy, které se nelemovaly stěny, byly vystaveny na pojízdných vozíčcích, kterých byla spousta po celé knihovně. Matěj byl obyčejný chlapec a neuměl číst ani počítat. Proto mu křikavé tituly na hřbetech knih nic neříkaly.
"Tak chlapci, vítám vás. Dnes se naučíme přemisťování a Lukáš se trochu pocvičí v levitaci. Myslím, že s tím má stále velké problémy. A Matěj si zatím může kleknout do kouta a modlit se k Perunovi."
Tímto sdělení starý tlustý kněz Matěje nesmírně urazil. Starý kněz, bratr Arnošt, ukázal Matějovi tichý kout před oknem z barevných sklíček. Nařídil mu, aby se usilovně modlil. Poté se odešel věnovat ostatním chlapcům.
Jestli Matěj něco nenávidí, tak je to dozajista bezduché modlení a dovolávání se boha. Bůh má určitě jiné věci na práci než poslouchat modlitby.
Znechuceně poklekl a velice pomalu odříkal jedinou motlitbu, kterou se byl schopen naučit. Pak si jen tak něco pro sebe mumlal, aby bratr Arnošt, který ho občas sledoval, nepoznal, že se nemodlí.
"Ty jsi vážně paličák, víš?" ozval se známý hlas za zády.
"Bručoun. To jsem si mohl myslet. Ty si vždycky vybíráš ty nejnevhodnější chvíle. Všichni tě uvidí a budu mít průšvih."
"Mne nemohou spatřit. Kdybys mne alespoň chvíli poslouchal, určitě bys to věděl. Ale to není důvod, proč jsem přišel. Měl by ses opravdu naučit rozdvojovat a ne se snažit předstírat, že se modlíš."
"Lukáš říkal, že se budu modlit několik měsíců, než mi dovolí rozdvojovat."
"Tak to musíme věci trochu popostrčit, co říkáš?"
Matěj si medvěda nedůvěřivě změřil.
"Celý trik spočívá v tom, že se pekelně soustředíš. Mysli na co chceš, na Peruna Všemocného, na světlo, na snídani, na své rodiče, jen na to mysli dost usilovně, až budeš mít pocit, že je v tobě jen ta jedna věc. Nemusíš se bát, není to

nebezpečné."
"Můžu si představit skutečně cokoliv?"
"Jistě. Na téhle části nezáleží."
Matěj si vybavil vzpomínky na Vendulku.
"Tak tady přestává všechno! Řeknu cokoliv a on si představí ženskou! Nikdy nepochopím lidské plemeno."
"Ale můžu ne?"
"V krajním případě je to dovoleno. Ale tobě takové myšlenky zakazuji. Smiř se s tím, že se staneš knězem a ti se nežení! Budeš žít v celibátu, i kdybych tě kvůli tomu měl zavřít do klece."
"Tak na co mám myslet?"
"Mysli na košíky. Máš je přece rád. Mysli na ten nejkrásnější, který jsi vyrobil. Představ si jeho dokonalý tvar...ano, tak je to správně. Soustřeď se. Víc. Ještě. Musíš myslet jen na něj a na nic jiného. Sáhni si pod kutnu a vytáhni křížek, který jsem ti dal."
Matěj dělal všechno, co medvěd poručil.
"Dotkni si ho a sevři ho v pěsti. Správně. A teď se znovu soustřeď na svůj košík. Výborně. A teď si představ, že košík rozplétáš, jako když ti někdy praskl prut."
Matěj si to představil a cítil, že kromě košíku rozplétá i něco jiného.
"Pokračuj. Ještě nejsme u konce. Musíš košík úplně rozplést."
Matěj pocítil podivnou bolest, která však vzápětí zmizela. Byla nahrazena neuvěřitelně krásným pocitem.
"Právě jsi se rozdvojil. Bylo to tak těžké, co?"
"Cítím se velice příjemně."
"Ano, to je obvyklé. A teď zkus zvednout tamtu knihu."
"A jak to mám udělat?"
"Prostě pomysli na to, že bys ji chtěl zdvihnout. Zbytek už se obstará sám."
Matěj, který se cítil extrémně lehký, tak lehký, že by ho nejspíš odvál vítr, zavřel oči a usilovně myslel na to, že by chtěl zdvihnout knihu.
"Otevři oči, Matěji."
A Matěj uviděl knihu, jak se vznášela asi sáh nad stolkem, na kterém předtím ležela. "Kde jsou hranice rozdvojení," zeptal se.
"Jen ty v tobě. Jinak žádné hranice neexistují. Ale dej si pozor. Jestli se příliš vyčerpáš, nebudeš mít sílu vrátit se do svého těla a tvé tělo zemře, zatímco tvá duše se stane bludným duchem, který bude strašit v klášteře. Je to velice nebezpečné!"
"Jak se dostanu zpátky do svého těla?"
"Je to úplně stejný postup, jako když jsi se rozdvojoval. Stačí si představit košík, který znovu splétáš dohromady."
"Mohu ještě něco zkusit?"
"Jistě. Jen se cvič. Budeš to potřebovat."
Matěj pohlédl na starého nudného kněze a pomyslel si, že by bylo příjemné, kdyby se vznášel nad podlahou hlavou k zemi.
"Za tohle odmítám převzít zodpovědnost," prohlásil medvěd a proto už neslyšel knězův hlas, který Matěje velice barvitě napomínal, aby ho okamžitě obrátil.
Matěj tak učinil a bez problémů se vrátil do svého těla. Přestože ve své rozdvojené podobě necítil žádnou únavu, nyní na něj dolehla nepřipraveného. Musel se posadit na zem a čekat až se mu přestane točit hlava. Vůbec nevnímal křik vyučujícího kněze ani potutelných úsměvů na tváři noviců. To, co ho probralo z letargie, byla rána, která nečekána přiletěla na Matějovu nebohou hlavu.
"Ty hlupáku! Kdo ti dovolil rozdvojit. Trest za nevčasný návrat je horší než smrt. Pojď se mnou!"
Matěj kněze poslechl a ten, najednou rozohněn, táhl Matěje za ucho klášterem. Dovlekl ho až před arcibiskupovu pracovnu. Opatrně zaťukal.
"Dále," ozval se arcibiskupův přísný hlas.
Kněz i s Matějem vstoupil a zdrženlivě se uklonil.
"Tento chlapec bez mého dovolení rozdvojil. Myslím, že by zasloužil přiměřený trest."
"Ále, copak tě to napadlo, Matěji," řekl arcibiskup, aniž by zvedl oči z papíru, kam neustále něco zapisoval.
"Medvěd mi řekl, abych..."
"Ten chlapec mne zvedl do vzduchu a obrátil vzhůru nohama!"
Arcibiskup se neubránil úsměvu.
"Matěji, to co jsi udělal bylo nezodpovědné. Nemohu tě tedy nepotrestat. Shledávám vhodným trestem, že večer vytřeš chrámovou podlahu. Odejdi prosím."
Zmatený kněz, který očekával mnohem horší trest, se na arcibiskupa nevěřícně podíval:
"Jenom? Víte co si mohl způsobit?"
"Posaďte se, prosím, bratře Arnošte."
Matěj opustil místnost a vydal se zpět do knihovny.
Arcibiskup si poposedl: Předpokládám, že jako Ochránce knih jste vzdělaný. Četl jste Mystérium Blankytné věže?"
"Máme tu jen jediný úryvek. Je velice starý a tajemný."
"Ano, jen jediný úryvek. To je víc, než má velká knihovna v Zářivých městech. Četl jste ho?"
"Samozřejmě. Ale důležité údaje jsou tam nahrazeny hádankou nebo opisem."
"Co jste slyšel, když Matěj rozdvojil?"

"To je přece jasné, slyšel jsem..."
"Co jste doopravdy slyšel?"
"Takové zvláštní zvonění...myslím, nikdy jsem nic podobného neslyšel. Ach, můj bože Perune Mocný, to přece není možné."
"Správně, žádné bzučení, jen zvonění."
"Ale pak by..."
"Jistě. Nemůže se mu stát to, čeho se obáváte. Alespoň dokud bude mít po svém boku průvodce."
"Ale to zní jako pohádka. To není skutečnost, že ne?"
"Kdoví. Z Perunu mi přicházejí zprávy o zvláštní nemoci, které říkají Hniloba. Pokud mohu soudit, tak je to pekelný výtvor. A ani Perunští kněží proti ní nic nezmůžou."
"Omluvte mne prosím, arcibiskupe, ale je toho na mne moc."
"Jistě, ale měl byste se vrátit do knihovny. O tom, co jsem vám dnes řekl s nikým nemluvte. Ale Matěje začněte učit jako ostatní pokročilé. Všiml jsem si, že nemá modlení rád."
"Je-li to vaše přání, ctěný arcibiskupe, pak to udělám."
"Konáte Perunovu vůli, bratře Arnoště."
Mnich odešel a arcibiskup uslyšel cvaknutí kliky druhých dveří. Zvedl oči od papíru: "Už to začalo, Radime a Marku. Už není čas to zastavit. Teď musíme doufat, že vyhrajeme."
Když se Matěj vrátil do knihovny, uvítal ho pochvalný křik. "Kamaráde, kde ses to naučil? Já myslel, že rozdvojovat neumíš?", říkal Teodor.
"Ale to bylo pěkné, jak jsi ho obrátil vzhůru nohama. Ani jsem netušil, že umí Ochránci knih klít," spustil Lukáš.
"A teď budu za to vytírat chrámovou podlahu. Nařídil mi to arcibiskup."
"S Arnoštem jde vyjít docela dobře, ale zřejmě si ho rozčílil víc než je zdrávo. Ale alespoň se nebudeš muset modlit. Říkal jsi přece, že to nemáš rád," řekl Otík.
V tu chvíli se bratr Arnošt vrátil do knihovny a v očích měl vepsaný šok: "Dneska už máte volno. Já se musím vzpamatovat z toho, co mi řekl arcibiskup. Jděte si odpočinout a připravte se na odpolední školu historie a geografie. A nezapomeňte na večerní školu náboženství."
Chlapci odešli do svého pokoje a velebili Matěje za téměř celé volné dopoledne.
K obědu byla břečka velice podobná té k snídani, ale Matěj, velice unaven z rozdvojení, ji snědl téměř na posezení.
"Říkal jsem ti, že ti přijde vhod. Není to sice moc dobré, ale jíst se musí," řekl mu Štěpán, když se odnášeli své misky a byli kontrolováni.
Matěj mu neodpověděl snad z uražené ješitnosti.
Odpoledne nebylo o moc lepší než dopoledne. Kněz Arnošt, který měl na starost jejich duševní výchovu, jim celé hodiny vykládal o zašlých králích, kteří povstali z popela válkou zničené země, aby ji sjednotili. Matěj, který nikdy předtím o historii ani nezavadil, byl uchvácen čarokrásně podanými, i když poněkud nepravděpodobnými dějinami Šestistaví.
Matěj si zapamatoval tohle: "V temných dobách pohanství existovalo na celém světem mezi Mořem, velkou modrou věcí na západě, a Horami, vysokou hradbou světa na východě, mnoho klanů, které neustále bojovaly o území pro svá stáda. Poté ale lidé poznali Perunovu moc a dobrotu a z Osvícení vyrostl Osvícený věk, ve kterém kmeny ze západu postavili na pobřeží moře Zářivá města k poctě Perunovi. Následně se ale moci v Zářivých městech chopili vojevůdci a vytáhli proti ostatní národům a kmenům. Nutili je žít podle způsobu obyvatel Zářivých měst a přijmout víru v Peruna. Tento věk nazýváme Věkem poznání. V Zářivém věku dosáhla moc Zářivých měst takového vrcholu, že se vládci pobřežních měst pokoušeli vyvýšit nad samotného boha. A ten je opustil, znechucen jejich pýchou a sobectvím. Tehdy povstal Temný přízrak, bytost tak strašná, že ani celé armády Zářivých měst je nedokázali porazit. Temné stvůry začali požírat zemi a ani kněží nových bohů, kteří byli vymyšleni pro účely vládců Zářivých měst, je nedokázali zastavit. Této době říkáme Věk pádu. Z umírající moci Zářivých měst se zrodila nová víra v Peruna hromovládného, která děsné bestie navrátila do jejich domova v pekle. A národy, vidouc, že Zářivá města se znovu pokoušejí uchopit moc nad světem, se spojili a porazili je ve velké bitvě. Vyplenili Zářivá města , jejichž moc zanikla.
Největší podíl na osamostatnění Šestistaví měla Královna Ester II., která byla skutečně spásou země. Její útok z Jižního Mezihoří odrazil Morkusovu armádu bránící linii Travoštít-Vysobor-Větrobran, a tak bylo Šestistaví konečně sjednoceno. Moc Zářivých měst byla pokořena i v naší zemi. Královna Ester II. byla ale zajata vojáky ze Zářivých měst a na trůn nově vzniklé země nastoupil její syn Eduard I. Domobran, vojenský génius, který vybojoval Větrolamskou bitvu, v níž zvítězil nad králem Morkusem ze Zářivých měst. Šestistaví ale nemělo jméno, protože doba jednotlivých kmenů už byla dávno zapomenuta a v dobách největší moci Zářivých měst se zemi říkalo Periferie. To se králi Eduardovi I. nelíbilo a tak dal zemi jméno podle počtu stavidel, které zabraňují řece Peruně, aby zaplavila hlavní město. Země šesti stavidel. Šestistaví.
Pak přišel Věk poznání a lidé se naučili žít v míru. A tento věk stále trvá."
Matějovi se příběhy moc líbily. Bratr Arnošt mu navrhl, aby si je přečetl, ale Matěj neuměl číst. To vyvolalo u kněze takové zděšení, že se ho rozhodl omluvit z náboženství a učit ho číst.
Večer musel vytřít celý chrám a to mu trval více než hodinu. Šel si lehnout zmožený náročným dnem, ale nemohl se ubránit těšení se na další den.

Volný den
8.kapitola

V klášteře uběhl rok. Byl to rok náročný pro každého. A ze všech nejvíc pro Matěje. Upevnil své přátelství s Lukášem, Teodorem, Otíkem a Štěpánem. Stali ze z nich jeho nejbližší přátelé, hlavně malý Teodor. Za necelý měsíc uměl Matěj číst jako kdokoliv jiný v klášteře. Bratr Arnošt byl na něj přirozeně pyšný a Matěj alespoň nemusel chodit na náboženství. Z Matěje se stala všeobecně známá tvář v klášteře. Několikrát se pokusil utéci, ale jeho křížek, dárek od medvěda, ho vždycky zadržel. Bolest, kterou mu vysílal do těla při každém pokusu o útěk byla nepřemožitelná a Matěj měl prostě smůlu. Velice brzy si rozmyslel útěky. Za celý rok zvládl provést neuvěřitelné množství taškařic, z nichž valnou většinu odpracoval vytíráním nejrůznějších chodeb v klášteře. Díky ranním rozcvičkám kněze Radima se dostal do formy a už ho sport tolik nevysiloval. Naučil se rozdvojovat během dvou vteřin, i když Teodor dokázal rozdělit duši a tělo za pouhou sekundu. Bratr Arnošt trval na tom, aby se učili rozdvojit co nejrychleji a ve všech možných i nemožných podmínkách, protože to prý budou potřebovat. Bratr Arnošt je naučil nejrůznější zázraky. Uměl přemisťovat věci, pohybovat s nimi, vytvářet iluzi, ale i štít, který brání slyšet ostatním, že někdo jiný rozdvojuje. Nakonec se naučili i jeden z největších tajů rozdvojování, totiž oddělení duše a těla jen zčásti. Toto spojení je velice vyčerpávající, ale umožní pohyb těla při rozdvojování. V době večerního volna se proto jejich pokoj měnil v bitevní pole, kde iluzorní Lukášovi draci a rytíři bojovali proti Teodorovým medúzám a harpyjím. Podobné iluze ale museli ostatní zaštítit, aby je bratr Dalimil, který na ně dohlížel, neslyšel. Matěj většinou ovšem musel večer vytírat nějakou chodbu v klášteře. Jeho iluze ale patřili k těm nejzdařilejším a ani nejlepší draci se nemohli srovnávat s jeho medvědem, který vypadal jako živý. Největší strach a oprávněný měl Matěj z večerní přednášek náboženství. Přednášel totiž fanatik Gabriel z Očí Perunových, který měl na Matěje políčeno. Neustále ho vyvolával a na něco se ho ptal. Matěj při jeho hodinách spal nebo přemýšlel o něčem úplně jiném, takže musel vyslechnout sáhodlouhý monolog, který odsuzoval jeho nepozornost a ohánět se při tom citáty ze svaté knihy Perunovi jako plácačkou na mouchy. Právě kvůli němu musel nejčastěji vytírat. Naučil se leccos z historie a naučil se zeměpis. Už věděl, kde jsou Zářivá města a kde Vysohromský nejsvětější Perunův chrám.
V neděli sloužili v klášteře příchozím, občas vyrazili do přírody se Strážci stromů.
V polovině zimy Štěpánovi bratr Dalimil doručil vzkaz od samotného arcibiskupa, aby se dostavil k pověstně Zkoušce. Ten, kdo prošel zkouškou, přestal být novicem a stal se právoplatným knězem. Štěpán byl jejich pětice nejstarší a tak bylo pozvání na místě, protože už měl věk pro mladého mnicha. O zkoušce se mezi novici šířili nejnemožnější zvěsti a pověsti. Někteří vykládali o strašlivém souboji s jakousi nestvůrou v klášterním sklepením, (Tomu ale Matěj nevěřil, protože sám při vytírání prolezl celý klášter odshora dolů, vyhnul se jen Růžové komnatě, která byla zamčená, a kde spali ti, pro které už nebylo záchrany. Matěj se nikdy nedozvěděl, jestli tam někdo spí nebo ne.) jiní mluvili o zkoušce vědomostí, kterou vede bratr Gabriel, postrach noviců. Když se Štěpán vrátil ze Zkoušky, měl na sobě zelené sváteční roucho Strážců stromů a jeho bývalým spolubydlícím bylo jasné, že ve Zkoušce uspěl a při neméně pověstné Volbě, kdy si měl nový kněz zvolit svůj řád, do kterého bude patřit, si Štěpán vybral Strážce stromů. Ale tomu se ani novici nedivili.
Štěpán o Zkoušce i přes naléhání nemluvil, řekl jen, že je to něco příšerného a že málem neuspěl. Když se ho zeptali, kam půjde poté, odpověděl jim, že se vrací do svého domova nedaleko Větrolamu. S pláčem se rozloučili a Matěj už Štěpána nikdy neviděl.
Začátkem jara byli povoláni ke Zkoušce Lukáš a Teodor. Oba obstáli, ale když je Matěj uviděl, vypadali starší a vyzrálejší než před tajuplnou zkouškou. Podle všech očekávání se Lukáš stal Křížovým mečem a Teodor Okem Perunovým. Matěj a Otík se s nimi s pláčem rozloučili. Lukáš odešel kvůli církevnímu rozhodnutí někam do Travoštítu a Teodor se na přání svého strýce stal knězem ve strýcově hradní kapli. Zvláště odloučení od názorově blízkého Teodora Matěj špatně nesl. Čerství novici nepřibyli, a proto zůstal Matěj s Otíkem na pokoji sám.
Blížily se Matějovy šestnácté narozeniny, s nimi i den výročí založení kláštera a vzniku neočekávanému požáru, který následoval Matějovu narození. 15. duben-den významný pro celý Vysobor.
Arcibiskup Alexandr jako obvykle seděl ve svém křesle a něco sepisoval. Kolem něj stáli představitelé všech pěti řádů: Bratr Radim za Křížové meče, Marek, Radimův rodný bratr, z Ochránců knih, Gabriel z Očí Perunových, Rudolf z Pastýřů polí a stařičký Adam z Strážců stromů.
"Zítra je šestnácté výročí Vysoborského požáru," řekl s temným dozvukem v hlase Gabriel.
"Cože?", zeptal se starý Adam.
Kněží ho okázale ignorovali.
"Myslíte, že je nutné, abychom je pustili? Víte jak to dopadlo loni," podotkl ustrašeně Marek z Ochránců knih.
"Život, život se žije mimo klášter, protože tady se zastavil čas, drahý bratře. Kdybychom je nepustili, nenaučil by se žít venku až budou vysvěceni. Kdyby bylo po mém, vypustil bych je do města třeba každý měsíc," řekl Radim tvrdě svému staršímu bratrovi Markovi.
"Máš pravdu, Radime. Je zcela bezpodmínečné, aby věděli, jak se žije venku. Stanou se z nich kněží a ti musí umět ledacos," řekl Rudolf z Pastýřů polí.
"Tato záležitost má bezpodmínečnou důležitost. Všichni musí ven. To je mé poslední slovo," prohlásil rezolutně arcibiskup aniž by zvedl hlavu z papíru.
Představitelé všech řádu se na sebe podívali a Gabriel promluvil za všechny:
"Matěje také?!"
"Samozřejmě."
"Ale, ctihodnosti, vždyť on není ani člověk. Je to živelná pohroma. V hodině mi dělá nepředstavitelné hlouposti. Naposledy mi pustil Svatou knihu Perunovu na nohu."
Na tváři se všem mihl slabý náznak úsměvu, samozřejmě kromě Adama, který slyšel už jen volání k jídlu.

"Já vím, jsou s ním jisté obtíže, ale to není podstatné. Mé rozhodnutí platí pro všechny."
Představení všech pěti řádu se zalekli ostrého tónu v arcibiskupově hlase.
"Odejděte a nechte mne odpočívat. Zítra bude velký den. Žádám vás, abyste se připravili. A Marku, mohl bys tady zůstat. Tvůj bratr může také."
Všichni představení kromě Marka a Radima odešli.
"Zítřek bude skutečně velký den," řekl arcibiskup tajuplně a poprvé zvedl hlavu od dokumentu, který to sepisoval, "a věřte mi, že skutečně velký."
"Takže ten den už nadešel?", zeptal se Marek
"Ano."
"Je tomu možné zabránit?", zeptal se Radim.
"Ne"
"A Matěj...", zeptal se zmatený Marek.
"Jeho se to netýká. Jemu nic nehrozí."
"To je vše?," řekl Radim zasmušile.
"Obávám se."
Arcibiskup znovu sklonil hlavu k papíru, který byl už celý pokrytý jeho drobným rukopisem, což oba bratři považovali za znamení k odchodu.
Jakmile zaklaply dveře, objevil se za arcibiskupem mohutný huňatý medvěd:
"Tvůj úkol zítra skončí, jaké máš pocity, ctěný arcibiskupe."
"Velice zmatené, můj průvodče. Bolest a lítost."
"Nemáš se čeho bát, ani žádný z tvých mnichů. Brány nebeské jsou pro vás otevřeny."
"Ale svět nás tolik potřebuje...je plný zla a špatností, před klášterem se lidé okrádají a probodávají. V celém světě řádí Hniloba a my musíme odejít. Cítím se jako zrádce. A to ani nepřemýšlím o mladých mniších. Co oni? Kde vzal Perun to právo, nechat je zemřít?"
"Byl bys zrádcem, pokud bys neuposlechl hlas svého srdce. To nejlepší, co můžete pro svět udělat je, že odejdete. Musel jsem ti nabídnout volbu, arcibiskupe, protože jinak by to nebylo dobro, co konáš. A rouháš se, pokud pochybuješ o Pánu. On ví a vidí více než kdo z nás. To, co Pekelný král provede, se obrátí proti němu jako bumerang. Vypadá to jako zlo, ale ve svém důsledku se to nakonec obrátí v dobro. Vy jste svatí mužové. Ručím za to, že každý muž v tomto klášteře patří nebesům."
"Kdyby tě tak slyšel Gabriel..., medvěd mluvící jako kazatel..." Arcibiskup se rozesmál, "A co Matěj?"
"O toho se neboj. Jemu nic nehrozí."
"To vím, ale jak to ponese? Už jednou se pokusil spáchat sebevraždu."
"Neboj se. Daroval jsem mu Svatý Kříž. Ten už mu zabrání dělat podobné hlouposti."
"Tak mocnou věc někomu tak nezodpovědnému? Není to nebezpečné?"
"Ještě nepřišel na to, jak to funguje. Jinak by vám z kláštera udělal kůlničku na dříví."
"Díkybohu za to. Chtěl jsem, aby podstoupil Zkoušku, ale ještě není připraven. Je to stále jen dítě, není toho hoden a ani schopen ji splnit."
"Nebojte. I o to se už moudrý Perun Světatvůrce postaral."
Medvěd na arcibiskupa zvědavě vykoulil oči.
"Co chceš?," zeptal se nabručeně arcibiskup.
"Jaká je tvá volba?"
"To je přece jasné. Jdu do toho, přeje-li si to můj Pán."
"Věděl jsem, Alexandře, že nás nezklameš."
S tím medvěd zmizel a zanechal arcibiskupa samotného nad zpola popsaným papírem, který občas skrápěly slzy.
Matěj se do nového dne probudil s radostí nepodobnou žádné předchozí. Dnes bude moci opustit klášter za úsvitu a vrátit se až se soumrakem. Slunce už pomalu zdobilo obzor, když si Matěj oblékl bílou kutnu, na kterou si už zvykl tak, že by byl odmítl jakékoliv jiné oblečení, kdyby měl příležitost. Otík ještě spal, takže ho Matěj vzbudil zvoláním:
"Vstávat, dnes máme volno. Nebude se učit ani cvičit. Bude se žít. Konečně znovu do ulic Vysoboru. Už se tak těším. Pozdravím se se všemi kamarády a půjdu se podívat na dům mých rodičů. Nedovedeš si představit, jak jsem šťastný."
Otík se jen neklidně zavrtěl, převalil a spal dál. Matěj ho tedy nechal svému osudu a vydal se pryč z místnosti. Jakmile se rozední, pustí ho ven. Znovu do Vysoboru, který po celý rok viděl jen z klášterních oken. Venku to žilo, ale tady se čas už dávno zastavil.
Došel až k bráně, ale musel chvíli počkat, než ji vrátný mnich otevře. Najednou měl Matěj nepříjemné tušení a obrátil se zpátky do chodby, kterou přišel. Chodbou ladně kráčel sám arcibiskup a jeho bílý šat svítil do temnoty. Když došel až k Matějovi pravil:
"Matěji, jsem rád, že tě vidím. Myl ses dneska? Ne, viď. Měl bys být venku čistý, ale prominu ti to. Stejně se vrátíš špinavý jako když vytíráš. Přeji hezký den." Pak se sklonil blíž a do ucha mu pošeptal: "Až se dnes večer vrátíš do kláštera, vyzvedni si u mne knihu. Jmenuje se Paměti. Nezapomeň na to."
Pak podal vrátnému klíč od kláštera. Ten odemkl bránu a s prvními paprsky ranního slunce pustil Matěje proti nic netušícím, klidným Vysoborských uličkám.
Matěj se rozhlédl a nadechl se čerstvého vzduchu.
"Konečně svoboda, i když jenom na den," pomyslel si. "Napřed se podívám domů. Doufám, že se nám tam nenastěhovali myši."
Matěj nikdy neuvěřil historce o zlých kouzlech, které zničily jeho domov. Vydal se z náměstí přes prázdné tržiště, napil

se z kašny a zamířil do jedné z úzkých uliček. Prošel kolem domu provazníků a uvědomil si, že Vendulka, jeho dětská láska, se už vdala za Vincka. A pak spatřil místo, kde stál dům jeho rodičů. Už tam nestál. Místo toho tam dělníci stavěli jiný dům. Nějací dělníci už časně ráno byli na stavbě, a proto se Matěj rozhodl se jich opatrně zeptat, co se stalo:
"Prosím vás, přátelé, kde je ten dům, co tu stával?"
"Tak hele, pán kněz nás ráčil oslovit přátelé," zasmál se jeden dozajista opilý pracant, když viděl, že Matěj ještě není ani plnoletý.
"Prosím, velice mne zajímá, co se s tím domem stalo."
"Tak já ti to povim, mladej. Ty divný lidi, co tu žili (Matěj zaťal obě pěsti) vyvolávali ďábla, či co. A on přišel a zabil je. Jejich mladej zdrhnul před kněžíma, ale nakonec zemřel šílenej někde v lese. Ten démon proklel tenhle dům a on se zčistajasna zbořil. Tak pozemek koupili táhle sousedi (ukázal na provazníkův dům) pro svou malou s tím floutkem manželem. Osobně si myslim, že se zbláznili, když chtějí kupovat dům, kde se obcovalo s démony, ale je to jejich věc. A teď vypadni nebo po tobě hodím cihlu."
Matěj poděkoval a v zamyšlení odcházel.
"Takže svět si myslí, že jsem mrtvý," pomyslel si. "A dům, nebo spíš pozemek, už dávno není můj."
Ze zamyšlení ho vyrušil překvapený výkřik:
"Matěji, jsi to ty?"
Matěj zvedl oči a spatřil Vendulku, jak mává z okna. Zestárla, hlavně v obličeji, který už teď měla plný vrásek.
"Vendulko?," začal zmateně.
"Hned jsem dole, Matěji."
Vendulka otevřela dveře a vyběhla na ulici. Vrhla se Matějovi do náručí a objala ho. Matěj zrudl jako ředkvička.
Vendulka se sladce zachichotala: "A co jsi dělal po celý rok? Všichni si myslí, že jsi zemřel někde v lese."
"Málem se to stalo. Nakonec jsem se ale zachránil v klášteře. Stane se ze mě mnich.")
"Jak ti závidím, Matěji. Ty jsi tak báječně svobodný a já musím zůstat doma u dítěte."
"Ty máš dítě?", zeptal se Matěj zděšeně.
"Měli jsme s Vinckem svatbu asi před rokem. Narodil se nám kluk jménem Jen."
"Ach tak. Doufám, že jsi šťastná."
"Nepříliš. Vincek neustále vymetá Vysoborské krčmy a jeho otec zchudl poté, co jedna jeho karavana na sever skončila ve vánici. Neřekla bych to nikomu jinému, ale on mne, Matěji, bije!"
Matějova tvář se proměnila v kámen: "To by si nedovolil. Vždyť tě miloval."
"Snad. Neustále mne podezírá, že ho podvádím."
"A právem?"
"Jak bych mohla. Já jsem slušná ženská."
Matěj se na ní usmál. "Myslím, že bychom se mohli za Vinckem podívat. Domluvím mu, uvidíš."
"Matěji, já vím, že jsi statečný, ale nemusíš kvůli mne riskovat. Vincek se stal hrubiánem, nebude tě poslouchat."
"Bude muset," řekl Matěj zlověstně, "Víš kde je Vincek teď?"
"V krčmě U zlomeného srdce. Popíjí tam s podobnými jako je on sám. Počkej, jdu s tebou. Nechci abys kvůli mne riskoval. Když tam budu já, nic ti neudělá."
"Dobře, Vendulko. Je načase tvého drahého manžela naučit dobrým způsobům."
Vendulka ho vedla spletí uliček až před nevzhlednou krčmu v zanedbané části města. Matěj s s nechutí zadíval na dveře, protože rok v klášteře ho přece jen morálně ovlivnil, i když si to nepřipustil. Naštěstí jít dovnitř ani nemusel. Vincek se totiž z krčmy vypotácel sám. Vesele zpíval nechutné opilecké písně se svými kumpány. Matěj si mimoděk všiml, že to jsou ti, kteří ho tenkrát zmlátili. Matěj pomýšlel na to, jestli by je měl zabít, ale křížek na jeho hrudi ho jasně varoval, že to není nejlepší nápad. Na bolest nebyl Matěj připraven, a tak první, kdo promluvil byl Vincek:
"Hele, to je má žena. Co tady děláš? Jestli mne chceš odvést domů, tak máš smůlu. A proč je tu s tebou ten mnich?"
"Vážně by ses měl podívat lépe, Vincente. Možná mne znáš," řekl Matěj.
Vincek se chvíli snažil zaostřit, ale nakonec zbledl: "Ty jsi přece mrtvý!"
"Viděl jsi snad můj hrob, kamaráde? Vykopal jsi moje kosti?"
"Takže ty mne podvádíš s mou ženou, čarodějníku," vykřikl Vincek.
"Omyl. Přišel jsem, abych tě naučil dobrým způsobům, na které jsi už asi dávno zapomněl."
"Ty mi budeš vyhrožovat? Zapomněl jsi snad na tu nakládačku, cos dostal předtím, než jsi zmizel? Nejspíš si to potřebuješ zopakovat. Hoši, na něj."
Jeho kumpáni s úsměvem na rtech se blížili k Matějovi.
Matěj si představil košík a rychle ho rozpletl, alespoň částečně, protože nepovažoval za nutné oddělit duši od těla úplně. To mu dovolí hýbat tělem a rozdvojovat zároveň.
Ve chvíli, kdy se mu konečně povedlo rozdvojit, drželi ho Vinckovo kumpáni v podpaží a táhli ho k Vinckovi. Matěj vyslal část své duše, aby odrazila jeho nepřátele a svrhla je do žumpy. Stalo se. Vincek se na něj podíval se zděšením v očích.
"Ty čarodějníku. Táhni do pekel."
Matěj se na něj podíval s úsměvem na tváři: "Já nejsem čarodějník ani démon. Přišel jsem tě jen naučit, aby ses choval náležitě ke své ženě. Možná ti pomůže, když vše uvidíš s větším nadhledem."
Matěj uvolnil část duše, která, nikým neviděna, objala Vincka v pase a zdvihla ho do vzduchu.
"O co se to pokoušíš, démone. Pusť mne na zem."
"Ne, ještě ne. Obrať se."
A Vincek se obrátil ve vzduchu a teď visel hlavou dolů. Začal ječet a naříkat, prosil Matěje, aby ho obrátil.

"Možná by ses měl Vendulce omluvit. Pak bychom možná mohli s tvou polohou něco dělat."
Vendulka, která doposud sledovala celé představení s děsem v očích, přistoupila a tvrdě pohlédla do Vinckových očí.
"Má drahá, prosím tě, odpusť mi. Už nikdy nepůjdu do krčmy, přísahám. Budu s tebou doma s Jenem. Prosím, odpusť mi."
"Mohl bys ho tam ještě chvíli podržet, Matěji?", zeptala se Vendulka.
"Je-li to tvé přání," odpověděl Matěj.
"Prosím, pusť mne, Matěji. Už to nikdy neudělám."
"Co neuděláš," zeptal se Matěj.
"Všechno, co budeš chtít. Prosím, pusť mne dolů."
"Budeš se ke své ženě chovat jako správný manžel?"
"Ano, prosím, já chci dolů."
"Nebudeš ji bít?"
"Nebudu, přísahám, nebudu."
"Co na to říkáš, Vendulko," zeptal se Matěj.
"Já myslím, že bys ho mohl pustit dolů. Podívej jak fialoví v obličeji," řekla Vendulka.
Matěj uvolnil část své duše, která Vincka svírala v pase, takže Vincek dopadl na zem hlavou dolů. Vendulčin manžel zanaříkal.
"Já se dovím, jestli jsi splnil svůj slib. Jestli ne, příště to bude horší."
Matěj se soustředil a navrátil svou duši zpět do těla. Pocítil tak strašlivé vyčerpání, že málem upadl a Vendulka ho musela zachytit.
Najednou uslyšel ze zadu tupou ránu. Matěj se otočil a spatřil jednoho z Vinckových kumpánů, jak se hroutí k zemi. Za ním stál Matějův kamarád Vojta.
"Ahoj Matěji. Chtěl tě praštit," řekl Vojta a ukázal na bezvědomého mladíka.
"Vojto, co ty tady děláš?," řekl Matěj i Vendulka zároveň.
"Měl jsem cestu kolem. Ale že tady spatřím vás dva i s Vinckem, to jsem netušil."
Matěj si pečlivě prohlédl svého bývalo nejlepšího kamaráda. I on zestárl. Je přirozeně vysoká postava se stala svalnatou a po boku se mu houpal mohutný meč. Přes tvář se mu táhla dlouhá jizva. Nad Matějem se tyčil jako hora nad Vysoborem. Proti svému kamarádovi vypadal velice drobně a slabě.
"Byl jsem rok u stráže," odpověděl Vojta na Matějovu nevyřčenou otázku, "A ty jsi oblečen jako mnich. To je nějaké přestrojení? A vůbec, všichni říkají, že jsi mrtvý."
"To je dobře, že jste se zase o čase shledali. Já odvedu svého manžela domů a vy si tady povídejte."
"Ale...," namítl Matěj.
Vendulka ho políbila na tvář a pak dala pusu i Vojtovi. Matěj se proklínal, že na rozdíl od Vojty zrudl jako pivoňka.
Vendulka popadla svého muže v podpáží a vlekla do provazníkova domu.
Matěj si znovu Vojtu prohlížen, zděšen tou obrovskou změnou, která se s ním udála. Vypadal varovně a jeho oči byly tvrdé jako dva diamanty, které neustále sledovaly okolí. Matěj cítil, že před tímto cizím člověkem se ho jímá strach z chladu, který vyzařuje.
"Zestárl jsi, Vojto, za ten rok. Velice jsi zestárl."
"Ne tolik, co ty, Matěji, to snad není ani možné."
"Já že jsem zestárl? Nedělej si ze mě legraci," zasmál se Matěj.
"Možná si to neuvědomuješ, ale já už před sebou nevidím upovídaného chlapce, věčně veselého jakým jsi býval. Já vidím bíle oděného vážného kněze," řekl Vojta s naprosto vážnou tváří.
"To ano, budu knězem, ale stále jsem jen malý Matěj."
"Ne, ty už nejsi jen Matěj a nikdy nebudeš. Tak jako já už nikdy nebudu jen Vojta."
Matěji vstoupili do očí slzy.
"Proč? Proč jsi to říkal?", ptal se.
"Protože je to pravda, kterou sis zatím odmítl připustit. Jenomže my, Matěji, stárneme, ať se nám to líbí nebo ne. Čas se pro nás nikdy nezastaví."
"Máš pravdu," řekl Matěj a osoušel si zvlhlé oči, "a teď mi řekni, kde jsi přišel k tak báječnému meči."
"Když mi bylo patnáct, vyhodili mne ze sirotčince."
"To je mi líto."
"Mně teda ani trochu. Vlastně už jsem tam odsud chtěl dávno utéct. Když jsem se tak toulal po městě, všiml si mne jeden strážník a řekl, jestli bych se náhodou nechtěl přidat ke strážím. Protože jsem neměl co jiného dělat, tak jsem řekl, proč ne. A tak jsem se stal strážným. Prvních pět měsíců bylo těžkých, ale zvykl jsem si. Teď už bych nechtěl dělat nic jiného. Nic se nevyrovná pocitu, když tasíš meč a probodneš svého nepřítele."
Matěje poněkud zaskočil krvežíznivý záblesk ve Vojtových očích.
"A kde jsi přišel k té jizvě?"
"Nevím, jestli jsi se doslechl o přepadení Vysoboru loupežníky a bandity z celých Větrobranských hor. Tihle loupežníci obléhali naše město po tři dny, než konečně dorazila královská armáda. Musel jsem bojovat a jeden zvlášť špinavý loupežník mi uštědřil tenhle šrám. Zaplatil za to dokonale."
Matěj byl šokován tím, že se o tak závažné události nedozvěděl.
"Snad bych ti to mohl vyhojit. V klášteře nás učili jak..."
"Myslím, že takhle vypadám dost hrůzostrašně. Navíc jsem si na tu jizvu už zvykl."
To, co by Matěj ještě vloni považoval za hrdinství, dnes posuzoval jako barbarství nejvyššího stupně. Cítil se otřesen

tímto zjištěním.
"A co ty? Jak jsi dokázal přežít? Viděl jsem trosky vašeho bývalého domu."
"Slyšel jsi už něco o Chlodovikovi?"
"Ne. Kdo je to?"
"Já jsem si v klášteře užil povídání o něm dost a dost. Býval to kněz, velekněz celého Perunova řádu. Jednou v noci ho navštívil démon a slíbil mu nesmrtelnost, pokud spolu s ním navštíví Pána temnot a Krále pekel. A Chlodovik šel, protože v tom viděl příležitost, jak zabít odvěkého nepřítele Peruna Všemocného. V pekle ale poznal sílu, kterou mu Král pekel nabízel a zatoužil po nesmrtelnosti. Král pekel mu ji dal výměnou za jeho duši. Udělal z něho jednoho ze svých nejmocnějších služebníků, protože jeho síla vycházela z lidské, ne démonské či andělské podstaty. Je jedním z nejmocnějších stvoření."
"Proč mi tu vykládáš o Zatracencích?"
"Protože tu noc, kdy zemřeli moji rodiče za mnou Zatracenec přišel. Chtěl abych se stal jako on otrokem Krále pekel a nutil mne sníst otcovo srdce."
"Tak dost. Nevykládej mi tu pohádky."
"To není pohádka. Je to skutečnost, i když to tak nevypadá."
"Dobře, pokračuj."
"Oslepil jsem ho a tehdy jsem poprvé uvolnil svou sílu."
"Myslíš kouzla? Takže je to pravda, jsi tedy čarodějník?"
"Poslouchej mě. Nejsou to žádná kouzla, i když to tak občas vypadá...je to..."
"Tvůj příběh se velice podobá těm, které vyprávěl Vincek, hezké, ale vymyšlené od začátku do konce."
Matěj si představil košík a v mžiku rozdvojil. Vyslal část své duše, aby objala Vojtův pas a vyzdvihla ho do výše.
"Nech toho. To mi úplně stačí. Už věřím, pusť mne dolů," zakřičel Vojta a ve zděšeném výrazu jeho obličeje Matěj na chvíli spatřil malého známého Vojtíška.
Matěj pustil Vojtu ze svého sevření a vrátil se do svého těla. Zapotácel se únavou, kterou mu vždy způsoboval obtížný návrat zpět.
"Dobrá, Matěji, pokračuj, co se stalo dál."
"Utekl jsem mu. Šel jsem do lesa, abych našel loupežníky. Byl jsem tehdy šílený, to by to snad vysvětlovalo."
"I já bych asi zešílel, kdyby mi někdo zabil rodiče před mýma očima," řekl smutně Vojta.
"Viděl jsem všechny možné i nemožné bytosti z pohádek. Nakonec jsem si myslel, že jsem loupežníky našel a oni mi řekli, abych v klášteře ukradl velký kříž, který visí nad oltářem. Vydal jsem se tam, ale uklouzl jsem a zachránili mne mniši, kteří mne uzdravili a já se stal novicem."
"A jak ses naučil ty triky, Matěji. To bylo úchvatné, jak jsi mne zvedl."
"To jsem se naučil v klášteře. Všichni klášterní bratři to umí."
"Zajímavé. Umíš také číst? Slyšel jsem, že i takovou hloupost se mniši učí."
Matěji se rozpálila krev v žilách, když slyšel jak Vojta mluví. Dříve by určitě s ním souhlasil, ale nyní? Cítil se jako Ochránce knih bratr Marek, kterému jeho bratr Radim řekl, že knihy jsou k ničemu.
"Ano, umím číst," řekl skrz zaťaté zuby.
Vojta zavrtěl hlavou.
"Dneska se koná na rynku trh. Právě tam jdu. Doprovodil bys mne?"
Matěj pokrčil rameny: "Proč ne."
Náměstí bylo plné lidí, kteří sem přijeli zdaleka, aby se zúčastnili Večerní mše za oběti velkého Vysoborského požáru a samozřejmě na jarmark. Mezi pestrobarevnými starousedlíky se míhali šedé vlněné pláště horalů z Větrobranu a převážně zelené oblečení obyvatelů Travoštítu. Mezi pestrou paletou se mihli i červeně odění měšťané z Srdcolamu. A všude se našli nějací vesničané, kteří se poznali ošuntělým oblečením.
Karavany ze Zářivých měst se leskly jako slunce samo, podivní seveřané s dlouhými vousy a se sekerami, které nesloužili na štípání dříví, ale k zabíjení, se s zachmuřenými výrazy se míjeli s černými tvářemi z dalekého jihu. Vznešení lidé z Ostrovů Světla, jež leží až za Zářivými městy na pobřeží, diskutovali z divokými barbary z dalekých plání.
Vysoborské náměstí, chrám zasvěcený penězům a majetku, podvodům a krádežím byl pyšně přehlížen mohutným klášterem, i samotnou Černou věží, kterou stále nikdo po požáru neopravil.
Trhovci nabízeli to "nejskvělejší" zboží, látky, ovoce, zlato, drahé kameny, kožešiny, boty, potraviny atd. Matěj a Vojta si toho příliš nevšímali, protože dávno věděli, že jen nemnoho věcí, které budou dnes prodány, jsou takové kvality, jakou slibují kupci a kramáři. Velký jarmark k šestnáctému výročí velkého vysoborského požáru započal v celé své slávě.
Dva chlapci procházeli tržnicí a vyhýbali se příliš hlučným a ziskuchtivým obchodníkům, kteří je lákali ke svému stánku.
Najednou však Matěj uslyšel hlas, při kterém se mu zastavilo srdce:
"Mladý pane, mladý pane. Pojďte sem," promluvil kdo si v davu, ale v tom zmatku Matěj netušil kdo. Matěj se zastavil a ohromeně zíral.
"Co je? Už zase vidíš Chlodovika? Nebo tentokrát samotný Král pekel?", zeptal se Matěje posměšně Vojta.
"Ten hlas odněkud znám, už jsem ho dozajista slyšel."
"Jaký hlas?"
Ženský hlas znovu zopakoval svou výzvu. Pak se dotyčná postarší dáma konečně protlačila davem k Matějovi a Matěj najednou prozřel:
"To jste byla vy, viďte? Vás jsem viděl, když jsem byl šílený a myslel jsem si, že vidím loupežníky."
"Správně, chlapče. Jsem ráda, že tě vidím. A tvého přítele také. Pojďte k nám do stanu, tak je příliš hlučno na

představování."
Stará žena je bez známky odporu oba táhla k zelenému stanu, který, ačkoliv sám pestrý, ztrácel mezi jasným leskem stanu ze Zářivého města a jakéhosi pestrobarevného cizího stanu z jihu.
Vtáhla je dovnitř, kde tři lidé popíjeli čaj. Hned napravo seděla krásná dívka v Matějových letech, vedle ní zafačovaný muž, který nepochybně pocházel ze Země koz na jihu a nalevo seděl hromotluk ve středních letech s pomalu šednoucími vlasy.
"Ach, není to ten chlapec, kterého jsme potkali na naší minulé cestě přes Vysobor?", zeptal se se zvláštním přízvukem zafačovaný muž.
"Samozřejmě, že je. Jenže tehdy vypadal víc jako zvíře než jako člověk," zaburácel statný muž nalevo.
"A vy jste ti loupežníci. Je mi líto, že jsem vám způsobil tolik problémů."
"Proč jsi, chlapče, pro všechny svaté běhal po lese v noční košili?"
"Byl jsem šílený, ale je to dlouhý příběh."
"Rádi si ho poslechneme," řekla krásná dívka.
Matěj začal vyprávět. Den uběhl jako voda, rychleji než by si kdo myslel. A nastal večer.

Osudný soumrak Vysoboru
9.kapitola

Slunce umíralo na obzoru. Arcibiskup Alexandr ho sledoval z Černé vysoborské věže a shlížel dolů na město, pro které nyní proléval slzy. Jedna, křišťálově jasná podobná diamantu, skápla z jeho tváře a padala do hlíny náměstí. První hvězda se zaleskla na východním obzoru a arcibiskup ji sledoval s podivným smutkem:
"Ty dnes svítíš za Vysobor, že?", otázal se mlčenlivé, vzdálené hvězdy.
Pestrobarevné stany kupců mu splývali v duhu, ale on si toho nevšímal a hleděl k pyšnému obzoru.
"Ach Perune, Pane a Králi veškerenstva, jak jsi to mohl dovolit," vykřikl proti večernímu nebi.
Hořkost v jeho srdci proplouvala na povrch. Velice se trápil. Jeho oči opět ozdobili slzy, slzy, které prolije za celé lidstvo. Hořkost ustoupila nezměrné lítosti. Se slzami v očích přešel k malému stolku na vrcholu věže a otevřel knihu, kterou psal od svých dvaceti let. Když byl mladý, Perun k němu přišel ve snu a řekl mu, že jeho úkolem bude stát se otcem Pána světla, až jednou přijde. A nyní teprve pochopil, že se jím skutečně stane, ale po své smrti. Otevřel knihu na poslední straně, která zbyla v jeho Pamětech. Namočil brk do kalamáře a začal psát:
"Drahý Matěji,
soucit a lítost prochvívají mou duši a já nevím, co ti mám říct. Tuto knihu jsem napsal pro tebe, protože jsem věděl, že jednou přijdeš. Kvůli tomu jsem opustil Perun a vydal se do Vysoboru. V této knize najdeš návody, jak dokázat s rozdvojením mnohem více, než ses doposud naučil. Opsal jsem do ní nejcelistvější úryvek Mystérií Blankytné věže, jaký se nachází v celém Šestistaví, vepsal jsem do ní dějiny světa tak, jak stojí v tajných kronikách. Poznamenal jsem do této knihy všechny zkušenosti, které jsem se naučil, s výjimkou těch, o kterých mi bylo zakázáno psát.
Udělal jsem ve svém životě mnoho chyb a všechny jsem je zaznamenal do svých Pamětí. Doufám, že se z nich poučíš. Věz, Matěji, že mi bylo dáno vidět více, než to dokážeš ty. Vidím budoucnost a ta je zbarvená krví. A vím, že ty v ní budeš hrát důležitou roli. Až tuto knihu najdeš, musíš odejít do Perunu, hlavního města Šestistaví. Přemluv pět řádů, aby ti dovolili hledat Korunu z bílého zlata. Jdi, já kráčím s tebou.
Proroctví ti dala jméno Pán světla a pamatuj, že musíš vždy kráčet světlem. Jen tímto způsobem může naplnit své poslání, jež ti určil sám Perun.
Buď s Perunem Matěji."
Pozdrav, který napsal arcibiskup na konec dopisu, zabral zbylé místo na poslední stránce knihy. Arcibiskup knihu znovu prolistoval a nakonec ji zaklapl. Cítil, že tím uzavřel svůj nejdůležitější životní úkol. Naposledy se podíval na večerní oblohu a krvavý západ. Sešel po schodech, aby dnes odsloužil večerní mši.
Matěj se podíval na své nově nabyté přátele. Stará paní, Anna, byla matkou obchodníka a jezdila s ním na cesty. Její vnučka, Helena, s nimi byla na cestě poprvé. Zahalený muž ze Země koz se jmenoval Ahrab Ihnut Cenat Mohamed, ale všichni mu říkali Avicena. Hromotluk pochází z Větrobranu. Jeho jméno bylo Vašek.
"Nezlob se na mně, ale tvůj příběh mi připadá skutečně šílený!", řekl Vašek.
"V mé zemi se říká, že nejnepravděpodobnější bývá často pravdou," poznamenal Avicena.
"To je báječný příběh. Měl bys ho sepsat," prohlásila Helena.
"Myslím, že ještě nemá konec. Já se Chlodovikovi pomstím,"řekl Matěj stejně krvelačně jako Vojta, "Mne by zajímalo, jak se tak různorodá skupina lidí dala dohromady."
"Vím, kam tím míříš," řekl Vašek, "tebe ani tak nezajímá, jak naše společnost vznikla, spíš chceš vědět, jak se tu vzal tenhle pohan.
Matěj zrudl jako ředkvička, protože si vzpomněl na slova kněze Arnošta:
"Není pohan ten, který Peruna jiným jménem či jmény oslovuje."
"Strýčku," oslovila cizověrce Helena, "povídejte. Mne ten příběh nikdy neomrzí."
"Ach, to jež je tak dávno," vzdychl Avicena.
"Prosím!," vzdychla Helena.
"Tak dobrá. Byl jsem pastevcem v Zemi koz. Jednoho dne mne to už přestalo bavit a tak jsem odešel do města."
Vynořily se hned dvě otázky. První položil Vojta, druhou Matěj:
"A váš lenní pán vám to dovolil?"

"Netušil jsem, že v Zemi koz jsou města."
"Po jednom, chlapci. U nás v Zemi koz žádné lenní pány nemáme. A za druhé, samozřejmě, že máme města. Stojí ale při pobřeží, protože vnitrozemí není nic jiného než poušť."
"Pokračuj, Aviceno," prohlásila sveřepě Anna, "nenech se vyrušovat."
"Nenašel jsem tehdy práci, to víte. Stěhoval jsem se z jednoho města do druhého, až mi nakonec došli našetřené peníze. Tehdy jsem potkal vašeho otce, slečno. Byl tehdy v naší zemi poprvé, a když vstoupil do svatyně, porušil nejmíň deset zvyklostí najednou. Všiml jsem si ho a řekl jsem si, že ten zelenáč je moje šance, jak získat peníze. Nabídl jsem se mu, že si s ním zahraji Hru kamenů. Nejspíš to neznáte, ale je to velice složitá hra. On mou nabídku přijal, a přestože tu hru hrál poprvé a já jsem ji ovládal výborně, prohrál jsem ten den všechen svůj majetek a ještě jsem měl dluhy. Tvůj otec mi nabídl, že by přijal ochránce a průvodce na cesty a mne nezbývalo nic jiného než přijmout nebo do večera přinést k jeho nohám celé jmění. A tak jsem na cestách."
"Okouzlující," prohlásil Matěj.
"To, co máš na sobě, to je tóga zdejších kněží?"
"Ano. Tedy já jsem novic, ale možná se stanu mnichem už příští rok."
"Kněží vaší země proti mně cítí jistou averzi. A ty?"
Matěj zrudl: "Tedy snad, víte, já..."
"Je mi líto, že tě tak ovlivnili předsudky tvých učitelů. Cestuji po těchto zemích už dvacet let a shledal jsem, že základy vašeho i našeho náboženství jsou stejné. Jen cesty se různí."
"Ano, bratr Arnošt nám o tom vyprávěl."
"Moudrý muž. Přál bych si se s ním setkat."
"Ale to můžete. Po večerní mši vás jistě rád uvidí."
"Ale to budu muset na vaši posvátnou půdu, ne?"
"Jste snad ďábel, abyste tam nemohl vstoupit?"
"Dobrá, chlapče. Máš bystrý jazyk a stejně tak rychlou mysl, to je dar!"
"Díky."
Hovor pokračoval. Helena vyprávěla o tom, jak byla věznčna na hradě Mrazíku zlým černokněžníkem (tento příběh Matěj uznal za nepravdivý po deseti vteřinách), Vojta vyprávěl o strašlivé bitvě o Vysobor a stará paní o svém mládí (její vyprávění trvalo alespoň dvě hodiny a bylo by pokračovalo, kdyby ji nepřerušil její syn, obchodník, právě vstoupivší do stanu)
"Ale matko. To je přece otravné poslouchat takové nesmysly. Nikoho nezajímá, jak ses líbala pod jabloní před tři čtvrtě století. Chlapci, rád vás vidím. Máte snad zájem na nějakém druhu zboží, který vám mohu nabídnout?"
"Ne, Bořivoji. Ty snad tohoto chlapce nepoznáváš? Našli jsme ho v lese u Vysoboru před rokem."
"Ach, to je ten šílenec. Tenkrát jsi vypadal mnohem lépe v té noční košili než teď v bílé kutně. Už ti někdo řekl, že se nehodí k tvé pleti? Měl bys nosit spíš černou, ano černou. Ta by ti slušela mnohem víc."
Za jiných okolností by Matěj považoval obchodníkův výrok za rouhání. Kněží Perunovi nosí bílé kutny. Dnes byl ale příjemně naladěn a tak pronesl:
"Snad byste měl svůj výrok obhájit před samotným arcibiskupem. Jsem si jistý, že vás rád poslechne a osobně nabarví všechny kutny načerno."
"Je-li to pozvání do kláštera, pak přijímám. Chtěl bych tam něco prodat. Ti nebozí mniši si ani nevšimnou, že je někdo oškubal o všechny peníze."
Matěj se trochu vyděsil, ale nakonec, uvědomiv si, že mniši žádné peníze stejně nemají, se rozhodl pozvat všechny. Všichni to přijali bez obtíží, jen Vojta se vzpíral. Matěj ho ale odzbrojil tím, že ho chce představit svým novým přátelům. A nastal soumrak.
Podkovy zvonily o nerovnou silnici a ušlechtilý hřebec vznešeně a ladně cválal kolem ztemnělého lesa. Hnědák byl skvěle vyhřebelcován a jeho kůže se leskla jako hladina vody. A samozřejmě nebyl bez jezdce. Tím byl urostlý muž, nasoukaný do těžkého do bělostného lesku vyleštěného brnění. Byl vysoký, to by byl náhodný pozoroval zjistil hned. Sejmul si přilbu a odhalil tak zlaté pískové vlasy a tvář, poznamenanou nejednou jizvou. Působil majestátně a bojovně. Projížděl ztichlými vesnicemi poznamenanými Hnilobou i leskem velkých měst, ale jeho poslání leželo ve Vysoboru. Perunští kněží z hlavního města zjistili, že Vysoborskému klášteru hrozí nebezpečí. A jeho, rytíře samotného krále Davida II., poslali, aby mnichy z tohoto kláštera varoval, případně ochránil. Byl sám a jediný, ale byl nejlepší ze všech. Jeho jméno opěvovali mnohé básně, ty ale k Vysoboru nikdy nedolehly. Jeho jméno zní Tomáš z Petromlku.
Kůň přidal do kroku a v krvavé záři umírajícího slunce spatřil odlesk Vysoborských hradeb.
V tutéž chvíli vystoupil ctěný arcibiskup na oltář a pozvedl ruce k shromážděným mnichům:
"Bratři všech pěti řádů buďte pozdraveni. Věřte nebo ne, dnešní den vstoupí do historie celého světa jako osudný soumrak Vysoboru. Večer a pak přijde noc. Ale z této Vysoborské noci znovu se zrodí úsvit. Nyní ale nastal soumrak a úsvit je daleko.
Bratři, Perun nám dal velký úkol a proto teď sloužím tuto mši. Nesloužím ji jen za Vysobor, ale za celé lidstvo, které ve své naivitě samo sebe táhne do záhuby. Modleme se za jeho pestrou paletu neřestí.
Ach Perune, pane, vládče a stvořiteli. Odpusť prosím tě hříšnému lidstvu, kterému je souzeno páchat zlo, i dobro. Dal jsi jim dar svobodné vůle. Dar, který nad jiný jest cenný a ni si mohou zvolit, budou-li kráčet temnotou či světlem. Nezáleží ale na způsobu, protože všechny cesty vedou k tobě, můj pane a vládče. Soucit a slabost je tou největší silou, to vím už dávno. Meč ani vybájená kouzlo nezmohou tolik, co lidské srdce a víra. Bože, já vidím kraj budoucí i dnešní a prosím tě o odpuštění. Odpusť lidstvu, jehož údělem je hřešit, aby nakonec znovu nalezli cestu k tobě. Svěřuji svou duši do tvé ochrany. Ochraňuj pane mne, i nebohého Matěje, kterému jsi vložil na ramena tak obtížný úkol."

Arcibiskupovy slzy skáply na zem. V tu chvíli se ozval nezvyklý rachot a arcibiskup se otočil, aby spatřil příčinu onoho zvuku. Za arcibiskupem stála dívka tak mladá a krásná, že ani nemohla být člověkem. Místností se začal šířit zápach síry.
"Kdo jsi?", řekl arcibiskup chladně.
"Mé jméno je Noviel, paní snů," odpověděla překrásná dívka.
"Paní lží a klamů, jsi chtěla říct," vyčetl jí arcibiskup.
"Paní představ, které chrání křehkou duši před holou skutečností," oponovala dívka.
"Jedna ze zatracených, která přestože žádnou duši už nemá, neustále o ní mluví," řekl arcibiskup unaveným hlasem.
"Když myslíš, dědku. Mohla bych ti ukázat takové krásy, že by tvé oči osleply před tou nádherou."
"Byly by to jen přeludy a klamy. Ty nemáš moc nad skutečností."
Dívka, pekelná paní, se rozesmála jako tisíc zvonků: "A co není klam? Bohatství, láska, krása, štěstí? Jmenuj jedinou věc, která není klam."
"Víra, krásná paní. Proti víře ani ty nic nezmůžeš."
"Cha, víra! Hloupost! V koho věříš, hlupáku? V moudrého osvíceného starce sedícího na nebeském trůně? Já ti tedy ukáži, že mám moc i nad tvou vírou. Poprvé v životě ti ukážu pravdu a ne lež. Dívej se a spatři svého boha." Dívka rozpřáhla ruce a najednou všichni v sále viděli jednu věc: malého, možná tak sedmiletého chlapce, kousajícího si nehty. Seděl na trůně z křišťálu a neustále se dožadoval polštářů pod zadek a krabice bonbónů. Pak obraz zmizel.
"Viděl jsi svého boha, velký arcibiskupe? Je malý a slabý a tvá víra je jen klam, kterým šálíš svou mysl."
Arcibiskup zavrávoral, ale nepohnul se: "Má víra je pevná!", opakoval.
"Hlupáku. A co vy, ctění mnichové? Není tady mezi vámi někdo, u koho zdravý selský rozum převážil nad umělou vírou?"
Její tvrdý pohled se obrátil k mnichům sedícím na lavičkách. Mniši do jednoho zděšeně ustupovali.
"Hlupáci, jste všichni hlupáci."
"Ne, ty jsi hloupá, Noviel. Ty jsi ztratila víru a získala bludy a přeludy. Vyměnila jsi zlato za bláto. Ztratila jsi vlastní duši, Noviel."
"Zemřeš, arcibiskupe, a zemřeš pomalu," řekla dívka vztekle.
"Já mohu zemřít, ale ty ne. Vidím, jak tě tíží věčný život. Nikdy bych neměnil, naopak. Modlím se za tebe, aby Perun jednou milosrdně utnul tvé pochybné bytí."
"Mohu ti dát věčný život, nesmírnou krásu, bohatství a moc, o jaké se ti nesnilo. Mohu ti dát všechno na co si vzpomeneš."
"To nejcennější mi dát nemůžeš, Noviel. Nabízíš mi krásná slova, kterou nejsou víc než bláto."
"Dám ti lásku ženy, kterou jsi miloval."
"Tu mi nemůžeš dát. Její duše spočívá v Perunových rukou."
"Zabiji tě, víš. Máš jedinou možnost se zachránit. Podávám ti ruku jako topícímu."
"Jenomže já bych se musel napřed topit. Ne, tvá ruka by mne jen stáhla do té skutečné vody."
Arcibiskup pocítil, jak dívku obklopila mocná magická aura. Nikdy neviděl nic tak úchvatného. V hlavě mu však místo obvyklého bzučení zněly zvony, zvony, které oznamují smrt a zánik.
"Můžeš se postavit této moci, arcibiskupe?"
"Ach Perune, dej mi sílu. Budu bojovat, Noviel, i když tě nedokážu porazit."
Najednou se síň zavlnila. Zástupy mnichů proudily k arcibiskupovi, aby mu pomohly v boji s temným stvořením pekel.
"Hlupáci! Nabídla jsem vám ráj a vy jste ho odmítli. Váš osud buď tedy příklad pro ostatní!"
Z její drobné ručky vystřelil černý blesk, parodie na veškeré světlo. Bratr Arnošt se zřítil mrtev k zemi a s ním i Matějův přítel, novic Otík.
Arcibiskup a mniši rozdvojili svoji duši a vyslali proti Paní pekel paprsek jasného bílého světla. Ta jen mávla rukou a odklonila ho. S nesmrtelnou ženou nemohl nikdo bojovat. Nikdo pro ni nebyl soupeřem. Z její ručky neustále vylétávala smrtící kouzla a mniši jeden po druhém ve strašných křečích umírali. Nakonec zbylo kolem arcibiskupa jen pět představených. Noviel se zběsile smála a svými ničivými silami stvořila strašlivé tornádo, které letělo přímo k šestici. Představení vynaložili veškeré síly, aby tornádo zastavili. V tu chvíli pod nimi vybuchla dřevěná podlaha. Noviel vyslala pět černých blesků, které zabily každého z pěti představených. Zemřel i Marek, Ochránce knih, Radim, Křížový meč i bratr Gabriel, Oko Perunovo.
Jen arcibiskup stále ještě žil. Jeho hruď svírala palčivá bolest. Tušil, že jeho život je u konce.
"Alexandře, arcibiskupe tohoto kláštera, umíráš. Co říkáš teď mému návrhu? Mohu tě uzdravit. Mohu ti dát mnohem víc."
"Modlím se, aby tvá duše jednou nalezla pokoje, do něhož se teď ubírám."
Noviel svým kouzlem zastavila jeho srdce. Slyšela však Alexandrova poslední slova:
"Ach Perune, odpusť jí..."
Vzteky rozmetala oltář a starý kříž, který se tehdy Matěj pokusil ukrást, nechala rozletět na tisíc kousků.
"Já ti ukážu, Alexandře. Tak ty si myslíš, že jsi vyhrál? Hlupáku, prohrál jsi celý svůj život. A ty se ještě modlíš o odpuštění. Ale ty jsi prohrál, Alexandře. Jak jsi říkal, začal soumrak Vysoboru a já se postarám, abys ho už nepoznal. Sakra."
Ale přece. Jak jim záviděla, že mohou tak snadno zemřít. Jí byl souzen věčný život, život bez duše. Jak jim záviděla, těm ubohým smrtelníkům, že vlastnili to, co jí bylo odepřeno. Jistě, kdysi duši měla, ale vzdala se jí pro bláto a prach, iluze a lži. Kdysi měla pevnou víru, nyní jen věčnou nenávist, která ji požírá. Kdyby tak mohla vrátit čas...
Noviel zmizela a v klášteře zanechala mrtvé mnichy. Přestože je zabila, nebyla to ona, kdo zvítězil.

Slunce zapadlo. Matěj, provázen pochybnostmi a obavami, utíkal do kláštera, odkud cítil, že někdo rozdvojil. Byla to hotová přehlídka sil a Matěj tušil, že ji museli slyšet až v Srdcolamu. Roztřásl se strachem.
Matěj neomylně běžel ke klášterní bráně.
Matěj otevřel těžké dveře a vběhl do zkázy.
Do očí, které odmítaly věřit tomu, co viděly, se mu vetřely slzy. Podlomil se v kolenou, náhle slabý jako dítě. Jeho mozek opřekot hledal nějaké utěšení, ale nenacházel žádné. Kráčel, zasažen nezměrnou lítostí, k mrtvému arcibiskupovu tělu. Uronil slzu za Otíka, který bezvládně ležel na zemi s velkým otvorem v hrudi, který tam vypálil černý blesk. Cítil, že víc nedokáže. Toužil zemřít, uprostřed všeho zmaru. Přelétl mokrýma očima mrtvá těla svých učitelů, uronil slzu dokonce i za bratra Gabriela, který ležel ve zvlášť bojovné pozici. A nakonec došel k arcibiskupovi. Na jeho mrtvolně bledé tváři spočíval blažený úsměv, jako by dosáhl nesnadné vítězství. Z jeho hrudi bylo vyrváno srdce a Matěj věděl, s kýmže měl tentokrát tu čest. Jeden z Pánů pekel. Zhroutil se vedle arcibiskupa a propukl strašlivým pláčem.
"Zač, Perune, zač?", zvolal ke stropu kaple.
"Přeci za tebe, Matěji. Obětovali se kvůli tobě," odpověděl jeden velice povědomý hlas.
Matěj se otočil a spatřil medvěda Bručouna, jak odpočívá na zničeném oltáři.
"To jsi dopustil ty, že? Mohl jsi je zachránit?"
"Ano, to jsem mohl. Ale jejich smrt nebyla bezúčelná."
"Jak to? Která smrt je účelná? Kdo má právo takto rozhodovat?"
"Nerouhej se, Matěji. Je to Perunova volba a musí to tak být."
"Perune, jak jsi to mohl udělat?"
"Matěji, my jsme zvítězili, ne prohráli. Toto je velké vítězství a tito mniši to věděli."
Matěj instinktivně sáhl po křížku, který mu vypadl z kutny, když ležel na zemi. Pocítil jeho ostré hrany, které ho tlačili do rukou. Matěj tu bolest uvítal, protože byla drobná ve srovnání s tou, kterou cítil v srdci.
"Poslouchej mne, Perune. Já jsem mocnější než ty. Předvedu ti, že já dokážu tyto lidi vzkřísit." Bolest, která se mu šířila z bělostného křížku do celého těla pokaždé, když dělal něco nehezkého, ho dnes udeřila velice tvrdě, ale on si toho nevšímal. Jeho bolest v srdci byla mnohem větší než ta, kterou vysílal do jeho ruky křížek.
Oddělil svou duši od těla a nyní se volně vznášel nad klášterní podlahou. Spatřil mrtvolu kněze Marka a zařval: "Postav se!"
Mrtvola se jako loutka začala zvedat.
"Vidíš to, Perune? Já je dokážu oživit."
"Matěji, vždyť oni jsou stále mrtví. Jenom pohybuješ jejich tělem," řekl medvěd lhostejně.
"Buď zticha!", zařval, "Hýbejte se! Všichni se hýbejte."
Mrtvoly se začaly pohybovat. Jejich oči se však neotevřely, jejich rány nezacelily.
"Oni nejsou živí. Jsou to mrtvoly, nic víc," poznamenal medvěd.
Matěj zařval a mrtvoly začaly kroužit kolem něj. Některé se vznášely nad zemí, jiné kráčely po zemi. Matěj se smál jako šílený a nechal se unášet nechutným vírem mrtvol.
Najednou stanul. Mrtvoly se zřítily nikým neovládány na zem. Matěj se vrátil do svého těla a vystrašeně zíral na to, co ještě před chvílí předváděl
"Můj bože, co jsem to provedl? Já nechtěl..." Křížek v jeho ruce přestal pálit.
"Ale chtěl Matěji, chtěl," řekl medvěd.
"Prosím, Perune, odpusť mi. To, co jsem udělal bylo špatné." Matěj klekl na kolena, sepjal ruce a začal se modlit.
Medvěd ho pozoroval s lítostí v očích.
"Je ti odpuštěno, Matěji," řekl medvěd smutným hlasem.
Matějovým tělem projela vlna dosud nepoznané radosti. Slyšel úžasné andělské hlasy, jak zpívaly chvalozpěvy na jeho pokání. Cítil se neuvěřitelně čistý.
Klečel na kolenou v transu a hleděl ke stropu, kde viděl anděle, jak poletují a zpívají.
Místností pronikl ostrý zvuk meče, který opouští pochvu. Matěj nic neslyšel, ztracen v andělské písni. Tomáš z Petromlku, udatný rytíř, měl v očích nezměrnou zuřivost, když viděl mrtvé mnichy, kteří leželi seskupeni kolem modlícího se Matěje. Jeho meč, ostrý a lesklý, si žádal krev. Tomáš se rozběhl ke klečícímu novici a rozpřáhl se. Meč zasvištěl, ale Matěj si ho nevšímal.
"Ty zrůdo, tohle je tvoje dílo?", zařval na Matěje rytíř.
Matěj klečel, oči upřené do prázdna.
"Nemodli se ke svému temnému pánu na svatém místě!", řval rytíř.
Matěj strnule naslouchal svaté hudbě.
Rytíř pozvedl mohutný a těžký meč a máchl. Zastavil se těsně před Matějovým hrdlem. Rytířova ruka se roztřásla a on upustil meč.
"Ach, já ho nemůžu zabít," vydechl rytíř poznáním, "prober se, chlapče, prober se."
Andělské hlasy utichly, přehlušeny hlubokým basem: "Prober se, chlapče." Matěj neochotně otevřel oči a spatřil nad sebou rytíře. Na hrudi měl vyšitou královskou lilii a jeho obličej mu byl známý. Byl to ten samý rytíř, který mu před lety zabránil v setkání s arcibiskupem.
"Chlapče, kdo to způsobil?", zeptal se rytíř mírně.
Matějovi vstoupily do očí slzy a on beze slov ukázal na arcibiskupa.
"On?", vydechl rytíř překvapením.
"Ne," pronesl Matěj s vypětím vůle. Za rytířovy pomoci se postavil a ukázal na arcibiskupovu hruď.
"Můj bože, vždyť on nemá srdce. Někdo mu ho vytrhl! Co to bylo za zvíře?"

"Pán pekel," odpověděl Matěj tak hlasitě jak jen dokázal, přesto to znělo jako šepot.
Rytíř se na chlapce vážně podíval: "Jsi v pořádku? Můžeš chodit?"
"Snad, ale není mi moc dobře."
"Jak jsi to přežil?"
"Nebyl jsem tu. Přišel jsem před chvílí."
"Dobrá. Pojedeš se mnou do Perunu, je ti to jasné? Chci, abys svědčil na Radě Pěti Řádu, o tom, co jsi viděl. Je to bezpodmínečně nutné a navíc, v mrtvém paláci se asi těžko staneš knězem. Vidím, že už máš věk pro Zkoušku pěti ctností. Dojdi si pro svoje věci a odjedeme ještě dnes."
V tu chvíli do kláštera vstoupila šestičlenná skupinka.
"Támhle je Matěj," řekla stará paní Anna, "Co se tomu chudákovi stalo, vypadá nějaký bledý!"
Za ní vstupovali do světla pochodní ostatní: Vojta, Helena, Avicena, Vašek a pan kupec Bořivoj.
"Pane rytíři, neměl byste zájem o nejlepší meč, jaký se najde na východ od Zářivých měst? Přivezl jsem ho až z dalekých východních krajů," zeptal se mazaně kupec.
"Děkuji, nemám zájem. Byli byste tak laskavi a opustili tento nebohý chrám?"
"Ach, nebozí. Mám ve Větrobranu přítele, kterým vám udělá poloviční slevu na pohřební služby."
"Řekl jsem odejděte nebo si se mnou změřte kord."
"Hned si dojdu pro metr. Musíme váš kord změřit přesně, abychom pro vás našli adekvátní náhradu."
"Tento klášter se stal obětí nečistých kouzel. Chcete zde snad setrvávat?"
"Setrváme zde, je-li možné tu leccos prodat."
"A také chceme Matěje," pípla Helena.
"Cože?," divil se rytíř.
"Slyšeli jsme, že nedaleko Vysoboru řádí banda zbojnických rytířů a nechceme, aby jim padl do rukou," pronesla nesměle.
"Já jsem králův rytíř, ty huso! Nemám nic společného se zločinnými povstalci, snad jen to, že je bez milosti zabíjím."
"Jak máme poznat, nejste-li jeden z nich," zeptala se s kuráží Anna a zastala se své nebohé vnučky.
"Vy snad nepoznáváte královskou lilii na mé hrudi? Není to pro vás dostatečný důkaz?"
"Tu bych zvládla padělat i já a to nejsem příliš zručná ve vyšívání," řekla Anna.
"Kdo by se opovážil napodobit královský znak?", řekl rytíř uraženě.
"Když by to prospělo jeho plánům na únos nevinného chlapce, pak kdokoliv."
"Nehodlám se o tom s vámi dohadovat. Odjíždím s chlapcem do Perunu. Musím ho předvést před Radu Pěti Řádů."
"To je náhoda, my jedeme stejným směrem," řekl Avicena.
"Snad nepomýšlíte na to, co naznačujete. Jsem rytíř a budu tam daleko rychleji než to dokáže vaše karavana."
"Vy možná, ale co Matěj? Není zvyklý vysedávat v sedle. Myslím, že bude nejlepší, když pojede na našem voze. Naučit se jezdit na koni může později."
Rytíř zatápal po dalších argumentech, ale nic ho v tu chvíli nenapadlo.
"Ó ctný rytíři, bude nám ctí, že nás doprovodíte při naší cestě do hlavního města. A ty Matěji, jdi si sbalit věci," řekla Anna.
"Když dovolíte, já se půjdu také sbalit. Vysobor už mne začíná nudit a já se rád přidám k vaší výpravě. Přijmete mne?" řekl Vojta.
"Statečný mladík se hodí vždycky," řekla Anna dřív, než mohl Bořivoj vůbec otevřít ústa.
Matěj se odebral do svého bývalého pokoje. Zrakem přelétl pět postelí, které byly ustlány a čekali na nocležníky. Vzpomněl si na Štěpána, Teodora a Lukáše, kterým se pohroma vyhnula. Politoval Otíka, který zaplatil cenu svého života. V mozku mu vrtala medvědova slova: "Zemřeli kvůli tobě!"
"Jak to? Proč kvůli mně? Měl jsem zemřít s nimi!"
Měl chuť si ukončit život, ale bělostný křížek, který se mu houpal na krku, ho zastavil. Matěj, zdrcen neúspěchem, klesl na svou postel. Hned jak dosedl, ucítil, že něco je pod peřinou. Bylo to tvrdé a rovné. Matěj se zvedl a nadzvedl peřinu. Byla to kniha. Měla zlacenou vazbu a výrazný nápis: PAMĚTI. Matěj nikdy nevlastnil žádnou knihu a už vůbec ne zlato, ale vzpomněl si na arcibiskupova ranní slova: "Stav se u mě pro knihu. Jmenuje se Paměti."
"To je arcibiskupova kniha," prozřel. Najednou si všiml kusu pergamenu, připevněného k obalu knihy. Stálo tam:
"Matěji, tuto knihu odkazuji tobě. Teď už víš, že jsem mrtvý a víš i jak jsem zahynul. Netruchli pro mě ani pro nikoho jiného z kláštera. Plnili jsme Perunovu vůli a naše duše stoupají k nebesům. Ten, který nás zavraždil, jednou sám prozře, a proto ti, Matěji, z své arcibiskupské moci nařizuji, abys ho nezatracoval, ani mu nepřísahal pomstu. Já jsem svému vrahovi odpustil, dokážeš to také? Se skutečnou láskou v srdci ti žehnám celou svou duší. Arcibiskup Alexandr."
Matěj se v zamyšlení posadil: "Takže arcibiskup věděl, že zemře. Věděl to už ráno, když jsme se setkali. Proč tomu tedy nezabránil?"
"Protože kdyby tomu zabránil, my bychom prohráli. Celá nebesa by se otřásla a zřítila se na zem. Byl by konec světa. Takto zbývá naděje. Jeho smrt byla požehnání ne prokletí. Matěji, přísahám, že teď už mu je mnohem lépe, než kdykoliv na zemi."
Matěj se ani nemusel otáčet, aby poznal, že k němu mluví medvěd.
"Arcibiskup měl možnost volby. Mohl si zvolit mezi smrtí a životem a on si vybral smrt."
"Proč mi tu nechával tu knihu?," zeptal se Matěj.
"Měl tě rád, Matěji. Tu knihu ti dal, aby ses poučil z chyb, které spáchal on. Vezmi si tu knihu a nějaké to šatstvo a rychle běž za ostatními. Už na tebe čekají."
S tím medvěd zmizel, prostě se jen tak rozplynul.

Matěj seděl nějakou dobu v zamyšlení a pak sebral všechny své věci, zabalil je do malé kožené brašny a s knihou v ruce vyběhl ze svého pokoje.
V chrámu už bylo mnoho lidí, kteří vynášely mrtvé mnichy a šeptali si o strašlivém čarodějnictví. Matěj zahlédl mohutného rytíře a vedle něj drobného kupce, který mu neustále podstrkoval drahé látky a koření. Pospíšil si k němu a podivil se:
"Vy, pane Bořivoji, jedete s námi do Perunu?"
"Přece bych tě nemohl nechat samotného s rytířem. Ví sice, jak tě uchránit před tisícem vrahů, ale kdyby ses řízl do prstu, myslel by si, že jsi umíráš."
"To by stačilo, kupče. Jsi drzý. Jestli budeš dále urážet mou čest, vyzvu tě na souboj."
"Ale pánové, přece byste se nehádali teď, když jsme partneři," prohlásila dobrácky Anna.
"Královský rytíř není žádný kupčík," prohlásil Tomáš z Petromlku razantně a bouchl přitom rukou do stolu.
"Jistě, vy s námi jedete do Perunu, protože chcete ochraňovat tohoto chlapce. Proč vlastně? Vždyť jste říkal, že jste ho málem zabil."
"Myslel jsem si, že to byl on, kdo zabil všechny svaté bratry. Neuvažoval jsem moc soudně, ale byl jsem opravdu rozrušený a v té chvíli se mi to zdálo jako jediné možné řešení. Někdy bývám poněkud unáhlený."
"Poněkud? Vy byste Matěje zabil jen tak ze zuřivosti?,"zděsila se Helena.
"Ale on tady tak klečel a modlil se. Myslím, že mne ani neviděl, ani neslyšel. To mu ostatně zachránilo život. Kdyby se jakkoliv pohnul, zabil bych ho."
"Promiňte pane rytíři, ale obávám se, že nejste nic víc než vrah," řekla Helena s neochvějnou vírou v hlase.
"Abyste mi rozuměla, slečno: Já jsem měl za úkol ochránit mnichy z tohoto kláštera. A já ještě nikdy nezklamal."
"A tak byste zabil posledního, který zůstal naživu, jen protože se modlil?"
"Uznávám svou chybu. Právě proto ji chci napravit. Budu chlapce ochraňovat, dokud nevstoupí do některého kláštera v Perunu. Chci mít jistotu, že bude od tohoto prokletého města co nejdál."
"Myslíte vy vůbec někdy místo svého meče? Matěj miluje Vysobor. Ať už se mu tady stalo jakékoliv příkoří, on toto město neopustí kvůli vaší touze odčinit svou hloupost. Je to tak, Matěji?" obrátila se na novice mladá dívka.
"Máš pravdu, Heleno, ale já pojedu do Perunu. Zaprvé musím podat svědectví a můj druhý důvod si zatím nechám pro sebe. Jsem ale rád, že mne všichni doprovázíte. Vysobor mi bude chybět, ale dokážu se s tím vyrovnat."
Přípravy trvaly ještě dlouho do večera. Přestože už táhlo na půlnoc, rozhodl se rytíř, že ještě dnes je třeba opustit Vysobor. Pan Bořivoj nakoupil nějaké zboží, aby nejel jen tak naprázdno a Tomáš z Petromlku koupil starého šedivého hřebce, na kterém bude jezdit Vojta. Přes Heleniny a Anniny námitky vyrazila výprava z Vysoboru ještě téže noci. Matěj s Helenou a Annou jeli na voze, Vojta, Vašek a urozený rytíř jeli na koních a pan kupec Bořivoj s Avicenou řídili povoz.
Matěj se pohodlně usadil a odložil mošnu, ve které měl náhradní kutnu a nějaké to prádlo. S knihou od arcibiskupa na klíně se ohlížel za planoucím světlem Vysoboru a nyní cítil, že se s ním loučí. Ohlížel se tak dlouho, dokud nezatočili ostře do lesa a světlo z Vysoborské zvonice pohltily lesy. Smutně si povzdychl a uložil se ke spánku.

Zkouška pěti ctností
10.kapitola

Ráno se Matěj probudil do plného slunečního jasu. Protřel si oči a něco nevrle zavrčel na slunce, které ho nenechalo spát. Vzápětí si však vzpomněl na svůj sen, tak podivný, že by jej mohl přirovnat k tomu, který se mu zdál tu noc, co Chlodovik zabil jeho rodiče. Ve snu se ocitl uprostřed vesmíru mezi všemi hvězdami, jen tak volně poletoval jako by nic nevážil. A pak se mu zjevily tváře. Kroužily kolem něj jako noční můry okolo světla a byly velice podivné. Jestli Matěj dobře počítal, bylo jich pět. Jedna vypadala jako arcibiskup Alexandr, ale vzápětí nabrala podobu představeného Pastýřů polí z Vysoborského kláštera. Její barva byla zemitě hnědá. Měnila se neuvěřitelně rychle, takže měl Matěj co dělat, aby zachytil známou podobu. Další tvář nabrala podobu Štěpána, novice, se kterým se jeden čas přátelil a byla zbarvená dozelena. Třetí byla dominantní tváří Představeného Gabriela, ozářená jasnou bělobou, a čtvrtá se velmi podobala bratru Radimovi, prodchnutá rudou barvou. Konečně pátá, modrá, byla tváří představeného Marka, bratra Arnošta a Otíka. Všechny proměnlivé tváře vířily v divokém tempu kolem Matěje.
"Kdo jste?", zavolal na ně Matěj.
"Já jsem Bolest," pronesla červeně zbarvená tvář.
"Já jsem Houževnatost," představila se hnědá tvář.
"Já jsem Lítost," řekla zelená tvář.
"Mé jméno je Poznání," pravila modrá tvář.
"Já sluji Víra," řekla vznešeně tvář bílá a poslední.
"Vy jste andělé?", zeptal se Matěj.
"Nikoliv, my jsme duchové lidí," pravily tváře sborově
"Duchové zemřelých?", divil se Matěj.
"My jsme duchové žijících lidí. Duchové života," odpověděly.
"Tak proč vypadáte jako mí mrtví přátelé?"
"Kdosi řekl, že ten, kdo splnil poslání, které mu bylo uděleno, neumírá, ale žije věčně."
"Stále nechápu rozdíl mezi vámi a anděly."
"Andělé ani démoni nevládnou tím, čím vládneme my. Andělé necítí bolest, neví, co je to houževnatost. Andělé necítí

lítost, protože vidí všechno a chápou souvislosti, které z tragédie činí spásu. Andělé nedosáhnou poznání, protože ví vše, ale nechápou. Vidí a nerozumí. A víra také není andělům dána, protože oni ví, že bůh existuje a nemusí v něj věřit."
"Co se mi tady snažíte říct?", zeptal se Matěj.
"Naše existence vychází z lidí," pokračovaly tváře nevšímavě k jeho otázce, "dokud lidé zůstávají lidmi, jak jim bylo dáno, my žijeme a vzkvétáme. V každé lidské mysli žije náš kousek. Jakmile ale si lidé přestanou všímat koutku, kde jsme skryty, umíráme. Každý člověk, který nás vytlačí ze své mysli, se zbavuje své lidskosti a stává se zvířetem. Doba, ve které žijeme, nás vytlačila z myslí lidí. My umíráme. A zemřeme-li my, s námi zemře každý člověk na světě. Zachraň nás, Pane světla prosím."
"Jak? To není práce pro jednoho člověka, ale úkol pro celé lidstvo."
"Nauč svůj lid, ať přijme bolest," pravila červeně zbarvená tvář.
"Nauč ho trpělivosti a odolnosti," povzdechla si hnědě zabarvená.
"Nauč znovu svůj národ, ať skropí slzy," vykřikla zelená.
"Ukaž mu cestu poznání," pravila vážně modrá.
"Navrať mu ztracenou víru, Pane světla, prosím," pravila ta bílá a jeho sen se rozplynul.
Ještě teď, v plném denním světle slyšel hlas bílé tváře: "Navrať víru lidu svému."
Přiměl sám sebe se probudit. Helena i stará paní Anna už byly vzhůru a seděli na kozlíku. Slušně je pozdravil a sám byl pozdraven. Vykoukl z vozu ven a spatřil Vojtu, který působil dost nevyspale a udatného rytíře. Pan kupec Bořivoj a cizověrec Avicena jeli vpředu, a tudíž je Matěj nezahlédl.
"Dobré ráno, Matěji. Ty sis dnes ale přispal, co?", řekl nepříliš nadšeně Vojta.
"Novici Matěji, potřebuji si s tebou promluvit. O samotě," řekl a kývl k Vojtovi, který se zatvářil uraženě a odjel dopředu.
"Nastup si, Matěji. Měl by sis zvyknout na koně," řekl Tomáš z Petromlku a Matěj seskočil z vozu. Rytíř mu podal ruku a Matějovi se s obtížemi podařilo na koně vylézt. Čekal ho otřesný zážitek v podobě houpání a škubání. Kůň se zřejmě rozhodl, že Matějovi znepříjemní život, jak jen to půjde. Zrovna ve chvíli, kdy se Matěj jakžtakž usadil na koňském hřbetu za rytířem, kůň zastavil, shýbl se a začal okusovat zelenou trávu. Matěj měl pocit, že kdyby před ním neseděl rytíř, určitě by sklouzl po hřebcově krku. Za chvíli se ale Matěj s koňským vrtěním vyrovnal a začal poslouchat udatného Tomáše z Petromlku.
"Nevím, čím to je, ale zdá se mi, že se kolem tebe vznáší oblak podivností a nesrovnalostí. Nemá to nic společného se včerejším večerem. Mám z tebe velice podivný pocit a jako každý rytíř i já se spoléhám výhradně na pocity. Mohl bys mi to nějak objasnit?"
Matěje se zmocnila bázeň, jak tam seděl skryt za rytířovými mohutnými rameny: "Já jsem jen obyčejný člověk. Nejsem dokonce ani kněz, jsem pouhý novic. Jak bych to mohl vědět?"
"Předně by mne zajímalo, jak jsi věděl, že vraždu těch nebožáků zavinil Pán pekel. Říkáš přece, že jsi tam nebyl, když se to stalo."
"A vy mi věříte? Není na světě mnoho lidí, kteří věří na Pány pekel."
"Rada pěti řádů v Perunu mi uložila, abych varoval mnichy z Vysoborského kláštera právě před tímto nebezpečím. A Rada se ještě nikdy ve své téměř tisícileté historii nezmýlila. A teď mi pověz, jak jsi to věděl."
A tak tedy Matěj začal vyprávět příběh o smrti svých rodičů. Rytíř se ukázal jako taktický muž a tak nechtěl znát příliš bolestivé podrobnosti.
"A ty si myslíš, že nejsi zvláštní? Kdo kdy viděl Pána pekel?"
"Byl bych mnohem radši, kdyby to tak nebylo. Moji rodiče by mohli žít..."
Rytíř se na něj usmál: "I moji rodiče zemřeli. A jejich smrt jsem náležitě pomstil. Deset let visela hlava jejich vraha na hlavní věži Petromlku."
Matěj se otřásl a uvědomil si, jestli i on byl ochotný takto zabít vraha svých rodičů. Jistě, pomstu by si zasloužil. Matěj věděl, že nikdy by Chlodovikovi nedokázal odpustit.
Pán Tomáš si konečně povšiml knihy, kterou Matěj svíral křečovitě v rukou: "Co to je?", zeptal se.
"Jen obyčejná kniha. Svatá kniha Perunova," zazmatkoval Matěj, který si umínil, že o arcibiskupově odkazu nikomu neřekne.
"A proč na obalu tedy není kříž? Svatý symbol je na každé Perunově knize." Rytíř se naklonil a svou ohromnou silou vytrhl knihu z Matějova sevření. Matěj po ní marně chňapal než si uvědomil, jak je to dětinské.
"Můj bože, to je kniha samotného arcibiskupa! Takový poklad a ty si ho necháváš pro sebe!"
"Prosím, pane. Neberte mi ji! Je to památka na Vysobor. Pochybuji, že už se tam někdy vrátím."
"To není jen obyčejná památka. Znal jsem arcibiskupa Alexandra více než dobře, ten nikdy nedělal nic zbytečného. Pokud napsal tuto knihu a pak ti ji věnoval, má to svůj podstatný důvod."
Rytíř Matějovi knihu vrátil a ten ji znovu pevně sevřel.
Dopoledne uplynulo bez příhod. Projeli malou vesničkou se třemi chalupami, v lese narazili na křišťálově čistou studánku a když už se blížilo k poledni, Bořivoj a Avicena našli krásnou mýtinku, jako stvořenou pro odpočinek. Ti, kteří v noci nespali, vzápětí usnuli a Helena s Annou a Matějem osaměli. Anna jako správná hospodyňka se chopila vařečky a poslala mladého mnicha se svou vnučkou na dřevo do nedalekého lesíka.
"Matěji, to co jsi nám vyprávěl je pravda?," zeptala se ho krásná Hela a úchvatně zamrkala.
"Nevypadá to tak, že?," podotkl Matěj, okouzlen jejími dlouhými řasami.
"Já už jsem byla v mnohem horších situacích. Na cestě z Kobylisu do Slaného města nás přepadla horda loupežníků. Kdyby si s nimi strýček Avicena a strýček Vašek neporadily, určitě bych špatně skončila. Možná by mne prodali šejkovi ze Země dýmek. Sloužila bych tam v jeho harému...otřesné."

"Co je to harém?," zeptal se méně zcestovalý Matěj.
"Ty můj hlupáčku. Takové věci nejsou pro kněze." Helena se se smíchem rozběhla po louce a Matěj se pustil za ní. Chvíli se honili, pak Helena vyčerpaně dosedla do trávy a Matěj vedle ní.
"Ale já přeci nejsem kněz."
"Zatím ne. Ale nosíš bílou kutnu. Všichni, kdo na sebe vezmou bílou se stanou knězi."
"To není pravda."
"Já nikoho, kdo by toto popíral, neznám. Ty snad ano?"
Matěj se zamyslel a uvědomil si, že Helena má pravdu. Začal přemýšlet o Helenčiných krásných blonďatých loknách, které jí v nepříliš složitém účesů padaly na ramena jako lehký sníh, když ho křížek, který nosil na krku upozornil, že je to neslušné. Bolest tentokrát byla tak velká, že musel křížek vytáhnout zpod kutny, aby ho před ní chránila i jen malá vrstva bílé látky.
"To je ale hezká věcička," řekla Helena a zvědavě si křížek prohlížela. Zjevně si nevšimla, že se Matějův obličej zkřivil bolestí.
"Dostal jsem ho od medvěda."
"Prosím? Od medvěda?"
Matěj si okamžitě uvědomil, že některé části jeho dobrodružství jsou příliš nepravděpodobné, než aby je mohl a obhajovat a proto řekl: "Chtěl jsem říct od tatínka."
"Je pěkný. Musí pro tebe hodně znamenat."
"Ano, to jistě," řekl Matěj ironicky a uvědomil si, jak ho křížek, který nedokáže sundat z krku, neustále umravňuje.
"Chtěl bys, abych tě políbila?," řekla Helena a smyslně našpulila rty a zavřela oči.
Matěj měl co dělat, aby nezačal křičet bolestí. Zrovna, když se jeho rty chtěli dotknout jejích, do jeho hrudi projelo tolik bolesti, že málem omdlel. Helena, marně čekající na polibek, zklamaně otevřela oči a spatřila Matěje, kterého najednou bolest přestala. Vrhla na něj jedovatý pohled a odkráčela pyšně do lesa sbírat dříví. Matěj byl tak překvapen, že nebyl schopen cokoliv říct.
Odpoledne zase vyrazili na cestu. Matěj seděl na voze a poprvé listoval zlatem kovanou knihu od arcibiskupa. Nastavil ji tak, aby mu do ní svítilo odpolední slunce a začal číst.
"Drahý Pane světla,
jmenuji se Alexandr ze Štíří pevnosti. Bude to už dvacet roků od chvíle, kdy jsem se narodil. Jsem mnich z kláštera Pastevců polí v Perunu. Včera v noci jsem zaslechl Boží hlas, který pravil, abych začal pro tebe sepisovat svůj život a všechny mé zkušenosti. Neznám však ani tvé jméno, jen jméno, které ti dala proroctví: Pán světla."
Matěje ohromila trpělivost, s jakou arcibiskup sepisoval od dvaceti let svůj život. Tato kniha měla mnohem větší cenu než zlato, jímž byly okovány rohy knihy.
"Můj život nebyl příliš zajímavý. Narodil jsem se ve Štíří pevnosti, tvrzi nedaleko Perunu. Když mi bylo asi pět let, všiml si místní kněz, že jsem poznamenán a odvedl mne do Perunu. Stal jsem se novicem asi se stovkou dalších. V patnácti jsem podstoupil Zkoušku pěti ctností, o které budu psát dále, a stal se knězem Pastýřů polí. Toto by zřejmě stačilo stručně. V dalších kapitolách to rozepíši."
Matěj strávil celé odpoledne podrobným pročítáním arcibiskupova životopisu, který byl plný nepříliš zajímavých příhod. Teprve, když se blížil soumrak, našel Matěj v knize skutečně zajímavou příhodu:
"Ach, Zkouška pěti ctností. Nikdy, nikdy už to nechci prožít. Pane světla, bojím se, že ani ty nebudeš vzpomínat na Zkoušku dobře. Nebylo mi dovoleno o tom příliš psát, ale přece jen bys měl vědět, co tě čeká. Slavná a tajemná Zkouška se skládá z pěti zkoušek, z nichž každá je obtížnější než ta předchozí. Pamatuj ale, že nesložíš-li všechny zkoušky, zemřeš. Duchové, kteří Zkouškou provázejí, nedopustí, aby ten, kdo nevládne Pěti ctnostmi, žil déle, než je nutné. První je zkouška Lítosti. Patříš-li mezi ty, kteří si říkají Křížové meče, bude pro tebe tato zkouška velice obtížná. Jinak ale pochybuji, že bys mohl mít s touto zkouškou problémy. Ta druhá je však mnohem obtížnější: Je to zkouška Houževnatosti. Patříš-li mezi Strážce stromů, pak bude tato zkouška pro tebe téměř nesplnitelná. Třetí je zkouška je zkouška Poznání. Toto zkouška je šita na míru Ochráncům knih. Nepůjde však o žádné vědomosti, jako spíš o schopnost se učit. Čtvrtá je tou téměř nejobtížnější. Je to zkouška Bolesti a pro mnohé byla nepřekročitelná. Ale tato zkouška se nemůže srovnávat s tou poslední a nejtěžší: Zkouškou Víry. Dokonce i po tolika letech nemohu zapomenout, jak obtížné bylo pro mne tuto zkoušku složit. Perun ti pomáhej, abys to dokázal."
Matěje tajemná slova zaujala, ale ať listoval, jak listoval, další informace o Zkoušce nenašel.
Večer si nepočetná skupinka našla příhodné tábořiště, zapálili oheň a uvařili skromnou večeři. Ještě dlouho do noci si povídali o nejrůznějších věcech a teprve když měsíc stál v samém vrcholu nebes, šli spát. Matějovi se zdálo o strašlivé zkoušce a mnohokrát se celý zpocený probudil.
Následující den ráno bylo mlhavo a obloha chrlila vodu, jako by už neměl přijít zítřek. Zkrátka cestování ukázalo svou druhou tvář. Je snadné být odvážným dobrodruhem, dokud svítí slunce a nad cestu se vznáší vůně fialek z nedaleké louky. Ale mnohem obtížnější je cestovat v době, kdy cesty se vlivem nezkrotného deště změní na rozblácené, sotva viditelné stezičky a květiny před deštěm uzavřou své květy. Počasí je mocným soupeřem i těm nejsilnějším a nejodvážnější lidem. Jeli celý den v blátě, promrzlí na kost. Matějova bílá kněžská kutna se na spodním lemu zbarvila dohněda a on sám neustále kýchal. Vojta jel ve voze s Matějem, protože Anna trvala na tom, aby se Vojta nenachladil. Matěj měl tedy skvělou společnost na další týden cesty blátem a nekonečným deštěm.
"To se v klášteře opravdu učí takové věci, jako je zvedání lidí do výšky?" zeptal se Vojta jednoho mrazivě chladného dopoledne
"Samozřejmě."
"Fantastické! Naučíš mne to?"

"Nevím, jestli je to vůbec možné. Arcibiskup říkal, že se to může naučit jen ten, kdo je poznamenán."
"Prosím?"
"Podívej se na moje oči. To je moje poznamenání."
"Ach! Můžeš dělat i něco víc, než jen zvedání věcí?" zeptal se Vojta nadšeně.
"No nevím. Vlastně jsem nikdy nic jiného nezkoušel."
"Zvládl bys změnit počasí?" zeptal se Vojta nadějně.
Matěj po něm vrhl odsuzující pohled: "Pohybovat lidmi nebo věcmi se vůbec srovnávat s pohybování mraky. Nemám vůbec představu, jak bych to mohl udělat. A pokud by to bylo nad moje síly, čekal by mne osud mnohem horší než jen smrt. Stal bych se duchem věčně hledající klid."
"Je to nebezpečné?"
"Ano. Pokud se pokusíš udělat něco, na co nestačíš, čeká tě velmi přísný trest."
"Všiml sis Heleny? Neustále se za tebou otáčí," změnil Vojta nenápadně téma a ztišil hlas, aby ho dívka neslyšela.
"Víš, zřejmě jsem ji urazil," odpověděl Matěj rovněž velice tiše.
"Ty hlupáku! Měl bys jí nadbíhat. Je mnohem hezčí než Vendulka."
Křížek na Matějově hrudi varovně zacukal.
"Nezapomínej na to, že se stanu knězem. A kněží se nežení!"
Vojta si ho prohlédl od hlavy až k patě a pak se rozesmál: "Promiň, někdy zapomínám, že to zablácené oblečení, co máš na sobě, je tvá zdánlivě bílá kutna."
Dalšího dne dopoledne je čekalo nepříjemné setkání. Proti nim, směrem k Vysoboru, mířily tlupy špinavých vyděšených lidí. Když zahlédli rytíře, rozprchli se do lesa. Pán Bořivoj a Avicena, jedoucí obvykle v čele výpravy, počkali na vůz a zavolali:
"Matěji, mohl by sis s těmi lidmi promluvit? Máš na sobě kutnu a jako s knězem s tebou spíš promluví než s námi. Je dobré vědět, proč ti lidé prchají," řekl Bořivoj.
"Ale já přece ještě nejsem kněz," namítl Matěj.
"Tihle vesničané v tom nevidí rozdíl. Šaty dělají člověka," odpověděl Avicena.
Bořivoj se otočil na svého dohněda opáleného přítele: "Jeďte do lesa a pokuste si s těmi ubožáky promluvit. Dávej na něj pozor, Aviceno, ti lidé ho mohou zabít kvůli botám, které má na nohou. Jsou-li lidé zoufalí, dokážou cokoliv."
"Jistě, můj pane."
"Ach milý příteli. Vzpomínáš na tu noc tenkrát, když jsem tě donutil cestovat se mnou po Zemi koz? Dodnes nevím, kdo vyhrál."
Avicena se na kupce usmál. Matěj seskočil z vozu a nasedl na bezvěrcovu klisnu. Na Avicenův pokyn odcválala do lesíka, zprvu řídkého, posléze hustějšího.
"Nezdá se příliš pravděpodobné, že bychom měli příliš velkou naději je najít," namítl Matěj.
Avicena se pousmál známým ironickým úsměvem: "Jak mnoho se toho ještě musíš naučit! Je jasné, že ustrašení lidé nebudou po sobě zahlazovat stopy. Podívej, tady. Je tu úplně krásná stopa nohy zabalené do hadru. Vedou tudy."
"Zajímavé. Jak ses to naučil?"
"Stopovat? Není to tak těžké. Celé umění spočívá v tom se správně dívat."
"Já se dívám pořád a tu stopu jsem neviděl."
"Jenže ty se díváš spíš po houbách, než po stopách. Když chceš "vidět" správně, musíš se na to soustředit. Nelze se skutečně soustředit na dvě věci najednou. Vlastně jsem si všiml, že si velice roztěkaný. V mé zemi by to mohla být osudná chyba. Pozor!"
Matěj byl velice překvapen Avicenovým výkřikem a ještě více tím, že do něj cizověrec strčil a společně spadli z koně. Matěj byl tak vylekán, že úplně zapomněl křičet. Tam, kde ještě před chvílí seděl, přeletěl šíp a zabodl se do kůry nedaleké borovice. Avicena nasedl rychle na koně a beze slova se rozjel ve směru, odkud byl šíp vystřelen, zatímco Matěj seděl na místě a nedokázal se vzpamatovat ze svého šoku.
Za chvíli se Avicena vrátil a táhl za ucho chlapce nejméně o pět let mladšího než Matěj. Ve své druhé svíral Avicena větev s připevněným provázkem.
"Proč jsi na nás střílel?" ptal se drsně Avicena a jeho hlas napovídal, že se brzy stane vražda.
"Nezabíjejte mne, prosím," naříkal chlapec.
"Ale ty bys nás zabil s čistým svědomím, viď."
"Myslel jsem, že nás chcete zabít nebo zahnat na území našeho lenního pána. Ale my se tam vrátit nemůžeme."
"Pročpak? Je snad váš lenní pán zlý a chamtivý?" zeptal se udiveně, který se zvedl ze země.
Tu se z houštiny vynořili lidé vyzbrojení vidlemi a cepy. Utvořili okolo trojice kruh a snažili se tvářit výhrůžně. Po Avicenově kamenné tváři přeběhl záchvěv paniky. Vesničané nebyli zběhlí v boji, ale jich mnoho, dokonce i na hbitého cizověrce.
"To jste mi praví věřící, když chcete zabít kněze svého pravého boha," řekl s vítězným úsměvem na tváři a ukázal na Matěje.
Do popředí ostatních vystoupil starý muž s dlouhým vousem: "Nechceme zabít ctihodného kněze, i když je velice mladý. Nechceme zabít ani tebe, pohanský pse. Chceme jen zpátky toho chlapce."
Avicena chlapce pustil a ten se se šťastným povykem rozběhl do náruče starého muže. V tu chvíli se Matěj konečně vzpamatoval ze svého úleku a uvědomil si hlavní důvod, proč jsou tady.
"Před čím utíkáte?" zeptal se přímo.
"Ctihodný otče," řekl stařec Matějovi, "je snad možné abyste neslyšel o zhoubné nemoci, jež pustoší zdejší kraj?"
"Co to je za strašnou nemoc: mor či cholera?" zeptal se udiveně Avicena.

"Tato choroba je horší než mor. Jmenuje se Hniloba."
"Jde to nějak léčit?" zeptal se Matěj.
"Náš kněz se o to pokoušel, ale sám se nakazil a nikoho neuzdravil."
"Jak se ta nemoc projevuje?" tázal se Matěj starce.
"Maso postiženého se promění v sliz. Na kůži se vytvoří obrovské bulvy, které potom odpadávají. Nakažený nespatří dvakrát zapadnout slunce."
"To je opravdu strašné," řekli Matěj i Avicena zároveň.
"Více než to. Je to nemoc ze samotných pekel. Napadne-li dobytek, pojde přes noc. Celá naše úroda padla za oběť Hnilobě, která si nevybírá mezi člověkem, zvířetem nebo rostlinou. Napadá dokonce i domy, ať už postavené ze dřeva nebo kamene. Po půl roce se krajina, kde se Hniloba rozšíří, změní v neživou bažinu. Není nic, co by jí odolalo."
"Není takové nemoci, která by napadala lidi, zvířaty, rostliny i kámen," prohlásil Matěj.
"Já jsem viděl zem, kde se to stalo. Prcháme už velmi dlouho, ale strašná nemoc nás vždycky dožene. Nyní míříme k Vysoboru, protože tam se prý Hniloba zatím nedostala."
Matěj pohlédl do očí starého muže a spatřil zoufalství hluboké jako pekelná propast. Věděl, že každé starcovo slovo je pravdivé.
"Prosím, ctihodný otče, nechte nás na pokoji a už si nás více nevšímejte. Nejezděte na východ, obraťte se na západ. Tato země je odsouzena k smrti."
"Ne, starče. My musíme do Perunu," řekl Matěj odhodlaně.
"Pak ať vás tedy bůh ochraňuj." Stařec pokynul svým přátelům a společně zmizeli v porostu.
"Chudáci," řekl Matěj, "ztratili naději. Nezbyla jim už ani troška. Jen nekonečné zoufalství."
"Naděje je většinou ukrytá až vespod na samém dně mysli. Jednou ji v sobě znovu objeví," řekl zamyšleně Avicena a Matěj najednou cítil k cizověrci sympatii.
Toho večera u nepatrného ohýnku Avicena s Matějem vyprávěli svůj odpolední příběh.
"Myslíte, že Hniloba opravdu existuje? Ještě jsem neslyšela o nemoci, která napadá zvířata, lidi i rostliny," ptala se vyjeveně Helena.
"V Perunu se poslední dobou roznášejí podivné zvěsti o této chorobě," odpověděl rytíř, "nikdy jsem jim nevěřil. Ale při své cestě do Vysoboru jsem často potkával osamělé vyděšené skupinky vesničanů a občas projížděl prázdnými vesnicemi."
"Nevěřím, že by něco takového mohlo existovat," řekla naprosto neotřesně Anna, "Vesničané jsou hloupí: prostě na ně přišel mor. Nic víc."
"Jak tedy vysvětlíš, že jim pomřela zvířata a úroda."
"Třeba v okolí řádil prasečí mor a zvířata jím onemocněla. A na úrodu mohly přijít kroupy. To je mnohem věrohodnější, než příběh vesničanů."
"Ne, je to pravda. Hniloba opravdu existuje," řekl doposud zamlklý Vašek, skrytý ve stínu.
"Vašku, já vím, že ti občas kořalka leze na mozek, ale snaž se být alespoň chvíli střízlivý," poznamenal Bořivoj.
"Dneska jsem si ani nelokl, přísahám."
"Zázrak. To je skutečný zázrak. Kam se hrabou kameny ronící slzy."
Vašek beze slova odešel.
"Ale no tak, on to tak nemyslel," volal za ním Vojta.
"Nech ho být chlapče. Toto je jediný způsob, jak ho donutit, aby přestal pít," řekl zasmušile Avicena.
"V arcibiskupově knize jsem našel o nemoci zvané Hniloba zmínku, poslouchejte," řekl Matěj a začal listovat knihou, kterou nosil neustále u sebe. Chvíli na ni mžoural ve světle táborového ohně. Pak začal předčítat:
"Vím, svět je plný zla a špatností, která má svůj původ v lidech. Ale ve světě jsou také síly, které slouží výhradně zlu. Za starých časů, kdy ještě nebylo Zářících měst, stvořil ten, který sluje Císařem pekel, nemoc tak hroznou, že proti ní nikdo neznal léku. Na obranu před ní, byla založena Zářící města, kam se uchýlili ti, kteří před ní utíkali. Ale ani ve městech nebyli v bezpečí, protože Hniloba svým dechem dokázala hradby zbořit. A podle legend, ve chvíli nejtěžší, objevil se Perun Hromovládný a navrátil Hnilobu zkažené zemi, ze které vzešla.
Poslední dobou slýchám stále častěji, že podobná nemoc sužuje Šestistaví. Zatím nevím, jestli tomu mám či nemám věřit, že to původní Hniloba z legend. Starobylá legenda praví, že Hniloba požírala všechno živé, ale i neživé, co se jí dostalo pod ruku. Z krásného lesíka byla schopná za několik dní udělat neúrodnou paseku. Tyto příznaky se zdají být velmi podobné se zprávami, které dostávám z Větrobranu, Travoštítu, Srdcolamu i Perunu. Jen Vysoboru jako by se tato nemoc vyhýbala, chvála bohu. Matěji, nepokoušej se tuto nemoc léčit, protože síla kněží je proti ní směšná. Ani Rada pěti řádů není schopna uzdravit jediného člověka."
Matěj přestal číst a kolem se rozhostilo hrobové ticho.
"Takže ta nemoc opravdu existuje?" shrnul to Vojta.
"Arcibiskup byl moudrý muž. Myslím, že bychom měli jeho slovu věřit," řekl Matěj.
Další den ráno vyrazila skupinka dobrodruhů znovu na cestu. Jeli krásnou krajinou, která jim z mysli úplně vytlačila myšlenky na strašlivou nemoc. K poledni zastavili na lesní mýtince a uvařili skromný oběd. Odpolední jízdu Matějovi zpestřil rytíř s Vojtou.
"Matěji, umíš zacházet se zbraní?" zeptal se rytíř.
"Vlastně ne,"odpověděl Matěj, nevědouc, kam tím Tomáš z Petromlku míří.
"Měl by ses naučit zacházet s nějakou zbraní. Naše cesta může být nebezpečná."
"Zbraní?" vyjekl nadšeně Matěj.
"Jistě. Co takhle meč? Je to jednoduchá zbraň" řekl rytíř.

"Proč ne rovnou válečnou sekeru. To je také hezká zbraň," řekl naprosto překvapivě Vašek.
"Já bych byla spíše pro luk. Když někoho zabiješ, nestříká na tebe krev," řekla naprosto vážně Helena.
"Možná, že by nejlepší byl palcát. Nepotřebuješ k tomu žádnou zkušenou. Stačí jen mlátit napravo nalevo," řekl Vojta.
Matěj se ušklíbl.
"Mohli bychom uspořádat malou soutěž," řekl s náznakem záludnosti v hlase Avicena, "Matěji, kterou zbraň si vybereš?"
"Víte, já vůbec nevím, co bych s ní měl dělat..." řekl zmatený Matěj.
"To vůbec nevadí. Soutěž, kterou navrhuji, by měla Matějovi pomoci vybrat si zbraň. A my bychom se mohli po dlouhé cestě pořádně pobavit."
A tak začala soutěž. Matěj v ní měl vyzkoušet každou z nabízených zbraní. Jako první přišel meč. Ten svůj mu půjčil Vojta a měl bojovat proti rytíři. Stará paní Anna na to hleděla s otevřenou nechutí, a kdyby nebylo jejího syna, dozajista by podobné turnaje zakázala.
Upřímně řečeno, Matěj proti rytíři neměl šanci. Jeho marné výpady, neohrabané a nepříliš vynalézavé byly způsobeny vahou meče. Rytíř jeho výpady komentoval jedinou větou:
"Ale chlapče, vždyť ty meč držíš jako plácačku na mouchy. Po deseti minutách toho Matěj měl dost a všem bylo jasné, že ani po sebelepším tréninku se z Matěje nestane dobrý šermíř.
Vašek poněkud znejistěl, když Matějovi podával druhou zbraň-válečnou sekeru. Matěj ji přijal a zaskočen její vahou, upustil ji. Když se mu ji konečně podařilo po chvilce snažení zvednout, bylo všem jasné, že sekera je dobrá místo činek k posilování, ale v boji moc dobrá nebude.
Třetí zbraní byl luk. Nejen že Matěj netrefil terč vzdálený pět kroků, ale málem si při pokusu vypíchl oko. Ze zdravotních důvodů radši myšlenku na používání této zbraně opustil.
S palcátem nedopadl o moc lépe. Mlátit napravo nalevo může být možná zábavné, ale nesmí palcát vážit deset kilo.
Nakonec promluvil Avicena ke smíchy se otřásajícímu se zbytku výpravy:
"Protože v zajmu svého zdraví a zdraví jeho spolubojovníků, není Matěj schopen používat zbraň, prohlašuji tento souboj Matěj Proutkař versus zbraně za ukončený."
Tím skončila slavná přehlídka zbraní a cesta pokračovala normálně dál. Matěj celý hořel ponížením, zároveň si však uvědomil, že používat zbraně je lepší pro ty, kteří jsou k tomu lépe vybaveni než on.
Ten večer byla cesta nesmírně poklidná. Ptáci už utichli, dozpívajíc svůj chorál zapadajícímu slunci. Květiny již zavřeli své květy a výprava už hledala místo, kde by se mohla uložit ke spánku, když tu se z křovin u cesty vynořili loupežníci. Vyhlíželi ztrhaně, na sobě měli jen stěží cáry, ale bylo jich mnoho. Více než tři tucty. Jeden z mužů předstoupil a pravil:
"Dejte nám své zlato. U nás bude v lepších rukou."
"Nikdy," vkřikl Bořivoj, "Jen přes mou mrtvolu."
"To není tak obtížné, jak by se mohlo zdát. Jedno bodnutí a peníze jsou naše."
"Dejte mu peníze," řekl rytíř.
"A taky tu slečinku. Bude se hodit. Mí muži jsou v lesích tak osamělí..."dodal vůdce lupičů.
"Budete si ji muset vzít," řekl pochmurně Avicena a vytasil svou zakřivenou šavli. Tomáš a Vojta sáhli pro své meče a Vašek vytáhl svou sekeru. Stará paní Anna vzala do ruky pánvičku. Matěj se chopil Pamětí od arcibiskupa. Bořivoj to celé přehlížel pochybujícím zrakem.
Bandité vyrazili z lesa jako na povel a hnali se k výpravě. Došlo k děsivé srážce. Špatně vyzbrojení muži se nemohli měřit s rytířem samotného krále. Vašek se oháněl velmi statečně svou sekerou a Avicenova šavle se blýskala, dokud ji nepokryla krev jednoho troufalého bandity. Vojta zůstal vzadu a bránil vůz.
Matěj si neuvědomoval, co se děje. Nahmatal na krku svůj křížek z bílého kovu, dárek od medvěda a začal rozdvojovat. Jeho duše částečně vylétla z těla, částečně v něm zůstala uvězněna. Ani nevěděl proč to dělá. Věděl však, že právě tohle ho uchrání nejvíce před bandity. Mnohem lépe než zbraně.
Bořivoj si celý souboj prohlížel kritickýma očima. Jeho bojovníci byli mnohem schopnější než loupežníci, ale ti je početně mnohonásobně převyšovali.
"Je čas dát se na ústup," zakřičel do bitevního pole. Mohutný Avicena začal okamžitě ustupovat směrem k vozu, kde stáli koně. Vašek bojoval s udatností lva, a kdyby ho Tomáš neodtáhl z pole, dozajista by zemřel. Bojovníci vyskočili na koně, před sebe vzali Helenu a Annu a ujížděli odsud pryč. Ve všem tom shonu zapomněli na Matěje, který byl napůl omámen rozdvojením a nevšiml si, že jeho přátele uhánějí na koních do kopce. Když si toho všiml, bylo už příliš pozdě. Kolem něj se seskupili loupežníci.
"Hele, to je kněz, řekl bych. Ještě jsem neviděl špinavého kněze," zachechtal se nechutně jeden z nich.
"Je to jenom kluk. Možná za něj zaplatí výkupné," poznamenal jiný.
Matěj se konečně probral z transu. Vytřeštil oči a pak si uvědomil, že odtud musí pryč.
"Tak co, chlapče, máš nějaké rodiče nebo přátele?" ptal se jeden urostlý lupič.
Matěj se soustředil. Pohybovat předměty je snadné, ale pohybovat sám sebou je mnohem těžší. Pak ucítil, jak ho neviditelná síla jeho duše objala v pase. Ucítil, že jeho nohy už nestojí na zemi. Otevřel oči a zjistil, že se nachází dva metry nad zemí, nad hlavami překvapených banditů. Znovu se soustředil a začal se pohybovat. Neslyšel udivené výkřiky, věděl jen, že musí uprchnout. Zrychlil svůj pohyb, nyní už by předběhl koně. Cítil osvěžující závan větru. V rukou křečovitě svíral Paměti a na krku se mu leskl bílý kříž. Letěl jako orel, aby dostihl své přátele. Věděl, že až se vrátí do svého těla, jestli to ještě vůbec bude možné, bude nesmírně vyčerpaný. Nebo se vyčerpá do krajnosti a stane se z něj duch, věčně hledající své tělo a věčný odpočinek. Ale Matějovi to bylo jedno. Letěl jako sokol nad zelenou krajinou, aby dostihl své přátele. Konečně spatřil uhánějící koně. Přesně vypočetl dráhu přistání. A najednou seděl koni přímo na hřbetu. Okamžitě stlačil svoji duši zpět do těla. Cítil, že už to skoro není možné, ale dokázal to. Stačila jen

chvíle a už by se vrátit nemohl.
Omdlel. Vyčerpání, takové jaké ještě nikdy nepoznal, ho celého strávilo. Okamžitě ztratil vědomí, jak si tělo snažilo udržet energii na tep srdce a dýchání.
Vojta, který zezadu ucítil tupý dopad, se překvapeně otočil, aby spatřil svého kamaráda Matěje padat polomrtvého únavou z koně. Včas ho zachytil a koně zastavil. Zavolal na ostatní, aby též počkali.
"Co se mu chudákovi stalo?" divila se Anna, svírající bezvědomého chlapce v náručí.
"Jsem si jistý, že tam ještě před chvílí nebyl. Myslel jsem, že sedí u pána Tomáše na koni," vysvětloval Vojta.
"Ne, u mne nebyl. Myslel jsem, že naskočil k tobě," hájil se rytíř.
"U mne na koni také neseděl a už Vaška ani Bořivoje také ne," potvrdil jejich domněnku Avicena.
"Ale vždyť my jsme ho tam museli nechat," vyjekla Helena zděšením.
"Nějakým podivným způsobem se ale dostal ke mně na koně," řekl Vojta. "Za tím budou jeho kněžské triky. Jednou mne zvedl do dvoumetrové výšky aniž by hnul prstem."
"To nevidíte, že mu není dobře? Musíme najít nějaké pevné a pokud možno suché přístřeší."
"Při jízdě jsem zahlédl hrad, vzácná paní," začal Tomáš, "Není odtud daleko a žádný z pánu přece neodepře rytíři samotného krále nocleh a jídlo."
"Jedeme tam. Musíme si pospíšit. Nevypadá to s ním dobře."
Během jízdy Avicena přijel k zamlklému kupci.
"Mrzí tě, žes přišel o vůz plný cenného zboží."
"Ne, to vůbec ne. Byly to jen levné tretky. Snad si nemyslíš, že bych si na tak nebezpečnou výpravu bral nějaké cenné šperky."
Avicena byl šokován: "Takže tobě vůbec ztráta vozu nevadí?"
"Vadí. Kde bude spát moje neteř a matka? A také jsme ztratili všechnu kuchyňskou výbavu. Ještě že nejsme daleko od Srdcolamu, kde ji můžeme znovu nakoupit."
"Co tě tedy trápí?"
"Co myslíš, umí ten kluk létat, jak tvrdí Vojtěch? Jestli ano, víš jaké by to mělo využití v obchodu? Dal bych se na herectví. Už to vidím: Dámy a pánové, přijďte se podívat na chlapce, který se vznáší nad podlahou. Kupte si lístky a neprohloupíte. Takovou šou jste ještě neviděli," snil Bořivoj.
"Ne, můj příteli. Ten hoch je něčím zvláštní. V tomto směru ti mohu slíbit, že se tvůj sen nikdy nesplní."
"Snad máš pravdu," povzdechl si Bořivoj a opustil své myšlenky na cirkusovou kariéru.
Hrad, ke kterému přijeli, se zdál být velice zchátralý, přestože kdysi býval nepochybně sídlem zámožného šlechtice. Kolem hradu byl vybudován rozsáhlý vodní příkop a hrad sám byl mohutný s jednou vysokou věží v jižním křídle.
"Ten hrad se zdá opuštěný," řekl Tomáš.
"Nemůžeme se s ním trmácet sem tam. Je to nemocný člověk. Musí mít ticho klid a sucho, což na cestách není k mání. Je mi jedno, jestli v tom hradu třeba straší, závisí na tom chlapcův život," řekla Anna hlasem, který nepřipouštěl žádnou jinou možnost.
"Dobrá. Pane rytíři, zjistěte jestli v tom hradě někdo bydlí a jestli ne, pak která místnost je nejzachovalejší," řekl Bořivoj a Tomáš uposlechl. Zaklepal na velkou hradní bránu, a když mu nikdo neodpověděl, otevřel ji a vešel dovnitř a po necelých deseti minutách se vrátil.
"V hradě je nesmírně mnoho pavučin, z čehož usuzuji, že tu nikdo nebydlí. Našel jsem ale celkem zachovalou jídelnu, kde bychom se mohli všichni uložit," oznamoval rytíř.
"Výborně," ocenila rytíře paní Anna, "Odneste maroda dovnitř," zahulákala na Vojtu a Vaška, kteří se Matěje okamžitě chopili.
Uvnitř bylo vlhko a všichni cítily zápach tlejícího dřeva. Tento hrad musel být opuštěn před více než tisíci lety. Jídelna, jedna z nejvíce zachovalých místností, byla prostorná a všichni se tam vešli. Matěje položili na podezřele, leč pevně vyhlížející stůl. Anna si okamžitě poručila horkou vodu a nějaké jídlo. Pomáhala jí její vnučka a ostatní se vydali na průzkum.
Matěj se probudil dalšího dne kolem poledne. Byl slabý jako moucha. Cítil, že ho bolí každá kost v těle. Ani se neodvážil postavit. Jestli se někdy v životě cítil mizerně, tak právě dnes. Jeho tělesná slabost nebyla ničím ve srovnání s prázdnotou, kterou měl vevnitř. Věděl, věděl, že nepřežije. To totiž ani nešlo. Byl nesmírně slabý a uvědomoval si, že jeho největší slabostí je ta uvnitř.
"Nu což," řekl si v mysli, "Bylo to tu pěkné, a teď bych měl vyzkoumat, zda existuje posmrtný život."
Ponořil se do spánku a ucítil, jak k němu přichází milosrdná smrt. Byla už docela blizoučko, když uslyšel známý hlas: "Matěji, nesmíš zemřít, nesmíš." Medvědův hlas tentokrát nezněl lhostejně ale nanejvýš naléhavě. Matěj ho ignoroval a nořil se do temnoty.
"Matěji, neusínej," křičela Anna na bezvládného chlapce.
"Ztrácí se," řekl Avicena smutně.
"Matěji, nařizuji ti, probuď se," zakřičel rytíř.
Helena jemně položila svou ruku na Matějovu a opatrně ji přemístila tak, aby v dlani svíral bělostný křížek.
"Sbohem, Matěji," řekl Vojta se slzami v očích.
Temnota ho objímala. Cítil, že už konečně nepozná slabost a bolest. Necítil strach ani lítost, jen obrovské naplnění.
Najednou temnotu rozřízlo jasné světlo:
"Smrtko, tento chlapec ti nepatří," křičel medvěd ozářen tím nejjasnějším světlem, jaké kdy Matěj zahlédl.
"Je náš," promluvilo mnoho hlasů.
"Smrtko, vůle Perunova je jasně stanovena."

"Pro tebe možná, Abrubte. My se neřídíme vůlí boží a vůlí jeho stínu. My jsme smrt, nejmocnější a věčná," prohlásily hlasy.
"Ani ty se nedokážeš postavit svaté síle."
"Ne to nedokážeme. Ale nejsi to ty, Abrubte, kdo nás může zastavit."
Medvěd se náhle zatvářil vítězně. "Už chápu, co jsi chtěla říct. Matěji, modli se k Perunovi. Modli se jak nejusilovněji dokážeš. Modli se jako nikdy předtím."
Hlasy vyčkávaly, přimraženy medvědovým hlasem.
Matěj nevěděl, co si má myslet. Cítil blízkost temnoty, ve který se ztratí i jeho prázdnota a slabost, ale věděl, že je stále ještě cesty zpátky. Chtěl se stát tou temnotou, jedním z hlasů smrti, ale zároveň chtěl být se svými přáteli ve světě, kde svítí slunce a zpívají ptáci. Sepjal ruce a vyslovil modlitbu, jedinou, kterou znal. Už při prvním slově cítil, jak se do něj přelévá síla. Duševní prázdnota byla vyplňována. Jeho slabost mizela s každým slovem modlitby. Cítil, jak se temnota nenávratně vzdaluje. Nakonec zůstal v šeré prázdnotě spolu s medvědem.
"Tys mi ale nahnal strachu, chlapče. To ti nikdy neřekli, že po rozdvojování je nutné se pomodlit k Perunovi, aby se zaplnila duševní prázdnota."
"Skutečně?"
"Jistě. Každé rozdvojení tě stojí část tvé duše. Existuje jediný způsob, jak ji znovu obnovit, a tím jsou motlitby. Vím, že to obvykle neděláš, ale je to velice důležité. Ostatně neublížilo by ti, kdyby ses naučil ještě nějakou motlitbu. Ta tvá jediná, kterou znáš, už začíná být nudná. Tak abych běžel. Mám ještě práci jinde. Měj se hezky Matěji."
S tím medvěd zmizel obvyklým způsobem a Matěje tím ani nepřekvapil.
Matěj se pohnul. Jeho žluté oči se otevřely a pohlédly na souputníky, se slzami v očích a s překvapenými výrazy ve tváři.
"Dobré ráno," řekl v navození méně trapné nálady.
"Dobré poledne, Matěji," zařval Vojta a objal svého přítele tak, že ho málem rozmačkal. Helena mu dala na tvář letmou pusu a Matěj zrudl jako ředkvička.
"A ty že nejsi zvláštní," řekl rytíř, "mysleli jsme si, že jsi mrtvý, a ty se jen tak zvedneš. Co se to s tebou stalo?"
"To byste neuvěřil, rytíři," odpověděl Matěj.
"Pro tebe Tomáš. Nikdy jsem nepoznal někoho tak podivného."
"Byl jsem utopený v temnotě, když mne zachránil můj ochránce."
Rytíř vyvalil oči: "Ty máš svého ochránce?"
"Medvěda," kývl Matěj.
Tomáš se ze srdce zasmál. "Dobrý vtip. Nejlepší za poslední týden."
Matěj se zasmál s ním a pomyslel si, že jeho příběh je příliš nepravděpodobný, než aby ho někdo bral vážně.
Ten den zůstaly na místě. Starý hrad byl sice ponurý a tesklivý, ale bylo tu sucho a rozdělal-li se v krbu oheň, bylo tu i docela teplo. Odpoledne všem ukrátil Tomáš z Petromlku strašidelným příběhem. Všichni, kromě staré paní Anny a jejího syna Bořivoje, kteří snad měli něco jiného na práci, snad je příběh nezajímal.
"Když jsem byl mlád," začal mohutný rytíř, "ležel tento hrad na důležité obchodní stezce z Železné země do Perunu. Nedaleko odsud je Srdcolam, kterým budeme projíždět, a tento hrad byl součástí opevnění města. Býval nedobytný, jeden z nejlepších hradů v celém Šestistaví. Před necelými dvaceti lety tu žil rytíř, musím uznat, že byl velice silný a jeho paže vyhrávala každý souboj a ani v bitvě neměl soupeře. Jeho jméno bylo Karel z Vlnobije. Tak se totiž tento hrad jmenuje: Vlnobij. Měl všechny rytířské ctnosti, jaké by rytíř měl mít, byl ale i vzdělaný. Jeho jedinou chybou byla jeho přelétavost, co se žen týče. Už ve dvanácti byl zasnouben s půvabnou kráskou z bohatého jižního šlechtického rodu, Lídou z Vrativrku. Lída se do něj od pohledu zamilovala a taktéž i on. Mohl to být ten nejšťastnější pár v celé zemi, ale jednou v lese při lovu spatřil v houštinách krásnou dívku, jak u potoka prala prádlo. Selskou dívku Boženu. Odmítla jeho nemístné návrhy a utekla před ním. Urozený rytíř se zastyděl, pomysle na svou milovanou ženu. Dlouho bylo všechno v pořádku, ale pak jednou sám ďábel nasadil do Karlovy mysli smrtonosnou myšlenku. Zatoužil po krásné Boženě. Vyjížděl na lovy častěji než bylo zvykem a čekal na ni na paloučku u potoku. A jednoho dne opravdu přišla. Nebyla to však počestná selská dívka, ale sám převtělený ďábel. Ochotně podlehla rytířovým svodům, ve skutečnosti však to byla ona, kdo rytíře svedl z pravé stezky.
Když se rytíř vrátil na zámek, velice ho trápilo svědomí. Přestal dodržovat řád rytířský, stal se z něho loupežný rytíř. Jeho žena ho však stále milovala, i když se vydával na loupežné výpravy proti karavanám, které tudy projížděly. Jednou, znovu na výpravě, spatřil krásnou Boženu, tentokrát skutečnou. Rozjel se za ní. Když ho ta nebohá dívka, marně se snažící utéci, odmítla, zabil ji.
Nechal však na živu jejího otce, který se se zprávou o dceřině smrti rozběhl na hrad za Lídou, manželkou pána. Ta, když se dozvěděla o zrádnosti svého muže, proklela ho tak strašlivě, jak jen bylo v její moci: Aby nenalezl klidu a navždy bloudil v troskách hradu, který nade vše miloval. Sama se pak k smrti utrápila. Zbojný Karel zahynul, když i král David II. přestal mít trpělivost s jeho zhýralostí a vyslal na něj kárnou výpravu. Říká se ale, že prokletí jeho moudré ženy Lídy je věčné a on bude muset navždy hledat cestu do nebes, cestu, kterou sám sobě zapověděl."
Když rytíř skončil, běhal všem zúčastněným mráz po zádech.
"Nevěřím tomu," řekla nepříliš pevně Helena.
"Věřte či ne, tento příběh se skutečně stal," řekl rytíř s kamenným výrazem v obličeji.
"Tak dost, mládeži," zakřičela Anna z vedlejšího pokoje: "Proč nejdete radši spát. A ne aby někdo vykřikoval ze spaní!"
Helena, Matěj a Vojta se pod jejím přísným pohledem zachumlali do pokrývek. Avicena, Vašek a rytíř odešli do jiné místnosti, aby diskutovali o další cestě. Matějovi to bylo vcelku jedno, protože byl stále ještě trochu unavený a tudíž

usnul téměř okamžitě. V jeho snech ho honili stíny mrtvých rytířů.
Probudil se. Byl celý zpocený. Jeho přátele kolem něj spali klidným spánkem, on však nemohl usnout. Chvíli se převalovat, pak se rozhodl pro osamělou procházku nočním hradem. Opatrně vylezl z pokrývek, aby nikoho nevzbudil a odplížil se ztichlou jídelnou s krbem. Prošel dlouhou halou až k místu, kde se strop probořil a celou chodbu zalévalo stříbrné úplňkové světlo. Najednou si uvědomil, že není sám. Po straně chodby opřen o zeď, seděl duch, stejně stříbrný jako bledé měsíční světlo.
"Vítej, Pane světla, vítej na mém hradě."
"Děkuji," řekl udiveně Matěj.
"Mé jméno je Karel a býval jsem posledním pánem tohoto hradu."
"Tak to jste vy, kdo podvedl svou ženu s přeludem."
"Ach, jak toho teď lituji," zatoužil duch.
"Nebylo to správné, víte," odpověděl Matěj.
"Vím, Pane světla. Odpusť mi, prosím," zakvílel duch.
"Já? Měla by vám odpustit vaše žena."
"Ne, Perun prohlásil, že pokud mi neodpustíš, nikdy toto místo neopustím."
"Jak ti mohu odpustit? Vždyť ty jsi zradil sám sebe."
"Nemusíš mi odpouštět. Stačí, když se mě dotkneš. Dotkni se mě a já budu volný."
Matěj natáhl ruku k duchovi.
"Nedělej to, Matěji. Když se ho dotkneš, zemřeš. Má v sobě chlad smrti, který nemůže nikdo smrtelný přežít." Matěj se otočil a podle svého předpokladu spatřil medvěda.
"Ne, Pane světla, já se kaji ze svých hříchu. Potřebuji tvoje odpuštění. Potřebuji klid."
"Jeho dotek je smrt, Matěji."
Matějova ruka se zastavila. Zadíval se na zoufale vypadajícího ducha. Najednou si uvědomil, jak moc trpí. Každý mrtvý potřebuje odpočinek, jemu však nebyl dopřán. Jen věčné bloudění po hradě. Matějův život neměl cenu duchova utrpení. Bude se mu po tomto světě stýskat, ale alespoň vykoná dobrou věc. Cítil lítost tak silnou, jako nikdy předtím.
Matěj napřáhl svou ruku.
"Rozmysli si to, Matěji," varoval medvěd.
Matěj už ale byl rozhodnut. Jeho ruka pokračovala nezadržitelným tempem vpřed. Vzápětí pocítil slabý odpor a poznal, že narazil na duchovo tělo. Cítil, jak jeho život z něj vyprchává...
"Blahopřeji, Matěji. Splnil jsi zkoušku lítosti."
Matěj otevřel oči, aby zjistil, že se nachází v chodbě, po duchovi ani památky.
"Kde je Karel?" zeptal se.
"Nikdy neexistoval. Použil jsem Tomášovo smyšlené vyprávění a přichystal jsem ti z něj první zkoušku- Zkoušku lítosti."
"Zkoušku lítosti...Ale to je přece součást Zkoušky Pěti ctností."
"Správně, Matěji. Nadešel ten správný čas pro Zkoušku Pěti ctností. Teď, když jsi ji započal, ji můžeš buď úspěšně dokončit, nebo zemřít."
"Ty jsi mně podvedl! Já jsem nechtěl podstupovat Zkoušku."
"Je pravdou, že většina noviců má příležitost se vyjádřit, jestli Zkoušku chce podstoupit či nikoliv. Ale tvá tvrdohlavost mě přinutila k tomu, abych toto nepsané pravidlo porušil. Ostatně, teď už na tom stejně nezáleží. Než zapadne měsíc, musíš splnit ještě čtyři Zkoušky. Takže, proč se zdržovat?" Svět se Matějovi zavlnil před očima. Aniž by věděl, co se stalo, octl se na druhém břehu vodního příkopu za kterým se tyčil ponurý hrad.
"Výborně. Pamatuj, že druhá zkouška je Zkouškou Houževnatosti. Je velice jednoduchá- tvým úkolem je dostat se na druhou stranu příkopu."
"Mám ho přeplavat?"
"Ne, to nesmíš. Tady je loďka. Stačí, když jej převesluješ."
Matěj sice neuměl veslovat, přesto se mu však tento úkol zdál velice lehký.
"V čem je zádrhel?" zeptal se medvěda.
"To poznáš. Nashledanou na druhé straně." Medvěd zmizel jak bylo jeho zvykem. Matěj se nedůvěřivě podíval na loďku. Důkladně ji prohlédl, ale nezdálo se, že by v ní byla díra. Vypadala pevně. Matěj roztlačil loďku na vodu a pak nasedl. Člun se nevinně kolébal a Matěj začínal mít pocit, že to s tou obtížností Zkoušek někdo přehnal. Zhruba v půlce cesty se začaly dít podivné věci. Loďka se na vodní hladině zastavila, a třebaže voda byla čeřena mnohými vlnkami, loď se ani nekymácela. Matěj na to zíral s vyvalenýma očima a přidal na tempu veslování. Asi po půl hodince bezúspěšného veslování zjistil, že se loďka konečně pohybuje. Jenže pozpátku. Matěj se vracel zpět na břeh, který před chvílí opustil. Když si to uvědomil, bylo už pozdě-loďka narazila na břeh. Znovu ji odrazil od břehu, ale se stejným výsledkem. Byl znovu na pevné zemi a začal o tom uvažovat:
"Je zcela jasné, že medvěd příkop očaroval. V první polovině rybníka vesluji-li dopředu, jedu do předu. Přibližně uprostřed se zastavím, a po chvíli vesluji-li vpřed, jedu vzad." Když takto logicky rozebral problém, řešení se nabídlo samo. Radostí zajásal a znovu se jal cestovat přes příkop. Byla to jeho třetí cesta a on už začínal být z veslování unavený. Přibližně v polovině počkal, až se znovu začne pohybovat. Pak začal veslovat pozpátku, jako by se chtěl vrátit na břeh, ze kterého přišel. A skutečně to fungovalo. Začal se pohybovat dopředu a nakonec dosáhl protějšího břehu. Unaveně vyskočil z loďky.
"Máš opravdu talent, chlapče. Ještě nikdo, koho znám, nezvládl Zkoušku Houževnatosti tak rychle jako ty. I když možná, že byla příliš lehká," prohlásil náhle se zjevený medvěd.

"Ty mizero. Já jsem vesloval přes příkop víc než dvě hodiny a ty jsi mi ani neřekl, že je to zbytečné?"
"V tom spočívá zkouška. Musíš se naučit, že houževnatost je dobrá věc, ale že nikdy není snadná. Doufám, že jsi příliš nezavařil mozek. Měsíc, který nám odměřuje čas už hodně postoupil a jestli to chceme stihnout, musíš se okamžitě účastnit zkoušky třetí."
"Zkouška Poznání."
"Správně. Pozval jsem si na ni své dva přátele. Jmenují se Světlík a Temník. Jenom ještě rozeznat, který je který. To bude ostatně náplní zkoušky. Nemusíš se jich bát, neublíží ti. Budou ti vyprávět potřeštěné příběhy, Světlík pravdivě, Temník lživě. Je to taková hra. Doufám, že uspěješ. Hodně štěstí Matěji.
Matěj se ocitl v hradní věži. Všude byla tma, protože s sebou neměl žádnou pochodeň. Najednou z čiré temnoty před ním zaplály dvě tváře, podobné si jako vejce vejci.
"Já jsem Světlík," pravila první.
"Ne, já jsem Světlík," ohradila se druhá.
"Ale jeden z nás musí být Temník," pravila první.
"Ale já to nejsem. Takže to musíš být ty," reagovala druhá.
"Neurážej mne! Jsi-li Světlík, proč mně urážíš?"
"Protože Světlík Temníka vždycky uráží," odpověděla druhá.
"Promiňte. Vy jste Světlík a Temník?" zeptal se Matěj.
"Já jsem Světlík," odpověděly obě tváře současně.
"Já tady mám plnit Zkoušku poznání, víte..."
"Aha, už vím," pravila první tvář, "Tvým úkolem je rozeznat, který z nás dvou je Světlík a který Temník. Je to těžký úkol a máš jen jednu šanci. Pokud ji nevyužiješ, zemřeš."
"Děkuji," řekl Matěj poněkud zaraženě.
"Budeme ti vyprávět příběh, který se stal."
"Nestal, ale vznikla o tom legenda," ohradila se ta druhá tvář.
"Na tom nezáleží. Stalo se to v době, kdy bylo mnoho bohů a každý měl mezi lidstvem své vyvolené."
"Tak to vůbec nebylo! Stalo se to v době, kdy Zářící města byla na vrcholu své slávy."
"Ne, to bylo v době, kdy se Zářící města zakládala. Vím to docela jistě."
"To není podstatné. V tom městě žil chlapec, asi tak starý jako ty."
"Starší," řekla druhá tvář.
"A ten chlapec vyrůstal v sirotčinci, protože rodiče mu zasypala lavina."
"Ale vyprávíš to všechno špatně! Jeho rodiče zemřeli na mor."
"Když jsi tak chytrý, vyprávěj si to sám."
"Tak dobrá. A tento chlapec jednoho dne velice hladověl. Již několik dní neměl v ústech ani sousto."
"Bylo to několik týdnů. Docela určitě. Ten chlapec byl vyhublý na kost."
"Na tom nezáleží. Důležité je, že jednoho dne ukradl jedno jediné jablko. Přestože věděl, že je to špatné, udělal to. Majitel jablka ho chytil a předvedl před soud. A pro výstrahu všem ostatním chudákům ho popravili na šibenici."
"Ano, tak přesně se to událo," souhlasila pro změnu první tvář.
"Ale to je hrozné. Co to bylo za strašlivý soud?" vydechl Matěj údivem a rozhořčením.
"A nebyl špatným spíš majitel, který chlapce odvedl k soudu?" pronesla první tvář.
"A nebyla chyba v zákonech té země?"
"Možná, ale hlavní vinu nese soud, který na sebe přijal zodpovědnost za..." Matěj ani nestačil domluvit, když první tvář znovu začala:
"Ale soud se přeci řídil podle zákonů."
"A nebyla chyba v tom chlapci, že radši nezemřel hlady?"
"To je odporné! Jak vůbec můžete takto uvažovat."
"Jednoduše. Mohl si přece najít práci."
"Možná byla chyba v tom, že ve městě bylo moc chudáků. Jinak by přece tak vysoký trest nedostal," začala předchozí tvář.
Matěje z toho všeho bolela hlava. Kdo byl vinen? Soud, král-tvůrce zákonů, chlapec, majitel jablka nebo snad veškerá chudina. A najednou se z vln zmatku vynořila hora poznání. Pochopil, proč je tato zkouška Zkouškou poznání, i když ve skutečnosti je to spíše zkouška rozpoznání. Rozpoznání Dobra a Zla. Obě základní síly byly jako dvě tváře, které před sebou viděl. Podobné si jako vejce vejci.
Někdo by mohl říci, že rozpoznat dobro a zlo dokáže každé malé dítě, ale nebylo tomu tak. Matěj dlouho přemýšlel, když vykřikl: "Nebyl vinen nikdo a všichni."
Obě tváře se na něj nechápavě podívaly: "Ale vždyť..."
"Všechno je provázáno se vším," umlčel je Matěj, "Jestli někdo způsobí zlo, je za něj do jisté míry odpovědný každý. Způsobí-li někdo dobrý čin, i za něj odpovídá každý."
"Zajímavé," odpověděla první tvář. "To ale ani zdaleka neplní tvůj skutečný úkol. Který z nás je Světlík?"
"Vždyť jsem to právě řekl. Nikdo nemůže mluvit jen čistou pravdu. Nic jako čistá pravda neexistuje, zvláště na tomto světě. Každodenně se stáváme obětí něčí lži. Naše duše nepošpiňují jen skutky naše, ale i skutky cizí."
"Co tím chceš naznačit," řekly zmateně obě tváře současně.
"Že ani jedna z vás není Světlík a ani jedna Temník."
Tváře se okamžitě rozplynuly.
"Výborně, Matěji. Máš skutečný talent na rozpoznání dobra a zla. Splnil jsi tedy třetí zkoušku. Další je Zkouška

bolesti." Matěj, aniž by medvěda spatřil, věděl, kdože to mluví.
"Ne medvěde. Už toho mám dost. Tvé zkoušky jsou plné neustálých háčků a chytáků."
"Samozřejmě. Myslíš si snad, že tvá Zkouška bude procházka růžovým sadem?"
V tu chvíli se ocitli v jiném místě hradu. Matěj se rozhlédl a zjistil, že jsou v mučírně. Jeho ruce byly zaklesnuty do okovů a taktéž i jeho nohy.
Medvěd nezaujatě seděl na stole a v zubech svíral pohrabáč.
"Zkouška bolesti? Medvěde, to snad nemyslíš vážně? Nebudeš mne mučit, že ne?" zaúpěl Matěj.
"Ne. Tedy alespoň ne tak, jak to myslíš. I tato zkouška by se dala pojmenovat přesněji. Ti, kteří jí prošli jí říkají Zkouška nočních můr. Pro tebe to ale bude mnohem víc Zkouška vzpomínek. Ukážu ti věci, na které se snažíš zapomenout. Ukážu ti je znovu a živěji. Jestliže přežiješ, až skončím, splnil jsi i tuto zkoušku a čeká tě již jen ta poslední."
Matěj na medvěda zíral. A najednou už ho neviděl. Stál v kuchyni, které se mu zdála být velice povědomá.
"Ale to je přece kuchyně v našem domě," vyjekl údivem. Najednou se otevřely dveře a v nich stála jeho matka-Magdalena Provazníková. Byla bledá v obličeji, jen v noční košili. Nevšimla si Matěje a opatrně si nalila vodu ze džbánu do hrnku a napila se. Matěj se cítil jako v ráji. Jako by už zemřel a vrátil se do nejšťastnějšího období svého života.
Najednou se cosi změnilo. To, co považoval za stín v rohu místnosti, se napřímilo a ukázalo svou tvář. Matěj tu tvář doposud viděl ve svých nejhorších nočních můrách. Téměř instinktivně začal křičet na svou maminku, aby odsud před tím strašlivým monstrem uprchla. Ta se však ani nepohnula a klidně upíjela vodu z hrnku. Krásná Chlodovikova tvář se vztyčila nad Matějovou nebohou matkou. Matěj křičel z plných plic, ale upoutat její pozornost nedokázal. To, co přišlo pak, rvalo Matěji srdce. Viděl svou milovanou maminku, jak jí Chlodovik zabíjí jako nějaké zvíře. Matěj došel až na okraj šílenství tak, jak se to stalo poprvé. Jeho mysl byla lapena bezmocností, snažila se uprchnout do poklidného šílenství.
Najednou v mysli uslyšel klidný hlas. Neznal jej, ale připadal mu krásný: "Netrap se Matěji. Život začíná smrtí. Tvá matka zemřela šťastná a smířená s Perunem. Zůstává navždy s ním na nebesích."
Klidný hlas řekl daleko víc, až se Matěj uklidnil. V tu chvíli se vidina rozplynula jako pára nad hrncem.
"Blahopřeji Matěji. Z této zkoušky jsem měl největší strach, ale obstál jsi výborně. Teď už zbývá jen Zkouška Víry. Věř mi, že bude krutá, ale ne dost. Pojď se mnou."
Už nebyl v mučírně. Byl znovu na břehu vodního příkopu, proti němu se tyčil hrad.
"Mám to zase přeplavat tam a zpátky?" zeptal se Matěj medvěda.
"Ne. Tentokrát to bude mnohem těžší. Musíš přejít po té vodě. Naštěstí v této zkoušce ti mohu radit, ale učinit to budeš muset sám."
"Přejít po vodě? To je nemožné."
"Kdo může říci, co je nemožné a co není. Jen si vzpomeň, jak se tato zkouška jmenuje."
"Zkouška víry, přece. Ale co má víra společného s chozením po vodě?"
"Možná víc, než si myslíš. Znáš přece přísloví, že víra hory přenáší?"
"Možná bych to mohl přeletět, jako jsem unikl loupežníkům."
"Jistě, to bys mohl. Ale ne dnes v noci, když svítí úplněk. V této noci rozdvojení nepůsobí."
"Tak jak se mám dostat na druhou stranu," řekl Matěj zoufale.
"Obraťsvé myšlenky k velkému Perunovi. Vírou v něj můžeš překročit tento příkop suchou nohou."
"Nebuď směšný."
"Ty jsi ale cynik. Proč říkáš, že je nemožné něco, co předtím sám nezkusíš."
"Protože se nechci utopit. Já nejsem fanatik, který dokáže chodit po žhavých uhlících."
Medvěd se na něj smutně podíval: "To je mi opravdu líto, Matěji, že nemůžeš."
"Tak dobrá. Jak mám podle tebe příkop přejít."
"Obraťsvé myšlenky k Perunovi. Nemysli na to, že ti hrozí utopení. Mysli na to, že on vede tvé kroky ať už jdeš kamkoliv. A pak to dokážeš."
Matěj udělal krok a okamžitě se zabořil do vody.
"Říkal jsem ti, že to není možné. Nikdo nemůže chodit po vodě."
"Víra, ta to dokáže, Matěji."
Matěj zavřel oči a usilovně se soustředil na motlitbu. Nic necítil. Udělal krok. Ještě jeden.
"Teď musím být nedaleko vody," pomyslel si a udělal ještě jeden krok.
"Matěji, otevři oči," řekl zvolna medvěd.
Matěj je skutečně otevřel. A najednou si uvědomil, že stojí na vodní hladině jako by to byla pevná země. Vyjekl a okamžitě se po pás zabořil do špinavé vody.
"Matěji, dokázal jsi to. Splnil jsi Zkoušku Pěti ctností. Nyní jsi právoplatný kněz!"
Matěj drkotal zuby a brouzdal se vodou ke břehu.
"Teď už tě čeká jen Volba. Musíš si vybrat, do kterého řádu budeš patřit."
"Medvěde! Já jsem teď na kost mokrý a nemám zájem se zabývat takovými zbytečnostmi."
"Možná máš pravdu. Je zvyklostí, že k Volbě musí být přítomni kněží ze všech pěti řádů. Svou volbu vykonáš až v Perunu. A ještě něco. Zkouška způsobila, že se tvá schopnost rozdvojovat zvětšila a bude se zvětšovat každým dnem. A nikdy Matěji nezapomeň a Zkoušku víry. Není nemožné to, co většina lidí za nemožné považuje. Sbohem, Matěji."
Medvěd se svým obvyklým způsobem vypařil a Matěj se vrátil zpátky do pokrývek. Byl rád za náhradní kutnu, do které se okamžitě převlékl.
"Po těžké práci zasloužený odpočinek," pomyslel si ještě dřív, než usnul.

Hniloba
11.kapitola

Ráno, když se Matěj probudil, stálo slunce už vysoko na obloze.
"Ale, pán se rozhodl probudit," napomenula ho paní Anna.
"Měl jsem ten nejúžasnější sen, jaký se mi kdy zdál," řekl Matěj a pomalu se zvedal z pokrývek.
"Dobré ráno, Matěji. Sbal si věci. Za hodinu odjíždíme," řekl mu rytíř, právě vstoupiv do místnosti.
"Měl jsem takový zvláštní sen..."
"Na ten bude čas později. Teď si sbal věci." Rytíř přistoupil k Matějovi a pomohl mu postavit se na nohy.
Protože už neměli vůz, sedla si paní Anna s Helenou na Bořivojova koně, zatímco kupec se vyhoupl k Avicenovi do sedla. Matěj jel s Vojtou. Jeli dlouho do noci, a proto byli všichni unavení, když toho vlhkého večera zalehli k spánku.
Dalšího dne ráno bylo mokro a chladno. Matěj seděl zachumlaný do pokrývky u malého táborového ohně a četl v arcibiskupově knize. Tu si povšimnul, že Vašek, který se celou noc někde toulal, se vrátil.
"Kde jste byl?" zeptal se opatrně Matěj a už mu došlo, že to nebylo příliš taktní.
"To není tvoje věc," odsekl Vašek.
"Něco vás trápí?" ptal se.
"Není to tvoje věc! Mám své starosti."
"Možná, že byste si chtěl popovídat. Jsem koneckonců kněz, takže komu jinému byste se měl vyzpovídat?"
"U zpovědi jsem byl naposled v devíti letech. Nehodlám se tím zdržovat," mohutný muž se shýbl a začal strkat své věci do cestovního vaku.
"Vy někam jdete, že si balíte věci?"
"Já jsem se k této výpravě nepřidal kvůli penězům, ale čistě z nudy. Teď mně to přestalo bavit, a tak jdu domů. Domů, do Větrobranu."
"V tom to nebude, že?" podotkl Matěj.
"Chlapče, to nemáš nic jiného na práci?"
"Teď momentálně ne. A vy mne zřejmě potřebujete."
"Nenech se vysmát. Já tebe? K čemu? Nejspíš pro zdržování."
Matěj pocítil u srdce ostré bodnutí. Jeho mrzelo, že výpravu zpomaluje.
"Ukažte, já vám pomohu," nabídl se Matěj a přistoupil k Vaškovi, skládajícímu své šatstvo do vaku.
"Jdi pryč!" vykřikl Vašek tak, že Matěj málem překvapením upadl.
"Nepřibližuj se ke mně, hlupáku!"křičel na nic netušícího Matěje.
V tu chvíli si mladý mnich všiml ovázané dlaně.
"Vy jste se zranil!"
"Ano, ale to bude v pořádku."
"Když to zabalíte do špinavých hadrů, tak sotva. Ukažte, já vám to převážu."
"Nedotýkej se mně!" zaječel Vašek. Matěj však už chytil jeho ruku a začal rozmotávat staré plesnivé hadry. Vašek mu ji okamžitě vyškubl, ale obvaz povolil a Matěj spatřil hnijící, ohavně páchnoucí maso, které dříve bylo Vaškovou dlaní.
"Ach, Perune!" vyjekl Matěj.
"Jdi pryč, teď už všechno víš. Jdi pryč, než tě nakazím," ječel Vašek a zakryl si dlaň.
"Ne. Pokusíme se to vyléčit. V arcibiskupově knize určitě něco najdeme."
"Proti této nemoci není léku. Je to Hniloba."
"Výborně, takže proslulá Hniloba. To bych se divil, jestli na ni nenajdeme nějaký lék," řekl Matěj nahlas, ale v duchu si pomyslel: "To určitě, Hniloba! Nějaký zánět nebo infekce."
"Ne, Matěji, nechci tě nakazit. Víš, jak je tato nemoc záludná."
"Bez řečí. Posaď se tady."
Vašek neochotně uposlechl, ale svou ruku zakryl do šatů.
"Kdy jste to zpozoroval poprvé?"ptal se Matěj, zatímco hledal v knize od arcibiskupa.
"Včera když jsme odcházeli z hradu. Ale to byl jen jeden flek, nic víc. Až dnes ráno...Určitě do týdne zemřu."
"Hlavně se uklidněte. Něco na to najdu." Matěj dál usilovně listoval v knize.
"Matěji, ale proti Hnilobě žádný lék není. Sám jsi to říkal."
Matěj konečně dolistoval na stranu, kterou potřeboval. Začal číst a překvapením úplně ztuhl. Stálo tam: "Podle legendy je Hniloba nápadná uhnívajícím masem, které odpudivě zapáchá. Poslední dobou se šíří zprávy o této nemoci z východu Šestistaví. Mám oprávněný důvod se domnívat, že i ty, Matěji, na ni během své cesty do Perunu narazíš. Okamžitě opusť místo, kde se nachází nemocný. Nepřibližuj se k němu, nedotýkej se ho. Nepokoušej se to léčit rozdvojením..."
Poslední věta ho zaujala: "Nepokoušej se to léčit rozdvojením...ono to také jde?" A snad právě proto, že tam bylo psáno, aby se o nic takového ani nepokoušel, pokusil se o to. Během dvou vteřin oddělil svou duši od těla. Aniž by věděl proč, přiložil svou ruku na mohutnou bojovníkovu dlaň. V hlavě uslyšel ohlušující zvony. A najednou bylo všechno pryč. Matěj se vrátil do svého těla a unaveně se postavil, aby si prohlédl nemocnou dlaň. Vašek na ni hleděl jako na zázrak. Hniloba byla pryč. Dlaň vypadala zdravá.
"Matěji, ty jsi to dokázal!" křičel Vašek do celého světa a málem mladíka v bílé kutně udusil, když ho objal.
"Kdo to tu řve? Většina lidí má ještě půlnoc!" ozvalo se ze stanu a Matěj poznal Avicenův hlas.
Vašek si ještě jednou z radosti zakřičel a Matějovi zalehlo v uších.

"Dost! Já chci spát!" křičel Avicena.
"Co se to tady děje?" řekla Anna, když vylezla ze stanu
"Matěj mne uzdravil!" odpověděl Vašek s úsměvem a mladý mnich se začervenal.
"Ty jsi byl nemocný?" ptal se zděšeně Bořivoj.
"Měl jsem na ruce Hnilobu, ale Matěj ji vyléčil."
"Ty ses asi k večeru napil, viď?" ptal se kupec.
"Matěji, mohl bys toho hejkala umlčet?!" ptal se zoufale Avicena ze stanu.
"Prostě mi na to položil ruku a ono to zmizelo."
"Dýchni na mne, Vašku!" rozkázal Bořivoj.
"Vy mi nevěříte, co? Matěji, řekni jak to bylo..."
Všechny tváře se obrátili k němu. "Tedy, ehm, myslím, že Vašek měl opravdu Hnilobu..."
"Vašku, to, že piješ jako duha, bych byl ochotný tolerovat, ale že kořalku nabízíš i dětem, to je skutečně hrozné," pohoršil se Bořivoj.
Matěj zbělal ve tváři.
"Já tomu věřím," řekl Vojta.
"Já také. Nemyslím, že by nám Matěj lhal," namítla Helena.
"Má drahá neteři, to bys už mohla vědět, co všechno Vašek vidí, když se pořádně napije," dodal Bořivoj.
"Obávám se, že tentokrát nemáš pravdu, drahý příteli," řekl Avicena a vylezl ze stanu. "Náš Vašek skutečně onemocněl Hnilobou. Viděl jsem to na vlastní oči."
"Skutečně?" zašeptal otřeseně Bořivoj.
"Uhnívá mu maso na levé ruce."
Bořivoj a všichni ostatní se podívali na Vaškovu levou ruku. Byla v pořádku, úplně zdravá.
"Vyléčil mne Matěj," řekl Vašek.
"Nesmysl. Vždyť náš mnich přece sám říkal, že ji není možné vyléčit."
"Ale on to dokázal," zajásal Vaška.
"Ty jsi dokázal vyléčit Hnilobu?" tázal se Bořivoj a v duchu už viděl peníze, které bude vydělávat: "Napadla vás Hniloba? Zbavte se jí. Jediný zaručený léčitel v Šestistaví a jen za dva zlaťáky na osobu. Neváhejte a přijďte!" citoval si sám pro sebe. Matěj naneštěstí všechno slyšel a vyděsil se:
"Co to říká?"
"To není důležité," řekla Anna, "Podívej se mu do očí. Uvidíš tam záchvat chamtivosti. Ta hloupá porodní bába ho musela pustit na hlavu."
A tím celá příhoda skončila.
Dalšího dne už spatřili brány Srdcolamu. Byly vyšší než ty Vysoborské. Celému městu dominoval kostel s vysokou věží. Matěji připomínal Černou Vysoborskou věž a teprve teď si uvědomil, jak mu chybí domov.
"Nezdržíme se tu dlouho. Chci být v Perunu co nejdříve. Pojedeme-li po královské cestě, budeme tam za pět dní," slyšel rytíře.
"Musím nakoupit nějaké drobnosti.To bude trvat asi dva dny," odpověděl mu Bořivoj
"Dva dny? Není to trochu moc?"
"Musím smlouvat! Městští kramáři jsou nesnesitelně panovační a jsou schopni se kvůli měďáku se hádat celé hodiny. Naštěstí, já jsem ten nejlepší kupec v Šestistaví. Jinak by to trvalo déle."
"Dobrá, to stačí. Za týden budeme v Perunu."
"A mimochodem, pane rytíři. Neměl by náhodou váš řád zájem o levná zachovalá brnění? Dostanete prvotřídní slevu."
"Pane Bořivoji. Oceňuji vaši obchodní aktivitu, ale náš řád má brnění tolik, že se ani nevejde do skladů."
"Škoda."
V tu chvíli k němu promluvil Vojta: "Nestýská se ti po Vysoboru?"
"Velice. A nejvíce po mých rodičích a arcibiskupovi."
"Nikdy jsem to místo neměl příliš rád, ale teď, když jsme tak daleko, mi připadá jako to nejkrásnější místo na zemi."
"Ani nevím, jestli ještě vůbec chci vstoupit do nějakého kláštera."
"Matěji! Jsi přece mnich! A každý duchovní by měl být v klášteře nebo alespoň kostele."
"To je to, co mě mrzí. Už asi nikdy Vysobor neuvidím. Ty budeš svobodný, zatímco já budu sloužit v nějaké zapadlé vsi."
"To už je osud. Ale má to své výhody. Já možná brzy zemřu v poli, ale ty budeš žít. Většina kněží se dožívá vysokého věku. Nejspíš mne přežiješ."
"A to má být výhoda?" řekl Matěj a do jeho hlasu se vloudil pláč: "Kdyby Chlodovik nezabil mé rodiče a jiný Pán pekel nevyvraždil klášter, žil bych šťastněji."
"Pozdě bycha honit. Možná je to tak dobře."
"Jak to vůbec můžeš říct?!" zděsil se Matěj.
"Jsi tak zaslepen lítostí, že sis ani nevšiml, proč se vlastně tyhle tragédie odehrály. Kdyby Chlodovik nezabil tvé rodiče, nikdy by ses nenaučil své kněžské triky. Tvůj život by šel úplně jinou cestou. Kdyby Pán pekel nevyvraždil klášter, nikdy by ses nevydal na tuto cestu. Je to uzavřený kruh. Muselo se stát takhle."
"Netušil jsem, že se v našem statečném příteli skrývá tolik moudrosti," pravil medvěd, který najednou kráčel vedle nich.
"Sklapni," oslovil Matěj medvěda.
"Cože?" otázal se Vojta.
"To jsem neříkal tobě," odsekl Matěj a díval se po zmizelém medvědovi.

"Jsi si jistý, že jsi duševně v pořádku? Poslední dobou mi připadáš poněkud divný. Neslyšíš náhodou hlasy, že ne?"
"Nech to plavat," odpověděl Matěj a ukončil tak rozhovor. Radši se díval na ulici a na obchody.
"Vzpomínáš si na Vinckovu historku o tom, že v Srdcolamu jsou obchody pro mladé lidi? Zajímalo by mne, jestli lhal," poznamenal Vojta.
"On? Samozřejmě, že lhal," odpověděl Matěj. Najednou spatřil na ulici ležící nemluvně.
"Zastav!" zakřičel na Vojtu.
"Co je?" ptal se, ale Matěj už seskakoval z koně k dítěti.
"Nepřibližujte se k němu," zakřičela nějaká žena z okna, "má Hnilobu."
Matěj ji neposlouchal a dokonce ani netušil, že se na něj starostlivě Vojta dívá. Dítko ječelo, ale měšťané kolem něj chodili jako kolem odpadu. A Matěj spatřil, že celý obličejík zasáhla Hniloba. Matějovi se při pohledu na hnijící maso chtělo zvracet. Nemohl si pomoci, rozdvojil. Přiložil svou ruku na čelo dítěte a za burácení zvonů sledoval, jak jeho dotyk uzdravuje. Vojta, který ho sledoval, byl v tváři křídově bílý. Když se Matěj postavil a sevřel zdravé dítě v náručí, skutálela se mu slza po tváři.
"Nedotýkejte se ho!" křičela žena z okna.
"Už se není čeho bát," odpověděl jí Matěj, "Je zdravý jako řípa."
Žena se objevila ve dveřích a kráčela ke dvojici cestovatelů. Popadla dítě do rukou a začala ho objímat.
"Ty můj broučku, ty jsi zdravý...Jak jsem ti to jen mohla udělat! Děkuji vám, pánové," oslovila chlapce, "naši kněží říkají, že Hnilobu léčit nelze. Ale ty Hnilobu léčit umíš! Ty jsi skutečný dar z nebes!" Uklonila se a vrátila se do svého domu.
"Matěji, to bylo úžasné," vydechl ohromením Vojta.
"Měli bychom jet. Nechceme přece, aby se nám zbytek ztratil," řekl Matěj a vyšvihl se za Vojtu do sedla.
Bořivoj vybral na dvě noci pobytu v Srdcolamu starý ošuntělý hostinec téměř na okraji Vysoboru. Sám se pak odebral smlouvat o cenu koní a povozu. Matěj zatím všem vyprávěl o jejich ranním dobrodružství.
"Chlapče, nevím, jak to děláš, ale okolo tebe se dějí podivné věci," řekl mu Avicena.
"Jednou z něj určitě bude představený řádu," řekl rytíř pyšně, jako by to byl on, kdo na tom bude mít zásluhu. "K jakému řádu tíhneš nejvíce, Matěji?" zeptal se a Matěje tím uvedl úplně do rozpaků.
"Já ani nevím. Ochránci knih toho hodně ví, ale jsou příliš zaměřeni na minulost. Křížové meče chtějí vyhlásit všem svatou válku, ale jednají neuváženě. Pastýři polí připravují lepší svět pro lidstvo, ale jsou bezohlední a odmítají pohlížet na člověka jinak než jako součást celku. Strážci stromů ochraňují přírodu pro další dny, ale člověk je podle nich omyl Boží. A Oka Perunova chtějí lidi předělat k obrazu svému, aniž by si uvědomili, že jejich "obraz" nepočítá s lidmi, ale jen s jejich dušemi. Každý řád má v sobě něco dobrého, v každém najdu chybu."
"Ty jsi nenapravitelný šťoural," ohrnula nos Helena.
"Má pravdu. Sám jsem si této nesrovnalosti všiml už před lety," prohlásil Avicena.
"Matěji, jednou si budeš muset vybrat," naléhal rytíř.
Matěj se zatvářil zoufale: "Snad ... možná, že mě v té chvíli osvítí Perun..." namítal.
Všichni se zatvářili pochybovačně. Trapné ticho rozptýlilo zaťukání na dveře.
"To bude můj syn," řekla Anna, "Dále."
Do místnosti se vbelhal stařík a zaskřehotal: "Odpusťte urození pánové. Slyšel jsem, že snad tady mladý pán léčí Hnilobu."
"Stáváš se slavným, Matěji," zasmál se rytíř.
"Copak, dědečku," ozvala se Helena.
"Nejdu kvůli sobě. Má dcera onemocněla tou zlou chorobou. Čeká za dveřmi."
"Ať jde tedy dál," řekl Matěj a usmál se.
Do místnosti vešla žena zahalená do starých plesnivých hadrů: "Dobrý den, ctihodný otče," oslovila Matěje, kterému to připadalo směšné.
"Mou ruku zasáhla Hniloba," řekla a vysunula ji z hadrů. Páchnoucí hnijící maso se táhlo od konečků prstů k lokti.
Matěj na ni položil ruku a podíval se ženě do očí. Z jeho očí zářil klid a síla. Když ruku oddálil, Hniloba byla pryč.
"Ó můj pane, jak se ti jen odměním? Můj život patří vám," vydechla žena.
"Co bych s ním dělal?"
Žena se s neustálým klaněním vzdalovala až zmizela ve dveřích.
Dveře se rozrazily s takovým temperamentem, že div nevypadly z pantů. "Už toho mám dost!" zakřičel muž, který to způsobil. Matěj si povšiml jeho rudého roucha a meče zavěšeného na bocích. Okamžitě mu došlo, že se jedná o příslušníka řádu Křížové meče.
"Pane, tohle je soukromý pokoj..." začala paní Anna.
"Já jsem kněz mocného Peruna, dámo! A to, co se tu děje, přesahuje všechny meze!"
"Skutečně?" tázal se Avicena a Matěj spatřil, jak jeho prsty sklouzly k šavli.
"Ty," zaječel kněz a ukázal na Matěje, "půjdeš okamžitě se mnou!" Během okamžiku mladého mnicha chytil za ruku a táhl ho z místnosti.
"Nech ho na pokoji nebo si z tvé hlavy udělám zástavu!" řekl Vašek hlasem tak mrazivým, že i statný kněz se zastavil.
"Nemůžete vyhrožovat svatému..." řekl kněz, ale byl vzápětí utnut Avicenou.
"V mé domovině jsou kněží mnohem slušnější. A rozhodně mi nebudou mít za zlé, když je zbavím alespoň jednoho příslušníka konkurenční církve."
"Pohanský pse! Ty nestojíš za mé jediné slovo. Děkuji vám za vaši srdečnost, ale ten chlapec musí se mnou."
"Nikam nepůjde," konstatoval Vašek hlasem klidným jako skála, "Měl byste si sednout."

"Dobrá, nechci mít s vámi problémy. Ten chlapec se ale provinil proti církevnímu řádů. A protože je sám mnich, bude přísně potrestán."
"Co jsem provedl?" zajímal se Matěj.
"Tak ty ještě nevíš? Mám tu hned několik závažných provinění."
"Ale, ale, ale... Pokud vím, cestou nikoho nezabil ani neokradl," řekla paní Anna.
"První závažné provinění je Zákon Ilusí. Jak se praví v knize šesté proroka sv. Alfonsa?"
Matěj na něj vyděšeně hleděl. Z knih Proroků si nepamatoval ani to málo, co znal každý věřící člověk.
"Ty jsi mi ale nevzdělaný. Praví se tam: "Lépe pravdu strohou vyjeviti, než klamem radost způsobiti.""
"A co s tím mám společného?" ptal se Matěj vyděšeně s vidinou, že ho strčí za mříže.
"Uzdravuješ lidi z Hniloby. To nikdo nedokáže. Ty jen ukazuješ lidem klamy."
"Ale, já je léčím! Jsem si tím naprosto jistý. Poznám Hnilobu třeba poslepu!"
"Nenech se vysmát, chlapče."
"Opravdu, mě vyléčil," řekl Vašek a ukázal knězi svou dlaň.
"Jestliže to opravdu byla Hniloba, o čemž silně pochybuji, tak vás neuzdravil, jen vám shnilé maso překryl iluzí. Počkejte takový týden a vše bude jasné."
"Dobrá, přiznávám se," řekl Matěj, protože viděl, že kněz mu neuvěří. Když má člověk co do činění se zázraky, musí je podpořit vírou."
"Výborně. Druhé obvinění je, že rozdvojuješ mimo svůj klášter, aniž bys prošel Zkouškou."
"To je pravda," řekl Matěj.
"A taky lže, vaše svátosti," pravil důvěrně známý hlas a všichni se otočili ve směru, odkud hlas přicházel. Rozvalen na zemi u krbu, odpočíval medvěd.
"Kacířské! Pohanské!" vyjekl kněz.
"Ale kdepak. Já jsem vlastně anděl. Tedy, teď momentálně jsem medvěd, ale jinak jsem anděl."
"Dobrá! Tak mluvící medvěd! To si připíši na seznam provinění. Vyvolávání démonů, to už je skoro na církevní soud."
"Nebuďte směšný. Podívejte se na Matěje. Copak ten by vyvolával démony? Navíc s nimi má moc špatné zkušenosti. Jmenovitě s Chlodovikem a Nóviel."
"Zatracenci! A co s nimi má společného on?"
"Zabili mu rodiče. Vyvraždili klášter, je kterém se učil."
"Vy myslíte Vysobor, že? Už jsem se o té tragédii doslechl. Prý nikdo nepřežil."
"Jeden ano. Stojí před vámi."
"Nemožné. Mluvící medvěd, co tvrdí, že je anděl. Chlapec, který přežil setkání s Chlodovikem a Nóviel. Bezvěrec v naší zemi. Léčení Hniloby..."
"Ano. Jsem velice pyšný na to, jak Matěj dokázal vyléčit Hnilobu. A pokud jde o Zkoušku, prošel jí stejně dobře jako vy."
"Takže on je tedy kněz?"
"Ještě ne. Neprovedl doposud svou Volbu. Ale Zkoušku splnil."
"Tak dost. Dobrá tedy, nemohu ho obvinit, ale stejně máte jeden velký problém."
"Jaký?" zeptali se všichni najednou.
"Řítí se sem asi polovina města." A skutečně, uslyšeli naprosto jedinečný hluk, jaký může způsobit jen dav lidí."
"Víte proč sem míří?" zeptal se Avicena.
"Proč asi? Po městě se šíří zprávy, že jistý mnich, který bydlí v tomto hostinci, umí léčit Hnilobu," ušklíbl se kněz.
Na dveře kdosi zaťukal.
"Snad bychom mohli otevřít," řekl Matěj.
"Dokážeš snad uzdravit polovinu města? To bych já nedokázal ani kdyby to byla místo Hniloby obyčejná migréna," naznačil ironicky kněz, "Budu držet dveře a vy vylezte oknem."
"Oknem? Jako zloději? To snad ne," ušklíbla se Helena.
Matěj, který při představě všech těch lidí, kteří chtějí uzdravit, bledl ve tváři: "Myslím, že je to to nejlepší řešení."
"Správně. Rychle nebo nás všechny ukamenují," řekl Vašek a Avicena pokýval hlavou.
"A co Bořivoj?" tázala se Anna.
"Ten nás určitě najde. Je to ten nejmazanější člověk pod sluncem," ujistil ji Avicena.
Avicena vylezl první a protože okno nebylo vysoko nad zemí, seskočil. Za ním Anna a Helena.
Kněz celým svým tělem zapřel dveře, ale rozvášněný dav byl přece jen silnější. Dveře se trochu otevřely, navzdory knězově snaze, a dovnitř pronikla mladá dívka, o něco starší než Matěj. Byla vysoká, ale štíhlá jako proutek. Vlasy měla dlouhé, blonďaté, obličej přezdobený nedbale nanesenými líčidly. Také oblečení nebylo zrovna cudné. Matěj se okamžitě začervenal.
Dívka se rozběhla přes celou místnost, vyhnula se Vaškovi, který ji chtěl chytit, a skočila Matějovi do náruče. Začala ho zuřivě "pusinkovat" a on zrudl jako ředkvička a nezmohl se na slovo.
Helena také zrudla, ale rozhodně ne stydlivostí. Zuřivě se na dívku utrhla: "Ty běhno, zmiz odsud."
"Ó Pane světla, odežeň tuto zlou ženu," řekla pisklavým hlasem.
Matěj zrudl ještě víc a Vojta se popadal za břicho a div, že nepraskl smíchem.
"Je čas odsud vypadnout," řekla Avicena a popadl dívku za vlasy: "Drahá dámo, vraťte se domů. Tady nemáte co pohledávat.
"Já nemám domov. Tedy neměla jsem domov. Teď je můj domov u Pána světla," odpověděla dívka hlasem plným tak neochvějné víry, že se Matěj otřásl.

"Sličná panno, ten, koho oslovuješ Pán světla se zaslíbil Perunovi," snažil se naznačit rytíř.
"To nemůže být pravda. Pán světla patří mně. Moje matka mi to řekla."
"Je mi líto. Byla byste tak laskavá a odešla?"
"Jedině s mým manželem."
"Manželem?" podivil se Matěj i Vojta najednou.
"Ano. Staneš se mým manželem, drahý," oznámila Matějovi dívka, přičemž ženicha málem trefil šlak.
"Ale vždyť se ani neznáme a i kdyby, já jsem Perunův kněz!" vykřikl Matěj zoufalstvím.
"V čem je problém?" tázala se.
"Pusťte mne na ní!" křičela Helena a šplhala oknem do pokoje.
"Už ty dveře neudržím," zakřičel kněz.
Všechno se semlelo naráz. Matěj, Vojta i tajemná dívka vyskočili z okna a uháněli k městským hradbám. Za nimi i ostatní.
Toho večera všichni usedli kolem ohně. Bořivoj je podle Avicenova očekávání snadno našel. "To byste nevěřili, co se dnes ve městě semlelo. Lidé se vraždili na ulicích, nemocní běhali z jednoho konce města na druhý, protože se odtud ozývaly zprávy o zázračném mnichovi. Někdo začal prodávat lístky, které vám zaručí setkání s Matějem. Nejméně čtvrtinu lidí dav ušlapal. Nikdy jsem neviděl takový zmatek, jaký jsi dnes způsobil ty," vyprávěl Matěj a ukázal na Matěje.
"Trochu mne mrzí, že jsem nemohl některé lidi uzdravit," smutně poznamenal Matěj.
"U nás v Zemi koz máme takové přísloví: Chceš-li mít draka, nesmíš se spokojit s ovcí. Udělal jsi to nejlepší, cos mohl."
"Kde se vůbec taková nemoc jako Hniloba vzala? Vždyť přece o ní nikdo léta neslyšel!" divil se Vojta.
"Ze samotných pekel," řekl Tomáš.
"Nechápu, proč jsme brali s sebou ji?" zuřila Helena.
"Ale miláčku! Nesmíš mít takové předsudky," opravila ji Anna.
"Podívej se na ní, je to poběhlice!"
Nebohá dívka seděla, rukama podpírala hlavu a zírala do ohně.
"Matěji, snad by ses jí mohl něco říct. Alespoň by to byla slušnost," napomenula ho Anna.
Matěj zbledl a vzápětí zrudl: "Proč já?"
"Tak dobře. Naše drahá společnice, jak se jmenuješ?" řekla Anna.
"Matka mi říkala Veronika. Matka mě měla moc ráda."
"Dobrá, Veroniko. Proč ses k nám přidala? Nikdo tě o to neprosil."
"Moje matka řekla, že jednou potkám muže, který zvítězí nad Hnilobou. To bude Pán světla, můj manžel."
"Její matka byla blázen!" prohlásil Matěj.
Veronika se na něj ani nepodívala: "Moje matka byla moudrá, ale už je to dávno, co zemřela."
"To je mi líto," povzdechla si Anna, "Kdy zemřela?"
"Byla jsem ještě malá, když se to stalo."
"A tvůj otec?"
"Nikdy jsem ho neviděla. Zemřel v nějaké válce."
"Ty jsi také sirotek?!" divil se Vojta a Matěj zároveň.
"Ano. Vyrůstala jsem u strýčka," řekla bez zachvění Veronika.
"Musíš se k němu vrátit. Tvůj strýček bude mít o tebe strach," řekl Anna.
"Já už tam nepůjdu. Nechci být poběhlice!"
"Poběhlice?! Snad nemyslíš..." zděsila se Helena.
"Můj strýček mne nechává přespat a dává mi najíst. Musím mu to oplatit."
"To je strašné!" zvolali všichni prakticky najednou.
"Právě proto chci toho jediného pravého a předurčeného manžela. Má matka měla pravdu, jsem teď mnohem šťastnější."
"Ale já nemůžu být tvůj manžel, kněží se nežení!"
Veronika na něj vrhla pohled plný neochvějné víry.
"Tak už dost. Zpátky nepůjdeš a jestli chceš jít s námi, můžeš. Ale smiř se s tím, že Matěj není a nebude tvůj manžel," zakončila rozhovor Anna a vrhla výhružný pohled na Bořivoje, který se právě chystal odporovat.
Tu noc se Matějovi zdál podivný sen: Spatřil Chlodovika, jako už mnohokrát ve svých nočních můrách. Jeho krásná tvář vůbec nebyla taková jako dřív. Na čele se objevily hluboké vrásky. Oči však zůstaly slepé. Hleděl svýma nevidoucíma očima na Matěje, který byl uzavřen v kleci.
"Teprve tmou můžeme temnotu prohlédnout," poznamenala smutně tvář, "Jen přes černé brýle lze vidět tmu v jejím pravém světlem. Ty temnotu nevidíš, já ano. Ty ji nenávidíš stejně jak já. Ty kráčíš světlem, já zvolil věčný stín. Jak jsme si podobní. Ty temnotu nenávidíš, protože pro tebe ji představuji já. Já ji nenávidím, protože vidím její skutečnou podstatu. Kdybych tak měl Alexandrovu moudrost! Šel jsem uchvácen temnotou a nevšiml jsem si, že za mnou už zaklapla mříž! Ale pozor Matěji! I ty, uchvácen světlem, kráčíš a nevšímáš si mříží! A až za tebou zapadnou, už tě nikdo nezachrání. Pak uvidíš pravou podstatu světla. A věř mi, budeš se chtít vrátit, ale už nebude cesty zpět.
Matěji, ve Vysoboru se dějí strašlivé věci, nastala Noc Vysoboru. Jestliže se tam vrátíš, zachráníš ho. Jinak se stane Vysobor tím nejstrašnějším místem na zemi. Vrať se domů..."
"Ne. Už jenom proto, že mi to nařizujete, já se domů nevrátím. Nevím, proč je tak důležité, abych se nedostal do Perunu. Já tam ale půjdu. Vysobor se nemůže stát místem zla."
"Jsi zaslepen světlem, Matěji. Už nevidíš obyčejný svět. Ó jak jsme si blízcí, Pane světla! Ale pozor! Ne vždy vede

cesta světla ke světlu, někdy tě svede do nejhlubších temnot. A věř mi, že v to v tobě je mnoho zla. Cožpak nechceš obejmout Vendulku? Nebo snad Helenu či Veroniku? Cožpak mne nechceš zabít? Všiml sis, že jen tvá přítomnost zabíjí? Tví rodiče, mnichové z kláštera..."
"Já nejsem zlý!" hájil se Matěj.
"Ale jsi. V tvé mysli jsou touhy, které tam nemají co dělat! Nejsi svatý, jak si možná myslíš.Líbilo se ti tenkrát mne zmrzačit? Cítil jsi při tom uspokojení?"
"Ne. Já nejsem svatý, ale nejsem zlý!" ječel Matěj zoufale, ale ať už křičel sebevíc, klíčilo v něm semínko sebeobviňování. Chlodovik ťal do živého. Kvůli němu zahynuli jeho rodiče...
"Je v tobě zlo, které se tlačí na povrch. Nemůžeš tomu dlouho odolávat to a dusit to v sobě. Jednou to vyjde na povrch. A to bude ten okamžik, kdy započneš cestu temnoty."
"Nééé!" křičel Matěj zoufalstvím a vůbec si neuvědomil, že už se vzbudil a sen je pryč. Na své propocené dlani ucítil letmý dotek. Otočil se a spatřil Veroniku, jak se nad ním skláněla. Její ústa se přiblížila k jeho a Matěje upozornil křížek, že to, co provádí, není zrovna nejlepší.
"Co se děje?" ptal se zmateně.
"Křičel ji ze spaní, můj pane," oslovila ho.
"Nejsem tvůj pán."
"To není pravda. Jsi mi předurčen od počátku věků."
"Ty jsi šílená! Já jsem ti přece řekl, že jsem kněz. A i kdybych nebyl, tebe bych si za ženu nevzal."
"Já vím, že ti jednoho dne budu patřit, můj pane."
"Veroniko, je mi líto, jak jsi musela žít a je mi jasné, že to na tobě zanechalo následky."
"Už jsem v pořádku, setkala jsem se s tebou."
"Ale Veroniko, už jsem ti přece..."
V tu chvíli se ozval drsný a nevrlý Bořivojův hlas: "Kdo to tu řve?! Je noc, jestli to nevíte." Veronika na Matěje vrhla poslední nadějný pohled a pak si šla lehnout. Matěj znovu ulehl, ale ve strachu před opakováním strašlivého snu, neusnul.
Dalšího rána se Bořivoj vrátil ze Srdcolamu s koňmi a vozem, naloženým vzácnými látkami a dopoledne už byli znovu na cestě. Jeli po dobře stavěné, královské cestě. Snad právě proto jim cesta ubíhala neuvěřitelně rychle.
Projížděli chudými vesnicemi, hustými lesy i rozlehlými lány. Matěje konečně posadili na koně, aby na voze mohla jet Veronika. Zvíře bylo podle Matějova přání hnědé a Matěj ho pojmenoval Alexandr. Alexandr byl paličák a Matěj potřeboval Avicenovu pomoc, aby se vůbec dostal do sedla. Kůň se ještě chvíli vzpouzel, ale nakonec se Matějovi podvolil. Nicméně cesta na něm byla pro Matěje utrpením. Večer se nedokázal ani posadit.
Rytíř Tomáš držel zástavu království Šestistaví: šest kruhů naskládaných na sobě jako pyramida. Pohled na královskou zástavu dokázal odradit většinu banditů.
"Zítra bychom měli dosáhnout hory Stinobranky. Do Perunu nám zbývá ještě pět dní cesty," oznámil jim večer rytíř.
"Slyšel jsem, že se ve Svaté dny Stinobranka otvírá a uvnitř je veliký poklad," podotkl lišácky Bořivoj.
"Možná je to pravda. V Perunu se vypráví podobná pověst."
"Pověst?" zbystřil Matěj.
"Jistě. U nás ve Vysoboru se přece vypráví také," odpověděl mu Vojta.
"Skutečně? Já žádnou pověst o této hoře neznám,"vyznala se Helena.
"Kdysi prý žil v Šestistaví král, který byl nesmírně zlý a krutý ke svým poddaným. Byl ale i lakomý a z daní chudého lidu si nahromadil obrovský poklad. A když zestárl, bylo to s ním ještě horší. Tak se bál o své zlato, že se upsal peklu, aby mu vystavěli v hoře Stinobrance obrovské podzemní tunely, do kterých svůj poklad ukryl. Když do roka a dne zemřel, odešel za trest strašit ke svým pokladům ve Stinobrance, potrestán věčnou žízní a hladem, který nikdy nemůže ukojit. Jen když se v den Probuzení jara nějaký poutník a dobrodruh odváží do jeho hory, nasytí se jeho masem a napije se jeho krve."
"Ale, pane Tomáši! Zase krvavý příběh?! Víte, jak to dopadlo posledně," napomenula rytíře Anna.
"Je to jen neškodný příběh..." bránil se Tomáš, ale proti Annině přísného pohledu nic nezmohl.
"Jděte spát, děcka," oslovila chlapce a dívky a gestem je zahnala do pokrývek.
"Ještě, že svátek Probuzení jara byl už před týdnem. Jinak bych radil, abychom se této hoře vyhnuli," uslyšel ještě Matěj Rytíře, než usnul.
Další den je čekala stejně namáhavá a vyčerpávající cesta. Asi v poledne jim rytíř ukázal Stinobranku a oni kolem ní projeli a navrhl, aby se zastavili na odpočinek. Anna vrhala na vysokou horu, která se tyčila nad rovnou krajinou, zahalená v mracích, nevraživý pohled.
"Je to nutné? Z tvých pověstí o této hoře mi běhá mráz po zádech."
"Jsou to jen pověsti, a navíc den Probuzení jara byl už před více než týdnem," podotkl rytíř a žena pokývala hlavou. V klidu poobědvali skromné jídlo, jak už to na cestách bývá. Matěj, celý rozlámaný z jízdy na koni, se rozhodl, že se projde.
"Kam jdeš?" zeptal se Matěje Vojta i Tomáš zároveň.
"Myslím, že se půjdu trochu protáhnout. Bolí mne celé tělo," odpověděl Matěj.
"Může to být nebezpečné. Poslední dobou je stále více banditů na těch nejméně pravděpodobných místech," varoval ho rytíř.
"Měl bych jít s ním. Umím zacházet s mečem, kdyby nás někdo přepadl, ubránil bych se," navrhl Vojta.
"Dobrý nápad. Buďte opatrní."
Dva chlapci opustili kruh kolem ohniště, na kterém uvařila paní Anna oběd. Vydali se vzhůru do kopce, na vrchol

Stinobranky.
"Proč jsi šel se mnou, Vojto? Víš přece, že bych se dokázal ubránit sám."
"Ty? Nenech se vysmát. Chytili by tě a podřízli dřív, než bys stačil mrknout. Někdy jsi neskutečně pomalý a nevšímavý."
"To ale není ten pravý důvod, že?"
"Začínáš se chovat jako pravý kněz," odsekl Vojta, "Ach, otče, dej mi prosím rozhřešení!"
Poslední větu řekl tak teatrálně, že se Matěj rozesmál.
"Vojto, já ale jsem opravdový kněz. Musíš si na to zvyknout. Vím, je to těžké, ale jestliže si nezvykneš ty, jak si mám potom já?" řekl smutně Matěj.
"Ale ty přece nechceš být knězem! Jsi normální člověk, ne nějaký knihomol nebo fanatik! Zahoď ten křížek, co ti visí kolem krku, svlékni si tu bílou kutnu, která ti vůbec nesluší!"
"Někdy člověk musí udělat rozhodnutí, které se mu nezamlouvá. Já jsem ho učinil. Pro mne už není cesty zpět. Ty ses vydal jinou cestou, kterou bych já asi nezvolil."
"Matěji, jak moc jsme se vzájemně odcizili! Vždyť ty jsi úplně jiný."
"Ale ty také, Vojto. To ty také." Matěj ztěžka polkl a pokračoval: "Ale to není ten důvod. Co jsi mi chtěl říct tak závažného, že to nemohou slyšet ostatní?"
Vojta se zarazil: "To je to na mě tak poznat?"
"Myslíš to, že ses zamiloval do Heleny? Já myslím, že ano." Matěj samozřejmě improvizoval, ale náhodou se strefil do černého. Důsledkem bylo neodvolatelně to, že Vojtovi spadla čelist a navolal dojem, že je vševědoucí.
"Ty to víš?! A kdo ještě?"
"Nikomu jsem to neřekl, jestli myslíš tohle," odpověděl mu Matěj.
"Já myslel, že to nikdo nemůže poznat!"
"Však to také nikdo nepoznal. Já jsem si jen tipnul. Ty jsi mi to jen potvrdil."
Vojtovi spadla čelist podruhé: "To je neuvěřitelné. Jak jsi to dokázal? Přiměl jsi mne, abych ti to sám řekl!"
"Myslím, že je to jedna z výsad kněží: zdání vševědoucnosti."
"Takže?"
"Prosím?"
"Myslel jsem, že mi poradíš. Jsi přece vševědoucí kněz."
"A v čem potřebuješ radu?"
"Ty sis nevšiml, jak pomrkává po tom hloupém rytíři!"
"Ty žárlíš!"
"Nežárlím! Jen jsem..."
"Vojto, přestaň si konečně něco namlouvat. Žárlíš!"
"No a co? Já nemůžu s tou přerostlou opicí vůbec soupeřit."
"Víš, co by ti udělal, kdyby se dozvěděl jak o něm mluvíš?"
"Ty mu to neřekneš, že? Pokoušel se tě přece také zabít."
"Ale nezabil. Byl to pouhý omyl."
"Omyl, který tě málem stál život."
"Stalo se. Já jsem mu už odpustil."
"Co mám Heleně říct, aby se přestala zajímat o toho hulváta?"
"Zkus složit nějakou báseň. Nebo něco ukradni. Vzpomeň, jak jsi kradl pro Vendulku."
"Rozhodl jsem se, že už nebudu krást. Je to pro mne starý způsob života, který jsem už nechal za sebou. Nechci se k tomu vracet. Připomíná mi to sirotčinec."
"Viděl jsi někdy své rodiče?" zeptal se Matěj v náhlém pohnutí.
"Ne. První, co si pamatuji, je špinavá postýlka v zavšiveném sirotčinci. Moji rodiče zřejmě zemřeli při požáru Vysoboru, ale nikdy jsem to nezjistil přesně."
"Je mi to líto. Teď vím jaké to je, vyrůstat bez rodičů."
"Ne, tebe to bolí víc než mne. Máš před očima smrt svých rodičů, já si na ně nevzpomínám. Někdy v noci, když už všichni spí, sním o tom, jak asi vypadali, čím se živili a jestli mne měli rádi."
Na Matějových tvářích se objevily slzy.
"Ty jsi ale nechutně sentimentální, Matěji!" okřikl ho Vojta.
V tu chvíli se Matějovi zatmělo před očima. Ucítil na krku sevření silné paže a chlad ostré čepeli. Pokusil se vykřiknout, ale na jeho ústech byla něčí ruka.Otevřel oči a spatřil, že Vojta bojuje svým mečem s mužem v černém plášti s kapucí. Několikrát se mu ho podařilo bodnout, ale ne dostatečně. Nakonec Vojtu odzbrojil a praštil tak, až ztratil vědomí. Matěj si všiml, že je vlečou k vrcholku hory. Tam se protáhli úzkou škvírou mezi kameny a sestupovali po kamenných schodech. Matěje zachvátila panika a chtěl utéci, ale ruce ho držely velice pevně. Nakonec dorazili do velkého kamenného sálu s neuměle otesanými stěnami. Na podlaze bylo rozděláno několik ohýnků, okolo kterých sedělo nespočetně postav s vyděšenými bledými tvářemi zabalených do černých cárů. Ti se zvedli ze země a obklopili své zajatce.
"Máte nějaké peníze?" zeptal se jeden z otrhanců. Muž, který Matějovi svíral ústa své sevření.
"Bohužel," odpověděl klidně Matěj.
"Tak si vezmeme alespoň ten meč a vaše šaty. A také ten křížek. Máte nějaké jídlo?"
"Ne."
"Svlékněte ho!" zařval mluvčí.

"Ne! Ještě ne. Až zítra," ozval se hlas z pozadí, stručný jasný a rozkazující. Matěj spatřil muže s vyhublou tváří, který byl v poměrně zachovalých modrých kalhotách s bílou košilí.
"Pane!" oslovili ho otrhanci a poklonili se.
"Konečně jsi přišel. Cítím tě už několik dní!" prohlásil muž na Matějovu adresu.
"Prosím?" divil se Matěj.
"Byl jsem to já, kdo pro tebe poslal tyhle bandity." Poslední slovo řekl s takovým opovržením, že Matěje zamrazilo.
"Zítra bude noc Zvráceného úplňku, Matěji."
"Jak víte jak se jmenuji?"
"Mělo by tě spíš zajímat, co pro tebe noc zvráceného úplňku znamená."
"Tak dobrá. Čím je ta noc tak důležitá?"
"Je to noc největší síly temnot. Noc víl a přízraků. Síla temnot je v tu noc nezměřitelná!"
"Zajímavé. Co s tím mám společného?"
"Budeš obět, Matěji. Obět Císaři pekel. Tvá krev bude jeho bránou do našeho světa!"
"Vy jste šílený! Kdo by chtěl vyvolávat Císaře pekel?"
"Nic nechápeš. Jsi stejně hloupý jako naivní."
"Proč? Proč to chcete udělat?"
"Pro moc! Pro vládu nad světem. Pro..."
"Věčné otroctví,"napověděl Matěj.
Muž ho udeřil přes tvář. "Spoutejte ho. Nechceme přece, aby nám utekl." Matěj ve svých ústech ucítil roubík. Přes ramena se jako hadi začínaly utahovat provazy. Přičiněním několika banditů byl v mžiku spoután, stejně jako Vojta. Oba spoutané odnesli do rohu jeskyně. Ještě předtím, než je opustili, udeřili Matěje prudce do hlavy. Okamžitě ztratil vědomí.
Když se probral, nesmírně ho bolela hlava. Všiml si, že i Vojta je vzhůru. Matěj ho chtěl pozdravit, ale roubík zkomolil jeho slova do nesouvislého mručení.
"Buď zticha!" ozval se chlapecký hlas. Matěj znovu ulehl a čekal. Zjistil, že u sebe nemá nic ostrého, čím by mohl přeříznout provazy, které ho poutaly. Zíral do tmy a doufal, že se mu podaří uniknout. Najednou se nad ním někdo vztyčil. Čísi ruka mu sňala roubík.
"Napij se," řekl chlapec a pozvedl misku s podivnou tekutinou k Matějovým ústům. Dovolil mu se dokonce i posadit. Matěj pil jako duha a stejně tak dychtivě. Voda měla podivnou příchuť, ale Matějovi to vůbec nevadilo. Když vypil celou misku, chlapec mu chtěl vrátit roubík.
"Prosím, nedělej to! Nepotřebujete roubík, abyste mne tu věznili!" prosil Matěj.
Chlapec jeho návrh chvíli zvažoval a pak přikývl. Pak dal napít i Vojtovi a i jemu nevrátil roubík.
"Co tady děláš?" ptal se Matěj. "Kde máš rodiče? Tohle není dobré místo pro život."
"Je stejně dobré jako kterékoliv jiné. A pro smrt je to nejlepší místo v celém království."
"Smrt? Proč mluvíš o smrti? Vždycky zbývá naděje, že všechno dobře dopadne."
"Ale ne pro mě. Vidíš?" Chlapec pozvedl pochodeň a Matěj se mu poprvé podíval do tváře. Pravá polovina obličeje byla v pořádku a celkem hezká. Na té levé půlce uhnívající maso přesvědčilo Matěje o tom, že tento chlapec trpí Hnilobou."
"Můj bože! Ještě jsem neviděl, že by Hniloba napadla někomu obličej!"
"Začalo to před týdnem, to jsem to měl na ruce. Teď už se to rozšířilo i na tvář."
"Je mi to líto."
"To nemusí. Půjdu za svými rodiči. Už brzy, cítím to."
Tuto narážku Matěj nepochopil: "Tví rodiče..."
"Zemřeli. Už je to dávno."
"To je mi líto. Moji rodiče také zemřeli."
"Ano, Pán to říkal."
"Pán? Kdo je Pán?"
"Zachránil nás. Asi před měsícem."
"Zachránil? Proč by to dělal? Nevypadá jako lidumil."
"Když jsme spálili naši vesnici, kde byli nemocní, ať už živí nebo mrtví, utíkali jsme na západ, protože jsme slyšeli, že tam nemoc ještě nedorazila. Ale králové rytíři nás chtěli zabít, protože prý roznášíme nemoc. Ale on nás zachránil. Vystoupil ze Šestibranky a s ním šli i dobří duchové, kteří rytíře rozehnali. Pak nás pozval do hory a my jsme šli. Dává nám najíst a to je všechno, co chceme."
"Byl ti přichystán tvrdý osud. Já jsem prošel Zkouškou Bolesti a vím, cos musel prožít. Ale stále bys měl věřit. S vírou v srdci dokážeš všechno. Ne nadarmo se říká, že víra hory přenáší."
"Víra? Kde byl Perun, když se staly všechny ty strašné události?"
"Bděl nad tebou. Kdyby tomu tak nebylo, už bys byl dávno mrtvý."
"Tak proč teď umírám?!"
"Protože ses k němu obrátil zády. Ne on k tobě, ale ty k němu. Věř v něj, modli se a doufej a uvidíš, že tvá nemoc vymizí. Budeš-li se chtít uzdravit, uzdravíš se."
"Já se chci uzdravit!"
"Ne, nechceš. Kdybys chtěl, už bys byl dávno zdravý!"
"Lžeš. Pán řekl, že Hnilobu nelze léčit."
"To protože ti, kteří ji dostanou, propadnou beznaději."

"Tak dobrá! Co mám dělat, abych se uzdravil. Předpokládám, že budeš chtít rozvázat."
"Přivítal bych to," odpověděl Matěj s nadějí v hlase.
Chlapec rozvázal uzly a lano spadlo na zem. Matěj se postavil a podíval se o něco mladšímu chlapci do očí: "Jak se jmenuješ?"
"Já jsem Stáníček," odpověděl.
"Dobře, Stáníčku. Zavři oči."
"A neutečeš?" ptal se.
"Slibuji, že ne," řekl, ale v duchu přemýšlel nad tím, jestli by to nebylo nejlepší. Pak pohlédl na ubohou chlapcovu tvář a okamžitě si to rozmyslel. Možná, že zemře, ale alespoň bude před smrtí někomu užitečný.
Jeho duše vyletěla jako na povel z těla a uzdravila nemocná místa na Stáníčkově těle. Když se vrátila zpět, byl Matěj tak vyčerpaný, že málem upadl. Zhluboka oddechoval a jen okrajově si všímal udivených a radostných výkřiků.
"Perune, ty jsi mne uzdravil! Děkuji, ó děkuji!"
"Stando! To nebyl Perun, to byl Matěj. Je to jediný člověk v celém království, který dokáže uzdravit Hnilobu," upozornil chlapce Vojta.
"To jsi byl ty?" divil se Standa.
"Proč myslíš, že ho chce váš Pán zabít? Zřejmě se mu nelíbí, že je někdo, kdo dokáže to, o čem on prohlašuje, že je to nemožné."
"On tě chce obětovat! To nesmí. Na světě je tolik lidí, kteří potřebují uzdravit!"
"Mohli bychom nějak utéci?" ptal se Vojta.
"Ne. Chodby jsou střežené! Nepustí vás ven."
Nedaleko zaslechli šramot a čísi hlas.
"Už si pro vás jdou!" vykřikl Standa.
"Už?" divili se oba.
"Je půlnoc. Tady v podzemí to nepoznáte jinak, než že budete sledovat pochodeň. Tahle už dohořívá, to znamená, že se blíží půlnoc."
"Ale vždyť..."
"Byli jste v bezvědomí celý den! Obřad, vedený Pánem, začne už za malou chvíli."
"Musíme odtud zmizet!" vykřikl Matěj.
"Ne, už je pozdě. Vezmi si tohle," řekl Standa a podal mu dlouhý nůž, "až tě bude chtít obětovat, probodni ho."
"Já nezabíjím..."
"Už jdou. Schovej si to do rukávu."
V tu chvíli spatřili všichni tři chlapci Pánovi muže.
"Proč jsi ho rozvázal?" okřikl jeden z nich Standu.
"Je neškodný," bránil se Standa, "a potřeboval se před smrtí projít."
Muž na něj vrhl nevraživý pohled: "Dobrá. Pojďme už. Obřad začne za malou chvíli."
Matěje se chopil malý neduživý muž v otrhaných hadrech a táhl ho pryč.
"Ne! Já nechci..." křičel, ale nebylo mu to nic platné.
Prošli jeskyněmi až k nepříliš velkému sálu s podlouhlým oltářem bez jakéhokoliv přehozu. Do Matěje vstoupil naprostý klid a on si uvědomil, že má-li být obětován, bude se chovat důstojně. Vyprostil se ze sevření a svěsil ruce podél těla. Zvedl hlavu a nasadil vážný výraz. V bledém osvětlení vynikalo jeho bílé oblečení. Jen pro tu chvíli vypadal jako vtělení dobra. Důstojným krokem kráčel k oltáři. Na Pánově tváři se mihl slabý úsměv.
"Jsi jako samo světlo. Ale budeš obětován temnotě," zašeptal mu Pán do ucha, ale Matějův výraz se nezměnil. Matěj se položil na oltář: "Myslíš si, že když mne obětuješ, zvítězíš. Kdybys jen věděl, jak se mýlíš."
"Ó temnoto, která číháš skryta, až vyhasne světlo, abys převzala vládu nad tím, co vždy bylo tvoje..." Pána, odříkávajícího slova obřadu vyrušil nenadálý zvuk.
"Co se to děje? Kdo se opovažuje rušit svatý obřad?"
Do slabě osvětleného vtrhla skupina otrhanců, v jejichž čele stál Vojta se Standou.
"Okamžitě mi sdělte, proč rušíte obřad!"
"My si, Pane, myslíme, že byste ho neměl obětovat. Tady chlapec říká, že umí léčit Hnilobu."
"Jděte mi z cesty, prosťáčci. Samozřejmě, že to umí. Proto bude také obětovat."
"Ale na světě je tolik lidí, kteří potřebují jeho pomoc," zasténal Standa.
"Nejvíc nám pomůže, když bude bezpečně mrtvý. Nic nechápete - s jeho smrtí nastane čas blaženosti."
"Ale..." začal kdosi z davu.
"Dost. Je tu snad někdo, kdo by mi chtěl odporovat?"
V sále se rozhostil naprostý klid. Pak se však nad ticho povznesl jeden hlas: "Já!" prohlásil Standa.
"A já s tebou," řekl Vojta.
Znenadání se ozval souhlasný křik: "Jsme proti tobě, Pane," zakřičel kdosi a jiný přidal: "Nebudeme sloužit černokněžníkovi."
"Dost, nevděčníci!" vykřikl Pán. Zavřel oči a zatvářil se nepřítomně.
Matěj ucítil to, co vždy, když některý z jeho přátel-mnichů rozdvojoval: podivné šumění. Uvědomil si, že to musí být Pán.
"Chce je zabít," blesklo mu hlavou. Ve zlomku vteřiny, bez jakéhokoliv přemýšlení, vytáhl nůž, který měl skryt v rukávu bílé kutny. Chopil jej za rukojeť a vrazil ji Pánovi do zad. Ten zasténal a svalil se k zemi. Matějovi se zatmělo před očima a omdlel...

...Byl lapen v víru. Točil se pořád dokola a cítil, že se propadá. Jal se ho obrovský strach. Zároveň však cítil zděšení: zabil člověka. Byl sice zlý, ale stále byl člověkem. Cítil, jak na něm leží jako nejtěžší kámen tíha viny. Slyšel zpěv Erinyí, stále dokola opakujících jeho strašlivý čin. Jeho strach zatlačil maličkou dušičku do koutku mysli. Cítil víc než jen strach.
A najednou spatřil medvěda. Poletovala ve víru, jako by měl křídla. Sletěl až k Matějovi, vyrval ho Erinyím a vyletěl s ním vzhůru. Matěj zabořil svou tvář do jeho hustého kožichu a usnul...
Když otevřel oči, překvapilo ho ostré světlo. "Ach Matěji, co jsi to zase vyváděl?" ptal se známý hlas paní Anny.
"Já...zabil jsem člověka," řekl a v srdci cítil bodnutí.
"Vím, lež klidně. Musel jsi to udělat, netrap se tím."
"Kde je Standa a ostatní?" ptal se.
"Čekají, až se uzdravíš. Chtějí ti poděkovat za to, co jsi pro ně udělal."
"Ty hlupáku! Do čeho ses to zase namočil!" křičela na něj Veronika. Matěj byl zděšen s jakou jistotou v hlase mluvila-už v něm nebylo ani stopy po dřívější nesmělosti. Matěj si uvědomil, že se umyla a že si sčesala vlasy do slušivého copu. I oblečení bylo jiné-více cudné. Byla mnohem krásnější, než si myslel. Znovu se mu zamotala hlava. Pak si uvědomil, že se nesluší, aby na ni tak otevřeně zíral. Zavřel ústa a pozoroval úsměv, který se jí rozhostil na tváři. Začala si rozplétat dlouhý blonďatý cop a Matěj se přistihl, že úplně hoří. Naštěstí ho zachránil Vojta, který se právě objevil na scéně.
"Matěji, to jsem rád, že už jsi vzhůru. Standa a jeho vesnice už chtěli odejít. Musíš si pospíšit, chtějí ti poděkovat.
Loučení proběhlo rychle. Matěj uzdravil všechny nakažené Hnilobou a rozloučil se. Nevěřil, že se s nimi znovu setká: vždyť putují za svým snem a tak mnoho lidí už na této pouti zemřelo. Je čekala Zářící města, Matěje Perun.
Dalšího dne byli znovu na cestě. Matěj seděl zadumán na Alexandrovi a ani si nevšímal hrbolů na cestě. Vedle Alexandra se kolem poledne objevila Avicenova černá klisna.
"Jaké to bylo?" ptal se.
"Co?" tázal se Matěj.
"Zabil jsi jejich Pána. Jaké to bylo?" ptal se podruhé Avicena.
"Strašné."
"Je dobré to vědět do budoucna. Každý člověk by měl vědět, po čem doopravdy touží. Někdo po moci, druhý po lásce, další po krutostech, jiný po víře. Každopádně nemá cenu se přetvařovat se. Jak říkají vaši kněží: Toužíš-li po moci, má to svůj účel. Toužíš-li po zlu a krutostech, má to svůj účel. Přetvářka je největší chybou člověka. Každý máme v tapiserii osudu místo, které nás může učinit šťastnými. Ale ne vždy se nám podaří se k němu dostat. Je naším životním úkolem ho hledat."
"Tvá řeč se zdá být pravdivá."
"Je to pravda, kterou sestavovalo mnoho generací mudrců v mé rodné zemi."
"Víš, ještě teď se mi zvedá žaludek, jen si na to vzpomenu."
"To je dobře, Matěji, ó jak je to dobře. Bál jsem se, že když poprvé ochutnáš krev, zatoužíš po další. To se stalo mnohým hrdinům. Mnoho jich chce slyšet strašlivou píseň smrti. Je to tak i v tvém případě?"
"Myslím, že ne."
"To je dobře. Není pro kněze vhodné, aby měl neutišitelnou touhu po krvi."
"Děkuji za varování."
"To nebylo varování. To přijde teprve teď: dej si pozor na Veroniku. Pokud vím, kněží žijí v přísném celibátu."
"Promíjím ti, že pochybuješ o mé počestnosti."
"Tady vůbec nejde o nějaké morální předsudky. Ona je mladá dívka a ty mladý muž. To je rozhodující. Kněží se vždycky snažili dokázat, že rozum dokáže vítězit nad pudy, ale to není tak úplně možné. Chci tě varovat, abys neudělal něco, čeho budeš později litovat."
"To je absurdní!"
"U nás se říká: potrefená husa nejvíc kejhá. A podle tvé reakce soudím, že má rada přišla včas na správné místo."
Matěj zrudl a téměř zařval: "Ještě mne chcete o něčem poučovat, pohane!"
"Matěji, prosím, uklidni se. Ještě řekneš něco, čeho budeš později litovat."
"Dost. Neposkvrňuj mne svou přítomnosti, kacíři."
"Jak si přeješ."
Hned jak Matěj vypustil ta povýšenecká slova ze svých úst, věděl, že udělal chybu. Problém byl v tom, že byl příliš rozčilený, než aby se dokázal omluvit.
Toho večera si Matěj nesedl k ohni, protože se cítil uražen. Raději seděl pod stromy na dohled ohně a přemýšlel.
"Chováš se jako malé dítě," ozval se Annin hlas. "Copak se Perunův kněz urazí po dobře míněné radě? Jestliže by ji ti neposkytl Avicena, já bych to udělala určitě. A já bych nebyla zdaleka tak jemná jako on."
"Myslí si, že se otáčím za každou sukní!"
"A není to snad pravda? Jen si vzpomeň na ty vesnice, kterými jsme projížděli. Nedíval ses snad za každou dívkou, která se na tebe usmála?"
"Ale to přece..."
"Co?...Ty sis snad myslel, že jsi svatý? Ale vůbec ne. Jsi jen obyčejný člověk jako já."
"Já se tak bojím," vydechl Matěj a v hlase se mu objevili pláč.
"A čeho? Vždyť..."
"Já se bojím toho, že ztratím sám sebe."
"Ne, to se nestane."

"Všechno, co se za poslední rok stalo bylo důsledkem toho, že za mne rozhodl někdo jiný. Nechtěl jsem být knězem, přesto jím jsem. Nechtěl jsem opustit Vysobor, přesto jsem musel. Nechtěl jsem ztratit rodiče, přesto jsem je ztratil. Můj život svírá v rukou někdo jiný, teď to vím. Jedná se mnou jako s loutkou a já mám strach, abych se tou loutkou skutečně nestal."
"Já vím. Každý zažívá podobný pocit. Strach, že se tvé já ztratí v širém světě. A ten strach je na místě. Nikdy nesmíš dovolit, abyses stal součástí davu. Musíš vždy zůstávat sám sebou, ne tupě následovat někoho, s kým tak úplně nesouhlasíš. Jinak své já ztrácíš na každém kroku, až ti z něj nezbude nic než: "Hurá! Ať žije velitel a jeho skvělé nápady.""
"Ale jak se tomu mohu ubránit? Jak mám poznat, kdy už jsem součástí davu a kdy zůstávám sám sebou?"
"Perun ti dal bystrý rozum. Používej ho jako zbraň a štít. Neustále přemýšlej, jen tak se vyvaruješ toho, čeho se bojíš."
"Ale je to tak těžké."
"Samozřejmě. Jinak by na světě nikdy žádný dav nevznikl."
"To je strašné."
"Abych to shrnula: Avicena se kvůli tobě trápí. Snažil se ti dát radu a ty jsi ho urazil takovým způsobem, že by tě byl nejraději vyzval na souboj. Teď půjdeš zpátky k ohni a omluvíš se mu."
"Přede všemi?"
"Přede všemi."
"Ale..."
"Jaképak ale. Hybaj!" Anna se zvedla ze země a oprášila. Matěj ji následoval mlčky k ohni.
Všechny zraky sedících se soustředily na přicházejícího Matěje.
"Udělal jsem chybu, Aviceno. Prosím tě, odpusť mi."
Avicena se mu podíval hluboko do očí a pak pravil: "Měl jsem strach, že tě to úplně zachvátilo. Je dobré, že ses tomu vzepřel."
"Čemu?" divil se Matěj.
"To není důležité. Jednou na to možná přijdeš sám."
"Ale..."
"Pojď se raději posadit, Matěji. Jsem rád, že to tak dobře skončilo."
Matěj si s vděčností přisedl.
Dalšího dne, když už se slunce sklánělo k západu a oblohu barvily Aurořiny slzy, spatřili v dálce hradby města Perunu. Byly pyšné a vysoké, ale byly pokryty Hnilobou jako mechem.
"Takže nemoc se dostala i sem," pravil smutně rytíř.
"Vždyť sem vezete jediného člověka, který je schopný Hnilobu ničit. Není proč si zoufat," utěšovala ho Anna.
"O to tady nejde. Já cítím na obzoru strašné události. Měl jsem za úkol vrátit se z Vysoboru co nejrychleji, protože se prý má stát něco strašného. Ale já jsem se tak zdržel! Jsem rád, že město nevidím v plamenech."
"Není čeho se obávat. Naše dobrodružství už tady končí. Z Matěje se stane právoplatný kněz, provede svou volbu. Já se vrátím domů a vezmu s sebou Vojtu. Mohl by z něj být dobrý rytíř. Vy a ostatní konečně dokončíte svou cestu k Zářícím městům."
"Tak jasně jako vy vidíte katastrofu, já vidím, že naše dobrodružství ještě zdaleka nekončí," pousmála se vědoucně Anna.

Perune, pane všemohoucí
12.kapitola

Blížili se k městu v ranních paprscích slunce. Matěj byl vyčerpán, těšil se, že konečně opustí nepříjemný koňský hřbet. I když byl Alexandr vcelku poslušný, houpání a nadskakování ho Matěj neodnaučil. Znovu pohlédl k hradbám: byly postaveny ze žuly, ta se ale pomalu vytrácela pod nánosem odporné, šedohnědé hmoty, kterou se Hniloba vyznačovala. Znovu si uvědomil nebezpečí Hniloby, nemoci, která napadá vše živé i neživé.
"Hrozné, co? Do strýčkovy hospody chodili lidé, kteří byli také nemocní," řekl hlas po jeho pravici a Matěj poznal Veroniku.
"On je nevyhodil?"
"Ne. Byli to dobří zákazníci. Vždycky toho vypili nejvíce. Vlastně neustále pili. Tedy, když..."
"Nepokračuj! Myslím, že dál bych to ani slyšet nechtěl."
"Tak dobrá. Strýčkovi bylo v podstatě jedno, jestli se někdo nakazil Hnilobou nebo ne. Jen měl-li čím platit."
"Strašné!"
"Ani ne. Vždyť on vlastně těm lidem plnil poslední přání. Mnoho jih zemřelo přímo v krčmě."
"Jen tím nemoc roznášel!"
"Jedno o Hnilobě vím: totiž, že se nepřenáší vzduchem ani dechem nakaženého člověka."
"Arcibiskup si myslel, že Hnilobu přenáší světlo zvráceného úplňku."
"Ale zvrácený úplněk je nov, přeci. Každý ví, že měsíc v novu nesvítí,"zarazila se Veronika.
"Také mne to překvapuje, ale arcibiskup má velice zvláštní styl. Nikdy nenapíše nic přímo, vždycky se jen obrazně vyjádří, aby tě donutil přemýšlet."
"Tak co to podle tebe znamená?"
"Světlo novu? Co je vlastně světlo novu?"

"To nevím. Jaké světlo vydává měsíc v novu? Žádné."
"Správně, žádné. Žádné světlo, tmu."
"Prosím?"
"Světlem zvráceného úplňku je tma. Pak se tedy Hniloba přenáší ve tmě, což podle mne je pro nemoc z pekel velice příhodné."
"Zajímavé. Ale to je jen domněnka."
"Samozřejmě. Celý náš svět je vystavěn z domněnek."
"Někdy jsi strašně přemoudřelý."
"Tak tedy děkuji. Jsem docela rád, že se naše cesty konečně rozdělí."
"A jak jsi na to přišel? Naše cesty se nikdy nerozdělí. Moje matka to tak říkala."
"Tvoje matka byla šílená."
"A tvá musela být pěkná kráva, když se jí narodil takový vůl!"
"Cos to říkala?!"
Ani si nevšimli, že jejich hlasy přešly z normální hovoru do řevu a jekotu.
"Ale no tak, děti, co si o nás pomyslí," varovala je Anna.
Matěj raději zastavil svého koně a počkal, až Veronika a paní Anna přejedou. Když byl Alexandr po boku Vojtova koně, znovu po přiměl do cvalu. Mlčky projeli pod hlavní branou, kterou zdobily sochy těch, kteří ji kdy pokořili.
Matěj se poprvé v životě ocitl ve velkém městě. Vysobor byl proti němu shlukem tří chalup a Srdcolam, strašně trpící Hnilobou, jen vesničkou. Ulice byly dlážděné a čisté. Domy vysoké a zdobné. Lidé chodili v oblečení, které lidé ve Vysoboru neviděli co je rok dlouhý. Matěj otevřeně zíral a divil se. Divil se zručnosti stavitelů, kteří dokázali postavit tak dokonalé stavby, divil se kašnám na každém náměstí, podivoval se nad nejnovější módou. Projížděl ulicemi a bál se, aby mu oči nevypadly z důlků. Nejvíce ho však udivilo panoráma, když družina dorazila na náměstí Pravdy. Bylo nejzdobnější ze všech. Na každém kroku člověk vrážel do krásných soch.
Tu uslyšel Tomáše, který právě všem oznamoval: "Tohle je náměstí, kde se shromažďuje lid, když se mu něco nezamlouvá. Ta červená budova je radnice města a tahle zčernalá je Chrám pravdy. Jeho osud je velice ponurý a doposud se nenašel nikdo, kdo by do něj vstoupil a vyšel ven zdráv a nezraněn. Vevnitř se provozuje podivné čarodějnictví.
Toto je to nejkrásnější místo v celém Perunu. Pohleďte, ten chrám s pěti kopulemi a jednou vížkou je klášter Pěti řádů. A na druhé straně řeky Peruny stojí nezdolný hrad králů Šestistaví."
Matěj se nestačil divit. Město bylo tak krásné...! Najednou si uvědomil, že i když hradby pokrývá Hniloba, uvnitř po ní není ani stopy. Dokonce ani lidé nebyli nakaženi. Hlavní město se zdálo být Hniloby ušetřeno.
"Kam teď půjdeme?" tázala se Helena a sladce na rytíře zamrkala.
"Musím Matěje předvést před Radu pěti řádů v klášteře Pěti řádů. Pojeďme tudy, je to nejkratší cesta."
Projeli krátkou ulicí a pak stanuli před nádhernou budovou kláštera. Byl ohromující svou velikostí a zdobností. Tvořilo ho pět částí, které byly do sebe propojeny. Nad všemi se pak tyčila vysoká věž.
"Nač potřebují tak veliký klášter?" ptal se Matěj.
"Jsou moderní. Každý řád má svou část kláštera a ta věž patří kardinálovi. Každý řád chce mít svou kuchyni a jídelnu, knihovnu, tělocvičnu a výukové prostory. A samozřejmě každý chce svůj pokoj."
"To snad ani není možné. Proti tomuto kolosu byl Vysoborský klášter jako myš proti slonu."
"Jestli se ti nelíbí tohle, počkej až uvidíš Radu. Prosím, hlavně je nesmíš brát vážně. Budou si z tebe utahovat a budou tě nutit k nějaké lži. Musíš jim neustále říkat pravdu, jinak to nedopadne dobře."
"Už se těším," odpověděl rytíři Matěj.
Projeli branou, kterou odpírali dvě sochy andělů jako sloupy a vstoupili do neuvěřitelně rozlehlého prostoru nádvoří mezi pěti kláštery. Kardinálova věž stála na jižní straně, na severní straně byl k vidění obrovský amfiteátr.
"Napřed zajdeme za kardinálem. Ten může svolat Radu. Prosím, pojďte se mnou."
Rytíř je všechny vedl k věži.
"Tady uvažte koně, řekl a sám šel příkladem." Otevřel pozlacené brány věže a započal výstup. Ostatní ho následovali. Schodů bylo mnoho a Matějovi se zdálo,že se táhnou snad až do nebe. Když konečně dorazili k mohutným dveřím z ebenového dřeva, rytíř zaklepal.
"Dále,"ozvalo se zevnitř.
Rytíř otevřel dveře, podržel je dámám a pak sám prošel. Matěj vešel až poslední.
Místnost byla kulatá a nádherně zdobená. Na stěnách visely svaté symboly vedle loveckých trofejí. Jinde byl zase na tapisériích znázorněn boj s drakem.
Místnosti vévodil mohutný stůl, doslova zasypaný papíry. Za ním seděl starý muž s dlouhým bílým vousem se stejně bílými vlasy.
"Ach, pan Tomáš! Jsem rád, že tě zase vidím."
"Ale, kde je kardinál..."
"Byl zavražděn. Vrah sem v noci proklouzl a probodl ho ve spánku. Stalo se to před týdnem."
"To je strašné! Dopadli jste vraha?"
"Ne, my nejsme ti, kteří by pronásledovali."
"Promiňte, otče, když nejste kardinál, kdo jste a co tu děláte?" ptala se paní Anna.
"Jsem představený řádu Ochránců knih. Mé jméno je Zikmund a narodil jsem se ve Travoštítu. Dočasně zastupuji kardinála, než zvolíme nového," odpověděl s rozvahou otec, "A co ty, Tomáši, proč jsi přišel. Pokud vím, měl jsi od kardinála tajný úkol."

"Ano. Měl jsem chránit Vysoborský klášter."
"Aha, to je ten nový klášter, který Alexandr tak prosazoval. Nechápu, proč? Byl přece představeným řádu v Perunu a kardinálem byl jmenován arcibiskupem pro západní Šestistaví, a on klidně odešel dělat opata kláštera, který leží v takovém zapadákově. Nikdy jsem úplně nepochopil jeho záměry."
"Abych se přiznal, mně se zdají jeho důvody čím dál tím jasnější."
"Tak nezdržuj, povídej."
"Nemohu, otče. Jestli zde není kardinál, mohu vše, co se stalo vyjevit pouze celé Radě."
"Tak nezbývá než ji svolat. Ani ti nezávidím, že před ním předstoupíš. Někdy jsou jako rozhádaná smečka psů."
"Nedá se nic dělat."
"Ty si nikdy nedáš dobře poradit. Nechám vám připravit nějaké pokoje, kde můžete přespat. Rada bude zasedat už zítra časně ráno."
Tím jejich debata skončila. Pokoje, kterém jim připravili, byly čisté ale prosté. Poprvé po dlouhé době se Matěj umyl a převlékl do čistého.Cítil se jako znovuzrozený a začal se těšit na zítřejší Radu.
Vstávali časně, aby stihli začátek zasedání. Matěj vytáhl svůj křížek, aby zářil na bílém pozadí jeho kutny. Rytíř se navlékl do zářivého brnění a stejně tak všichni ostatní se vystrojili. Přišel pro ně novic ve stejně bílé kutně, jako měl Matěj, jenže ta jeho byla opatřena koženým lemováním a korálky. Matějovi to připadalo jako zbytečné utrácení peněz. Kutna musí být praktická a Matěj si uvědomil, že to ta jeho dozajista je.
Novic je zanechal nedaleko amfiteátru a řekl, že mají vstoupit, až uslyší harfy věštců.
"Co to jsou harfy věštců?" ptala se Helena.
"Ty nejkrásnější hudební nástroje na světě jsou harfy. A nejlepší harfy jsou tyto v Perunu, které na zem shodili samotní andělé. Jejich zvuk je kouzelný," odpověděl všeznalý rytíř.
Nečekali dlouho, když uslyšeli nádherné zvuky. Jejich původ byl nepochybně v harfách.
"Slyšíte, je jich pět-každá pro každý řád."
Hudba vytvářela dokonalou harmonii, i když zdaleka harfy nehrály stejnou hudbu. Každá byla jiná, svým způsobem krásná a splývali v dokonalém motivu, který Matěji připomněl víru v Peruna.
Tu se ozvaly hlasy, které jakoby dotvářely hudbu harf věštců. Dávali této hudební motlitbě slova. "Perune, pane všemohoucí..." tak krásně zněla slova. Matěj byl unesen dokonalou harmonií.
"Pojďme, už je čas," řekl Tomáš.
Jejich malá skupinka vstoupila do kruhového pódia, sledována pozornými zraky stovky kněží. Napravo seděli ti oděni v modré kutny Ochránců knih, více nalevo pak oděni v zelenou Strážci stromů, uprostřed Perunova oka v černém, následovali žlutí pastýři polí a úplně nalevo karmínově rudí Křížové meče. V kontrastu k nezvratitelné víře, kterou vyjadřovala hudba harf věštců, se tváře zúčastněných mnichů stahovaly ve strachu a bezradnosti. Hudba, tak nádherná, byla jen přetvářkou.
"Svatí mužové," pronesl Tomáš, "byl mi dán úkol samotným kardinálem a já jsem zde, abych vám vyjevil, jak jsem ho plnil."
"Nezdržuj," ozvalo se z rudých kuten, "co to bylo za úkol?"
Tomáš zrudl, ale pokračoval dál: "Samotný kardinál mi uložil, abych se vydal do Vysoborského kláštera a varoval zdejší kněze před strašným nebezpečím, které jim hrozí a abych je ochraňoval svým životem."
"Jaké nebezpečí, jim hrozilo? Na Vysobor zaútočily lišky, které jim dávají dobrou noc?" ozvalo se posměšně od modrých.
"Nicméně, já jsem svůj úkol bohužel nesplnil," pokračoval rytíř, "přijel jsem pozdě, našel jsem, Vysoborské mnichy do jednoho mrtvé."
"Tak to určitě zesnuli nudou," smál se tlustý mnich ve žlutém plášti.
"Zabil je Pán pekel!" překřikl je Matěj.
"Co jsi zač, chlapče? Nepleť se dospělým do řeči," okřikl ho kdosi.
"Toto je ten jediný, který přežil Vysoborskou katastrofu. Jede se mnou, aby zde dokončil svá studia."
"Máš nějaké důkazy o tom strašném činu?" zeptal se černoplášťník, "předně by mne zajímalo, kdo to spáchal."
"Byl to Pán pekel," prohlásil s děsivým přesvědčením Matěj.
"Ale no tak. Pán pekel je smyšlená abstraktní postava. Nějaký hmotný vrah tam nebyl?"
"Byl to Pán pekel. Provedl arcibiskupovi totéž, co mým rodičům."
"Ale! Chlapče, jsi si jist, že jsi duševně v pořádku?"
"Za jeho duševní zdraví ručím já," prohlásil rytíř.
"Měl jste ho zanechat v Srdcolamu, co s ním tady budeme dělat?"
"Jeho užitečnost je nesporná. Objevil jsem, že dokáže léčit Hnilobu."
"To byl opravdu špatný vtip, pane rytíři."
"To není vtip! Několikrát jsem byl toho svědkem."
"Celý Perunův klášter nedokáže spojenou silou vyléčit Hnilobu jediného člověka. Dokážeme ji zpomalit a pozdržet ale ne léčit. Jestliže to umí, o čemž pochybuji, má větší cenu než samotné království."
"Dokáže to."
"Dost téhle zdlouhavé debaty," řekl Matěj, "arcibiskup mi přenechal knihu, do které sepsal svůj život. A na závěr napsal něco, co by vás mohlo zajímat: "Věz, Matěji, že mi bylo dáno vidět více, než to dokážeš ty. Vidím budoucnost a ta je zbarvená krví. A vím, že ty v ní budeš hrát důležitou roli. Až tuto knihu najdeš, musíš odejít do Perunu, hlavního města Šestistaví. Přemluv pět řádů, aby ti dovolili hledat Korunu z bílého zlata. Jdi, já kráčím s tebou.
Proroctví ti dala jméno Pán světla a pamatuj, že musíš vždy kráčet světlem. Jen tímto způsobem může naplnit své

poslání, jež ti určil sám Perun.
Buď s Perunem Matěji."
Rada ztichla. "Ty chceš hledat Korunu z bílého zlata?"
"Jestliže to bylo arcibiskupovo přání..."
"Ach, chlapče, dobře si to rozmysli, je to nebezpečné."
"Budu ji hledat třeba do konce života."
"To vůbec nemusíš. Koruna je už od Pádu zářících měst na jednom místě," řekl tiše kdosi.
"Kde?" ptal se Matěj.
"Ve Chrámu pravdy. Na samotném oltáři."
"Takže, v čem je problém?"
"Ten chrám je prokletý. Nikdo, kdo do něj vkročil už nikdy nevyšel ven."
"Kdo by ho proklínal?"
"Před Pádem nebyl jen jeden bůh, jako je tomu dnes, ale bylo jich mnoho. Pád byl tak strašný, že umírali i bohové," vyprávěl muž v modrém s knihou.
"To je kacířské!" vykřikl fanatik v černém.
"To je historie, ze které si vy tropíte výsměch. Bylo mnoho bohů, kteří zemřeli. Přežili jenom dva: Perun a jeho zvrácený obraz, kterému říkáme Císař pekel."
"Vy jste víc než kacíři! Vy hanobíte církev!"
"Dost!" prohlásil muž ve žlutém.
"Je to tak. Perun a Císař pekel svedli souboj o svět a duši: Perun převzal moc nad dobrem v nás a Císař nad zlem v nás. Každý má přibližně polovinu světa, i když v různých dobách se to mění."
"Kacířské!"
"Dost. Toto je zkoumání našeho kláštera za posledních deset let."
"Měli bychom váš řád zakázat. Jste kacíři všichni, do jednoho."
"Buďte zticha, vy fanatiku. Ještě jsem neřekl to podstatné. I kdybys tu Korunu dokázal z Chrámu přinést, není k ničemu. Je to jen symbol."
"Arcibiskup nikdy nic nedělal bezúčelně."
"Snad máš pravdu, chlapče. Nicméně bude-li se Rada řídit mým doporučením, nedovolíme ti to. Podle rytíře jsi jediný, kdo dokáže léčit Hnilobu."
"Já ale..."
"Ať si tam jde, když chce! Už jich tam šlo tolik..."
"Tolik, ach ano tolik... Tolik bláznů mezi námi se ji pokoušelo přinést," začal muž v zeleném
"Myslím, bratři, že bychom měli zahájit hlasování: Kdo je pro názor tohoto šílence, který si myslí, že dokáže víc než celý Perunský klášter dohromady?"
Jako jeden muž vyrazili nad hlavu meče Křížových mečů. Dokonce i zelení zvedli nad hlavu větévku lípy. Jeden či dva z černých a někdo ze žlutých. Ani jedna ruka v modrém plášti se nezdvihla.
"Je snad někdo proti bratři?"
Okamžitě se objevili knihy Ochránců knih a zbytek černých a žlutých.
"Zdá se, že většina je proti."
Tu se zvedl zástupce Kardinála Zikmund: "Jsem zde jako prozatímní kardinál a mám také jeho moc. Mezi nimi je i právo veta. Podle mého by Matěj měl jít do Chrámu pravdy. Je snad někdo, kdo by chtěl zpochybnit moji moc?"
Amfiteátr se rozhučel, ale nikdo nevystoupil.
"Matěji, synu, máš mé požehnání. Tuším, že tě to bude stát život, ale někdo jednou Korunu musí z toho prokletého chrámu přinést."
A tak skončilo zasedání Rady. Matěj byl zděšen: slýchával o moudrosti Rady, které všemu církevnímu spravedlivě vládne a viděl, že to zdaleka není pravda. Byla to rozhádaná smečka hospodských rváčů. Jejich neustálé hádky bránili tomu, aby se nějaký problém kdy vůbec vyřešil. A když už se zázrakem dostali k problému, honem se začali urážet, aby náhodou ten problém omylem nevyřešili. Byl zklamán. Jeho mínění o církvi kleslo zase o nějaký ten bod níž.
Byl zdrcen, ale zároveň se bál. Bylo by možné, že by snad arcibiskup chtěl, aby v prokletém chrámu zemřel? Cítil se velice slabý.
"Už tolikrát jsi šel na smrt, že ani nezáleží jestli tentokrát doopravdy zemřeš," oznámil sám sobě.
"Ach Perune, pane všemohoucí! Proč?" V zoufalství žádal vysvětlení od boha, ten ale neodpovídal.
"Matěji, ty ses zbláznil!" uslyšel říkat Vojtu, který, přestože stále vedle něj, byl velice vzdálen. "Snad se nenecháš zabít pro nějaký symbol!"
"To není symbol, Vojto, to je zkouška."
"Zkouška? Co to plácáš?"
Matěj už ale byl rozhodnut: "Půjdu tam. I kdyby mne to mělo stát život."
"Matěji, tyhle kněžské řečičky už ti lezou na mozek. Měli bychom odsud hezky rychle vypadnout."
"Vojto, vím, že ti tohle prostředí příliš nesedí. Jestli chceš, vrať se do Vysoboru. Já však nemohu a už nikdy nebudu moci. Jsem svázán pouty, které nelze přetrhnout."
"Začínáš mluvit jako arcibiskup. Říkáš slova, jejichž význam dobře znám, ale v tom jak je poskládáš se nachází nějaký nesmysl."
"Ano."
"Matěji, já už nevím, jak ti to říci. Jsi šílený, prosím tě, pojeď se mnou do Vysoboru. Tam se snad uzdravíš."

"Na nemoc, kterou trpím, už neexistuje léku."
Vojta obrátil oči v sloup a odešel. Matěj se usadil na pohodlnou židli a ztratil se ve svých pochmurných myšlenkách. Náhle ucítil letmý dotyk hladké ručky na své dlani.
"Já ti rozumím," ozval se Veroničin hlas, "děláš něco, co dělat nechceš. I já jsem musela dělat něco, co bylo proti mé vůli."
"Ano. Já jsem nikdy nechtěl být kněz."
"Proč se tak trápíš? Bojíš se, viď."
"Ani si nedovedeš představit jak."
"Ale ano, dovedu. Proto vím, že nejhorší na celé události je strach, který ji předchází."
"Ach, Veroniko. Já vím, že tentokrát už zemřu."
"Ne, Matěji, to se nemůže stát. Já to vím."
"Veroniko, kdybych měl tak tvou víru."
"Ale to je jednoduché," řekla a její modré oči se přiblížily k těm jeho žlutým. Kdyby ho křížek nevaroval, kdoví jak by to dopadlo.
Anna seděla na měkké posteli a objímala Helenu. Bořivoj byl rudý v tváři a bušil do stolu. Avicena seděl na zemi a popíjel čaj. Vašek se opíral o dveře a jako obvykle mlčel. Vojta zatínal ruce v pěst a tiše zuřil.
"Je hluchý. Říkal jsem mu, aby se vrátil, ale on mne neslyšel. Prostě jen pořád mlel svou," oznamoval všem Vojta.
"Už toho mám dost. Co tady vlastně děláme? Máme přece práci v Zářících městech. Každou vteřinou strávenou tady mi utíkají peníze," řekl Bořivoj.
"Zešílel, jinak už to není možné. Měli bychom ho svázat, naložit na koně a odvést do Vysoboru," navrhoval Vojta.
"Má svou vlastní hlavu," řekla Helena, "je velice podivný, ale myslím, že ví co dělá."
"Hlouposti!" vykřikli Vojta i Bořivoj zároveň.
Anna s Avicenou se po sobě podívali a obrátili oči v sloup.
"On je opravdu zvláštní," řekl Avicena, "u nás doma bychom řekli, že jeho část se váže k bohu."
"To je směšné! Co tady s tím šílencem děláme. V Zářících ..."
"Buď zticha, Bořivoji," okřikla ho Anna, "Máš jedinečnou příležitost vidět něco, co už se nebude opakovat a ty myslíš jen na peníze. Avicena má pravdu, v Matějovi je trochu božství."
"Hodně málo!" dodali všichni najednou.
"Mám pocit, že se budou dít podivné věci. Celé generace si o tom budou vyprávět."
"Ty jsi stejně šílená jako on, matko," vyřkl jí do očí Bořivoj.
"Já zde zůstávám. Stejně už jsem na cesty příliš stará," oznámila Anna.
"Já také, babičko," přitakala Helena.
"Já tu zůstávám, Bořivoji, stejně už jsem ti dávno splatil to, co jsem ti dlužil," řekl obchodníkovi do očí Avicena.
" I ty? Já myslel, příteli..."
"Cítím, že je moje povinnost tu zůstat."
"A co ty, Vašku?"
"Promiňte, pane. Já jsem radši v Perunských putykách než na cestách."
"A ty, chlapče? Nabídnu ti vysokou sumu za to, že mne budeš doprovázet."
Vojta se rozhlédl po zúčastněných, kteří na něj vrhali nemilosrdné pohledy. "Chtěl jsem do Vysoboru, ne do Zářících měst. Ale myslím, že tu zůstanu. Možná, že nakonec Matěje přesvědčím."
"Vy jste se na mne domluvili, že? Tak vám to vyšlo! Zůstávám tu," rozesmál se Bořivoj a všichni ostatní s ním.
Rytíř Tomáš z Petromlku seděl v pohodlné židli naproti zástupci kardinála, Zikmundovi z Travoštítu v Kardinálově věži.
"To snad nemyslíte vážně povolit tomu chlapci vstoupit do prokletého chrámu! Víte jakou pro nás může mít cenu? Umí přece léčit Hnilobu..."
"O tom nepochybuji, rytíři. Nicméně to, co jsem udělal, bylo správné. Jednou Koruna z bílého zlata musí být přinesena zpět. A já vím, že jemu se to podaří."
"Vy si děláte legraci? Vždyť do chrámu vstoupili ti nejlepší bojovníci a králové. Také ti nejpevnější ve víře, kněží z Perunského kláštera. A nikdo z nich už nevyšel."
"Ano. Ale nikoho z nás po celá staletí nenapadlo poslat pro Korunu dítě."
"To je absurdní."
"Možná. Kdysi vedl Kardinál válku proti pohanův z jihu jako je tvůj společník a vypravil proti nim armádu dětí. Byl chudák trochu slabomyslná a jeho armáda byla rozprodána do otroctví dřív, než dosáhla země pohanů."
"Vy snad chcete opakovat historii? Neberte toto jako pohrdání církví, ale já za něj pozdvihnu svůj meč a nedovolím vám ho tam poslat."
"Ale vždyť on nás o to sám požádal!"
"Arcibiskup z Vysoboru do toho byl zapleten také, že? Napsal tu knihu, aby chlapci popletl hlavu."
"Nejste příliš všímavý, rytíři. Já znám Matěje teprve den a už vím, že jeho hlava se rozhodně poplést nedá. Má svůj vlastní rozum. Myslím, že on si poradí výborně pokud se mu do všeho nebudeme plést."
"Ale je on je velice zvláštní. Byl by církvi velikým přínosem."
"Ano, on je zvláštní. Vypadá na první pohled normálně, ale když se mu podíváte do očí, uvidíte myšlení odlišné od jakéhokoliv člověka. Jedna jeho část je naprosto nesporně spjata s Perunem. Jiná část je spojena s Císařem pekel. Ale to hlavní a podstatné je myšlení vystrašeného chlapce. Jestli má někdo šanci zvítězit nad temnými silami v chrámu, je to on."
"Vy jste se zbláznil!"

"I tak by se to dalo říct. Mám pocit, že má víra, která už tak dlouho chátrala mi byla jeho jediným pohledem navrácena."
Rytíř se zvedl ze židle a bez jediného ohlednutí Zikmunda opustil.
Bylo pochmurné ráno, jako stvořené pro Matějův zoufalý pokus. Na náměstí Pravdy se shromáždili mniši z kláštera, ale také přihlížející měšťané. Matěj byl oděný v zářivě bílou kutnu tak zářivou jako jeho křížek z bílého kovu. Zářil do chladného rána proti ponuré kráse chrámu. Okouzlující sochy a malby, ale i skvostná architektura varovala, že tento chrám je velice nebezpečný.
"Matěji, prosím tě, nechoď tam!" prosila ho Helena a klečela na kolenou. Matěj si jí nevšímal a oči vzdorně upíral do temnoty chrámu.
"Matěji, já tě tam nepustím!" prohlásil rytíř a položil mu meč na krk. Matěj ho jemně odstrčit a udělal krok kupředu.
"Nechte ho jít!" zakřičel kdosi z davu.
Na Annině tváři se zaleskly slzy. Veronika se vědoucně usmívala.
Matěj udělal další krok.
"Otevřete brány chrámu Pravdy!" poručil Zikmund.
Brány se otevřely jako tlama strašlivé obludy a zevnitř se vyvalila tma, do které nemohlo proniknout žádné světlo.
Matěj udělal další krok. A ještě jeden. Nyní stál přímo proti černé tlamě prokletého chrámu.
"Slyš mne, Matěji z Vysoboru!" pravil Zikmund.
Matěj se zastavil, ale neohlédl se. Dál hleděl do strašlivé temnoty.
"Tak znělo prokletí tohoto chrámu: Ten, kdo do něj jednou vstoupí, živ už ven nevyjde, nýbrž jako duch tu bude sloužit silám temnot. Je jen jediná výjimka: pokud poneseš Korunu z bílého zlata, která leží na oltáři v chrámu, temnota ti nemůže zabránit v odchodu. Pokud to dokážeš, bude prokletí chrámu zrušeno. Ale trest za neúspěch je příliš strašný. Znovu si rozmysli, chceš-li svůj život vyměnit za nepříliš velkou naději."
"Taková je vůle má, Matěje, syna proutkařova, z Vysoboru," promluvil Matěj formálně, "Tento chrám musím zdolati nebo svůj život při tomto pokusu položím."
"Tak se staň," potvrdil Zikmund. "Jakmile vstoupíš, zavřeme za tebou brány. Jestliže poneseš Korunu z bílého zlata, zabouchej na ni třikrát a my ti ji otevřeme."
Matěj udělal jediný krok a zmizel v temnotě. Brány se začaly zavírat až zaklaply docela.
Ti, kteří čekali, že by se Matěj vrátil do hodiny, byli by velice zklamáni. Ti, kteří k tomu věřili, už dávno se rozešli. Ti, kteří byli vytrvalejší, odešli po západu slunce. Jen několik nejvytrvalejší včetně Matějových přátel tam přečkali celou noc. A zbyla už jen hrstka do dalšího večera. Následujícího ráno to vzdal i samotný zástupce kardinála. I rytíř, který přísahal, že tu na Matěje počká, odešel. Zbyl už jen Vojta, Helena a Veronika. I stará paní Anna musela odejít. Avicena také nevydržel, s pláčem odešel do kláštera. Jen tři věrní tam vytrvali a i ti to začali vzdávat.
Matěj se ocitl v tmě tak husté, že ani netušil, že něco takového je možné. Na tomto místě jako by bylo veškeré světlo popřeno a jenom temnota zde měla moc. Matěj udělal krok a dolehl na něj strach tak strašný, že ho mále přiměl utéct zpět k bráně a zabouchat na ni. Věděl ale, že by to nejspíš nepřežil. Musel jít stále vpřed, vpřed za Korunou. A pak ji spatřil. Byla krásná, zářila bělobou, byla zdobena úžasnými klenoty nesmírné ceny. Ležela na oltáři, který nebyl od Matěje příliš daleko. Jen deset kroků, ne víc. Matěj se rozhodl: možná, že si ho temné síly ani nevšimnou, když jen tak přeběhne a chopí se Koruny. Bude tam co by dup.
Rozběhl se jako zběsilý. Jakmile byla Koruna na dosah, zjistil Matěj, že je zpátky u brány. Koruna se dál leskla svým oslňujícím světlem, netečný k jeho údivu. Znovu se rozběhl, ale skončilo to stejně. Znenadání uslyšel ďábelský smích.
"Co to je za podvod?" zakřičel ke stropu.
Najednou se odnikud vynořily podivné bytosti: byli všelijak pokroucené, někdy jim chyběli údy, někdy sama hlava. Všechny byly znetvořené, jejich ústa byla zkřivena ve věčném úsměvu. Pohybovali se pomalu, ale s děsivým smíchem.
"Teď si náš," uslyšel Matěj mnohohlasý šepot.
"Medvěde, pomoz!" vykřikl v zoufalství Matěj.
"Ne, Matěji, já ti pomoci nemůžu. Tohle musíš dokázat sám. Ale neboj se, máš přece za sebou Zkoušku víry. Jen si vzpomeň." Medvěd se nezjevil, jeho hlas zazněl od stropu. Nestvůry se zalekly jeho hlasu a na okamžik se zastavily. Pak se ale znovu uvedly do pohybu a Matěje se chápaly mdloby. Vzepřel se zuby nehty a pokusil se přemýšlet: Byl by jen součástí davu, kdyby přišel do tohoto chrámu a doufal, že se mu podaří temnotu oklamat. Anna přeci říkala, že aby nebyl součástí davu, musí neustále přemýšlet. Zapojil tedy mozek. Jak se postavit těmhle nestvůrám? Hned první nápad zavrhl: bojovat zbraněmi by nedokázal ani proti obyčejným banditům natož proti temným bestiím.
"Snad bych před nimi mohl utéci," navrhl sám sobě Matěj.
Okamžitě to zavrhl: už věděl, jak temnota reaguje na lsti a sebedokonalejší plány.
"Jsem to hlupák. Medvěd mi přece dal nápovědu. Zkouška víry...chození po vodě? Tady přece žádná voda není."Na rameni ucítil dotyk nečistých bytostí.
"Ach Perune, pane všemohoucí, ochraň mne od stvůr!"
Uslyšel výkřik. Aniž by přerušil motlitbu, otočil se a spatřil, že kolem něj září bledé světlo, které ho obklopuje jako ten nejlepší štít. Nestvůry začaly ustupovat. V Matějovi se všechno rozjásalo. Napřed chtěl stvoření pekel vymazat jednou pro vždy ze světa, ale pak si uvědomil, proč sem vlastně přišel. Začal zvolna kráčet k oltáři. Stačil udělat jeden krok. Pak se země rozevřela přímo před ním a on nazíral do strašlivé hlubiny. Propast byla příliš široká než aby se dala přeskočit a příliš dlouhá, než aby se dala obejít.
A Matěj si znovu vzpomněl na Zkoušku víry. Aniž by se přestal modlit, udělal krok vpřed a zavřel oči. Když je otevřel, nacházel se na druhé straně propasti. Koruna ležela před ním na oltáři. Jen necelé dva kroky je dělili.
Před Matějem vzplála ohnivá stěna. Matěj se ani nezastavil a prošel jí aniž by ucítil jakékoliv teplo. Napřáhl svou ruku ke koruně.

"Stůj!" zvolal tajemný hlas.
"A proč bych to měl dělat?" ptal se Matěj.
"Protože v Koruně je můj život. Jestliže ji vyneseš na světlo denní, zemřu."
"To mi ani příliš vadit nebude."
"Prosím! Nech ji ležet, kde je! Pustím tě ven, jen když ji tu necháš."
"Obávám se, že to není možné. Prokletí tohoto chrámu už trvalo příliš dlouho."
"Jestliže ji zvedneš, budeš toho litovat!"
"Proč? Ty si snad myslíš, že mne můžeš zastavit? Nepovedlo se ti to, když jsem Korunu neměl, proč by se ti to mělo povést až ji budu vlastnit."
"Já jsem proti tobě bezmocný, Pane světla. Budeš to ty sám, kdo bude příčinou lítosti. Ta Koruna je spjata s tvým osudem, jestliže ji tady necháš, budeš se moci vrátit do Vysoboru."
"Ne, to už dávno není možné. Můj osud leží tady, v Perunu."
"Pane světla, prosím..."
"Ne, i tvá existence je pošpiněná. Musíš zemřít, abys dosáhl očištění."
"Zamysli se nad nesmyslem, který si právě řekl, Pane světla. Já jsem stvořen ze zla. Když zemřu, přestanu existovat. To je něco, co vám nehrozí, protože máte duši, která je nesmrtelná."
"Vím, co tím myslíš, ale nemohu ti pomoci. Takový je účel tvé existence: být zahuben. Veškeré zlo má v sobě zárodek sebezničení."
"Ale to dobro přece také! Snad to jednou pochopíš! Ach Pane světla, nasaď si tedy Korunu z bílého zlata, pohlédni na její dokonalý prstenec. Vypadá nádherně, ale je to pouto, kruh, který poutá vězně ke kamenným stěnám vězení. Nasaď si sám ten okov, ukuj si ho kolem rukou, kolem nohou, kolem svého vlastního myšlení. Udělej to, Pane světla. Bude mi to potěchou v zániku, že ani tobě Koruna nepřinese mnoho dobrého."
Matěj se dotkl nádherné Koruny, její dokonalé krásy. Obdivně si ji prohlížel a pak jen tak pro radost si ji nasadil na hlavu.
Obraz temného chrámu se rozplynul a Matěj se ocitl vysoko nad oblaky, letěl nesmírnou rychlostí, viděl pod sebou ubíhat pole a lesy, vesnice i města, říčky i jezera. Během několika okamžiků pod sebou spatřil město, které už podle své záře poznal: Nemohlo to být nic jiného než Zářící město. A to už tu bylo nesmírně rozlehlé moře. Matěj letěl přes něj za neurčeným cílem. Spatřil několik pyšných lodí s vysokými stožáry, ale letěl dál, tam, kam už žádné lodi nedopluly. A spatřil modrý útes. Na něm, vysoko nad vodní hladinou se tyčila věž, celá z modrého kamene. Sletěl k ní, k modré bráně tesané z podivného neznámého kamene. Vrata se otevřela a Matěj vstoupil dovnitř. Vyběhl po nesčetných schodech nahoru. Nebyl udýchaný, když se vynořil na samém vrcholu věže. Spatřil muže, který byl zahalen v modrý plášť jako čaroděj z pohádek.
"Vítej, Pane světla. Vítej v Blankytné věži," řekl čaroděj.
Matěj se zarazil: "Ó děkuji. A kdo jste vy?"
"Mé jméno jest Arcifex, Ochránce neviděného."
"To je nějaký nový řád?" divil se Matěj.
"Nikoliv. Je to titul, který charakterizuje moji funkci."
"Kdo by ochraňoval neviděné? To se přece ochraňuje samo."
"Je to naše úsilí, které spravuje neviděné."
"Naše? Váš je tu víc?"
"Tak tomu bylo vždy: panna čistého srdce, vševědoucí znalec a věštkyně nesmírných snů."
"To musí být nudné tady žít, co?"
"Náš úděl nám nedovoluje se nudit byť jen na chvíli."
"A jaký je vlastně váš úděl?"
"Střežit knihu, která má větší cenu než celý svět."
"Nikdy jsem neslyšel..."
"Její existence je pochopitelně utajena. I když jsme tak daleko od jakýchkoliv jiných lidí, jednou se možná stane, že lidé přijdou na to, jak doplout až sem, na samý okraj světa."
"A co je té knize tak důležitého napsáno?"
"To je to, co je skryto."
"Prosím?"
"Nikomu nesmíme vyjevit pravdu o této knize jen tobě, Pane světla."
"Co je to za knihu?"
"Dovol, abych ti napřed řekl něco o minulosti a o tom, jak funguje naše věž."
"Proč ne. Napřed byste mi ale mohli vysvětlit jednu otázku: Jsem zde doopravdy nebo se mi to všechno zdá?"
"Pokud jde to o to, nikdy jsi neopustil Chrám pravdy. Tvé nehybné tělo tam stojí, zatímco tvá mysl je tady na můj příkaz."
"Vy dokážete..."
"Má moc je velká!"
"Dobrá, co jste mi chtěl vyprávět?"
"Na počátku věků bylo mnoho bohů. Bylo jich tolik, že zaplňovali celý vesmír a ani ten jim nestačil. Propukly mezi nimi nesváry a spory, jak už to mezi bohy bývá. A protože bohové se mohou mezi sebou zabíjet, mnoho bohů v těch bojích zemřelo. Z jejich těl pak přeživší vystavěly světy jako je tento. Když bohům hrozilo vyhynutí, objevil se mezi nimi bůh bohů. Promluvil nad všemi bohy a řekl jim: "Slyšte mne, bratři. Dost už bylo zabíjení, je načase ukončit boje. Vesmír je

dost veliký pro nás pro všechny. Mezi některými skutečně našel sluchu a ti chtěli ukončit boje. Ale jiní měli pocit, že je stále příliš mnoho bohů. Ti pozvedli zástavu a vydali se proti těm druhým. Strhla se strašná bitva, ve které mírotvůrci zvítězili, ale zaplatili za to svou cenu: velká většina zahynula v boji, mezi nimi i hlavní mírotvůrce. Z jeho těla stvořili přeživší bohové tento svět a na něm život. A proto jsme tady.
Stalo se ale, že i mezi těmito bohy se objevili spory. Když lidstvo přijalo falešné smyšlené bohy, kteří měli zvětšit moc Pánů ze Zářících měst, bohové se od lidstva odvrátili a zemřeli stráveni samotou a zoufalstvím. Jen jeden se od lidstva neodvrátil a na poslední chvíli ho spasil. Jeho jméno je Perun a ve starém náboženství byl bohem odpuštění. Stal se jediným žijícím bohem v celém vesmíru a po dlouhou dobu to tak bylo. Jednoho dne ale nahlédl do studánky a prohlížel si svůj odraz. A jeho odraz ožil a stal se jeho zrcadlovým protějškem. Znáš ho jako Císaře pekel, Pane světla."
"Zajímavé. Mohl bych se na něco zeptat?"
"Samozřejmě."
"Proč mi říkáte Pán světla?"
"Ach, to je jedna z věcí, kterou ti musím prozradit. Tvůj úděl byl dán už dlouho před tvým zrozením. Moc Císaře rostla a Perun začal mít strach o osud světa. Když byl Císařem vyzván na souboj, odmítl a nabídl za sebe náhradu-tebe."
"Cože?!"
"Tvým životním úkolem je porazit Císaře pekel v rovném souboji."
"Ale to je směšné! Jak mohu porazit boha?"
"On není skutečný bůh! Je to jen odraz boha. Je pravda, že jeho moc je veliká, ale i tobě byla dána velká moc."
"Já jsem jen obyčejný člověk."
"Ale ne... zase si něco namlouváš. Perun se vzdal své síly napravovat to, co Císař ničí, v tvůj prospěch. Dokážeš zničit jakékoliv jeho dílo, co víc by sis mohl přát? Poslal ti anděla, aby tě naučil to, co budeš potřebovat a předal ti Svatý kříž, který ti visí na krku."
"Ten mne jen neustále kontroluje."
"Ano, tak to má být. V dávných dobách to byla cena za moc, kterou svému nositeli poskytoval. Pokud využiješ jeho schopností, dokážeš při Rozdvojení mnohem víc, než se jen vznášet dva metry nad zemí. A tyto artefakty jsi měl na dosah ruky a tys nevěděl, jak je využít."
"Musel to být nějaký omyl...Já se přece nemohu postavit peklu!"
"Ne, není to omyl. Předání křížku, první rozdvojení, uzdravení Hniloby, to všechno byly jen prvotní projevy tvého údělu. Ale ten hlavní a nejdůležitější nastal ve chvíli, kdy sis nasadil Korunu z bílého zlata na hlavu. To dokáže jen ten, který byl Perunem vybrán."
"Ale proč?"
"Byla od první chvíle vykována pro tebe. Nikdo jiný si ji nedokáže nasadit, jak jednou zjistíš," řekl Arcifex.
"Stále ale jedné věci nerozumím? Čemu pomůže, když Císaře v souboji porazím, když ho stejně nedokážu zabít?"
"Ve světě dobra a zla znamená vítězství v souboji sílu a větší převahu nad protivníkem. Jestliže mu uštědříš porážku, oslabíš ho natolik, že po dlouhá tisíciletí nebude moci opustit peklo."
"Zajímavé. A kde jste to všechno zjistil? Mně to připadá jako jedna velká snůška lží."
"Věř mi, Pane světla. Ukážu ti knihu, ve které jsou všechny tyto pravdy zapsány."
"Kniha? To bude ta s nesmírnou hodnotou?"
"Ano."
"A kde je?"
"Přímo před tebou."
Před Matějem se objevila kniha s opotřebovanými deskami a sešlými zažloutlými listy. Vůbec nevypadala jako kniha nesmírné ceny. Matěj setřel vrstvu prachu na deskách knihy a spatřil nápis, který hlásal: Mystérium Blankytné věže.
"Mystérium? Co to slovo znamená?"
"Kdoví? Význam je ztracen v hlubinách času. Nicméně my této knize říkáme proroctví."
"To je kniha kam prastaří prorokové zapisovali dávné věštby?"
"Ne, dávní prorokové četli tuto knihu a žasli. Toto je víc než jen nějaká nepřesná proroctví, která mohou být vysvětlována různě. Tato kniha je naprosto jasná."
"To není možné," řekl Matěj a začal listovat knihou. Najednou se zarazil: "Můj bože, to je přece moje písmo! Tu knihu jsem napsal já!"
"Teprve napíšeš, Pane světla. Tato kniha je z budoucnosti."
"Ale to přece...Jak se sem dostala?"
"Už před více než tisíc krát tisícem let tuto knihu vlastnili prorokové z Blankytné věže."
"Ale to je přece nemožné!"
"Ne, ta kniha není pořád stejná. Podle záznamů se obsah knihy mění jednou za deset let závratným způsobem a každou chvíli probíhají dílčí změny. Tato kniha se neustále mění. Před několika lety se ale začátek knihy ustálil, i když další části se stále mění. Tato kniha je tou nejpodivnější na celém světě."
Matěj nalistoval první stránku, přeskočil předmluvu a začal číst:
"Mladá žena se svým manželem se blížili ve vesnickém voze, jaký se většinou používá na převážení sklizně, k městu. Dva staří šedáci, kteří už dávno dosloužili při pracích na poli unaveně táhli vůz směrem k bráně. Slunce se již dotklo obzoru. 15.duben roku 952 po Pádu Zářících měst. Mladá žena, očividně těhotná, rozrušeně sledovala zapadající slunce. Tu promluvila krásným melodickým hlasem: "Hyjé, koníčci. Ještě dnes se musíme dostat do města." Tou dobu platilo nařízení, které zakazovalo otevírat bránu po západu slunce. Její muž ji starostlivě pozoroval a nervózně se rozhlížel po okolí, nevyskočí li na ně z lesa nějaká strašlivá šelma. Jako všichni vesničané, i on věřil na strašidla a

duchy."
"Ano, to už se stalo. Proto se kniha ustálila. A teď už jsi knihu viděl, takže ji mohu zase odčarovat. Neviděl jsi, prosím, moji kouzelnickou hůlku? Někam jsem ji teď musel položit..."
Čaroděj se podíval stranou a Matěj toho okamžitě využil. Otevřel knihu na jedné z posledních stránek a četl:
"Matěj se podíval do očí Císaře pekel. Spatřil obrovský žár, který planul v jeho zracích. Roztřásl se před jeho strašlivým pohledem, ale uhnout nedokázal. Byl pohlcen ohněm a jeho mysl vzplála v jediném okamžiku. Jeho duše, tak čistá a nedotknutá, byla pošpiněna jeho pohledem a zatížena hříchy tak, že nad ní ztratil moc a už více nedokázal rozdvojit. Jeho mysl, spálena na popel, byla nahrazena Císařovou, který si z Matějova těla udělal svou pravou ruku, nástroj své vůle. Matěj pozvedl svou ruku a zamířil na Vojtu, který zkoprněle stál opodál. Z jeho ruky vyšlehl blesk, který měl usmažit rmoutícího se přítele. Byl ale na poslední chvíli odstrčen Veronikou. Ona se stala obětí strašlivého žáru, který Matěj seslal. Vojta vytáhl z pochvy svůj meč a probodl se.
Ve stejnou chvíli nedaleko odsud stála Vendulka tváří v tvář Hnilobě, ohavné bytosti z bahna a špíny, ztělesnění nemoci. Nedokázala odolat strašlivé její ruce a zemřela. Vendulka ležela mrtva před Hnilobou, která právě vyhrála celý svět.
"Pojď, můj synu," pravil Císař pekel Matějovi.
"Ano, otče. Jsem rád, že dobro konečně bude vytlačeno ze světa."
Matěj se otřásl: "Ne, to není pravda! To nemůže být pravda!"
Otočil se a spatřil mračícího se čaroděje. Z pod hustého obočí se do něj zavrtávaly dva šedé zraky.
"Neměl jsi to číst! To, co je tam napsáno, je tajné!"
"Já se poddám Císaři pekel! To se nesmí stát!"
"Všechno je možné. Ale nemusí to tak být. Obsah knihy se mění."
"Ale tohle je tak strašné!"
"Ano, to byl také důvod, proč jsem nechtěl, abyses do knihy díval. A teď ustup: odčaruji ji tam, kam patří."
Čaroděj zamával kouzelnou hůlkou a kniha zmizela.
"Proč jste mne sem vlastně zavolali?"
"Protože tě čekají událostí, na které musíš být připravit. Temné síly ti budou vyhrožovat, že Vysobor je v plamenech nebo ve spárech temnot. Nesmíš tomu uvěřit, není to pravda."
"Už se o něco podobného pokoušely, ale já jsem tomu neuvěřil."
"Správně. Jen tak dál. Nevěř, že se do Vysoboru už nikdy nedostaneš, protože než tohle skončí, budeš se muset do svého rodiště vrátit."
"To rád slyším."
"Také budeš mít příležitost vypořádat se s Chlodovikem, který ti zabil rodiče."
"To jsem rád, musím své rodiče pomstít."
Čaroděj ho chytil za ramena a upřel na něj pichlavý pohled: "Ne aby ti city zastínily rozum. Budeš s ním bojovat jeho vlastními zbraněmi a MUSÍŠ zvítězit! Je to velice důležité. Zaplať jakoukoliv oběť, prolij celé stovky litrů krve nevinných, pokácej všechny stromy v Šestistaví, spal města na popel, jen prosím vyhraj. Jestliže se ti to nepodaří, budeme všichni ztraceni. A teď už běž...navrať se do svého těla. Už jsi tady se mnou pobyl příliš mnoho času. Už nikdy Věž nespatříš a nelituj toho, opravdu je tu nuda...navrať se do chrámu Pravdy. Navrať se zpět a více se neohlížej..."
Čarodějův hlas vyzněl do ztracena a Matěj letěl znovu nad oblaky. Přelétl moře i Zářící města, zemi oceli a navrátil se domů, do Šestistaví. Z výšky spatřil Vysobor ukrytý mezi kopci a zatoužil se tam vrátit. Letěl ale dál, až do Perunu, aby se znovu probral v chrámu Pravdy.

Spasitelem svého lidu
13.kapitola

Okamžitě pocítil velkou váhu Koruny z bílého zlata na své hlavě. Vydal se zpět hlavním sálem chrámu k velkým dveřím. Třikrát na ně zaklepal, jak bylo smluveno. Nikdo mu neotevřel. Matěj zapřemýšlel, proč to, pak si ale uvědomil, že bude muset vrata otevřít sám. Pokusil se zatlačit jednou rukou, v druhé držel Korunu. Vrata se ani nepohnula. Už už chtěl Korunu položit na zem, když si uvědomil, že temné síly nad ním nemají moci, dokud se nepřestane dotýkat Koruny. Nasadil si ji tedy na hlavu a doufal, že nespadne. Zatlačil na dveře, které se maličko pohnuly. Zatlačil víc a objevila se škvírka, kterou se protáhl na denní světlo. Podíval se na slunce a zjistil, že je stále ráno. Čas v chrámu jako by ubíhal rychleji. Několik kolemjdoucích si ho zvědavě prohlíželo a pak padlo na kolena a začalo prozpěvovat motlitby. Matěj se rozhlížel, nespatří-li Vojtu či Veroniku, ale ani jeden z nich tu nebyl.
Dav před ním se zvětšoval. Každý nově příchozí na frekventované náměstí Pravdy poklekl a začal prozpěvovat. Aniž by si Matěj uvědomil proč, uchopili ho lidé z davu a vyzdvihli na ramena. Za hlasitého chorálu prozpěvovali a vydali se ke klášteru. Matěj se ani nenadál a ocitli se na atriu. Velký amfiteátr byl plný mnichů v kutnách různých barev, všichni byli tišší jako myšky.
"Co to má znamenat?" vykřikl někdo z mnichů v černých kutnách.
Nikdo mu ale neodpověděl, chorál pokračoval. Zfanatizovaný dav donesl Matěje až na pódium a tam ho postavili. Matěj zíral jako čerstvě vyoraná myš, stejně tak ovšem všichni duchovní z kláštera.
"On má na hlavě Korunu z bílého zlata!" vyřkl kdosi názor všech.
"Vždyť on má na hlavě Korunu z bílého zlata," zvolal jiný.
"Má Korunu, to je symbol! Je to spasitel!"

Celý amfiteátr se rozjásal. "Přišel, konečně přišel!" volali jeden přes druhého.
"Co to má znamenat?" snažil se je překřičet Matěj.
"Matěji, ty jsi přežil!" vykřikl známý Avicenův hlas. Matěj se rozhlédl a spatřil ho na okraji davu.
"Ticho!" ozval se silný hlas Zikmunda z Travoštítu.
Musel zavolat ještě jednou než byl jeho příkaz splněn.
"Jsem překvapen tak jako vy, bratři, i vy, lidé Perunští. Nicméně Matěj jak se zdá nic netuší. Neměli bychom mu napřed vysvětlit, cože to udělal, než začneme oslavovat."
Zikmund se na Matěje usmál.
"Podle Mystéria Blankytné věže, jednoho z mála úryvků, které tady máme, se ten, který si nasadí ztracenou Korunu, stane spasitelem svého lidu. Matěji raduj se, byl jsi vybrán samotným Perunem, abys vládl duchovnímu světu. Matěji, tím, že sis nasadil Korunu, ses stal více než kardinálem. Jsi spasitelem lidu Šestistaví. Radujte se, lidé Perunští!"
Matěj na něj překvapeně zíral. On že je více než kardinál? Vždyť on ani neví, co vlastně takový kardinál dělá. Má snad řídit církvi? Vždyť donedávna neuměl ani počítat!
Kolem něj se strhla hotová bouře. Lidé jásali a tančili, mniši odběhli připravit velkou hostinu. Matěj ale toužil se setkat se svými přáteli. Protlačil se davem až k malé skupince. Přivítal ho Veroničin nevraživý pohled a Vojtovo zachmuřené čelo. Nikdo se netvářil vesele.
"Já jsem opravdu nevěděl, co se stane, když si nasadím Korunu," bránil se obviňujícímu pohledu.
"My víme, Matěji. Měli jsme o tebe strach, když jsi byl v Chrámu celý týden."
"Týden? Připadalo mi to jako pár hodin."
"Na prokletých místech se dějí různé podivnosti," řekl Avicena.
"Ty už se do Vysoboru nikdy nevrátíš, že ne, Matěji, když ses teď stal více než kardinálem," povzdechl si smutně Vojta.
"Bylo mi slíbeno, že jednou ještě Vysobor spatřím. To je víc, než jsem si zasloužil."
"Matěji, je mi to líto."
"Ne, to by nemělo... Je to prostě tak."
"Teď bychom se měli zúčastnit hostiny, kterou pro nás přepravují. Nechceme je přece zklamat, když jsou tak obětaví."
Hostina se protáhla do večera. Matěj byl přejedený už po čtvrté chodu a popíjel víno, protože na víc se už nezmohl. Mnoho mnichů, a to hlavně Ochránci knih, však přežilo i desátý chod a Matěj se tomu upřímně podivoval. Když už zapadlo slunce, odvedli Matěje do kardinálovy věže. Kromě úřední komnaty zde bylo i několik obytných místností a ložnice, ve které se nacházela pohodlná postel s nebesy. Matějovi se trochu točila hlava a tak si lehl a okamžitě usnul.
Dalšího dne časně ráno ho probudil muž v černé kutně a řekl:
"Pane světla, já jsem Bohuslav z Nebeských bran!"
"Vy jste anděl?!"
"Ne, Nebeské brány je město na východě Šestistaví."
"Dobrá, co chcete?"
"Jsem váš sekretář. Budu vám pomáhat s úřední prací."
"Děkuji. Doufám, že zatím není co na práci."
"Máme celý stůl pokrytý všelijakými dárky vzkazy, blahopřáními a pozvánkami. Mezi nimi je i pozvánka na večírek samotného krále."
"Ach, to bych asi neměl odmítnout. Co říkáte?"
"Vy stojíte nad králem. Koruna je podřízena mitře."
"Co prosím?"
"Moc státu je slabší než moc církve."
"Ach tak. Samozřejmě. Ale stejně bych si krále neměl znepřátelit."
"Toto rozhodnutí je na vás."
"Co má vlastně kardinál za povinnosti?"
"Vy jste víc než kardinál. Kardinálové všech zemí se před vámi skloní."
"Ano, ale budu muset vykonávat povinnosti kardinála."
"To je pravda. Budete muset činit důležitá rozhodnutí. Budete podepisovat mezinárodní dohody. Stanete se nejdůležitějším člověkem v Šestistaví. Co byste si přál k obědu?"
"Mohl bych dostat alespoň polovinu dozlatova opečené husy?"
"Třeba celou. A co byste ráčil jako druhý chod?"
"Druhý chod? Něco sladkého..."
"Samozřejmě. Náš kuchař umí několik stovek různých sladkých pokrmů. Snad palačinky?"
"Třeba."
"Budete chtít víno?"
"Ne, raději vodu. Ještě teď mne ze včerejška bolí hlava."
"Jak je libo. Mám vám přinést dary a vzkazy do postele či vstanete."
"Myslím, že vstanu. Mohl byste odejít?"
"Samozřejmě. Až se převlečete, jděte těmito dveřmi."
Bohuslav odešel a Matěj si oddechl. Podlézavý tón v jeho hlase mu už byl nepříjemný. Oblékl se do připravené bílé kutny, přesně ve stylu zdejších kněží: se spoustou korálků a ozdůbek. Chvíli se rozmýšlel, jestli vůbec vstoupí do své nové pracovny, pak se ale rozhodl, že by nebylo zodpovědné jen tak utéci. Otevřel dveře a spatřil Bohuslava, kterak sedí za stolem a cosi sepisuje. Stůl přímo překypoval všelijakými papíry.

"Posaďte se, vaše excelence," oslovil Matěje.
"Děkuji. Jistě znáte každou věc v téhle hromadě a snad byste mi mohl pomoci odněkud začít."
"Zajisté excelence. Všechny vzkazy jsem zařadil podle důležitosti osob, které vám je zaslali."
"Dobrá, kdo je na první místě?"
"Král Šestistaví, ale jeho vzkaz už jsem vám vyřídil. Dále tu máme krále ze Země jezer, který je v Perunu na státní návštěvě. Zasílá vám tento dopis, který jsem se kvůli pečeti neodvážil číst."
"Děkuji," řekl Matěj a rozbalil jej: "Ctěný otče, ať už jste kdokoliv. Dozvěděl jsem se, že jste se stal jakýmsi svatým symbolem svého, odpusťte mi to slovo, polopohanského lidu. Naše země má zájem na spolupráci s vámi a proto bych se s vámi rád setkal. Sir Rodrig, král Země jezer. Kde je vlastně Země jezer?"
"Sousedí s námi na severu. Vedeme s ní už několik staletí spory o jistá území."
"Dobrá. Odpovězte mu, že nemám příliš mnoho času. Anebo třeba, že mne svým dopisem urazil, to je úplně jedno. Nechci se s ním setkat."
"Jak si přejete, excelence."
"Kdo je dál na řadě?"
"Princezna Lída, dcera krále. Posílá vám nabídku k sňatku."
"To je absurdní!" pohoršil se Matěj.
"Víte, naše princezna už je taková. Zatvrzele odmítá domluvené ženichy a podobnými dopisy vyhrožuje svému otci. Kdyby se dopis dostal do rukou někoho, kdo by si ji chtěl opravdu vzít, mohl by použít Zákona cti a dostal by ji za ženu. Běžně proto rozesílá nabídky nejstarším měšťanům nebo mnichům z kláštera."
"Myslím, že bychom jí to měli překazit. Odepište jí, že se její nabídkou hodlám vážně zajímat."
"To je skandální! Vždyť vy jste duchovní..."
"To je pravda. Ale jsem také váš Spasitel, ne? Kdo má moc mi říkat, co smím a co nesmím. Mohu vás ale uklidnit, nehodlám se ženit."
"Mám pocit, že vás nikdy nepochopím, excelence."
"Ale? Já si připadám jako venkovský prosťáček."
"Už tady na této židli sedělo hodně prosťáčků, ale vy mezi ně rozhodně nepatříte."
"Děkuji. Kdybych tak tomu dokázal uvěřit," Matěj si povzdychl, "Co je dál na řadě?"
"Starosta Perunu, úctyhodný stařec. Blahopřeje vám k úspěchu a doufá, že jednou předvedete skutečný zázrak, ne jen nějaké podvody."
"Zdá se, že nejsem příliš oblíbený."
"Porušil jste zaběhnutý řád města. Ti, kteří s ním byli spokojeni, vás nenávidí, ale obyčejný lid vás miluje. Po městě se šíří zvěsti, že prý pocházíte z venkova, a že dáte chleba a práci všem a tak dále."
Matěj z Bohuslav se ještě dvě hodiny zabývali všelijakými gratulacemi, až pak si Bohuslav povšiml jisté zvláštnosti.
"Excelence? Proč nenosíte kutnu některého z řádů, ale oblékáte se jako novic? Vím, že jste složil Zkoušku, proč tedy..."
"Složil jsem Zkoušku, ale neprovedl jsem Volbu. Víte, musel jsem ji podstoupit v provizorních podmínkách."
"Ach tak. Snad abych svolal Radu, abyste si mohl zvolit. Nebylo by vhodné, kdybyste se tu potuloval v barvě noviců."
"Ale já..."
"Dost. Rada zasedá za necelou půlhodinu. Máme nejvyšší čas tento problém zapsat na seznam věcí, které bude Rada projednávat."
"Ale já..."
"Obávám se, že na tom budu muset trvat, excelence."
"Dobrá tedy. Víte, já sám nevím, který řád bych upřednostnil."
"Skutečně? Takových je tu málo."
Rada byla jako obvykle velice hlučná. Matěj stál znovu na pódiu a hleděl mezi nesvorné mnichy.
"Je naprosto jasné, že spasitel by měl být Oko Perunovo. Je to nejzbožnější a také..." ječel vysoko postavený kněz v černém.
"To je směšné! Spasitel musí být Ochránce knih. Je tak psáno v proroctví!" poučoval svého kolegu modropláštník.
"Nechte ho sami si zvolit. Nicméně pokud chce zabít Císaře pekel, jak je mu určeno, měl by být Křížový meč. My přece umíme zacházet se zbraněmi nejlépe."
"Ne, to jsou nesmysly. Dokáže léčit Hnilobu, tudíž je jeho poslání očistit přírodu od Hniloby."
"Nesmysl, měl by vést svůj lid z hlavního města- vyjádření proroctví bylo je obrazné: Má zabít Císaře pekel v nás."
"Tento význam proroctví zamítla Rada už před celým tisíciletím."
"A cožpak lidé v minulosti měli vždy pravdu?"
"Bude se muset naučit bojovat!"
"Ne, jen ať se modlí."
"Necháme ho v knihovně, aby mohl studovat proroctví."
"Hloupost. Nechte ho uzdravovat. Byla by škoda..."
"Dost! Buďte zticha. Jsem to přece já, kdo se má rozhodnout, ne vy."
Rada utichla, podruhé v celé týdnu.
"To je pravda. Měli bychom provést seriózní volbu. Představení všech řádů, předstupte!" zvolal kdosi z davu a setkal se se souhlasným mručením. Ze židlí se zvedlo pět představených pěti řádů. Ten v černém, mladý muž sova třicetiletý, si stoupl přímo před něj. Po pravici se postavil muž v červeném, postarší muž s vytrénovanou postavou. Nalevo pak modře oděný kněz Zikmund. Za něj se postavili mniši v zelené a žluté.

"Slyšte všeho světa strany," pravil černě oděný muž, "dnes předstupuje ten, který řádně dokončil Zkoušku pěti ctností před Volbu nejdůležitější."
"Slyš, severe, chladná země, ledový severáku. Ten, který před nás předstupuje oděn je v sněhobílou, ale neodejde tak," řekl přestavený Křížových mečů.
"Slyš, západe, vlhká země, přivádíme ti chlapce, který chce přijmout svatost. Vezmi ho pod ochranu vlhkých Zefýrových křídel," zarecitoval Zikmund.
"Slyš, východe, suchá ty země," řekl žlutě oděný kněz, "vysouší tvůj žíznivý vítr, ač nikdy ukojen nebude. Ten, který před tebe předstupuje, žádá si tvoji ochranu, která ho bude provázet, když bude se za tebou ubírat."
"Slyš, jihu, teplá ty země. Ve jménu letního tvého větru i krajů, kde zrod leží světa, tě prosím o shlédnutí tohoto muže, který chce vstoupit do duchovních sfér. Provázej ho tvé požehnání," pravil kněz v zeleném.
"Ve jménu severu, jihu, západu i východu, vol, Matěji vol! Zvol modrou či červenou, žlutou či zelenou. Zvol černou, barvu smutku a víry. Vol!"
Matěj se nerozhodně díval na kněze.
"Já...nevím. Já nevím, koho si mám vybrat!"
"Cože?!" otřásla celá Rada.
"Já nevím, koho si mám zvolit," řekl Matěj a už teď cítil, jak se mu všichni vysmívají. On nedokázal volbu učinit, ani kdyby ho rozkrájeli.
"Snad byste mohli ještě počkat, než se pořádně rozmyslím."
"Ne, teď musíš volit. Přivolali jsme duchy všech stran světa. Musí to vidět!"
"Je mi líto. Já to nedokážu."
"Musíš!"
"Dost! Je to moje volba a já volím. A takové je mé rozhodnutí: nechci se zavázat žádnému řádu, protože jsem zavázán všem. Nebudu členem žádného řádu!"
"To je bezprecedentní!" vykřikl kdo si z dav, ale Matěj ho už neposlouchal. Opustil pódium a vracel se do věže, když potkal Vojtu.
"Matěji, potřebuji s tebou nutně mluvit."
"Dobrá. Máš právě teď příležitost."
"Musíš toho přihlouplého rytíře poslat někam daleko na svatou výpravu nebo tak něco."
"Myslíš Tomáše?"
"Samozřejmě. Pořád se motá kolem Heleny."
"Takže o tohle jde? Myslím, že máš pravdu, měl bych ho poslat na svatou výpravu. Bratře Bohuslave?"
"Ano, excelence?"
"Zapište tento můj vzkaz: Drahý Teodore, dostal jsem se do svízelné situace a uvítal bych tvoji pomoc. Přijeď, prosím tě, s mými posly do Perunu. Děkuji, Matěj. Ty Vojto, tento vzkaz doručíš Teodorovi z Vysoboru. Musíš ho přemluvit, aby se s tebou vydal. A abyses na té cestě necítil tak sám, budeš mít doprovod Tomáše z Petromlku."
"Matěji, to mi přece nemůžeš udělat! Já tam s ním nechci!"
"Chtěl jsi přece do Vysoboru. Teď máš jedinečnou příležitost. Chci, abys tuto záležitost vyřešil do měsíce. Sbohem, Vojto." Matěje bolelo srdce z toho, co právě Vojtovi udělal, ale nedalo se nic dělat. Věděl, že společná cesta je spřátelí a on bude jejich přátelství potřebovat, tím si byl naprosto jistý.
Celý další den strávil podepisováním nejrůznějších papírů: od pozdravů až po schválení rozpočtu. Slunce se sklonilo k západu a Matěj si toho ani nevšiml, dokud ho Bohuslav neupozornil, že je čas připravit se na králův večírek. Matěj se rychle převlékl a Bohuslav připravil kočár.
Oba dva už seděli v kočáru, když se Bohuslav osmělil: "Vaše excelence, to, co jste provedl na Radě pozmění celý církevní řád v naší zemi! Celé generace se na váš případ budou odvolávat ve chvíli Volby. Bude to skutečný otřes pro celou duchovenskou komunitu."
"Nedá se nic dělat. Nebylo by správné, kdyby se jeden řád povyšoval nad ostatní s tím, že jejich členem je spasitel. Musel jsem to udělat tak."
"Zajisté, vaše excelence."
Minuli pochmurný Chrám pravdy a zamířili přes řeku Perunu k hradu, který se tyčil vysoko nad městem.
"Úžasné, ten, kdo postavil toto sídlo, měl skutečný smysl pro krásu," poznamenal Matěj, když projížděli kolem mohutné hradby, která lemovala samotný hrad.
"Ano, je to vlastně trochu zázračné dílko. Je krásné a zároveň dobře bránitelné. I kdyby byl Perun v rukách nepřítele, tato pevnost by vydržela alespoň pět let."
"Ano, vypadá velice pevně."
"Není síly, která by zdolala tyto hradby."
Matěj s Bohuslavem vystoupili ze spřežky a po červeném koberci vkráčeli do obrovského trůnního sálu. Když vstoupili, celý sál utichl a všichni se zvědavě dívali na chlapce, jehož příchod otřásl celým městem. Dokonce i král, dříve znuděně sedící na trůně, se napřímil, aby lépe viděl. Matěj si ho prohlédl: nebyl starý, ale už dávno ne mladý. Vlasy mu zešedivěly a obličej brázdili hluboké vrásky.
"Vítej, Spasiteli, v příbytku svého krále." Ono slovo vyřkl naprosto nepřesvědčeně.
"Jmenuji se Matěj, veličenstvo a jsem z Vysoboru," řekl a uklonil se. Necítil se ve společnosti tak urozených lidí dobře.
Král se usmál: "Matěji z Vysoboru. Jsme velice rádi, žes přijal naše pozvání."
"Je mi ctí, že..."
"Dobře, dobře. Myslím, že bychom měli pokračovat v tanci. Toto přerušení porušilo naši harmonickou rovnováhu."

Matěj se uklonil a odešel z parketu, aby uvolnil místo těm, kteří umějí tančit lépe než on.
"Velice jste se ponížil, vaše excelence," připomenul mu Bohuslav, "Vaše postavení je vyšší než královo."
"Možná. Necítím se takové společnosti dobře. Ve Vysoboru jsem znal každého člověka, ale tady je pro mne každá tvář neznámá."
"Musíte se tomu vzepřít. Neustále i říkejte, že není nikdo v téhle zemi, kdo by měl vyšší postavení než vy a už se nikdy nikomu neklaňte!"
"Pokusím se."
V tu chvíli zpozoroval, jak se k němu blíží krásná dívka v překrásných šatech.
"Ach, Pane světla, že?"
"Ano, toto je jeho excelence, spasitel svého lidu," řekl s naprosto vážnou tváří Bohuslav.
"Komické, že? Nechcete si se mnou zatančit, excelence?"
"Neumím tančit."
"To nevadí, prostě se jen tak otáčejte. Jste zdaleka, všichni si budou myslet, že je to nějaký nový tanec."
"Ale já mám nohy úplně levé!"
"To nevadí. Je to jediný způsob, jak si s vámi promluvit, aniž by mne někdo podezíral."
Matěj pokrčil rameny a nechal se odvést na taneční parket. Dívka začal hbitě tančit, zatímco Matěj pokukoval po jiných párech, aby pochopil, jak se tento podivný tanec provozuje. Ve Vysoboru bylo zvykem, že se tanečníci drželi za ruce. Zde však ani tento drobný ústupek konvencím nebyl dovolen. Když se Matěj začal hýbat alespoň trošičku v rytmu, oslovila ho krásná dívka: "Jmenuji se Lída a jsem princezna Šestistaví."
Matějovi se málem zastavilo srdce v těle. "Co když nás uvidí váš otec?"
"No a co? Jste přece mnich nebo ne?"
"Dobrá, o čem jste tedy chtěla mluvit?"
"Když jsem dostala vaši nabídku k sňatku, byla jsem v první chvíli skutečně vystrašená. Pak jsem si ale uvědomila, že to byl zřejmě váš záměr. A nakonec jsem si řekla, že jste ten nejchytřejší člověk, jemuž jsem nabídku k sňatku zaslala."
"I vy jste chytrá, princezno. Neměla jste na mou malou lest přijít," odpověděl Matěj.
"A teď proč jsem vás vyzvala k tanci: přijímám vaši nabídku."
"Vy jste se zbláznila. Já jsem duchovní!"
"Ale vždyť jste mi sám sňatek nabídl. Není to snad váš podpis?"
"To nemohu přijmout."
"Dobrá. Mohu okolo vašeho dopisu rozvířit skutečný skandál. A samozřejmě také ho mohu dnes večer hodit do krbu. Co byste raději?"
"Jste skutečně lstivá, princezno."
"Jen trochu. Chci se dostat z tohoto vězení. Nechci, aby se mne můj otec neustále snažil provdat. Vlastně chci vstoupit do kláštera."
"Tak k tomu ale nepotřebujete mou pomoc."
"Ale ano. Chci být pouštěna z kláštera kdykoliv se mi zamane a nechci se v něm učit takové nesmysly jako číst a psát. Snad to chápete."
"Chápu, ale to je nesplnitelné."
"Chcete, abych ten dopis ukázala tatínkovi?"
"Dobrá, vyhrála jste. Nicméně budete se řídit pravidly platnými pro klášter s občasnými výjimkami."
"Věděla jsem, že mne nezklamete. Jdu balit."
"Ještě dnes v noci?"
"Samozřejmě. Můžete tuto radostnou událost oznámit mému otci?"
"Nebude lepší, když to uděláte sama, výsosti?"
"Nikoliv, excelence. Nechám to vaší svaté moudrosti."
"Připomeňte mi, abych se s vámi nikdy nesázel, princezno."
"Zajisté, excelence."
Matěj odešel z parketu následován princeznou. Zamířil ke králi, ale kdosi mu zastoupil cestu. Byl to neuvěřitelný hromotluk s korunou na hlavě. Matěj vedle něj vypadal jako mravenec vedle obra.
"Ach hleďme, to je jeho excelence, Matěj z Vysoboru, že? Potřebuji s vámi nutně mluvit."
"Ale ne, mám dnes špatný den. Vy jste král ze Země jezer, že?"
"Ano. Musím s vámi mluvit."
"Co mi chcete říci?"
"Hodlám sesadit Jeho veličenstvo. Myslím, že už je příliš nafoukaný, jak už dnes předvedl, když se vám nepoklonil."
"Já si na klanění moc nepotrpím."
"Ale já ano. Moje země je bohatá na zlato a stříbro a vaše země je velice chudá. Hodlám ji připojit ke své říši. Pokud byste se vzdali dobrovolně, ušetřil bych vás plenění a dokonce bych vám věnoval deset tisíc prutů stříbra každý rok."
"Velkorysá nabídka, ale vy jste nepochopil kouzlo naší země: zůstává krásná, dokud je svobodná. Obávám se, že tady nemáte co dělat."
"Ale mám. Tato země odedávna patřila králům Jezerní říše."
"Tato země je svobodná a já vám ji neprodám za deset tisíc prutů stříbra."
"Dobrá tedy. Omluvte mne. Byl byste tak laskav a nesdělil mé plány mému nepříteli, dokud nebude deset mil za městem? Odjíždím zítra časně ráno."
"To vám slíbit nemohu."

"Nevadí. Vlastně je to úplně jedno. Sbohem, Matěji z Vysoboru. Až se příště setkáme, bude tvá hlava viset na kůlu."
"Sbohem," odpověděl Matěj a v duchu se otřásl hrůzou. Rychle přešel sál a došel až k samotnému králi.
"Á, pan Spasitel. Vítám vás. Chcete mi snad něco říci?"
"Ano, velmi naléhavě. Král ze Země jezer je zrádce, který chcete připojit vaši říši k té své."
"A zazvonil zvonec a pohádky je konec. Zajímavé. Je to můj mnohaletý přítel a najednou že by chtěl připojit svou říši k té mé? Směšné."
Králův hlas zazněl po celé síni, která utichla. Král ze Země jezer najednou stál osamocen na parketu.
"Je to tak, ty pomatený osle! Šestistaví už nebude jako samostatná země dlouho existovat," řekl král králi.
"Jak jsi mi to mohl udělat, Rodrigu?" divil se král Šestistaví.
Král Rodrig se už nadechoval, ale náhle byl přerušen. Po místnosti se rozšířil zápach síry a Matěj už tušil, co bude následovat.
V sále na krátký okamžik zhasly svíčky i plameny v krbu a když se znovu rozžhly, spatřili všichni přítomní starého shrbeného muže, jehož oči byly slepé. Matěj by ho byl nepoznal, kdyby hleděl jen očima, ale on viděl i svým srdcem a to mu napovědělo, kdo to je: byl to Pán pekel, Chlodovik. Překvapením mu výkřik hrůzy a nenávisti zatvrdl v hrdle.
"Hezký večer všem," řekl Chlodovik. "Nechci rušit, ale musím zasáhnout. Mohli bychom si všichni ušetřit práci, kdyby tady několik přebytečných lidí zemřelo."
Sálem se nesl udivený a zděšený šepot.
"A tou první je sám král Šestistaví," dodal Chlodovik a ďábelsky se zasmál.
Znenadání se král ocitl v kuželu jasného světla, ze kterého vystoupil medvěd. Uvítaly ho překvapené výkřiky.
"Dobrý večer. I tobě, Chlodoviku! Myslím, že ti tvůj plán nevyjde."
"Snad mi v něm nechceš zabránit ty! Ty...ubohý poloanděli."
"Už mám té naší potyčky dost, Chlodoviku. Nejsem sice oprávněn ji ukončit, ale můžu ti provést něco podobného, co Matěj. Co takhle useknutá ruka či noha?"
"Nevyhrožuj! Nemůžeš se mne ani dotknout!"
"Ne, ale ty mně také ne. A já budu ochraňovat toho, koho nesmíš zabít."
"Udělám si z tebe pečeni, ty lenochode."
"Mám tě stejně rád jako ty mě, ale mám svázané ruce. Dnes tu k žádnému souboji nedojde."
Chlodovik se podíval medvědovi do očí a pak se otočil na podpatku: "Dobrá tedy. Jestli nezemře král Šestistaví, nezemře ani král Země jezer."
"To je nezbytný ústupek," souhlasil medvěd.
Chlodovik se podíval slepýma očima přímo na Matěje: "Vidíš, jak mne zohavilo světlo, které jsi stvořil? Už se nemůžu dočkat, abych tě ztrestal! Ale ten okamžik nadejte už brzy. Já přijdu a nepřijdu sám. Než zemřeš, zemřou všichni, které miluješ, tak jako zemřeli tví rodiče. A pak teprve poznáš temnotu ve svém srdci. Temnotu, kterou mám v tom svém já. A až ztratíš všechno, pak zemřeš."
Pozvedl ruce nad hlavu a zmizel stejným způsobem, jakým se objevil. Vzal s sebou i krále Země jezer. V záblesku světla zmizel i medvěd.
"To se mi jenom zdálo!" vykřikl král.
"Ne, to se nezdálo," informoval ho Matěj, "Byli jsme svědky velice zajímavé události: setkání démona a anděla."
"Můj bože, co jsem to jen měl k obědu?!" děsil se král.
Matěj ho ponechal mluvit jen tak pro sebe a pak mu jakoby nic řekl: "Vaše dcera by chtěla jít do kláštera."
Král jen mávl rukou a dál si mumlal jako pomatený. Matěj se tedy rychle odebral z jeho dosahu, popadl za ruku čekající princeznu s malým ranečkem a vyběhl z trůnní síně dřív, než se jeho veličenstvo vzpamatuje.
Nasedl do kočáru a za ním vždy neodbytný Bohuslav.
"Vaše excelence, to, co jste provedl, bylo nezodpovědné."
"Ano, já vím. Ale uvědomte si, že nejsem ani plnoletý."
"Samozřejmě, excelence. Mohu s vámi hovořit o velice závažném problému naší společnosti?"
"Samozřejmě."
"Jsem velice nešťastný, že vám musím oznámit, že ne všichni obyvatelé kláštera jsou zaslíbeni Perunovi."
"Co tím chcete naznačit?"
"V poslední době se objevil v klášteře kroužek odpadlíků, kteří po nocích uctívají Císaře pekel."
"Výborně. Zjistili jste, kdo to je?"
"Jsou velice mazaní. Našli jsme jen vyhořelé černé svíce a krev. Nikdo se k tomu nepřihlásil."
"Takže zase nic. Myslím, že tihle podivínové mohou být velice obtížní."
"Nepřemýšlel jste někdy o tom, co je k tomu vede? Co je nutí, aby se oddali temnotě?"
"Já nevím, třeba je to jen z legrace."
"Já myslím, že ochutnali dech noci. Poznali rozkoše zakázaného a už se nechtějí vrátit ke světlu, které spoutává, zatímco temnota uvolňuje."
"Je lepší žít spoutaný, než bez duše."
"Ale jaké to je? Jaké je zakusit slasti bohů..."
"Naháníte mi husí kůži, Bohuslave. Takhle naposledy mluvil Chlodovik."
"Jen se pokouším vžít do těch podivínů."
"Nesnažte se tak usilovně."
"Nechtěl byste někdy se odvrátit od světla a kráčet k temnotě? Alespoň na malý okamžik?"
"Pánové," přerušila rozhovor princezna, "mně to připadá směšné! Je snad na světě někdo se zdravým rozumem, kdo by

chtěl uctívat Císaře pekel?"
"Je jich spousta, princezno," oznámil jí Bohuslav.
"Já nevím, kam tahle debata směřuje. Já jsem nikdy nechtěl uctívat Císaře. Vždyť to byl on, kdo zabil mé rodiče a vyvraždil Vysoborský klášter."
Bohuslav pokrčil rameny a po celý zbytek cesty nepromluvil.
"Nechám vám připravit nějaké pokoje, princezno."
"Dobrá. Mohl byste rovněž přivést všechny šaty ze zámku?"
"Ne, to nepůjde. Dostanete oděv jeptišky, to vám bude muset stačit."
"Ale ne! Víte jak to škrtí u krku?"
"Budete mít příležitost si zvyknout."
"To mi nemůžete udělat!"
"Už jsem řekl."
Kočár dokodrcal a zastavil. Kočí otevřel dveře a Matěj vystoupil, aby podal ruku princezně, která právě ladně sestupovala.
Než šel Matěj spát, umínil si, že zítřek bude jiný. Věděl, že to co po celý dnešní den vykonával by zvládl obyčejný úředník a Matěj na to už neměl nervy. Při představě dalšího stolu pokrytého dopisy a vzkazy ho bolela hlava. V jeho hlavě se začal rodit geniální plán.
Pozdě v noci se ho probudilo jasné světlo. Otevřel oči, zamžoural a spatřil medvěda.
"Neboj se, Matěji, to jsem jenom já. Přišel jsem tě zachránit. Vylez z té postele."
"Ale proč? Copak ty nemáš úctu ani k spánku?"
"Mám za úkol na tebe dávat pozor. Pojď, sedni si někam do temného koutku."
"Takže je to pravda: ty jsi anděl."
"Ano, ale to už jsi mohl poznat dávno. Copak někdo jiný by s tebou měl takovou trpělivost? Udělal jsi spoustu chyb, které já musím napravovat a už se docela těším, až to všechno skončí."
"Jaké je nebe, medvěde?"
"Nebe, myslíš oblohu nebo..."
"Ne, já myslím Perunův domov, krásné nebe, kam jednou odejdou všichni ti, kteří byli v životě dobří a bohabojní."
"Ach tak. Víš, zas taková sláva to není. Každý má o nebi své představy: někdo by tam chtěl knihy, jiný pivo, další krásné ženy... a všechny tyhle představy se musí vyplnit. Proto vlastně nebe ani nemůže existovat jako místo."
"Ale jestliže neexistuje nebe, pak..."
"Ty mne zase vůbec neposloucháš. Nebe existuje, je to součást lidské duše. Každý člověk si s sebou nosí své nebe, aby až zemře, mohl do něj vstoupit."
"A co peklo?"
"S peklem je to totéž. Stejně jako nebe, v každém z vás je i peklo."
"Ale kde potom žijete vy, andělé a kde žije bůh?"
"Vlastně žijeme v jakémsi universálním nebi: tj. spojení všech nebí lidí na celém světě."
"To jsem netušil."
"Já vím, ale to není ten důvod, proč jsem tě probudil. Buď zticha, než napočítáš do deseti, objeví se tady ten, na kterého čekáme."
Matěj chtěl ještě něco říct, ale byl umlčen. Tak jen tiše počítal do deseti. Při sedmi se otevřely dveře a vrhly do místnosti slabý pramének světla. Matěj poznal ve světle Bohuslava, stojícího tam s černou dýkou v levé ruce. Zatajil dech a čekal, co se bude odehrávat.
Bohuslav nic neříkal, tiše kráčel k posteli. Aniž by si všiml, že ji Matěj už opustil, bodl do ní několikrát dýkou. Teprve poté si všiml, že tam Matěj není. Mladý pozorovatel zapomněl dýchat a potlačoval výkřik hrůzy.
"Excelence," ozýval se Bohuslavův hlas, "Kde jste, excelence?"
Matěj se postavil: "Tady jsem, ty zrádče."
Aniž by poznal příčinu, pocítil prudký úder do prsou až upadl. Uvědomil si, že to se Bohuslav snažil rozdvojovat. Sám už podobnou věc dlouho neudělal, přesto jeho duše vyletěla z těla, napnutá jako špagát. Mrštil vrahem přes celou místnost a praštil jím o zeď. Pocítil, jak se v něm vzdouvá síla a toužil udělat další "zázrak", ale vzepřel se tomu a navrátil se zpět do těla.
"Výborně, Matěji, zvládl jsi to dobře,"chválil ho medvěd.
"Bez tebe bych už teď byl mrtvý."
"Od toho tu jsem," řekl medvěd a Matěj měl pocit, že se jeho chlupatý čenich začervenal.
"Je zde ještě někdo, kdo by mne chtěl zabít?"
"Je a není jich málo. Pro dnešek, ale nic nehrozí."
"Dobrá."
"Ty si nechceš popovídat se strýčkem medvědem o svých pocitech?"
"Stejně je všechny znáš. Přečetl sis je v mé mysli."
"Pozor! Tím, že pocit vyjádříš a pojmenuješ, ho změníš!"
"Možná. Co by tě tedy zajímalo?"
"Víš už, že budeš muset bojovat s Císařem?"
"Ano. Řekl mi to čaroděj v modré věži."
"Ten? Určitě to zkomolil. Já ho znám. Věří jenom polovině pravdy, a tu si upravuje tak, aby se mu líbila. Navíc se zabývá zkoumáním prvopočátků a z toho vždycky člověk trošičku blouzní."

"Řekl mi, že..."
"Není důležité, co řekl. Poslouchej: Perun zbyl na světě sám, protože ostatní bohové nedokázali lidstvu odpustit jeho prohřešek: uctívání falešných a smyšlených bohů. Ale jako každý z bohů, i on měl svůj zrcadlový obraz. To je věc, která se stávala všem bohům. To proto, že byli příliš velcí a mocní, a i jejich odrazy přebíraly částečně jejich moc a sílu. Obrazy boha mají sílu obživnout. Ale takové obrazy jsou pak pravým opakem skutečného boha: Byl-li bůh dobrý, oni jsou špatní. Vládl-li bůh válce, jeho odraz míru. Obraz a originál se nenávidí, protože existence toho druhého jim ubírá sílu. Je jim oběma dáno jen určité množství síly, které se mezi ně dělí. V jakém poměru, o tom rozhodují jejich souboje a šarvátky, které ničily světy a tvořili hvězdný prach. Perun se však poučil z chyb svých bratří a nechal místo sebe soupeřit lidi. Jen díky tomu byly mnohé světy ušetřeny zničení."
"A já jsem jeden z těch, které si vybral, aby mu sloužili."
"Ty jsi víc než jen jeden z mnoha. Ty jsi naprosto výjimečný. Perun ti předal svou nejdůležitější schopnost: napravovat zlo, napáchané Císařem. Proto dokážeš léčit Hnilobu, proto tě také chce každý zabít. Pokud zemřeš, Perun prohraje tak totálně, že celý svět, ba vesmír pohltí zlo. Ale pokud na Císařem zvítězíš, uzavřeš ho na dlouhá tisíciletí v pekle."
"Je to taková sázka do loterie."
"Já sám nechápu, proč Perun tolik riskoval, ale jeho je království nebeské. Já jen plním jeho rozkazy."
"A Císař nestvořil nikoho, komu by dal schopnost ničit vše dobré?"
"Na to je příliš chamtivý a lačný moci. Vlastně tvoje zrození ho na dlouhá léta vyvedlo z rovnováhy. Tento tah nečekal."
"Jak jde Císaře zabít?"
"Nemusíš a vlastně ani nemůžeš ho zabít. Je nesmrtelný, protože je bohem. Stačí, když ho porazíš."
"A jak ho mám porazit?"
"Jak to mám vědět? Já jsem jen řadový anděl a o úmyslech Peruna nevím naprosto nic."
"A co Chlodovik? Je nebezpečný? Prý ho také musím porazit."
"Pro tebe? Ne není nebezpečný, i když vlastně, mohl by... Jeho jedinou zbraní proti tobě, je tvůj strach, ale i tvůj vztek a nenávist. Jestliže ji proti tobě vhodně použije, a já věřím, že on už něco vymyslí, a ty se nedokážeš ubránit, nepomůže ti ani veškerá tvá moc a schopnosti, které ti Perun věnoval. Měl by ses začít připravovat, jeho armáda už se hromadí."
"Armáda? On má armádu?"
"Zní to neuvěřitelně, ale je to tak. Ti, kteří zemřeli na Hnilobu, se teď stávají jeho pochodujícími těly. Ale máš ještě alespoň dva měsíce, jeho armáda není příliš početná."
"Můj bože! Armáda mrtvých?!"
"Chce s ní obsadit Perun a k tomu také potřebuje krále ze Země jezer."
"On chce obsadit Perun? Proč?"
"Protože jsi tu ty. S tím nic nenaděláš. Tvůj úkol se ti vyjeví později."
"Budu muset být vojevůdcem?"
"Ty? Nebuď směšný! S tvou organizační schopností? Naštěstí tady už máme náhradu...A nekoukej se tak na mě, já ti to nepovím."
Matěj řekl to, co už mu dlouho leželo na srdci: "Hodlám se vzdát téhle koruny i celé věže. Nemám na to, dělat kardinála."
"Ale ty přece nejsi kardinál. Ty jsi Spasitel svého lidu. Nikdy nikdo neřekl, že Spasitel musí od rána do večera posílat všelijaké úřední listiny. Pořiď si nějakého zástupce, ať se ti o ně stará."
"Tohle býval můj zástupce," řekl Matěj a ukázal k polomrtvému tělu.
"Musíš vybrat někoho důvěryhodného."
"Mám mnohem lepší nápad. Předpokládám ale, že se ti nebude líbit."
"Můžeme to zkusit," souhlasil medvěd, když celý plán vyslechl, "ale spoustě lidí se to bude proti srsti.."
"Já to pokládám za jediné možné řešení."
"Jistě by se dala najít i jiná východiska, ale ty ses už dávno rozhodl. Takže, já už asi půjdu. A jeho," ukázal na Bohuslava, "si vezmu s sebou. V nebi se ho potřebujeme na ledacos zeptat."
"Sbohem, medvěde."
"Sbohem, Matěji," řekla šelma a s ďábelským úšklebkem zmizela.
Do rána Matěj ani nespal, jak byl z pokusu o vraždu vyděšen. Chvíli přemýšlel, co asi budou v nebi s Bohuslavem dělat, ale pak to pustil z hlavy a přece jen k ránu usnul.
Když se probudil, bylo slunce už vysoko nad obzorem. Rychle se oblékl a opustil věž, která se měla stát jeho domovem. Podle hluku poznal, že znovu zasedá Rada. Zamířil tedy přímo k amfiteátru.
"Není možné, abychom změnili výklad této části Perunovi knihy, když jsme to tak učili po dlouhá tisíciletí," pokřikovali jedni na druhé.
Matěj se neobtěžoval ani zapsat na program téhle smečky rozhádaných psů. Zamířil rovnou k pódiu a zaškaredil se na přednášejícího tak hrůzostrašně, že raději své místo opustil.
"Buďte alespoň na chvíli zticha!" zařval tak hlasitě, že ho slyšeli až horních lavicích. Všichni překvapeně utichli.
"Už jste se, vaše excelence, rozhodl pro nějaký řád?"
"Mé rozhodnutí zůstává neměnné. Dnes v noci na mne byl spáchán neúspěšný atentát!"
Nechal doznít hlasitý ohlas jeho slov.
"Kdo by chtěl zabíjet právě vás?" ozývalo se nejčastěji.
"Byl to Bohuslav, můj sekretář. Podle mého názoru uctíval Císaře."
"To je vážné obvinění. Máte důkaz? A kde je obžalovaný?"

"V nebi," odpověděl Matěj.
V amfiteátru zašumělo.
"Proto jsem se rozhodl, že už tady pro mne není bezpečno. Kdoví, jestli nejste uctívači pekel vy všichni." Matěj byl skutečně rozčílen, jinak by si takový tón a způsob řeči nikdy nedovolil.
"Chci vám říci, co mám v plánu. Odejdu do Chrámu pravdy, který jsem zbavil prokletí. A v žádném případě nebudu vyřizovat vaše záležitosti. Dělal-li to před tím Zikmund z Travoštítu, nechť v tom pokračuje. Nechci být obtěžován při práci."
"A co budete dělat, vaše excelence?"
"Budu se připravovat na svůj osud," řekl neutrálně Matěj a zakřičel: "Je zde snad někdo, kdo by chtěl popřít moji vůli?!"
Amfiteátr poprvé ve své historii docela utichl. Když včera viděli Matěje, byl to jen nesmělý chlapec. Dnes se choval, jako by byli všichni jeho služebníky.
Mniši jako stádo ovcí zavrtěli hlavou.
"Výborně. Sbohem." Matěj se otočil na podpatku a pyšně vykráčel z pódia před zraky překvapených knězů.
Své rozhodnutí šel Matěj oznámit nejdříve svým přátelům. Seděli okolo velkého stolu v jednom ze svých pokojů. Matěj byl překvapen, že mezi nimi spatřil i princeznu Lídu. Chyběli jen Tomáš a Vojta, které poslal do Vysoboru pro Teodora.
"Ahoj, Matěji!" zvolal Avicena po námořnicku.
"Ale, Matěji, pročpak jsi přišel?" ptala se Anna.
"Vaše excelence! Vaše excelence, řekněte té ženské, ať mne už pustí!" zakřičela na něj princezna, přestože ji nikdo nedržel.
"Naše princeznička byla přistižena, jak se v naprosto nepřístojných šatech prochází klášterem nebezpečně blízko hlavního vchodu. Rozhodla jsem se, že jí dám trochu za vyučenou," vysvětlila Anna.
"Nechce mi ani dovolit, abych si poslala pro svůj šatník!" křičela bezmála Lída.
"Princezno, myslím, že jste konečně narazila na pevnou ruku. Bude jen dobře, když budete pod kontrolou paní Anny."
"Ne! To je nefér!"
"Ale já nemám náladu na nějaké kompromisy. Přišel jsem vám říct, že se stěhuji."
"Stěhuješ? Kam?"
"Do Chrámu pravdy. Dnes v noci se mne někdo pokusil zabít!"
"Můj bože!" zděsila se Veronika a Helena.
"Měli bychom ho hlídat," řekl Avicena Vaškovi.
"Ne, děkuji. Já mám lepší ochranu."
"Stejně bychom měli jít s tebou," řekli všichni zároveň.
"Vlastně jsem vás o to chtěl požádat. Děkuji vám."
"Nás přece nemusíš žádat," usmála se na něj tajemně Veronika a Matějovi přešel mráz po zádech.
A tak se z Perunského kláštera znovu vydala malá skupinka, aby dosáhla svého cíle, Chrámu pravdy. Na náměstí před chrámem už čekal velký dav, aby spatřil svého spasitele. Nicméně do prokletého chrámu je odmítli následovat a Matěj byl tomu rád. Velká síň, do které vešli, už vůbec nevypadala strašidelná, i když zde bylo mnoho prachu a pavučin tolik, že vytvářely dlouhé koberce lemující stěny. Matěj je vedl až k oltáři, na kterém kdysi ležela proslulá Koruna z Bílého zlata. Ta se ale nyní bledě leskla na jeho hlavě. V záplavě bílých chuchvalců pavučin objevili dveře, které je zavedli do poměrně zachovalé místnosti s minimem pavučin.
"To asi bude fara. Ke každému kostelu se staví fara," poznamenal Vašek.
"Dobrá," řekla Anna, "podíváme se po nějakých košťatech a poklidíme to tu. A tím myslím i tebe, Bořivoji. Ne že se zase budeš vymlouvat, že je to ženská práce!"
Bořivoj pokrčil rameny, ale v jeho tváři se značně odráželo zklamání.
Košťata našli v komoře hned vedle. Všichni se pustili do práce, aby alespoň jedna část jejich nového domova vypadala k světu. K večeru byla už místnost obyvatelná. Všichni věděli, že je čeká několik dní uklízení, než z této části domu udělají místo k životu.
Tři neděle uklízení udělaly s princeznou hotové divy. Nafoukané princezně nepomohl ani lítostivý pláč, ani výhrůžky a nadávky či proklínání. To, co nedokázali královští vychovatelé za celých dvacet let, dokázala Anna za necelý měsíc.
Helena smutně vysedával u okna, hleděla ven a utrápeně vzdychala. Proti tomu její babička nic nezmohla a poprvé odešla z bojiště výchovy poražena. Matěj věděl, co se s Helenou děje, zato ale nevěděl, kdo je toho příčinou. Jednou k ní přišel, zrovna když vzdychla obzvlášť hlasitě.
"Který to je?" ptal se Matěj.
Helena na něj nechápavě vykulila oči.
"Ptám se, který je příčinou toho, že tady smutně vysedáváš."
"Nerozumím ti. Bolí mne hlava."
"Kdyby tě bolela hlava, určitě bys nehleděla z okna. Mně nic nenamluvíš. Je to Tomáš nebo Vojta?"
Helena ztratila zbytek ovládání a vykřikla: "Ty jsi ho poslal pryč! Proč?! Proč?!" Rozplakala se a Matějovi bylo líto, že jí nemůže pomoci.
"Musel jsem to udělat. Byl to jediný způsob, jak zabránit, aby se vzájemně nezavraždili."
"Nezavraždili!" vykřikla Helena.
"Ano. Ty sis snad nevšimla, že se kvůli tobě Vojta s Tomášem neustále hádají?"
"Kvůli mně?"
"Samozřejmě. A teď mi řekni, který ti víc schází."

"Pán Tomáš, samozřejmě."
"Myslel jsem si to. Vojta bude hodně zklamaný, víš?"
"No a? Nemohu změnit svoje city."
"Samozřejmě. Bylo to ode mne hloupé."
"To tedy bylo."
A tak ji Matěj nechal na pokoji.
Veronika vypadala neustále velice zamyšleně a Matěj ji přistihl, že ho neustále sleduje. Ať se hnul, kam se hnul, nedokázal se zbavit jejího pohledu. Sledovala ho velice pozorně a pokud udělal něco špatně, ona ho nikdy nezapomněla upozornit. Už mu lezla na nervy a to už musí být. Jednou se jí zeptal: "Proč mne neustále sleduješ?!"
"Nesleduji!" ohradila se.
"Tak dobrá. Proč mne nespustíš z očí jakmile vstaneš a než je večer zavřeš?"
"Nemusím ti odpovídat, víš!"
"Ty jsi nám ale zpychla. Když jsme se viděli poprvé, byla jsi vystrašená holčička a teď je z tebe jemnostpaní!"
"Paní Anna říká, že jsem nabyla sebevědomí!" odpověděla pyšně.
"Až příliš."
"Zato ty ses z ubohého novice vypracoval na Spasitele! Omlouvám se, Vaše excelence."
"Ale jsem to pořád já!"
"Ne, to už dávno ne. Tvé já se roztrousilo mezi všemi těmi excelence a velebnosti. Ty už vlastně ani neexistuješ."
Matěj tiše zuřil: "Jen jsem dospěl!"
"Ale ne...dospět teprve budeš muset. Nejsi nic než malé dítě. Nezáleží na tom, co říkají ostatní lidé. Důležité je to, co je uvnitř. Ta část tebe, kterou neovlivňuje okolí."
V Matějovi se něco zlomilo, když se podíval do jejích hlubokých modrých očí. "Máš pravdu. Já jsem jim málem uvěřil, že jsem hogo fogo. Jsem to ale naivní."
Pohladila ho po vlasech: "Neboj se. Sám sebe klameš neustále, ale se mnou se ti to nepodaří. Věčně nad tebou budu bdít." V jejích očích se zalesklo totéž, co viděl ve chvílích, kdy slibovala, že se stane jeho ženou, i kdyby na to měla čekat celou věčnost. V tuto chvíli jí byl ale vděčný a uvědomil si, že bude mít přítelkyni na celý život.
Když celou faru zobytnili, vrhli se na samotný chrám, protože Anna prohlásila, že by Matěj měl kázat pro obyčejné lidi, protože je konec konců kněz. Matěj si tedy přečetl v arcibiskupově knize, jak by měl správně kázat a byl velice nervózní, když to činil poprvé. Nemohlo to být víc než tři týdny po příjezdu do Perunu. Vašek zvonil na velký zvon ve Chrámu pravdy. Lidé opatrně přešlapovali před dveřmi chrámu, protože se báli do něj vstoupit a Matěj se jim ani nedivil: vždyť zde strašilo po dlouhá staletí. Oblékl si čistou bílou kutnu a připravil nezbytné pomůcky na mši. Ruce se mu třásly a hlas mu přeskakoval. Kdyby ho nečekal káravý Veroničin pohled, dozajista by vzal nohy na ramena.
Lidé nakonec překonali strach a vstoupil do Chrámu a obsadili poslední lavice. Matěj nikoho neznal a to jen umocnilo jeho strach. Konečně se odhodlal promluvit.
"Povstaňme a pronesme krátkou motlitbu." Matěj recitoval a lidé po něm tiše opakovali. Matěj se chystal promluvit o Perunově knize, ale zapomněl, co chtěl vlastně říct, a tak musel začít sám.
"Vím, že nastávají temné dny. Vidím to ve vašich tvářích, jsou sešlé. Přesto byl Perun ušetřen něčeho strašného: Hniloby, která pustoší venkov. Žijeme v bláhovém strachu, doufáme, že všechno odejde samo bez našeho přičinění. Chceme jen přežít. Ale ti tam venku, ti vám poví, co je to hrůzu, ta Hniloba. Zrovna teď putují celé vesnice na západ ve snaze najít lepší místo k životu. Ale ono už vbrzku žádné nebude. Ani moc Perunských kněží neudrží Hnilobu věčně mimo našich hradeb.
Ach, ubohý Perune. Kdyby proti nám stála jen ta nemoc! Jenže je tu ještě válka, která je stejně pustošivá, a která se blíží k našim hradbám na křídlech uragánu. "Nekonečné šiky přímo z pekel, proti tomu nemáme žádnou šanci," říkáte si. Jenže mi tu šanci máme a ta je v nás. Je pevnější než štít královych vojáků, bohatší než měšec plný dukátů. Je to naše víra, chatrná, choulící se v posledním koutku naší duše. Ale dokud tam je, naše duše nemohou propadnout peklu. Pozvedněme víru, bratři a sestry. Je to hradba, kterou nezdolají dobývací stroje ani temná kouzla. Bude-li s námi, nikdo nás nemůže zastavit. Perun půjde s námi, pokud my půjdeme s ním..."
Mluvil ještě dlouho a úplně se rozpálil. V lidech, kteří věřili jen okrajově, zažehl nový plamen, který, třebaže většině dlouho nevydrží, mohl potlačit pesimistickou náladu ve městě.Všichni odcházeli s pocitem, že se právě očistili. Matěj byl ale tak rozechvěn, že se z toho vzpamatovával několik dalších dní. Věděl ale, že příště to tak hrozné nebude.
Přípravy na další nedělní bohoslužbu narušil příjezd Vojty s Tomášem, přesně podle Matějova očekávání jako nerozlučných přátel. Matěje velice potěšil příjezd Teodora. Potřásli si rukou a začali se o překot vyptávat, jak se tomu druhému daří. Jak bylo už řečeno, byl Teodor Matějovi názorově blízký.
"Proč jsi mne nechal předvolat, Matěji?" tázal se Teodor.
"Promiň, Matěji, ale jeho strýc ho nechtěl pustit, dokud jsme tvé pozvání nepozměnili na předvolání. Tomu šlechtic rozumí velice dobře," doplnil Vojta.
"Vojtěchu z Vysoboru, byl bys tak laskav a nechal mne tuhle záležitost vyřídit s mým nadřízeným?" Pak vysekl nepříliš zdařilou, směšnou poklonu Matějovi.
"Potřebuji pomoc v tomhle zmatku. Ty si přece chtěl kázat v Perunu."
"Aha, už chápu. Ty nestíháš vyřizovat papíry..."
"Ne, to už jsem zařídil. Chtěl bych, abys dohlížel nad tou smečkou, co si říká Rada. Občas se chovají skutečně podivně. Chtěl bych, aby ses stal mým tajným agentem v klášteře. Hlavně si dávej pozor na uctívače Císaře," řekl Matěj.
"Ale já mám také spoustu věcí na práci, víš? Hrad mého strýce potřebuje kněze jako sůl. Už jenom proto, aby se odnaučili jíst rukama."

"Chápu. Samozřejmě, že nemusíš přijmout..."
"Matěji, ty přece víš, že bych tě nikdy neodmítl. Slyšel jsi, co se děje s Vysoborem?"
"Co?" nastražil uši Matěj.
"Hniloba. My jsme tomu nevěřili, že to vůbec existuje, dokud na nás nezaútočila plnou silou. Lukáš, vzpomínáš si na něj, že? Odešel do Větrobranu sloužit do městského kostela. Nakazil se a zemřel dřív, než jsem se o tom vůbec dozvěděl. A Štěpán...jeho vesnice se vydala na cestu jako kdejaká jiná. Vedl je k západu, dokud ho nerozsekali na kousky královi vojáci. Nezbylo z něj tolik, aby se to dalo pohřbít. Ó Matěji! Myslel jsem, že jsem byl jediným z noviců, který stále ještě žije. Nevěděl jsem, že ses zachránil před Pánem pekel, který zničil Vysoborský klášter. A nejhůř, dokonce i rozdvojení v poslední době selhává. To, co jsem dříve dělal snadno, je nyní téměř nad moje síly."
"Rozdvojení? Už jsem ho dlouho nepoužíval. Říkáš, že slábne?"
"Skutečně. Léčil jsem s ním migrénu a měl jsem co dělat, abych to vůbec dokázal."
"A co lidé? Věří?"ptal se Matěj a divil, proč ho to tolik zajímá.
"Věří? Tím myslíš v Peruna? Já sám už pochybuji, zdali vůbec existuje nějaké dobro, když jsem spatřil utrpení všech těch lidí. A to jsem Oko Perunovo."
"Musíš věřit. Nemáme jinou naději, než víru. Čistou, nezkalenou víru."
"Matěji! Ach Matěji. To jsou krásná slova-čistá, nezkalená víra. Ale to jsou všechno jenom lži. Věříme v hlouposti."
Matěj se na něj smutně podíval a v očích se mu zaleskly slzy. "Chceš slyšet, co si myslel arcibiskup?" Matěj zašmátral po arcibiskupově knize a otevřel na příslušné stránce.
"Víra. Kdybych ji měl směnit za tuny zlaty, radši bych zemřel jako nejnuznější červ. Krása ani láska nejsou věčné. Moudrost ani lstivost nejsou všemocné. Moc a síla pominout. Jen víra, ta ti zůstane, když tě vše ostatní opustí. Člověk bez víry je prázdná schránka bez života. Jakmile jednou náš národ opustí cestu víry, sejde na scestí, které vede k peklu. Víra jest to nejmocnější na celém světě, nejcennější dar Peruna lidem. Zaměříš-li ji na vidění duchů, uzříš jich celé pandemonium, které ti bude sloužit.
Budeš-li věřit ve svou nepřemožitelnost a sílu, budeš nepřemožitelný a silný.
Věnuješ-li svou víru Císaři, budeš vládnou temným kouzlům.
A obrátíš-li svou víru k Perunovi, tvoji duši čeká spasení.
Ale pozor! Za všechno budeš muset zaplatit CENU! Uvidíš-li duchy, zešílíš. Pokud jen na chvíli zapochybuješ o své nepřemožitelnosti a síle, budeš poražen. Pokud získáš moc nad čarami, tvá duše shoří v pekle. Ale i víra v Peruna zná svou cenu: pokušení, které tě může svést na scestí.
Z toho vidíš, jakou moc mají lidé v podobě víry ve svých rukách. A přece ji někteří nechávají ležet ladem, zplanět a zlenivět, svět se stane šedivým místem obyčejna. A jiní svoji víru obrací v bohy falešné: v peníze, moc a vládu. Nejhůř však dopadne ten, který věnuje veškerou víru sám sobě, protože toho čeká pád."
"Hezké, Matěji. Arcibiskup byl velký snílek. Víra nás neustále klame. Šálí nám rozum, abychom nezjistili, že je naprosto zbytečná. Nejsem žádný prorok, přesto vím, že je velkou pravdou, že budoucnost se bez víry obejde."
"Možná, ale jak? Za jakou cenu? Vždyť víra dává věcem barvu a tvar."
"Co má znamenat tohle teologické žvanění?" ukončila jejich debatu Anna, "Teď je třeba trochu poklidit zvonici. Vypadá to tam strašně."
A tak život šel dál, jak je ostatně jeho zvykem. Teodor se nechal zapsat v Perunském klášteře jako mnich z venkova a mohl tak pro Matěje "dohlédnout" na Radu. Helena konečně přestala vzdychat, zato ale vrhala zamilované pohledy na rytíře. Ten jí přivezl nádherný náhrdelník z perel, který si Helena okamžitě zamilovala.
Co se Vojty týče, neustále se hádal s princeznou. Začali totiž vzájemný vztah velice nešťastně, jak, to Matěj nevěděl. Jestli existoval někdo vznětlivější než princezna, byl to Vojta, když se namíchl. Proto byly jejich vzájemné chvíle naplněny hádkami. Ani paní Anna už nestíhala jejich vzájemné hádky zatrhovat, protože ji přes všechen křik ani neslyšeli.
Veronika žila dál svým tichým životem a jako stín se plížila za Matějem. Někdy měl pocit, že nemá svou vlastní vůli, že jen bezduchý stroj. Vždycky, když se podíval do jejích očí, chápal, proč to dělá. V jejích očích planula bezmezná láska, láska, která nikdy nemůže být šťastná. Bude to jedna z těch lásek, při kterých budou všechny panny světa ronit křišťálové slzy. Sám nevěděl, co k ní vlastně cítí. Věděl ale, že i kdyby to byla láska tak silná jako je ta její, on zůstane duchovním. Někdy prostě to, co chceme, je nesplnitelné a Matěj si to bolestně uvědomoval.
Po dlouhých dnech dřiny se jim konečně podařilo uklidit většinu chrámu.
Roční období plynula vesele dál, protože je lidské šarvátky nezajímali. Jaro, to slibné jaro, vystřídalo nepřirozeně chladné léto a než by se kdo nadál, padaly listy ze stromů. V zemi byl klid. Podivný klid. Klid před bouří.
A co se dělo mimo tento malý uzavřený chrám? Zdánlivě nic. Rada se nadále hádala o výkladu Knihy Perunovy, král se hádal s Radou a šlechtou. Do města se hrnuly přívaly uprchlíků, aby zde našli bezpečí a ochranu před strašlivou nemocí, která pustošila venkov. Stále mnoho zbědovaných obyvatel Šestistaví mířilo na západ, kde hledali bezpečné místo k životu, ačkoliv většina z nich zahynula na obávanou nemoc, nebo byly vojskem zahnáni do lesa, aby tam zemřeli hladem nebo podchlazením. Nesčetné hrůzy toho roku spatřili světlo světa.
Ale ta skutečná hrůza číhala na východě. V kraji u Nebeských bran, kdysi druhého největšího města Šestistaví, které nyní nebylo ničím než smrtí uprostřed trosek, v pustině, která pohltila vinice, lesy i louky a zkazila řeky, sídlilo cosi daleko strašnějšího než smrt. Nikdo nezná tajné dohody, které mezi sebou uzavřeli Život se Smrtí před začátkem letopočtu. Ale lidé věří, že jednou z nich je, že mrtvý člověk nemá ovlivňovat svět živých osobně. Je-li to pravda, pak právě zde byl tento prvotní zákon porušen. Těla těch, kteří zahynuli, byla zneužita, měla se postavit samotné přírodě. Byli mrtví, a proto nad nimi nic živé nemělo moc. To, co jim propůjčilo život, však nebylo ani živé ani mrtvé. Každým dnem přibývalo stále více a více umrlců, kteří upírali nevidomé oči tupě před sebe. Snad každé mrtvé tělo v okolí bylo

oživeno, aby mohlo sloužit temným účelům jejich pána-strašlivého Chlodovika.

Válka
14.kapitola

Matěj seděl za svým stolem ve své nové pracovně, kterou zbavoval pavučin celé dva dny. Za ním postávali jeho přátelé, opírajíce se o stůl. Stůl byl velice zachovalý, ale bylo jasné, že se stane již brzy obětí červotoče. To, že se většina úředníků bála vkročil na prokletá místa, ho zbavilo většiny rozhodování. Přesto dnes ležel na tomto stole jeden dopis. Byla na něm královská pečeť a Matěj usoudil, že musí být velmi důležité, když se posel odvážil až do chrámu. Opatrně dopis uchopil a rozlomil pečeť. Dopis byl psaný přesným odměřeným písmem písařů a stálo tam toto:
"Spasiteli,
byl jsem velice uražený, když jsem zjistil, že jsi uvěznil mou dceru v klášteru, kde jsem nemohl zasáhnout v její prospěch. Mé dopisy, ve kterých jsem vyjadřoval své rozrušení nad tímto "krokem", bohužel odmítli moji poslové doručit do prokletého chrámu. Podnikl jsem jistá "opatření", abych tomuto strachu zabránil. Tento dopis má posloužit jako usmíření, o kterém tak vehementně kážeš.
Jsem ochoten s tebou uzavřít příměří. Potřebuji, ač to nerad říkám, tvoje přesvědčovací schopnosti, které jsou prý obdivuhodné. Proč konkrétně, to ti vysvětlím osobně. Očekávám tě ve svém hradu dnes večer. Naše schůzka bude SOUKROMÁ.
Král David II.
P.S. Doufám , že přivedeš moji dcerušku. Moje nebohá Lída musela trpět. Jestliže jsi jí něco udělal..."
Matěj dopis zavřel do spodní zásuvky svého stolu. Jeho přátelé, kteří mu četli přes rameno na to udiveně reagovali.
"Co s tím hodláš dělat?" ptal se Avicena.
"Coby! Půjdu tam. Lída už by se měla vrátit ke svému otci."
"K tomu..." vykřikla Lída.
"Je to tvůj otec. A navíc král," napomenula ji Anna. Lída se jí podívala do očí, ale když se setkala s ledovým klidem, mlčky pokývla.
"Výborně. Jdi si sbalit věci." Tím ji Anna prakticky vyhnala, aby neslyšela otázky, které budou následovat.
"K čemu potřebuje mé "přesvědčovací schopnosti"?" ptal se Matěj.
"Mám dojem, že král má veliký problém," poznamenal Vojta, "Neříkal Teodor cosi o zneklidnění v Radě?"
"Jistě," oznámil Bořivoj znuděně, "říkal, že se rozhodovalo o zmenšení území, které bude kněžstvo Šestistaví chránit před Hnilobou."
"Ne, to nemyslím. Teodor vyprávěl o tom zvědu, který viděl nesmírnou armádu na východ od Perunu."
"To jsou lži. Vždyť to, co řekl, je více než směšné. Prý jsou tam pahorkatiny, pche! Nikdy jsem neviděl rovnější krajinu."
"Dobrá. Ale co když... Medvěd mi řekl, že Chlodovik chystá velkou armádu na východě."
"Ne. Tak rychle přece nikdo armádu nepostaví. A když už-Perun je největším městem v Šestistaví a ten, kdo by ho chtěl dobýt, by musel postavit obléhací stroje a tak dále. A takové věci nezvládneš za půl roku. A navíc: který blázen by útočil na podzim, na sklonku zimy?"
"Chlodovik se neřídí žádnými pravidly. Jeho temné čáry jsou mnohem mocnější než veškeré čisté kněžské zázraky."
"Ani Chlodovik není takový blázen. I kdyby byla jeho armáda jako moře hlav, bude potřebovat dlouhé roky, než se Perunu zmocní. A přestát nejednu zimu. A kde v zimě vezme jídlo? Má snad takovou moc, aby byli jeho vojáci odolní proti mrazu?"
"Chlodovik zná spoustu různých lstí a podvodů. Jeho zbraní je klam, který proti nám neustále používá. Možná, že ta domnělá armáda je opravdu jenom klam. Kdo ví?"
Toho večera zapřáhl Vojta s Tomášem koně, aby se mohl mladý kněz a pyšná princeznička vypravit na královský hrad. Projížděli ztichlými večerními ulicemi, občas narazili na opilce, který hlučně přecházel cestu, či zatoulané prasátko, které tváří v tvář koním vzrušeně kvíkalo. Přejeli most přes Perunu, ve které se nyní odrážel měsíc i slunce. Pokračovali dále až mocným pilířům Perunského hradu. Zde sídlilo srdce Šestistaví, dobře ukryto pod vrstvou malty a kamene. Byl jím král této země, David II.
Matěj vystoupil z kočáru a nabídl ruku Lídě, která sestoupila vzápětí. Tu spustila slavnostní fanfára, velebící královský majestát. Matěj s Lídou pomalu kráčeli po červeném koberci do trůnního sálu. Posledních pár metrů k trůnu se Lída rozběhla a objala svého tatínka (jak měla ostatně od Anny nařízeno). Král si ji vzal na koleno a začal drmolit nesmysly, tak ho setkání s jeho dcerou rozrušilo. Pak se náhle vzpamatoval a předal svou dceru do péče chův. "Chlapče, pojď se mnou. Dělám to velice nerad, ale musím tě požádat o pomoc," řekl Matějovi.
Matěj za ním kráčel malými dveřmi do okrouhlé místnosti, která se nacházela v základně věže. Na starém dubovém stole spočívala mapa, hustě poseta šachovými figurkami, jejichž význam Matěj neznal.
"Tohle bývala má hračka," řekl král a ukázal na mapu, "protože Šestistaví bývalo tak nudnou a obyčejnou zemí, přál jsem si, aby nějaká ta malá armáda trochu zčeřila zdejší vodu. A když žádná nepřišla, vymyslel jsem si ji. Ale teď jde o něco úplně jiného-tentokrát to není hra."
"Mohl byste být konkrétnější?"
"Město Zplamenol, pět dní cesty od Perunu včera napadla nesmírná vojska vedená jakýmsi černokněžníkem."
"Jsou vaše zprávy zaručené?"
"Doručil mi je můj synovec, který to viděl na vlastní oči. Samozřejmě, že ne zblízka, protože ve městě nikdo nepřežil.

Shlédl krátkou bitvu z vršku nedaleko Zplamenolu.
Myslím, že je velice důvěryhodný."
Matějovi se zatmělo před očima a byl by omdlel, kdyby ho král nepodržel.
"Zbabělče. Jenom slyšíš o válce a už omdlíváš!" obvinil ho král.
Matěj se vzpamatoval a pohlédl svému králi do očí: "Kdybyste věděl, co vím já, omdlel byste nejspíše také. Já nejsem připraven, ještě ne!"
"Co to má znamenat? Tys o tom věděl, že nás přepadnou?"
"Samozřejmě. Ale neznal jsem čas. Doufal jsem, že to bude ještě několik měsíců, nejdříve na jaře."
"Co přede mnou skrýváš, chlapče?"
Matěj, který se rozhodl, že už krále nebude šetřit, řekl: "Ten, který vede armádu, se jmenuje Chlodovik, Pán pekel."
"Snad ne ten, který se tenkrát zjevil v mé trůnní..."
"Ano, ten. Ale zatím se nemusíte bát. Je to můj úkol se s ním vypořádat. Vy budete muset přemoci jeho armádu."
"Ty chceš bojovat s Pánem pekel?!" řekl král a ušklíbl se.
V Matějovi začala bušit zuřivost: "Můj králi, jestli někdo může zachránit toto nebohé království před ním, jsem to já."
"Doufám, že máš pravdu. To však není důvod, proč jsem tě pozval. Můj dlouholetý přítel ze Země jezer nám vyhlásil válku. Jeho armáda postupuje od severu a bude tu snad ještě rychleji než armáda Chlodovikova. Potřebuji pomoc jako nikdy předtím."
"Ale! S čímpak bych mohl pomoci svému mocnému králi? Já, jeho ubohý společník?"
"Tato země byla tak krásná! Hladomory se od nás vystěhovali už před stoletími a země byla vždy úrodná. Každý mohl být šťastný, pracoval-li a nebyl-li příliš rozhazovačný. Naši mocní sousedé neustále hleděli k Zářícím městům v marné snaze, že se jeden z jejich králů stane císařem Zářících měst. Bandité téměř vymizeli a cesty byly často používány. Měli jsme blahobyt po celá století. Ale co dnes? Tisíce ubohých vesničanů bloudící pod umírajícími stromy! Vesnice, které vymřely prakticky přes noc! Města, ze kterých zbyl jen prach a nářek zoufalých! Ani ty nedokážeš uzdravit všechny, kteří onemocněli Hnilobou. Armáda je v tak zoufalém stavu, že sotva dokáže zahnat do postelí příliš opilé dělníky. Skutečně nemáme moc šancí.
A Perunské hradby, které jsme postavili v době, kdy celým světem zmítaly bouře válek, jsou nyní sotva víc než nepatrná překážka, pokud je nebude nikdo bránit.
V Perunu je dost obyvatel, jenže jsou jako ovce-čekají, že je král ochrání a sami nebudou muset hnout prstem. A právě proto potřebuji tebe. Máš přece moc nad myšlením lidí, mí poradci to říkají. Nacpi jim do uší ta krásná slova o vlastenectví nebo o čemkoliv jiném, jen je přinuť bojovat. Vždyť bojujeme za Perun, hlavní město, perlu Šestistaví. Poslední naději zoufalých vesničanů."
Matěj pokýval hlavou: "Ale já nejsem dobrý řečník. Budeš muset najít někoho jiného."
"K tobě mají důvěru. Jsi jejich spasitel."
"Jenže já..."
"Dost. Jsi směšný. Uděláš to dobrovolně nebo jako královský rozkaz, to je mi jedno. A třeba tě před lid přivedu v řetězech."
"Dobrá, udělám to. Ale nepočítejte moc s výsledkem."
"To je to jediné, na co mohu spoléhat. Jestli to selže, pak už nic na světě nezachrání Šestistaví před strašným koncem."
Král mu pokynul, aby opustil místnost a jal se zkoumat mapu, na které už tentokrát nebyla jen hra k ukrácení dlouhé chvíle, ale skutečná válka.
"Říká se, že neštěstí přicházejí ve třech. Napřed Hniloba, potom válka. Ale co bude to třetí a nejstrašnější? Existovalo ještě něco horšího, než to, co právě svět Šestistaví ukazoval? Která věc může být ještě horší?" ptal se sám sebe král a najednou se mu hlavě objevila odpověď na poslední otázku. Byla však tak strašná, že ji raději okamžitě zapomněl.
Další den ráno byl pro Matěje utrpením. Celé jejich skupinka ho musela přesvědčovat, aby se šel ukázat davům, které se na králův rozkaz shromáždili před Chrámem pravdy. Byli tam obyčejní lidé, ale i kněží všech řádů a královští úředníci. Byl tam i samotný král.
Jenže Matěj měl trému. Prosil paní Annu na kolenou, aby tam nemusel. A když ho tam Vašek táhl násilím, kopal, ječel a škrábal. Byl by použil rozdvojení, kdyby ho křížek, který mu visel na krku, nevaroval, že to co dělá, není zrovna hezké. Nakonec se odněkud vynořila Veronika a dala Matějovi napít jakéhosi nápoje, který Matějovi trochu omámil. Než se probral, stál na balkóně před obrovským bouřícím davem, který utichl, aby si mohl poslechnout slova svého spasitele. Matěj zbledl a zrudnul téměř zároveň. Ruce se mu třásly a hlava se musela každou chvílí roztříštit na tisíc kousků. Svůj projev začal nešťastným ehm, které nikdy nesvědčí o kvalitě řečníka. Hned jakmile tak učinil, věděl, že jeho projev nebude stát za nic. Už to hodlal nějak vtipně ukončit, když si povšiml něčeho, co v něm zažehlo opravdu svatý oheň. Musel to být jistý církevní činitel, který se oblékl do bohatě přezdobeného obleku, posetého perlami a vyšívaného zlatem. Plýtvání, plýtvání ve městě, kde hlad každodenně zabíjel tisíce. Pak se hněv na jednu konkrétní osobu rozprostřel na celý dav a Matěj začal hovořit tak zapáleně, že to mnohé posluchače šokovalo.
"Nezrodil jsem se v tomto městě, neznám vaše zvyky. Nejsem vaším krajanem. To však neznamená, že jsem něčím menším, než vy. Nejsem Peruňan, ale obyvatel Šestistaví. Žiji v této zemi tak jako vy a vidím její problémy. Možná si myslíte, že začnu mluvit o penězích, hladu nebo Hnilobě, ale není tomu tak. Toto nejsou příčiny těchto problémů, nýbrž jen jejich důsledky. Ten pravý důvod spočívá v nás samých.
Na světě existuje pět vlastností, které jsou vlastní lidem, ale cizí andělům i ďáblům. Dodnes si je připomínají kněží ve Zkoušce, ale už neznají jejich význam. Každý kněz by měl tyto vlastnosti šířit, aby byl svět lidštější, než je dnes.
Je jich pět, ale já dnes budu mluvit jen o jedné- o víře. Ta je naší nejmocnější zbraní. Zemře, zahalíte-li ji do krásných šatů s perlami a zlatem. Zemře, pokud vy přestanete věřit. Je to ona, která dává světu barvu. A zmůže i mnohem víc, než

je přenést hory. Bude naším štítem, na kterém nás ale bohužel ponesou."
Matějův plamenný projev se rozléhal z úzkého balkónu po celém náměstí a Vojta, který ho poslouchal, nestačil žasnout nad přesvědčivostí Matějovy řeči.
"K Perunu se blíží nepřátelská vojska. Armáda, která nás má bránit, je sotva početnější než králova osobní stráž. Hradby nevydrží dlouho. A pak hordy barbarů a ďáblů vniknou do našeho města a zničí jej. Rozlučme se s Perunským klášterem, prastarým sídlem církve. Ba i ten nedobytný hrad skončí v popelu. Za méně než týden uslyší toto místo jen nářek větru, který bude lkát nad osudem této nádhery. I vaše krásné domy, které jste si vystavěli jako pomník své pýše, budou srovnány se zemí. Sedmero mostů přes Perunu odnese voda. Není už jiné naděje..." Matěj umlkl a všichni spatřili, jak se v jeho očích zaleskly slzy.
"Ne, to se nesmí stát!" zvolal kdosi z davu a za ním další a další, až celé náměstí skandovalo: "My Perun nedáme!"
Matěj se smutně posmál: "A jak bychom my, obyčejní lidé, mohli ubránit toto krásné město před bandou zhýralců?"
"Budeme bojovat!" ozvalo se hned z několika míst současně.
"Bojovat? Vždyť do nedávna jsme mlátili pšenici ve stodole a orali pole. Jak bychom my mohli bojovat!"
Dav se začal bouřit.
"Ano, vždyť je to tak. Jsme jen ubozí negramotní vesničané, kteří o vlastenectví slyšeli jenom vyprávět. Což my se můžeme rovnám nepřemožitelným armádám?"
"ANO!" zabouřil dav, "MY BUDEME BOJOVAT!"
"Opravdu? A vzpomenete si na to, až půjdete domů?"
"NIKDY NEZAPOMENEME."
"Tak tedy dobrá. Zavažme se slibem, slibem nejvyšším. Ó Perune, náš pane, takto my tobě přísaháme, že každý z nás pozvedne svůj meč, řemdich či sudlici proti temným silám a nespočine, dokud jediného z temných služebníků bude tížit život, či sám nepadne v boji za svobodu." Během této slavnostní chvíle se Matěj ocitl v kuželu jasného bílého světla a v očích lidí vypadal jako anděl, který přišel pozvednout lid k boji.
"PŘÍSAHÁME!!!" Tento hromadný výkřik a závazek zároveň přehlušil by dozajista hrom, vznesl se k nebesům a nebylo pochyb, že moudrý Perun slyšel tuto osudovou přísahu.
Matěj se zhroutil naprosto vyčerpaný do křesla. Jeho řeč mu odčerpala tolik energie, že se málem ani neudržel na nohou. Rychle doklopýtal do pokoje a usadil se. Byl tak vyčerpaný, že si ani nevšiml, že má návštěvníka.
"Líbilo se ti naše malé vylepšení?" ptal se medvěd, který se rozvalil u krbu.
"Jaké?" divil se úplně zmatený Matěj.
"No přece to světlo. Vyzýval jsi vírou lidi k boji, a proto jsme museli ukázal, že mluvíš za nás."
"Za vás? Vás snad..."
"Samozřejmě, že je nás víc. Já přece mluvím za celé nebe. A měl by ses sebrat. Podobné projevy tě čekají každý den."
"Děkuji. Rád bych si odpočinul, mohl bys zase odejít?"
"Ještě jsem ti neřekl, co mám na srdci. Musíš se připravit na setkání s Chlodovikem. Nezadržitelně se sem blíží a žádné naše kousky ho už nemohou zastavit. A hlavně, po celou dobu obležení NESMÍŠ vyjít z chrámu nebo tě trefí nějaký zbloudilý šíp. Až když přijde před tvé nové bydliště sám Chlodovik a vyzve tě na souboj, můžeš tento chrám opustit. Toto je rozkaz!"
"Ale já budu muset trochu zpevnit páteř těm zbabělým vesničanům. Snad si nemyslíš, že stačil jen jeden projev. Nebylo tady přece celé město. Bude trvat dlouho, než dokážu přesvědčit každého, kdo uzvedne zbraň, aby bojoval."
"Samozřejmě. Máš na to přece celých pět dní. Mohu ti slíbit, že dřív Chlodovik ani král ze Země jezer k Perunu nepřijdou."
"Tato válka jen maskuje něco, co je daleko horší, že? Proč by jinak napadal toto město?"
"Ano, je to tak. Jenže to zamaskování je téměř dokonalé a ani my v nebi nevíme, co naši protivníci provádějí. Jedno je ale jasné-tuhle válku musíme vyhrát."
Matěj pokýval hlavou a unaveně zavřel oči. Když je znovu otevřel, medvěd byl pryč.
"Matěji, byl jsi úžasný," křičela Helena a za ní se do pokoje hnala Veronika s otevřeným úsměvem na tváři.
"Myslím, že naše armáda se rozrostla," dodal Avicena, který přicházel hned za nimi.
Když se shromáždili všichni kolem jeho židle, ve které odpočíval, zvedl se ze židle a začal udílet rozkazy s takovým temperamentem, že je to všechny překvapilo:
"Vojto, ty musíš s panem Tomášem navštívit krále a přesvědčit ho, aby z našeho chrámu udělal hlavní válečný stan! Mám k tomu své vlastní důvody.
Ty, Aviceno, najdeš v klášteře Teodora a přemluvíte Radu, aby vyslala zástupce z každého řádu. Chci, aby se tu všichni sešli do oběda."
"A co já?" ptala se paní Anna.
"Vy nám všem uvaříte ten nejlepší čaj, který umíte. Budeme to všichni potřebovat," poznamenal Matěj a pousmál se na ni.
Zrovna když dojedli skvělého pečeného králíka, kterého Anna připravila přímo mistrovsky, objevili se u bran chrámu královi sluhové a jeho stráž. Nedlouho po nich se objevili i zástupci pěti řádů. Následoval gratulace a skládání obdivu jako při podobných slavnostních akcí. Matěj tomu chladně přihlížel a pak nechal před sebe předestřít mapu Perunu a okolí a požádal krále, aby mu ukázal plán obrany.
"Naše vojska budou bránit hradby města po celém jeho obvodu. Jeho to poněkud neúsporné, ale nic jiného nám nezbývá," oznamoval všem zúčastněným král.
Tu přistoupil a špitl: "Jestli mi vaše excelence dovolí, já si myslím, že by bylo mnohem výhodnější bránit jenom starou část města."

"Co prosím?" ptal se nejvyšší představený Křížových mečů.
"Vnější hradby jsou sice vysoké, ale jsou příliš dlouhé. Pokud bychom mohli bránit jen vnitřní město, máme větší šance na úspěch."
"To je směšné. Museli bychom obětovat spoustu užitečných budov a ..." říkal král.
"Ne, vůbec to není nesmysl," namítl představený Křížových mečů, "Výhodnější je bránit menší úsek než zbytečně dlouhé míle, divím se, že vás to, Vaše výsosti, nenapadlo dřív."
"Náš klášter stojí nedaleko vnitřních hradeb. Mohla by ho poškodit nějaká zbloudilá střela?" děsil se představený ve žlutém.
"Nedá se nic dělat. Všichni musíme něco obětovat," ujistil ho Zikmund, představený ochránců knih.
Strhla se debata, kterou Matěj už neposlouchal. Uvědomil si, jaký talent to ve Vojtovi spočívá a rozhodl se, že to bude on, kdo bude velet útoku. Vznášel se nad jejich dohady a přemýšlel o tom, co ho nejvíc děsilo a zároveň přitahovalo. Chlodovik, vrah jeho rodičů, ho vyzve na souboj. Těšil se, skutečně se těšil, jak mu prožene meč střevy. A pak mu vytrhne srdce a před jeho očima ho sní dřív než zemře!
Zděsil se nad hrůzou této myšlenky. Copak Matěj je jako on? Jako padlý člověk, ďábel, stvoření temnot? Ale vždyť on totéž udělal jeho rodičům! Zmítala jím nejistota. Nevěděl, co bude a rozhodl se tím dál nezabývat. Vrátil se k jednacímu sálu, kde si jeho zamyšlení nikdo ani nevšiml.
Zbývalo jenom pět dní. Pět dní plných napětí a urychlených příprav. Na Vojtův návrh byla většina žen a dětí přemístěna do hradu. Do mužů pak Matěj den co den pumpoval víru, nadšení a chuť do boje. Dělal to nerad, protože si uvědomoval, že tyto lidi posílá na smrt, ale nemohl nic dělat. Kdyby to nedělal, zemřeli by všichni. Takhle mohl alespoň někdo přežít.
Na poradách, které se nyní uskutečňovali ráno a večer nesměli chybět ani představitelé církve, ani král, ba ani Vojta. Matěj si stále víc uvědomoval, že mu byl dán klid, aby se mohl připravit na svůj souboj.
Pětkrát vyšlo slunce nad mlhavý obzor, ale jen čtyřikrát zapadlo. Bylo to odpoledne, kdy slabé hlídky, bránící vnější hradby města, zpozorovali, jak se od severu blíží početná armáda s vlajícími prapory Země jezer. Pokračovala rychlým pochodem a zastavila až před samotným městem. Zatím nepodnikla žádné pokusy o boj, jen rozbila stany a čekala.
V městě zavládlo veselí. "Nebude se válčit, oni nás přišli jen vyhladovět!" jásali lidé. Dokonce i král se nechal ukolébat nadějí, že jim armáda dá nějaký čas na přípravu. A skutečně to tak vypadalo.
"Je to skvělé. Máme dost zásob, abychom přečkali zimu a s jarem jistě odtáhnou. A i kdyby se rozhodli vzít naše město útokem, dají nám dozajista ještě nějaký čas na přípravu. Tolik potřebujeme více zbraní a štítů," jásal král David II.
"Vypadají skoro, jako by na něco čekali. Což se stává denně, aby se armáda, která právě dorazí k obléhanému městu, nepokusila vzít ztečí."
"Vím, na co myslíš," potvrdil Tomáš, "Je velice podezřelé. Vypadají, že věří tomu, že už přijeli do vyhrané bitvy."
A tak se debata vlekla až dlouho do noci a proto nebyli jako jiní vzbuzeni nenadálým zvukem, ozývajícím se z východu. Malá skupinka předních osobností Perunu vyšla na balkón a spatřila na východě nesčíslnou armádu. Každý z vojáků bubnoval a rytmus, který vytvářeli byl podobný rytmu srdce.
Matějovi a všem ostatním kněžím zadunělo v uších. Nebylo to ale obvyklé bzučení, když rozdvojuje normální člověk, nýbrž hluk tisíců zvonů oznamujících smrt a zánik. A najednou předstoupil Chlodovik. I na tu vzdálenost ho Matěj snadno poznal. Stál tam, oděn v černém rouchu, navždy oslepen a přece vidoucí. Pozvedl ruce vysoko nad hlavu. Jeho gesto nemělo žádnou odezvu a napětí vyznělo do ztracena. Lidé se smáli čarodějnickému umění tohoto posla pekel, protože nespatřili žádné draky, kteří by vzali útokem město, žádné zemětřesení, ba ani řeka Peruna se nevylila z břehů.
Chlodovik své ruce prudce spustil k tělu. Bez jakéhokoliv zvuku nebo výkřiku smrtelné úzkosti se vnější hradby města Perunu sesuly k zemi.
Ve městě nastal neuvěřitelný zmatek. Lidé se o překot hrnuli k vnitřním hradbám, kde se snažili najít útočiště. Mnoho lidí bylo pošlapáno ještě dřív, než začala skutečná válka.
Chlodovik znovu pozvedl svoje ruce vysoko nad hlavu, jenže tentokrát už byli Perunovi kněží připraveni. Silou svojí duše se vzepřeli nesmírné Chlodovikově síle. Když už měli pocit, že jejich duše bude rozmačkána lavinou Chlodovikovy vůle, Pán pekel spustil své ruce k pasu a dal příkaz k útoku.
Město bylo nepřipravené. Nikdo nečekal útok v noci. Měsíc, který mohl dávat světlo, protože byl právě v úplňku, zahalily mraky a jen občasně mezi nimi probleskl světlo hvězd. Hořící pochodně však byly rychle dodány do vzápětí vytvořených oddílů, jejichž výcvik a souhru měl na starosti rytíř Tomáš z Petromlku.
Lučištníci se chvatně postavili na vnitřní hradby a stříleli proti útočícím armádám šípy.
Matěj a ostatní se dohadovali, když do místnosti vrazil udýchaný posel. "Vaše Výsosti," zvolal, "baron Herbert hlásí, že proti démonově armádě jsou šípy bezmocné."
"Neznám žádnou armádu, proti které by byly naše dlouhé luky bezmocné. Mají snad brnění?" ptal se král.
"Ne výsosti. Když je probodne šíp, prostě si ho vytrhnou a útočí dál. Noho mužů přísahá, že je zasáhlo do srdce a oni dál pokračovali v chůzi. Mezi muži zavládli paniky. Myslí si, že útočníci jsou umrlci!"
"Umrlci? To jsou bytosti z pohádek."
"Pane, kdyby jste je jen viděl!"
"Dobrá. Co naši nepřátelé ze Země jezer?"
"Zatím je úspěšně odháníme od hradeb, ale musíme stále víc lidí nasadit na východě. Umrlci útočí holýma rukama proti zdím."
"To je směšné! Bez obléhacích strojů nás nikdy nedobudou."
"Ale oni hradby rozebírají, Výsosti!"

Matěj si uvědomil, že jde do tuhého.
"Otče Zikmunde? Budeme potřebovat pomoc každého, kdo dokáže rozdvojit. Vnitřní hradbu musíme zachránit. Svolejte Radu a dejte jí rozkaz, aby se každý kněz i novic dostaví na východní hradbu. Pokuste se to udělat co nejrychleji."
"Co hodláte udělat, excelence?" ptal se Zikmund, představený modrých plášťů.
"Uděláme takový ohňostroj, že toto město nezažije velkolepější," řekl Matěj a záludně se pousmál, "budu tam také. Uvidíte, že Chlodovikova armáda po dnešní noci značně prořídne."
Aniž by si vzpomněl na medvědovo varování, vyšel bezstarostně do ulic, aby se na hradbách mohl utkat se svým nepřítelem.
Noc byla prozářena světlem pochodní. Znělo jí kovové zvonění zbraní, svištění šípu a hluku beranidla, kterým se Jezeřané pokoušeli rozrazit severní bránu. Tato noc byla svědkem mnohých hrdinství, která navždy zůstanou nevypovězena. Mnoho dobrých mužů padlo za oběť zlým silám, kterým se rozhodli vzdorovat. Pro mnoho z nich nebylo prolito žádné slzy, protože nebyl, kdo by ji prolil. Jejich jméno už si nikdo nepřečte na náhrobku, protože není náhrobku ba ani hrobu. Žádná květina nebude připomínat odvahu, s kterou bojovali za svoji svobodu, víru a lásku k Perunovi. Do historie zůstanou zapsáni jako "padlí hrdinové". Byli to oni, kdo bojovali v této bitvě. A ačkoliv není možné zde uctít jejich památku jmenovitě, snad tento krátký odstavec, který dozajista potěšil jejich zesnulé duše, uctil jejich památku dostatečně. Teď se ale vraťme do osudových okamžiků Bitvy pochodní, která rozhodla osud Šestistaví.
Matěj a kněží z kláštera stáli na úzkém hradebním ochozu. Matěj slyšel motlitby, které zaznívaly z okolí a uvědomil si, že se sám modlí. Umrlci, stojící několik metrů pod nimi, útočili pěstmi proti zdím, pěstmi, které byly mnohem silnější než za života.
Oblohu pročísl blesk, mihl se kolem knězů na hradbách a udeřil do předních řad umrlců, jejichž maso vzplálo. Nepřestali však útočit, dokud se jejich těla nerozpadla na popel. Matěj si s uspokojením povšiml, že Pastýři polí započali s bojem. Luskl prsty, což byl signál pro všechny ostatní, aby začali ničit nepřítele. Silou své vůle zdvihli kněží mrtvoly do vzduchu a mrštili jimi do dálky. Zpočátku se zdálo vše v pořádku, ale pak si Matěj uvědomil, že to nemá takový výsledek, jaký očekával. Z řad černých kuten se vynořil Teodor.
"Matěji, nemůžeme tohle dělat do nekonečna. Mnoho z nás se zbaví jednoho umrlce a jsou nesmírně vyčerpaní. Nemůžeme si takhle poradit s celou armádou."
"Máš pravdu, Teodore," souhlasil rozčarovaně Matěj. Jeho oči zabloudili ve vnějším městě mezi nemrtvou armádu. Pak si všiml Chlodovika. Jeho nevidomé oči se upíraly k hradbám a na rtech mu hrál potměšilý úsměv.
"To je ono!" vykřikl Matěj.
"Co se stalo, Matěji?"
"Teodore, řekni všem, aby mne podpořili v tom, co budu dělat. Chci celou jeho armádu i s Chlodovikem smést z povrchu země." Matěj se nesmírně soustředil a jen sotva vnímal, že tisícovka knězů je schopná znásobit rozdvojení, které se právě chystal udělat. Navodil vzpomínku, jak tenkrát ve Vysoboru oslepil Chlodovika jasným bílým světlem. Nepochyboval o tom, že by totéž dokázalo zničit armádu, zrozenou z temnoty. Nevšiml si, že se k němu blíží Vašek s Avicenou.
Soustředil svou vůli kolem Chlodovika. Zaostřil na jeho obličej a zjistil, že potměšilý úsměv vystřídal úsměv vítězný.
"Sbohem, Pane světla!" Chlodovikův výkřik se rozlehl po celém bitevním poli a on sám pozvedl luk. Dlouhý šíp byl namířen přímo na Matěje.
Mladý kněz nebyl schopen se pohnout. Stál ohromeně, jako by čekal, až mu šíp probodne hruď.
"Ne!!!" zazněl Vaškův výkřik. Skočil před Matěje právě ve chvíli, kdy stejným místem proletěl šíp. Nebylo to Matějovo srdce, kam se šíp zabodl, přesto si vyžádal lidský život. Vojta ležel na zemi a celý krvácel.
Matějovi se celá jeho hloupost a pošetilost vyjevila v ohromně krátkém a přece tak dlouhém okamžiku. Vždyť ho přece medvěd varoval, že nesmí vycházet z Chrámu nebo ho trefí náhodný šíp. Byl tak hloupý, že na to zapomněl? Anebo snad nechtěl poslouchat. Vašek zemřel kvůli jeho hlouposti, jeho nadutosti a uzavřenosti dobrým radám. Měl chuť skočit z hradeb mezi umrlce. Udělal krok, ale kdosi ho zadržel. Ucítil pevný Avicenův stisk na své ruce.
"Ty blázne, pojď okamžitě do chrámu!" křičel na něj.
"Ne, já už jsem napáchal dost hloupostí. Každý okamžikem kvůli mně umírají lidé."
"Ano, to je pravda. Umírají proto, abys ty mohl žít. Nemají jinou možnost. Ty jsi budoucí život. Zemřou, aby jejich děti mohly žít. Ty jsi naděje na život těch dětí! Matěji, musíš se okamžitě vrátit o Chrámu."
Matějovi se na tváři zaleskly slzy, ale ani se nehnul. Avicena ho popadl a jako pytel snesl z hradeb skrz celé město až k Chrámu pravdy. Matěj ječel tak, že to museli slyšet na míle daleko, ale Avicena si toho nevšímal. A tak byl Matěj ušetřen toho, co se dělo dále.
Zvony všech Perunských věží bily půlnoc. Lidé však nespali a město nebylo tiché. Vždyť útočníci obklopili vnitřní Perun. Kněze, zmatení zmizením jejich vůdce, čekalo další překvapení. Chlodovik položil svůj luk a pozdvihl ruce. Na jeho rozkaz se zdvihl vítr, který mnoho překvapených duchovních shodil z hradeb přímo k oživlým mrtvolám, které se sápaly po jejich mase. Výkřiky hrůzy prořízly vzduch. Ti, kteří zůstali na hradbách, prchali do města.
Chlodovik se hlasitě smál a kolem něj zuřila vichřice.
"Slyšte mne, obyvatelé Perunu. Toto město nebude stát dlouho a nikdo, kdo v něm nyní pobývá nepřežije. Ani vaše hradby mne nezadrží." Svá slova potvrdil ohromným bleskem, který udeřil na hradby, jejichž část se zhroutila.
"Hradby Perunu už dlouho vzdorovat nebudou!" jeho slova podtrhla vichřice, která na kameny zaútočila. Proti síle kamenů vítr nic nezmohl.
V Chlodovikových očích se rudě zalesklo: "Síly pekel, zničte kamenný val, který stojí mezi mnou a mým osudem."
Na okamžik pozhasínaly všechny pochodně a tma se stala hustší. Když se opět pochodně rozžehly, nezbylo z hradeb víc než několik kamenů, které podtrhovaly bezútěšnost tohoto místa. Umrlci se hrnuli dovnitř jako divoká voda a za

nimi přicházel sílený Chlodovikův smích.
A jak probíhala bitva na severní části hradeb? Zdatní Perunští lučištníci odráželi smělé útoky armády ze Země jezer. Nebylo-li by pomoci temných sil, místní by dozajista armádu odrazili. Když už se zdálo, že armáda bude muset ustat v útoku, zřítili se hradby a pohřbily udatné Perunské muže. Ti, kteří přece jen přežili, prchali k poslední nadějím Perunu: královskému hradu a Chrámu pravdy.
Městem zavládl zmatek. Ze severu se hnala početná vojska krále ze Země jezer, z východu se do vnitřního města tlačily masy umrlců. Lidé prchali ulicemi k Chrámu, aby požádali Spasitele, jejich ochránce, aby je zachránil. Vždyť to byl on, kdo je vyzval k boji, kdo za ně vyslovil přísahu bohu. Zdálo se, že Perun selhal, že temnota vítězí a Císař navždy svrhne Peruna z jeho nebeského trůnu. Nikdo neměl čas plakat na umírajícím městem.
Matěj stál na balkóně a pozoroval zmírající město. Ani on neplakal. Už ne. Cítil, že jeho duše je mrtvá, zemřela tam na hradbách, když kvůli jeho hlouposti zemřel Vašek. A teď zemře on, Matěj, až mu Chlodovik pozře srdce, jako už to udělal jeho rodičům. Už se na to těšil. Způsobil tolik chyb a smrtí, že si to jenom zasloužil. Jeho myšlenky byly stejně ponuré jako noc kolem. Viděl, jak se hroutí hradby, jak lidé prchají před postupujícími armádami. A viděl i samotného Chlodovika, jak kráčí uprostřed svého vojska. Otočil se na podpatku a opustil balkón.
Lidé na náměstí Pravdy pokřikovali, modlili se a hlavně se snažili dostat Matěje z jeho příbytku. Když se objevil ve dveřích, zavládlo ohromené ticho, jako by nikdo nevěřil, že by na prosbu obyčejných lidí vyšel ze své pevnosti.
"Jsme ztraceni," řekl zkroušeně, ačkoliv se usmíval, "Nic už vás nezachrání od zkázy. A já sám už teprve ne. Utíkejte, snad se ještě naskytne nějaká příležitost zachránit se z hořícího města." Jeho hořký a poraženecký tón způsobil údiv.
"Ale, náš Spasiteli, my jsme přece přísahali Perunovi, že nesložíme zbraně, dokud..."
"Perun byl poražen," pravil Matěj, "Ode dneška patří svět Císaři." Zavřel oči, aby zabránil slzám vydrat se na povrch. V tom ucítil ránu, až se mu hlava zatočila. Otevřel oči a překvapeně hleděl na paní Annu.
"To jsou řeči zoufalce a my přece máme ještě naději. Bojuj, ať životy těch, kteří za tebe bojovali nejsou promrhány," pravila ohnivě a její zrak se mu zaryl hluboko do mozku.
Rána otřásla Matějovým mozkem, který uvízl ve smrti a temnotách. Vytrhla ho ze zoufalství a Matěj spatřil jasný pramínek světla, slabou naději.
"Přijď, Chlodoviku!" zvolal. "Přijď a bojuj se mnou. Jsem připraven."
Jeho hlas zněl ulicemi polorozbořeného města. Snad právě proto si obě armády pospíšili k náměstí Pravdy. Během několika minut orámovaly armády celé náměstí a ještě několik postraních ulic. Matějovi přívrženci se stáhli za svého vůdce, zády k Chrámu.
Znenadání se řad umrlců vynořil Chlodovik. Tatam byla jeho sličná krása, kterou viděl před dvěma lety. Byl jen starým, zesláblým mužem, navíc slepým. Přesto se zdálo, že vidí velice dobře.
"Tak se znovu setkáváme, Matěji! Tentokrát už naposled."
"Ano, už naposled."
"Dnes nedostaneš pomoc andělů, kteří tě neustále chránili. Dnešní noci vládne temnota."
"Možná. Jsem tu, abych to změnil."
"To by bylo jako obrátit řeku do kopce. Možná, že kdyby byl bílý den, uvažoval bych o možnosti své porážky, ale teď v pravou půlnoc, je vítězství dobra nemožné. Proč mne tedy vyzíváš na souboj?"
"Ty jsi přece kdysi býval člověkem. Snad ti ještě všechna moc, za kterou jsi vyměnil duši, nezkalila paměť. Takový je totiž úděl lidí: zkoušet hranice svých možností."
"Hraješ zvláštní hru, Pane světla. Neustále spoléháš na své štěstí."
"A na co jiného by mohl zoufalý člověk spoléhat?"
"Na moc a sílu spoléhají ti mocní a silní. Ti svatí spoléhají na svou víru. Jen ty a jiní blázni spoléháte na štěstí."
"Kam směřují tvé otázky, Chlodoviku?"
"Chci ti dát poslední možnost zachránit se. Zřekni se svého boha a přijmi mého boha."
"Známe se už dost dlouho, Pane pekel, a ty už bys měl vědět, že tohle já nikdy neudělám."
"Pak tedy tas!" pravil Chlodovik a v jeho pravačce se objevil meč.
"Nemám zbraň," odpověděl mu Matěj.
"Dobrá tedy. Je-li mezi tvými muži někdo, kdo by snad ti chtěl propůjčit svůj meč, pak tedy prosím." Okamžitě se objevilo několik čepelí, které se Matějovi nabízely, on je však odmítl gestem ruky.
"Dokážu tě porazit i beze zbraně, Chlodoviku."
Démonovi přejel po tváři jemný úsměv. "Snad mne nechceš usmát k smrti?" ptal se jízlivě.
Matěj neodpověděl, jen svěsil ruce k tělu tak, že mu bílé roucho vlálo ve větru. Zářil v temnotách, jeho křížek se skvěl bílou září. Vypadal tak čistě, tak nevinně.
Chlodovikovi na tváři svítil otevřený úsměv. "Skvělé, skvělé. Všechna ta Perunova síla v tvém slabém lidském těle...bude moje."
Veronika, stojící vedle Heleny s hrůzou viděla, jak se Chlodovik přibližuje k zasněnému Matějovi. "Perune, vždyť on ho chce zabít!" vykřikla.
"Mlč, ty huso," okřikla ji Helena, "o to tady přece celou dobu šlo: buď jeden nebo druhý."
"Ale Matěj nemá ani zbraň!!!" děsila se Veronika.
"Já jen doufám, že ho porazí i beze zbraně," řekla Helena lhostejně a začala svoji oblíbenou hru: pohrávala si se svým perlovým náhrdelníkem od Tomáše.
V tu chvíli se Veronika rozhodla vzít věci do vlastních rukou.
"Dej mi ten náhrdelník!" obořila se na překvapenou Helenu, které okamžitě spadla čelist v údivu nad nezvyklým tónem její "prosby". Když viděla, že se Helena nemá k činu, strhla jí náhrdelník z krku sama. Vzhledem k tomu, jako lehkostí to

provedla, usoudila, že "perly", pokud to bylo vůbec možné, byly uvázány na obyčejném provázku. Sevřela korálky v pěsti a vběhla mezi Matěje a Chlodovika. Matěj si jí ani nevšiml, zato Chlodovik se na ni obořil: "Co tu děláš, ženštino?"
"Odpusťte, vzácný pane, ale přišla jsem vás prosit, zdali byste nemohl přeci jenom Matěje zachránit. Ten chudáček ani neví, co dělá. Dozajista se bude chtít dát do služby k Pánu pekel." Sami uznáte, že toto sdělení nebylo příliš obsažné, nicméně Veroniku v tu chvíli nic lepšího nenapadlo. Jistě, mnohem víc se soustředila na to, aby za svými zády rozsypala "perly" po kamenné dlažbě.
"Nechci slyšet ani slovo, ženštino. Svoji volbu už učinil. Zmiz, než tě probodnu. A věř, že to bych udělal nerad, protože armáda mého přítele, krále ze Země jezer, pro tebe jistě najde využití."
Veronice se v očích nenávistně zablesklo, ale ustoupila mu z cesty.
"Dobrá, pane. Přeji vám hodně štěstí," odpověděla ironicky, ale Chlodovik si jí už nevšímal. Byl uchvácen mocí, kterou Matěj vyzařoval, jemnou čistotou, která jakoby čekala na Chlodovika, aby ji poskvrnil. Udělal krok.
Snad se právě v ten okamžik statistika a pravděpodobnost dívala někam úplně jinam, snad se Perun rozhodl, že zasáhne do osudů smrtelníků, snad byla v pověstné knize proroctví, v Mystériu Blankytné věže na tomto místě příběhu kaňka, či snad se právě náhoda rozhodla ukázat lidem svou moc, kdoví.
Chlodovikova noha spočinula na kulatých perlách, což způsobilo, že okamžitě uklouzl. V pádu vyhodil svůj černý meč do vzduchu. Přistál na tvrdých perlách, což mu rozhodně na klidu nepřidalo.
A nyní se náhoda či snad osud rozhodli zasáhnout podruhé. Meč, který se chvíli točil ve vzduchu, započal svůj pád, který dokončil, až když Chlodovikovi přeťal hrdlo. Hlava, nyní osvobozená od zbytku těla, odletěla do vzdálenosti několika metrů, černý meč byl zalit krví.
Tak skončil mocný Pán pekel, Chlodovik Neporazitelný, jehož krev nyní omývala Perunskou dlažbu.
Zatmělo se, jako by měl všechny postihnout strašlivý hněv Císaře pekel. Najednou celý svět vyslechl slova Chlodovikova ducha:
"Porazil jsem sám sebe! Měl jsem všechnu moc, jakou si smrtelník i nesmrtelný může jen přát, a já selhal. Nejspíš proto, že i když jsem se zbavil duše, stále jsem zůstával člověkem. Pouhým omylným člověkem.
Nemysli si ale, Pane světla, že když se ti podařilo zabít mne, vyhrál jsi. Vlastně jsi jen odložil svůj vlastní konec. Tato válka byla skutečně jen přetvářkou, jak už jsi uhodl. To skutečně důležité se dělo někde úplně jinde. Naši služebníci připravují návrat Císaře na zemi. A pak už nic nebude stát mezi ním a vládou na celým světem. Jdi na to místo, jestli chceš, ty blázne. Jdi tam a nech se zabít-nezáleží na tom. Tak jako tak, svět už patří jemu."
"Kde je to místo, Chlodoviku? Kde stojí ta brána mezi peklem a zemí," ptal se Matěj.
"Ta je všude a nikde. Ty ji však najdeš ve Vysoboru. Ano, ve sladkém Vysoboru, tvém milovaném Vysoboru. Jdi tam, chceš-li bojovat s mým pánem. Ale věz, že on není člověkem a nedělá chyby. Tvá smrt, kterážto bude přímým důsledkem tvého snažení, jenom uspíší jeho příchod do světa živých. Navždy uvězní Peruna v jeho nebeském domově a pak už bude navždy vládnout temnota. Přestože jsem byl poražen, zvítězil jsem. Zanedlouho sbohem..."
Tma se rozplynula, ba i oblaka odplula a noc osvítil plný měsíc s tisícem hvězd. Umrlci, nyní už nevázáni k životu, odložili své ostatky a rozletěli se nazpět do říše smrti. Nespočet koster se rozpadlo a nyní se váleli po ulici.
Armáda krále ze Země jezer zděšeně couvala před zbytky odvážných měšťanů. Tu se do jejího středu prodral král Rodrig. "Co to tu děláte!" křičel na své vojáky, kteří zbaběle ustupovali. Pak si Jeho veličenstvo povšimlo siluety Chrámu pravdy a hořícího města v pozadí.
"Jestli mne neklamou oči, tak toto je Perun. Co dělám v Perunu? Kde je Hexenburg?" divil se král, marně toužící po svém sídelním městě.
Na náměstí dorazily posily z perunského hradu, vedené samotným králem Davidem. Když spatřil svého bývalého přítele, obořil se na něj: "Rodrigu, proč jsi napadl mé město? Vždyť..."
"Já jsem...napadl tvé město? Já? Proč bych to dělal?"
"Perun je mi svědkem, že jsem tě vidět velet tvé armádě k útoku na Perun."
"Promiň, Davide, vůbec na nic si nevzpomínám. Bolí mne strašně hlava. Skoro bych řekl, že jsem měl být v Hexenburgu."
"Ty ani nevíš, žes mi zničil velkou většinu města?"
"Vlastně si toho moc nepamatuji..."
"To je v pořádku," prohlásil Vojta, stojící nedaleko, "Chlodovik ovládal mnoho lidí, živých i mrtvých. Obávám se, Vaše veličenstvo, že vy jste se rovněž stal jeho obětí."
Rozhovor mezi králi pokračoval, ale Matěj ho už neposlouchal. Byl ztracen v hluboké zmaru a nevěděl, co má dělat. Jeho milovaný Vysobor, oáza klidu a míru v rozbouřeném světě, jak tam mohl sídlit Císař pekel? Veškerá jistota, kterou pociťoval při setkání s Chlodovikem se rozplynula. Povšiml si, že královský dialog přilákal pozornost lidí a tak mezi nimi snadno proklouzl. Šel do Chrámu pravdy, aniž by si všiml, že oči jedné jediné bytosti na celém světě ho sledují.
Prošel ztichlou chodbou až k oltáři, na kterém odpočívala Koruna z Bílého zlata, symbol jeho úřadu. Posadil si ji na hlavu, ale vzápětí si sejmul a vrátil na její původní místo. Rychle prošel postranním vchodem a farou k zadnímu východu. Procházel mezi spáleništěm, které bylo vidět až tam, kam až oko dohlédlo. Matěj šel ale jako slepý, neviděl a neslyšel. Nečekal na díky, chtěl opustit Perun, město v troskách. A za ním jako stín se plížila tajuplná postava.
Vyhnul se kamenům, které kdysi tvořil Perunské hradby a unikl ze strachu a hrůzy, která zachvátí každé vypálené město. Vyšel až na vysoký kopec, tyčící se nad městem, aby odsud shlédl spáleništi. Naskytl se mu bezútěšný pohled.
"Bolí tě srdce, viď?" tázala se Veronika, která se vyplížila ze stínů.
Matěj nebyl překvapený: "Jdi pryč, teď chci být sám."
"Ale ty nesmíš být sám. Řekni mi, co tě trápí."

"Proč to musel být Vysobor, proč zrovna Vysobor?!"
"Císař tě chce vyvést z rovnováhy. Věděl, že Vysobor miluješ, a právě proto tě to připraví o zdravý rozum." Veronika mu pohlédla o žlutých očí.
"Já tam budu muset?" ptal se, i když už sám znal odpověď.
"Ano, zdá se, že ano. Celý svět očekává, že tam budeš a porazíš Císaře."
"Jak můžu já porazit Císaře? Když jsem se nedokázal vypořádat ani s jeho druhořadým služebníkem, kdybys tam nerozsypala ty kuličky. Přálo mi štěstí, ale proti středu veškeré temnoty štěstí nezmůže nic. Budu jen pytel písku proti rozvodněné řece-nic nezmůžu."
"Ale totéž jsi říkal, když ses měl setkat s Chlodovikem, musíš věřit. Neustále lidem říkáváš, že mají věřit, ale ty sám nevěříš. Byla ti dána velká moc. Není na světě nikoho jiného, kdo by se mohl temnotě postavit, jen ty a já."
"Ty?! Nikam nepůjdeš! Okamžitě se vrať do Perunu!"
"Ne, Matěji. Já jsem slíbila, že ti vždycky budu nablízku."
"Ty nevíš, o čem mluvíš. Přece jsem ti vyprávěl o tom, co jsem vyčetl z Mystéria. Jestli se mnou půjdeš, stanu se otrokem Císaře pekel a ty sama uhoříš!"
"Ale tam s tebou byl Vojta, ne? Bez Vojty se to proroctví nemůže uskutečnit."
Matěj se podíval na Veroniku a pak se rozjásal: "Ty jsi na to přišla. Samozřejmě! Bez Vojty se to nemůže uskutečnit."
Veronika se usmála: "Jsem přece ženská," pravila.
Popadla ho za ruku a spolu vykročili směrem, kterým tušili Vysobor.

Ze stínů do temnot
15.kapitola

Perunští měšťané měli těžkou práci. Celé jejich město bylo v troskách, snad kromě hradu a Chrámu pravdy, kterých se zuřící oheň nedotkl. Přestože se následky zdály strašlivé, mohly být ještě horší, kdyby se útočníci zmocnili Perunského hradu, kde byly ukryty ženy a děti. Nyní byl čas, aby muži vyměnili zbraně za zednické lžíce, a konečně navrátili městu původní podobu. Protože se král Rodrig chtěl svému kolegovi omluvit za zničení města, poručil svým vojákům, aby město znovu vystavěli. A tak se z dřívějších nepřátel stali spolupracovníci.
Jen Perunský klášter dostal krutou ránu. Z tisícovky kněží se jich z hradeb zachránila sotva stovka. Pouhá stovka a jejich slavné sídlo i s pověstným amfiteátrem bylo zničeno, padlo za oběť požárům. Paní Anna, která se starala o Chrám Pravdy, jim nabídla, zdali by nechtěli přesídlit sem. Jelikož jich bylo méně než dříve, bez obtíží se tam vešli.
Bořivoj se neustále ochomýtal kolem krále snad v naději, že udělá nějaký výhodný obchod.Toužil po tom, konečně odjet do Zářících měst, kde už měl být na jaře.
Avicena se zavázal pomoci při stavbách a hlavně se pokoušel najít Vaška pod troskami hradeb. Když objevil jeho tělo, uspořádal mu důstojný pohřeb.
Princezna Lída se pokusila znovu uprchnout z otcovi péče, ale nepovedlo se jí to. Zato ale dosáhla toho, že její otec přijal Vojtu jako válečného poradce.
Helena trávila veškerý čas s rytířem a nikdo nedokázal přesně říct, co tam tak dlouho spolu dělají.
Jen jeden člověk si ve všem tom shonu uvědomil, že Matěj a Veronika zmizeli. Nebyl to nikdo jiný než Vojta. Jednoho dne ukradl v královské konírně dobrého koně a vytratil se z města.
Město Perun znovu vzkvétalo, Hniloba jako by se mu vyhýbala, i když už nebylo kněží, kteří by město před ní chránili. Přesto centrum Šestistaví nebylo středem pozornosti světa. Všechny zlé i dobré síly se začaly stahovat k jednomu nevýznamnému městečku na samém okraji Šestistaví: Vysoboru.
Nedaleko odsud na jih se právě Matěj s Veronikou hřáli u ohníčku, na kterém vařili polévku. Jejich tábor zněl smíchem, ne zoufalstvím.
"Moje matka znala spoustu báječných historek," povídala Veronika,"Třeba ta o orlovi, který jí málem vydloubl oko. Ta je veselá."
"Povídej," popoháněl ji Matěj.
"Byla tenkrát u řeky a prala prádlo, když přiletěl orel. Letěl nízko při zemi a má matka se tak lekla, že se nestačila rychle shýbnout. Orel sice uletěl, zato moje matka spadla do vody."
Matěj se smál, ale zároveň přemýšlel o své vlastní matce-Magdaleně proutkařové z Vysoboru. Co by si teď pomyslela o svém synovi? Byla by pyšná? Matěj doufal, že ano.
"Co se stalo tvé matce? Myslel jsem, že jsi sirotek," ptal se poněkud neomaleně Matěj.
"Zemřela hlady. Bylo to před mnoha lety a v Srdcolamu zuřil hladomor. Tak to chodí."
"To je mi líto."
"Nemusí. Její smrt nebyla bezúčelná. Naučila mne, to co mne naučit měla, a proto zemřela."
"Naučila? Co tím myslíš?"
"Měla bych ti to říct. Moje matka byla čarodějnice."
"Cože?" nevěřil Matěj svým vlastním uším a pak se začal smát.
"Já jsem také čarodějnice," řekla Veronika.
"Nedělej si ze mne legraci, stejně ti neuvěřím," smál se Matěj a najednou si uvědomil, že se směje půl metru nad zemí.
"Okamžitě mne pusť," křičel na ni.
"Ale, tak pán Spasitel konečně uvěřil?" smála se Veronika, ale Matěje nepouštěla.
"Jak to děláš," obořil se na ni.

"Stejně jako ty. Rozdvojím a dokážu cokoliv," řekla tiše.
"Ale ženy přece nemohou..."
"Vidíš jaké nesmysly jsou si schopni muži vymyslet, aby se mohli vyvyšovat nad ženy. Je nesmysl, aby žena nedokázala totéž co muž."
"Tak už mne konečně polož, už ti věřím, strašlivá čarodějnice," zařval se smíchem.
Jemně přistál na zemi.
"A jak se ti podařilo vyhnout šílenství rozdvojené duše? Kněží tvrdí, že jediný způsob, jak se před ním chránit spočívá ve víře v Peruna a pravidelné modlení."
"Každou čarodějnici to učí její matka. Jak to funguje ti ale vysvětlit nemůžu, protože to je tajemství naše cechu."
"Ale proč jsi tedy pracovala v tom hostinci, když jsi schopná takových věcí."
"Já nechci být čarodějnicí, sídlící v močále v chaloupce na kuří nožce. Chci žít mezi lidmi. A navíc, čekala jsem tam na tebe."
"Ty jsi věděla, že jednou přijdu?"
"Už jsem ti přece říkala, že mi to řekla matka před svou smrtí. A navíc, ženy mají před muži jisté výhody, to nevíš? Jejich mozek tvoří dvounásobné procento hmotnosti těla. Jsou schopny snášet větší zátěž a vůbec, jsou mnohem dokonalejší stvoření než muži."
Matěj se smál: "Ženy jsou dokonalejší než muži? Kdo kdy slyšel takový nesmysl. Muži jsou přece vyvoleni Perunem k činům, které je překonají, aby vytvářeli nadčasové hodnoty... A ženy přece mají zůstat u plotny a poskytovat mužům inspiraci."
Veronice se nebezpečně zablesklo v očích: "Mně můj manžel nikdy nebude poroučet, abych seděla u plotny!"
Nebezpečné ticho překlenul oboustranný smích. Orel, kroužící nad jejich tábořištěm, uslyšel jen veselý smích, který jakoby vytrhl neutěšenou krajinu, napadenou Hnilobou, na okamžik do původní podoby plné života.
Cestovali celý další den a k večeru dorazili k jedné z těch vesnic, které se nerozhodli putovat na západ před Hnilobou. Nálada zde byla skleslá, odnikud nebyl slyšet dětský smích, ba ani jediná písnička nenarušila ticho.
Ve vesnici našli malý hostinec, zatuchlý a zakouřený špatně vyčištěným komínem. Matěj vstoupil dovnitř a pak Veronice podržel dveře.
"Vaše urozenosti!" zvolal hostinský.
Matěj se zalekl, že by snad hostinský ho mohl znát.
"Nejsem šlechtic," řekl Matěj.
"Ó, promiňte, otče. Zajisté. A vy, milostpaní?"
Veronika už chtěla odpovědět, že není milostpaní, ale Matěj předstihl: "Její urozenost, paní ze Zlatého hřebu."
"Nikdy jsem neslyšel o Zlatém hřebu."
"Je to na okraji království, dobrý muži."
"Zajisté, výsosti. Nicméně od té doby, co zemřel náš farář, je mou povinností se vás zeptat, zdali netrpíte Hnilobou. Jestliže jste touto chorobou postiženi, musíte naši obec opustit."
"Musím tě ujistit, dobrý muži, že my nakaženi nejsme."
"Za jiných okolností bych musel trvat na prohlídce, ale který blázen by nevěřil svatým mužům, že? Co byste ráčili, jasnosti?"
"Něco k jídlu a pití. A také nocleh."
"Obávám se, že se léto příliš nevydařilo a nic lepšího než jáhlovou kaši a vodu. Ale nocleh máme a bez blech! Bez blech. Sám na to dohlížím."
"Děkuji. Jsme vám velice vděční."
Hostinský se vydal pro jídlo a Veronika zostra pohlédla Matějovi do očí:
"Proč jsi řekl, že jsem šlechtična? A kde je ten Zlatý Hřeb?"
"Zlatý Hřeb jsem si vymyslel. Nic lepšího mne nenapadlo. A šlechtična je nejlepší řešení. Bylo by velice podivné, kdyby s knězem cestovala obyčejná dívka, zato šlechtična se svým duchovním, proč ne?"
Veronika chtěla ještě něco říct, ale to už se objevil hostinský.
"Promiňte mi moji zvědavost, urozenosti, ale tady jsme tak oddělení od zbytku světa, a vy jste dozajista cestoval, snad byste mohl..."
"Ale jistě. Procestovali jsme celou zemi."
"Je pravda, že na východě není Hniloba?"
"Bohužel," vymýšlel si Matěj, i když tentokrát mluvil pravdu, "Hniloba tam dosáhla ještě větších rozměrů než tady. Viděli jsme cestou luhy a háje, ze kterých zbyly jen pařezy a kůly. Slyšel jsem ale, že v Perunu pobýval kněz, který dokázal Hnilobu léčit. Bohužel jsem se s ním na svých cestách nesetkal."
"Skutečně? Z Srdcolamu se šířili zvěsti, že tam někdo takový pobýval, ale to byly jen útržky, kterým šlo jen těžko uvěřit. Mám tomu rozumět tak, že vaše excelence navštívila Perun?"
"Ano. Byli jsme svědky té strašlivé události, která málem srovnala naše hlavní město se zemí."
"Takže tam skutku zuřila válka? Jak skončila? Kdo vyhrál?"
"Neboj se, nepřátelé Šestistaví byli poraženi."
"Díkybohu! To je první dobrá zpráva za celý rok."
"A co Srdcolam? Naše cesta tudy dozajista povede."
"Už půl roku nikdo ze Srdcolamu nepřijel a my už nemáme žádné zprávy. Vlastně jste moji první hosté v tomto měsíci."
"Copak všichni obchodníci opustili naši zemi?"
"Nevím, otče. Ale ani tato cesta, která byla vždycky tou nejrušnější v království, je opuštěna. Bojím se, že jestli toto

nejsou nejhorší časy v dějinách Šestistaví, nerad bych viděl čas ještě horší."
Matěj pokýval hlavou.
Seděli v tiché, vyhřáté místnosti, zatímco venku zuřil divoký podzimní vítr. Nikým nepovšimnut se ve směru od Perunu přiřítil jezdec na koni a pokračoval dále k Srdcolamu.
Toho rána se Matěj probudil značně nepříjemně. V jeho pokoji postávala Veronika, která byla dozajista příčinou jeho probuzení.
"Doufám, že máš peníze," pravila.
"Myslel jsem, že ti paní Anna nějaké dala," vymlouval se Matěj.
"Kdybys neutíkal tak zbaběle přímo z města, mohl ses alespoň připravit a vzít si koně a peníze."
"Nechtěl jsem, abyste se mnou šli vy dva: ty a Vojta. Vždyť víš, co by se mohlo stát."
"Dobrá, ale to tě neomlouvá. Potřebujeme nějaké peníze nebo nás hostinský nechá vytírat podlahu či umývat nádobí. Nechceme se přece zdržovat, že?"
"Co chceš dělat?"
"Nedokázal bys ho přesvědčit, aby ti neúčtoval za náš pobyt a jídlo?"
"Vždyť ten chudák přímo jásal, že má konečně zákazníky. Celý měsíc sem nikdo nepřišel!"
"Takže chlap zase nedokáže vůbec nic a pořád se na něco vymlouvá. Tak se dívej!" Upnula oči na desku stolu a Matěj spatřil, jak se zachvěl vzduch a na zmíněném místě se objevila hromádka zlatých mincí. Matěj by rázem vzhůru a sáhl na zlato:
"Jak jsi to dokázala?"
"Snadno. Půjčila jsem si z královské pokladny."
"Cože? Z pokladny?"
"Král byl tak hloupý, že mi ukázal královský poklad. Dokážu ho sem přemístit klidně celý, ale to by bylo velice nepraktické."
"Ty jsi okradla krále?"
"Jestli mu to neřekneš, nikdy se to nedozví."
"Nepřestávám se divit tvému talentu. Nikdy mne nenapadlo ukrást královský poklad."
"To proto, že jsi chlap a nepřemýšlíš logicky, nezvažuješ všechny možnosti. Hledáš své ideály mezi hvězdami a přitom zakopneš o hrbolek na silnici. Tak jako Chlodovik."
Matěj jen zavrtěl hlavou a vylezl z postele. "Tak snad abychom šli. Čeká nás ještě dlouhá cesta," řekl Matěj.
"Zase! Už zase nepřemýšlíš! Proč bychom šli pěšky, když si můžeme koupit koně."
Matěj na ni zíral s otevřenými ústy: "Proč ne? Myslíš, že by nám ho někdo chtěl prodat?"
Chtěl. Starý hostinský se rozplýval nad zlatými mincemi a rád jim prodal dvě staré kulhavé herky. Ale všechno lepší než jít pěšky.
Vesnici, která snad ani neměla jméno, opustili krátce před polednem a s písní na rtech. Píseň byla zvláštní, lidová. Ve skutečnosti to byl duet, který měl nespočet slok, které naplňovalo vzájemné hašteření snoubenců.
"Stejně jsi zvláštní," řekl Veronika, "vůbec se nechováš jako přísný kněz. Pod vším tím hábitem jsi ve skutečnosti obyčejný člověk."
"Samozřejmě. Bylo snahou všech řádů, aby si lidé mysleli, že kněží jsou něco víc než ostatní, ale ve skutečnosti jsme jako všichni ostatní. Někdo lepší, jiný horší."
Cesta jim ubíhala velice rychle. Nejeli snad ani týden, když se před nimi vynořila hora, kterou zdobila malá kaplička.
"To je hůrka! To je hůrka," jásala Veronika.
"Hůrka?" ptal se Matěj.
"To je kopec, kam jsem chodila, když jsem měla volno. To je kopec na Srdcolamem. Pojď, Matěji, ukážu ti svou oblíbenou skrýš."
Táhla mladého kněze na vršek ke kapličce.
"Můj bože..." Vydechla, shlédnuv do údolí.
Matěj se podíval rovněž a to, co spatřil, se zděsil. Celé údolí, kde kdysi stál Vysobor, bylo pokryto troskami, hnijícím dřevem a masem. Hradby se zřítili, domy i chrámy výstavného města ležely v troskách. Jen malá kaplička se tyčila nad troskami jako anděl litující zlo, které bylo napácháno na městě.
Ozvalo se zasténání.
"Matěji, kdo to je?" ptala se Veronika a ukázala na muže v rudém plášti.
Matěj si povšiml, že většina jeho těla je pokryta hnijícím masem. Nahnul se na něj a podíval se mu do obličeje. Levá tvář byla nakažena, ale k pravé se nákaza doposud nedostala. Matěj poznal kněze, který jim tehdy pomohl v Srdcolamu.
"Otče!" vykřikl.
"Spasitel?" zašeptal, "Spasitel? Jsi Spasitel? Ó můj bože, jaké to mám štěstí."
"Uzdravím vás," řekl Matěj.
"Ne, už je pozdě. Má duše je napjatá, aby už odletěla do Perunova království. Pro mne už není léku."
"Nemluvte tak. Pro mne je to snadné."
"Ne, byla by to tvá smrt. Je to past Císaře pekel. Umírám, ale musím vám něco říct. To, co se stalo Srdcolamu, nebyla náhoda. Přišly stvůry, kterými strašíme děti v pohádkách, rozvrátily to, co jsme po dlouhá léta stavěli. Sama příroda se rozhodla zničit Vysobor. Ale já jsem přežil, alespoň do této chvíle. Musím tě varovat, Matěji z Vysoboru. Nejezdi tam, kam máš namířeno. Tvé rodné město je středem zla, které se nyní rozmohlo po celé naší zemi."
"Naděje nezhasla docela," oponoval Matěj, "město Perun povstává z popela."
"Kdyby tak. Mnoho věcí se vzchopí před svým zánik. Mnohem méně jich ale dokáže odvrátit pád. Příliš pozdě stavět

oporu, když věž už se hroutí k zemi. Matěji, ty jsi naše poslední naděje. Prosím tě, prosím tě za celé lidstvo, nejezdi do prokletého Vysoboru."
"Jenomže já musím. I kdyby celé lidstvo prosilo na kolenou, já tam musím. Vím, že nemohu zvítězit, přesto se nevzdám bez boje."
Kněz vydechl svou duši. Matějovi i Veroničiny oči se zalily slzami a ruku v ruce, opustili posvátné místo, kde bude knězovo tělo navždy odpočívat. Obešli trosky Srdcolamu a šli dál na západ, pohled upřený k dálavám. Jejich nohy se míhaly na zablácených stezkách, ale jejich srdce toužila a přece se obávala spatřit světlo Vysoborské černé věže.
Sir Rodrig a král David, druhý toho jména, seděli u kulatého stolu v poradní místnosti Perunského hradu. Kolem nich postávala paní Anna, která za své služby získala místo královské vychovatelky, princezna Lída, Teodor, kterému se podařilo utéci hradeb, Avicena, Bořivoj a samozřejmě Helena s panem Tomášem, kteří se už připravovali na svatbu. V dálce už začalo svítat. Psal se pátý den po porážce Chlodovikovy armády.
"Sám na sobě jsem poznal, jakou mocí disponuje odvěký nepřítel našeho boha," řekl Rodrig.
"Je naší povinností zajistit, aby se něco podobného už neopakovalo. Celou svou královskou mocí vyženu zlo ze svého prahu," rozohnil se král David.
"Nezapomíná vaše veličenstvo na něco?" namítla Anna.
"Jsi drzá, ženštino. Na co bych měl zapomenout?"
"Obávám se, že ani moc celého vašeho majestátu na tento odvěký cíl lidstva nebude stačit," pokoušel se zjemnit Anninu narážku rytíř Tomáš z Petromlku, "Snad byste mohl spolupracovat s otcem Matějem z Vysoboru. S jeho pomocí je tento náš úkol daleko snesitelnější."
"Spolupracovat?" král byl opravdu rozzuřený, "je to můj poddaný, bude mi sloužit. Okamžitě ho dejte předvolat!"
"Ale vždyť o tom jsme chtěli mluvit, tatínku, Matěj zmizel," řekla sladce Lída.
"Zmizel?! To je tedy nehoráznost, je jeho povinností mi sloužit. Nevíte kam šel?"
"Vaše veličenstvo, slyšela jsem, jak Chlodovik promluvil," namítla Helena.
"Chlodovik, aha. Co to má společného s Matějem?"
"Řekl mu, že na něj ve Vysoboru čeká Císař pekel."
"Výborně. Vyzbrojíme armádu a společně se Spasitelovou pomocí Císaře sprovodíme ze světa."
"Sire, on odešel sám, bez koní, bez zásob. Myslím, že s ním šla i Veronika a Vojta," přemýšlela nahlas Helena.
"Vojta z Vysoboru? Můj panoš? To by si nedovolil!"
"Zdá se, že je to tak."
Král Šestistaví se natočil ke králi Země jezer: "Co myslíš, příteli? Dějí se tady podivné věci a bez nás? Tak to přece nemůžeme nechat.
Okamžitě nechte rozhlásit po městě, že každý muž schopný pozvednout zbraň, nechť se připojí k naší výpravě. Každý kůň ve městě ať má svého jezdce. Chci, aby tu do večera stála velká armáda!"
"Ne, tví lidé mají příliš práce s opravou svých domovů. Moji muži nechť se stanou alespoň dočasně i tvými poddanými. Společnou silou budeme postupovat proti zlu. V mé zemi byl dobrý rok a naše úroda přesahuje mnohonásobně to, co sníme. Omluvou za škodu, kterou jsem tvému království způsobil, obstarám i zásobování."
"To je šlechetná nabídka a mně nezbývá než ji přijmout. Kdy mohou tví muži vyrazit?"
"Snad už zítra ráno."
"Já jedu s vámi!" konstatovala princezna Lída.
"Ne, ty tu zůstaneš!" namítl rozhořčeně její otec.
"Pane králi, budu se o ni starat. Uvidíte, že na cestách neudělá nějakou hloupost, postarám se o to," přimlouvala se za ní Anna.
"Vy chcete jet také? Žena na válečné výpravě?"
"Možná, že by si muži měli konečně uvědomit, že žena je minimálně rovnocenná muži. Pojedeme s vámi."
"Vaše veličenstvo, snad bych mohl jet i já," řekl Teodor, "jsem Matějův přítel, mohl by potřebovat moji podporu."
"Kněz? To už tedy přestává všechno."
"A co jeden obchodník a pohan?" ptal se Avicena.
"Všichni mí poddaní jsou si vědomi mé trpělivosti, ale jednou pohár trpělivosti přeteče. Já přece jedu na svatou výpravu. Nikdy si králové nebrali do války kněze, obchodníky, pohany a ženské za druhy."
"Tím bych si nebyl tak jistý," namítl Rodrig, "můj otec si na výpravu vzal celý svůj šlechtický dvůr- ženy, děti i kněze."
"Dobrá, vzdávám se," promluvil poraženecky král, "Ale kdo bude spravovat mé město?"
Pohled mu okamžitě sklouzl na pana Tomáše, který se nemohl odloučit od Heleny.
"Sire Tomáši z Petromlku, po dobu mé nepřítomnosti převezmeš moje vladařské povinnosti." Pak dodal tišeji s úsměvem: "Doufám, že ještě stihneme vaše zásnuby."
"Nemusíte se bát," řekl Bořivoj, "S panem Tomášem už jsme dohodli věno i datum svatby. Možná až se vrátíme, jestli to přežijeme, dohodneme i podmínky svatební smlouvy."
"Dobrá tedy. Vstříc Vysoboru!"
Matěj s Veronikou putovali zničenou krajinou, nemocnými lesy, loukami i poli, které nebyly nikde osety. Doléhala na ně úzkost, která vyzařovala ze země, kterou projeli. Matěj si uvědomil, že tato země byla znásilněna temnotou Císaře. Začínal se ho chápat podvědomý strach. Nevěděl proč, ale neustále se ohlížel. Nikde nikdo, všude ticho, mrtvo. Slzy mu vstoupili do očí pokaždé, když si představil, co strašného se muselo stát Vysoboru a jeho obyvatelům. Žije ještě Vendulka? A Vincek? A jejich dítě? A co Rosťa?
"Na co myslíš?" ptala se Vendulka.
"Na samé pochmurné věci," odpověděl Matěj.

"Rozumím ti. Je téměř nemožné, abys tady dokázal přemýšlet o něčem jiném. Zdá se, že se nás Císař snaží zbavit ještě dřív, než dojdeme do Vysoboru."
"To mu nevyjde. Vidím jeho činy a za každý z nich ho nenávidím. A stejně tak stoupá i můj strach."
"Strach je lidský."
"Ale Císař není člověk, on je téměř bůh."
Toho večera se Matěj tiše modlil. Dělal to dnes každý den, protože jinak by se jen sotva psychicky nezhroutil. Ze své víry vytvořil mocný pilíř, kolem kterého, jako vinná réva, opletl svou bytost. Víra se mu stala vším, s jejím uvědoměním vstával, s hřejivým pocitem její přítomnosti usínal. Cítil, že se skutečně začíná měnit na Spasitele.
Veronika se na to dívala jinak. Cítila, že Matěje ztrácí, že se jí vzdaluje. Už zdaleka nebyl tím vylekaným, čerstvě vysvěceným knězem. Začínal mluvit jako prastarý klášterní otec, začínal se tak chovat. Měla pocit, že místo svého vrstevníkem, cestuje se svým otcem, kterého nikdy nepoznala.
Veronika se probudila velice časně. Zdál se jí totiž hrozný sen: znovu viděla smrt své matky.Byla zpocená a vystrašená. Podívala se na spícího Matěje, pak se zvedla a vyběhla do lesa.
Když se Matěj probudil, ucítil vůni pečeného masa. Otevřel oči a spatřil Veroniku, jak sedí u ohně a ve velkém kotli vaří pečeného králíka.
"Proč vstáváš tak brzy?" ptal se.
"Brzy, vždyť za hodinu svítá. To ty sis přispal. Nevíš, jak daleko je ještě Vysobor?"
"Včera jsme viděly trosky vypálené vesnice. Mohla to být Bílá Lhota. Když jsme tudy projížděli s panem Bořivojem, byli jsme už pět dní na cestě. Jistě, někdy jsme cestovali v noci, ale spolu jedeme rychleji než s karavanou."
"Pět dní. Nevím, jestli to ještě vydržím."
"Říkal jsem ti tenkrát na pahorku u Perunu, abys se mnou nejezdila."
"Copak jsem tě mohla nechat cestovat samotného? Nejspíš bys zakopl na prvním hrbolku a vykrvácel bys. Musíš mít u sebe někoho, kdo t přidržuje alespoň trochu na zemi."
"Díky, Veroniko. Díky. Proč to vlastně děláš?"
"Nemám nic lepšího na práci. A tys moji pomoc potřeboval."
"Děkuji, ale nemyslím, že jenom proto. Řekni mi pravdu, Veroniko."
Veronika přemýšlela, jestli je možné, aby to Matějovi ještě nedošlo.
"Miluji tě, Matěji, a tak to bude vždy."
"Myslel jsem, že z toho ses už vyléčila."
"To snad ani není možné."
"Ale vždyť já jdu na jistou smrt..."
"Právě. Ráda umřu po tvém boku. I kdyby se celý svět obrátil proti tobě, já budu věčně po tvém boku."
"Veroniko, víš, že mne váže slib čistoty."
"No a? Mne nezajímají nějaké hloupé sliby."
Matěj obrátil oči v sloup: "Uvědom si, co mám na sobě. Uvědom si, co mi visí na krku. Uvědom si, jak mne všichni oslovují. A pak mi to řekni znova."
"Tvé šaty, i ten křížek, to je jen povrch. Ale já vidím i dovnitř, a to je to, co miluji."
Matěj se vzdal: "Dobrá, ukaž toho králíka. Krásně voní...mm..."
"Myslíš, že jsem tak hloupá, že tě pustím k téměř uvařenému jídlu? Tvoje ochutnávání úplně zkazí celou snídani."
"Prosím..."
Společně posnídali v trávě a pak se znovu vydali na cestu. Vedla skrz řeky, protože mosty už dávno zpráchnivěly, louky, na kterých se povalovaly mršiny dobytka. Tam, kde kdysi stávaly vesnice nyní vše zelo prázdnotou. Tam, kde se dříve rozkládala úrodná pole, nyní jen pustina a pýr s bodláčím.
"Bojím se, že tato krajina se už nikdy nevzpamatuje z té tvrdé rány, která jí byla uštědřena," přerušil ticho Matěj, když už se slunce pomalu chýlilo k západu.
"Celé Šestistaví je poničeno, ale nikdy není pozdě. Země se vzpamatuje vždycky, třeba za pět let či pět generací, na tom už stejně nezáleží. Až porazíš..."
"Nevyslovuj jeho jméno. Mám strach už jenom z jeho zvuku. Teď, když se blížíme do nitra jeho nové říše; bolí mne, že právě tak musím mluvit o Vysoboru; mne opouští poslední zbytky odvahy. Ne, já ho neporazím."
"A co Chlodovik? Toho ses také bál a nakonec jsi ani nemusel hnout prstem."
"Ale to bylo něco jiného. Už jsem ti vyprávěl, jak jsem ve Vysoborském klášteře uslyšel tu andělskou hudbu a nemohl jsem se hýbat, jen jsem poslouchal? To bylo totéž. Bylo to tak předurčeno..."
"Hlouposti. Nic není předurčeno..."
"V tomhle musím s Matějem souhlasit, Veroniko," ozval se známý hlas. Samozřejmě to byl medvěd. "Jisté věci jsou předurčeny a tvůj...ehm "zásah"... byl určen před mnoho lety."
"Dobrá, ty chytrý anděli. A když je všechno předpovězeno, jak dopadne souboj Matějem s Císařem?!"
"Řekl jsem jisté věci, ne všechno. Matěj musí zasáhnout do nejvyšších duchovních sfér, aby posunul sílu a převahu na Perunovu stranu a odsunul Císaře takříkajíc na druhou kolej. Jestli se mu to nepovede, pak to, co se děje v Šestistaví se bude zakrátko dít v celém světě v daleko horším měřítku."
"A jaké výhody bude mít Perun, když bude lidstvo podrobeno jeho nekontrolovatelné zvůli?"
"Veroniko!" vykřikli Matěj i medvěd současně.
"Jste oba zaslepeni tou svou vírou a nevidíte skutečnost. Lidé se ke všemu pomohou nejlépe sami, bez nějakých bohů, kteří se jim neustále do všeho pletou."
"To je takový stupeň rouhání," řekl uraženě medvěd, "že v Jihozápadní zemi bys zato okamžitě visela na šibenici,

pokud by tě ovšem neupálili."
"Teď se nedivím, že má Císař na světě tak lehkou práci. Vždyť vy muži se vůbec nedíváte, koho uctíváte, nesledujete jeho činy, jen věříte jménu, které si dal. Možná, že na celém světě je mnoho zbožných lidí, kteří si neuvědomují, že uctívají ďábla v podobě anděla."
"To je samozřejmě tvůj názor," řekl lhostejně medvěd, "nicméně já jsem nepřišel proto, abych se s vámi hádal o podobných zbytečnostech. Ještě dnes večer dorazíte na okraj Vysoborského lesa, kde začíná Císařovo svrchované území, kam já ani nikdo "od nás" nemůže. Budu ti muset svěřit nejdůležitější instrukce teď a tady."
"Poslouchám," pravil Matěj.
"Tak zaprvé: Císař ještě není na našem světě, jen v jakémsi prostoru mezi peklem a zemí. Je možné, že už brzy přijde na to, jak zrušit Pečeť víry, která poutá jeho pekelné brány. V pekle ho nikdy porazit nemůžeš, tam je moc silný. Máš nyní dvě možnosti: buď sejdeš do pekla ty sám, ne nelekej se, ne navždy, jen na pár chvil, a svojí vírou narušíš Pečeť nebo můžeš vyčkávat, až se Císaři podaří dostat na náš svět. To může trvat pár vteřin stejně jako několik staletí.
Jestliže budeš donucen okolnostmi vstoupit do pekla, udělej tak v bývalém Vysoborském klášteře. Obrň se svou vírou, protože to bude tvá jediná ochrana. Jakmile tam jednou vstoupíš, Pečeť se poruší. Nemůžeš ale hned zpět, budeš muset nalézt bránu nazpět v samotném nitru pekla. Neboj se, už jiní hrdinové před tebou dokázali totéž. Hlavně se nesnaž s Císařem bojovat v pekle. To by byl osudný omyl.
Císař nemá žádnou zbraň ani ty ji v souboji nebudeš potřebovat. Nicméně stojí proti tobě celá jeho mysl a vůle a té nebude snadné odolat. Nemohu ti ani zaručit, že si nepřivede pomoc, vždyť je koneckonců téměř bůh.
Hodně štěstí, Matěji. Nic víc pro tebe celé nebe nemá." S tím medvěd zmizel.
"Jako obvykle," dodal Matěj.
"Co je to ten Vysoborský les?"
"Vysobor neleží na planině jako Srdcolam. Byl postaven uprostřed lesů. Jediná cesta k němu vede skrz lesy, které jsou skutečně rozsáhlé."
"Dobrá. Už se těším. Nikdy jsem neviděla skutečně rozsáhlý les."
"Tak ho dnes uvidíš. Je skutečně velkolepý."
A byl. Veronice mohly oči vypadnout z důlků, když ho spatřila. Cesta, která mířila skrz něj se choulila ve stínu mohutných stromů.
Projeli mezi prvními stromy a dolehla na ně podivná tma. Slunce se sice chýlilo k západu, tady ale byla tma jako o půlnoci. A Matěj si byl setsakramentsky jistý, že to nebylo vysokými stromy.
Utichly i ty nejnepatrnější zvuky, vítr přestal úplně vát. Celý les zachvátilo nehybné ticho.
Jeli na koních, kteří vystrašeně funěli čtyři dny, když se z lesa vynořilo světlo Vysoborské Černé věže a posléze i neporušené hradby. Ať už se dělo cokoliv, Vysobor nebyl nakažen Hnilobou. Zato zde bylo cosi mnohem horšího.
Matěj byl nadšený i zoufalý. "Počátek konce," pravil pesimisticky a s Veronikou v patách se vypravil k rodnému městu.
Armáda vyrazila na cestu. Ani zdaleka to nebyla armáda jako za starých časů, jen pět set rytířů a samozřejmě paní Anna, Bořivoj, Avicena, králové, princezna Lída a Teodor. Ze začátku postupovali rychle. Vládla dobrá nálada, bylo dost jídla a vojsko bylo odpočinuté.
"Kde myslíte, že narazíme na nepřátele?" ptal se Avicena krále Davida.
"Nevím. Otče Teodore, vy se v podobných věcech vyznáte spíš. Kde by měl mít Císař pekel svou armádu?"
"Nevím, veličenstvo. Všeobecně platí, že na nějakých prokletých místech nebo místech, kde byl spáchána vražda. Ale těžko specifikovat... snad jenom Stinobranka. Ten kopec přece byl prokletý, ne?"
"Samozřejmě. Kdy dojedeme ke Stinobrance, Aviceno?"
"Počítám tak kolem odpoledne, pane."
"Výborně. Řekněte vojsku, ať se připraví na boj. To bude naše první vítězství."
Podle Avicenova plánu dorazili k proslulému vrchu odpoledne. Lesklé meče se skvěly v odpoledním slunci a král nařídil utábořit se. Sotva vztyčili první stany, ozvalo se zatroubení válečného rohu.
Rázem se objevily štíty a meče, aby čelili velké smečce vlků, kteří se na ně vrhli. Ve středu této pochybné podívané stál šílený, bezzubý stařec a smál se na celé kolo.
Přestože vlků bylo mnoho, rytíři jejich nápor zvládli prakticky bez ztrát. Šíleného starce smrtelně zasáhla Avicenova střela. Zbytek vlků se rozutekl a rytíři je na svých koní bili za jízdy. Před západem slunce bylo celé bitevní pokryto mrtvými zvířaty.
"Nebylo to příliš obtížné, což?" poznamenal král David králi Rodrigovi když večer odpočívali ve stínu stromů.
"Zdá se. Zlo nikdy není tak silné, jak se na první pohled jeví."
"Mně to připadá až příliš snadné," řekl Teodor.
"To proto, žes nebojoval," upozornil ho Avicena.
"Můj příteli, mně se to také zdálo příliš jednoduché. Procestoval jsem mnoho zemí a viděl mnoho válek, ale když nepřítel zaútočil slabou armádou znamenalo to buď, že je velmi slabý, nebo naopak, že je velice silný a připravuje léčku. Vzhledem k tomu s kým máme tu čest..." nastínil Bořivoj.
"Hlouposti," pravila Anna, "Musíme se probojovat do Vysoboru. Matěj bude potřebovat naši pomoc."
"Mně překvapilo, že ti vlci skutečně útočili. To přece obyčejně nedělají, že? A proč nezaútočili na toho šíleného dědka," zajímala se princezna Lída.
"Zdá se, že Císař má své oddané služebníky, kteří dokáží totéž, co Perunovi kněží. I když já sám nevím, jestli bych dokázal ovládat vlky," doplnil Teodor.
"Kdy budeme v Srdcolamu?" ptal se král David, "Vaše řeči mi začínají nahánět strach. Za Srdcolamskými hradbami se

budu cítil mnohem bezpečněji."
"Myslím, že při naší stávající rychlosti bychom v Srdcolamu mohli být za tři dny."
"Dobrá. Bůh nás chraň, aby nás nenapadlo ještě horšího než vlci."
Cesta ubíhala rychleji, než si mysleli. Do Srdcolamu se dostali už druhého dne večer. Velice je překvapila situace, v níž se město nacházelo. Trosky domů a zřícené hradby, to opravdu není nejlepší pozice na obranu.
"Tohle nám kříží plány, že?"ptal se Teodor Aviceny.
"Jen trochu. Ráno budeme pokračovat dál k Vysoboru."
"Chudák Matěj. Na co asi teď myslí? Nemá strach, na to ho znám příliš dobře. Nikdo nikdy neřekl upřímně do očí bratru Gabrielovi to, co on. To chtělo odvahu. Jistě, drhnul za to dva týdny podlahu po celém klášteře..."
"Matěj? Co řekl?" divil se Avicena.
"Řekl mu, že je povrchní fanatik, což ostatně byla pravda. Bratra Gabriela to skutečně urazilo."
"To věřím."
"Mám strach, pane Aviceno," přiznal se Teodor, shrbený a ještě menší než obvykle, "cítím ve vzduchu nějaké zlo. Nebyl to nejlepší nápad cestovat sem."
"Ráno odjíždíme. Lehni si a spi. Copak jsi malé dítě?"
Teodor se zasněně usmál a odkráčel do svého stanu.
Anna s Lídou seděli na kameni nedaleko.
"Kdepak asi Vojta je? Doufám, že ho také nenapadli vlci."
"Snad ne. Ale vydal se na cestu dobrovolně. Nikdo jsme ho nenutili. Možná by bylo lepší..." přemýšlela nahlas Lída.
"Někdy je lepší dát věcem volný průběh. Matěj je Vojtův nejlepší přítel, šel by mu na pomoc, i kdyby šel až do samotných pekel."
"Ten hlupák, paličák!"
"Možná. Matěj ho bude potřebovat. A Matějovo poslání je mnohem důležitější než to naše."
"Ale vždyť..."
"Nech to být, jak to je."
Té noci spatřila hlídka cosi podivného. Okamžitě probudila svého velitele, který probudil samotného krále. Na obzoru se objevil celý zástup nestvůr.
Vojsko bylo okamžitě na nohou. Ani halasná vojenská trubka však nebyla dost rychlá. Mnoho rytířů zemřelo ještě ve spánku po vražedném doteku duchů neb roztrhání čerty. Král se okamžitě rozhodl utvořit kruh, který byl nejlepší strategií v případě přesily.
Rytíři brzy zjistili, že proti vojsku, které shromáždil Císař, mnoho nezmohou. Museli svádět boje s neuvěřitelně rychlými šotky, odrážet vidle a rohy čertů, a ještě se bránit doteku duchů.
Teodor se probudil mezi prvními, protože měl křehké spaní. Otevřel oči a spatřil zlého ducha, jak se nad ním sklání. Aniž by přemýšlel, rozdvojil a spálil bytost z temnot na uhel. Vyběhl ze stanu a rozběhl se ke královu stanu. Vběhl dovnitř, ale už tam nikoho nenašel.Vyšel ven a rozhlížel se. Spatřil skupinu rytířů jak utíká na vrch Hůrka, kdysi se tyčícího nad městem. Rozběhl se za nimi a doufal, že ho žádná nestvůra neroztrhá. Byl to obyčejný útěk, nic víc.
Na vrcholu kopce se shromáždili přeživší rytíři, byla jich sotva stovka, a utvořili kruh. Když tam Teodor doběhl, seděla už v kruhu paní Anna, princezna Lída, Bořivoj i Avicena. Oba králové povzbuzovali vojsko.
"Nevydržíme to," zamumlal Avicena, "Jsou silní a měli moment překvapení, kterého skvěle využili."
"Jestli se udržíme do rána, duchové možná zmizí," zašeptal vyčerpaně Teodor.
"Možná, jenže podle měsíce se právě teď blíží půlnoc. A svítání nebude dřív než za osm hodin.Na to jsou příliš silní."
"Tak se tedy připravme zemřít jako hrdinové," povzdechl si Avicena.
"Proč jsem jen nejel do Zářících měst, dokud byl čas!" naříkal Bořivoj.
"Musíme ustoupit," prohlásila Lída.
"Kam?"
"K Perunu přece."
"Napřed se musíme vymanit z obklíčení, princezno," upozornil ji Avicena.)
Kruh slábl a neustále se stahoval. Rytíři bojovali hrdě, ale už mleli z posledního. Boj byl náročný a proti nim stála mnohonásobná přesila. Jeden z rytířů měl probodnuté břicho a v agónii se natáhl po Teodorovi, jakožto knězi, a prosil ho o zpověď. Zemřel však dřív, než mu Teodor mohl udělit rozhřešení.
Kněži vstoupily do očí slzy. V jeho mysli nezůstalo nic než smutek, hořkost a zoufalství. Snad právě proto vykřikl tak hlasitě, že přehlušil hluk bitvy, a uvolnil svoji duši. Nad posledním kruhem rytířů vytvořil obranný štít, celý ze světla. Jeho oči sledovaly neviděné a nevšimly si, jak duchové, vrážející do kopule, s šílenými výkřiky opouštějí svět, tak i démoni a šotci jakoby vzpláli od světelné stěny.
Králové stanuli v udivení. Duchové už neútočili, nýbrž jako supi čekali, až stěna zhasne.
"Rychle, utíkejte,"rozkázal jeden z králů a vzal nohy na ramena. Avicena s Bořivojem popadli Teodora, který stál jako kamenná socha či solný sloup uprostřed kruhu. Když se pohnul Teodor, pohnula se i stěna. Utíkali do hustého lesa a pak dál, dokud ranní slunce nerozehnalo duchy.
V ten čas se Teodorova duše tak tak vrátila zpět do těla. Udělal krok a uvítal ho bouřlivý potlesk.
"Zachránil jste nás, otče Teodore," pravil král Šestistaví, "Jestli se někdy zase vrátíme do Perunu, štědře se vám zato odměním."
"Děkuji," řekl vyčerpaně a svalil se na zem a rázem usnul.
Zato ostatní neusínali. Seděli ve velkém stanu a debatovali.
"Kde to vůbec jsme?" ptal se král Rodrig.

"Nevím, v Srdcolamu jsem byl jenom jednou na krátké návštěvě," pravil král David.
"Já tyto lesy také neznám," přiznal se Bořivoj.
"Nevíte, kterým směrem jsme utíkali?" ptala se princezna.
"V noci jsme tolikrát měnili směr, že je to téměř nemožné odhadnout. Doufejme, že nejsme daleko nějaké cesty. Po dnešním "dobrodružství" se musíme vrátit do Perunu. Nepřítel je mnohem silnější než se zdá a já nechal své hlavní město bez stráží!" děsil se král David.
"A co Matěj!" vykřikla paní Anna.
"Bude si muset pomoci sám. Stejně už je nejspíš dávno mrtvý."
Bez dalších otázek vyrazila nyní už jen malá skupinka na další cestu. Zakrátko v lese nalezli ubohoučkou pěšinu a pokračovali dál, proti proudu řeky. Jejich naděje na návrat se s každým krokem zmenšovaly. A i kdyby se vrátili, kdoví, co je v Perunu čeká?

Procházka pekelnou zahradou
16.kapitola

Matěj s Veronikou se blížili k Vysoboru. Černá věž ozařovala temnotu strašidelným světlem, které jakoby varovalo poutníky, aby do tohoto města nevstupovali. Matěj však nebyl obyčejný poutník a byl pevně rozhodnut, že tam půjde.
Došli až k hlavní vysoborské bráně. Nebyla zavřená, jak už dávno měla být. Matěj zavřel oči a udělal ten osudný krok: vstoupil do Vysoboru. Veronika se rozhlížela po polozbořených domech a několika lidech, zabalených v rozdrbaných hadrech, které by na sebe nevzali ani žebráci. Lidé, kteří je viděli, prchali pryč od nich.
"To není příliš hezké město," poznamenala Veronika.
Matěj nemluvil. Na to byl příliš šokován. Kde byl veselý smích? Kam se ztratila přívětivost? Přesto by rád, že z města ještě něco zbývá.
"Podívej!" vykřikla Veronika a ukázala na postavu, která se shýbala nad zemí a sbírala červy.
Matěj se rozběhl a stáhl postavě kapuci. Žena, která se pod ní skrývala, na něj vrhla lhostejný pohled a Matěj měl skutečně mnoho práce, aby v její ustarané tváři našel usměvavou Vendulku.
"Vendulko!" vykřikl Matěj.
"Matěji!" divila se Vendulka.
"Kdo je to?" ptala se Veronika.
"To je Vendulka, moje přítelkyně. Vendulko, to je Veronika. Veroniko, to je Vendulka," představil je vzájemně Matěj.
"Kde jsi byl, Matěji. Kde jsi byl?"ptala se unaveně Vendulka.
"V Perunu. Stal jsem se Spasitelem."
"Už neexistuje nikdo, kdo by nás mohl spasit. Proč ses vracel, tady na tebe nic dobrého nečeká."
"Budu bojovat s tím, kdo tohle všechno způsobil. Se samotným Císařem."
"Pojďte se mnou. Takhle o něm tady mluvit nesmíme. Vládce nás může uvěznit za špatné slovo o našem bohu."
"On je vaším bohem?" ptal se zděšeně Matěj.
"Nikdo už ve Vysoboru nesmí vyslovit jméno pravého boha. Ti, kteří se snažili vzdorovat, záhadně zemřeli. A my ostatní musíme živořit. Všechno jídlo dostali Pravověrní."
"Strašné."
Dorazili až k polozřícenině domu. Matěj spatřil tři malá děcka, vyhublá jak lunt. Vendulka rozbalila šátek s červy a začala je dětem strkat do pusy.
"Dost!" vykřikla Veronika, "Ještě nám zbylo nějaké jídlo."
Sáhla do tlumoku a vyňala tvrdý chléb s plesnivým sýrem. Děti se něj vrhli s přímo náboženským zaujetím. Vendulka se usmívala.
"Konečně za poslední rok dostali něco pořádného k jídlu. Mám takový dobrý pocit. Tohle je Jen, a toto jsou dvojčátka Martinka a Milánek. Děkuji ti, Matěji. Můžeš s námi..."
"Kde je Vincek?" ptal se Matěj zděšeně.
"Zemřel," odpověděla a slzy jí vstoupili do očí.
"Hniloba?"
"Ano."
"A co Rosťa?"
"Zemřel," řekla nezaujatě.
Matěj se otevřeně rozplakal. Pak se najednou zvedl a na tváři se mu ustavil kamenný výraz nahánějící strach.
"Co chceš dělat?" ptala se Veronika a Vendulka zároveň.
"Už tady nevydržím ani minutu. Jdu do pekla!"
"Cože?!"
"Dost. Je načase splácet účty, Císaři!" vykřikl vstříc ztemnělému nebi.
Vykročil z trosek a kráčel sebejistě k hlavnímu náměstí. Lidé, kteří ho spatřili, se schovávali nebo ustupovali. Prošel ulicí a vykročil na hlavní náměstí. V jeho mysli zuřila nenávist a pomstychtivost.
"Hej ty tam! Stůj!" vykřikl kdosi. Matěj se ani nepodíval, kdo volá. Jednoduše ho uchopil svou vůli a zdvihl do vzduchu. Nakonec ho zavěsil za jelení parohy, které zdobili vchod do bývalé hospody. Kráčel neohroženě vstříc klášteru, kde strávil jeden rok svého života. Svaté symboly na stavbě kláštera byly obráceny vzhůru nohama, sochy

svatých znetvořeny. Dva strážce před dveřmi chrámu rozdrtil bleskem. Cítil se nabit neuvěřitelnou silou, jedna její část vycházela z křížku, který mu visel na krku, druhá z něj samotné. Poručil dveřím, aby se otevřely, ale ony se místo toho obrátily v prach. Vstoupil do samotného chrámu, odkud se kdysi pokusil ukrást křížek a kde zemřeli mnichové při vpádu Pána pekel.
Sotva si všiml, než chrám se přímo hemžil lidmi v černém hábitu. V mysli vytvořil jasné světlo a přenesl ho do reality. V jasném záblesku leželi Císařovi kněží na zemi. Matěj si připadal jako anděl, který sestupuje do pekel. Došel až k samotnému oltáři a strhl z něj černé sukno.
"Matěji!" ozvalo se za jeho zády.
Matěj se otočil a spatřil Vojtu s okovy na rukou. Tápal, jako by byl slepý.
"Vojto! Ty hlupáku! Co to tu děláš?"
"Jel jsem ti na pomoc. Myslel jsem, že už musíš být ve Vysoboru a tak jsem spěchal. Nakonec mne chytili tihle kněží. Kde jsme? Co se stalo s těmi černooděnci?"
"To je úplně jedno. Vidíš?"
"Mám pocit, že se mi zrak pomalu vrací. Ten záblesk bylo tvoje dílo."
"Ano. Musíš mi slíbit, že odtud okamžitě odjedeš. Vrať se do Perunu. Tady se začnou dít věci, které by tvá přítomnost mohla ovlivnit. Vyprávěl jsem ti přece o tom proroctví."
"Nevěřím na nějaké proroctví. Tihle šašci dostali, co si zasloužili," dodal se zadostiučiněním a shýbl se pro meč jednoho z mnichů.
"Co chceš dělat?" ptal se Matěje.
"Mám v plánu navštívit peklo," řekl tázaný, "Nemůže být o mnoho horší než současná podoba Vysoboru."
"Budeš potřebovat pomoci?"
"Kdo by mi mohl pomoct, když i sami andělé se bojí tam vstoupit?"
"Mohl bych jít s tebou..."
"Ne. Okamžitě ujížděj na nejrychlejším koni do Perunu. Jinak to, co tu dělám, nebude mít žádný smysl."
"Dobrá, dobrá. Jen se nerozčiluj. Už jdu." Vojta se vydal směrem ke dveřím chrámu. Cestou se shýbl pro klíč od svých pout.
Matěj si ho už nevšímal. Prohledával chrám a pokoušel se najít něco, co by připomínalo bráno. Když nic podobného neobjevil, posadil se na oltář a začal přemýšlet. Peklo...kde vlastně je? Jak se tam dostat?
"To asi není obvyklé přemýšlet, jak se dostat do pekla," pomyslel si, "medvěd sice říkal, že peklo je v naší mysli, ale jak se tam dostat?"
Rozhlédl se kolem sebe a najednou odhalil pravdu: "Vždyť já už vlastně v pekle jsem. Tohle je skutečné peklo vidět Vysobor pod nadvládou Císaře. Nemůže být hůře než..."
Uvědomil si, že se propadá. Padal až na dno svých myšlenek...
Vojta si uvědomil, že jeho přítel mizí. Za žádnou cenu nebyl ochotný ho pustit do pekla samotného. Rozběhl se k němu a chytil se ho pevněji než pryskyřice a zmizel s ním. Jeho zoufalé: "Ne..." se rozléhalo prázdným chrámem.
Veronika seděla s Vendulkou v polozbořeném pokoji na špinavých židlí.
"Matěj byl vždycky tak milý a tak nevinný. Když řekl lež, okamžitě jste věděli, že lže. To byly tenkrát časy! A pak jedné noci zmizel. Měli jsme o něj všichni strach, když se jeho bývalý domov zřítil jako by to byla stará barabizna a ne patnáct let stará solidní stavba. Tehdy jsme ještě nevěřili, že mohou existovat nějaké temné síly. Objevil se až za rok a pak zase odešel. Vlastně měl štěstí. Všichni mniši zemřeli, jen on se zachránil. Bůh nad ním drží ruku. Doufejme, že se mu povede to, proč sem přišel."
"Kdo to byl Vincek?" ptala se Veronika.
"Můj manžel a Matějův přítel. Zemřel před dvěma měsíci."
"To je mi líto."
"Byl velice rozhazovačný, bylo pro něj dobře, že je teď tam, kde je všeho hojnost. Nedokázal by se smířit s tím, co dnes musíme jíst."
"Kdy se tady objevil ti podivní kněží?"
"Přišli za nocí, nejdříve jeden, toho jsme upálil coby kacíře a pak další. Za chvíli byly všude a začali bořit naše domovy. Usadili se v bývalém klášteře a my jsme jim museli dávat peníze a jídlo. A přitom jimi tak opovrhujeme.
Stejně je to zvláštní, jak to všechno nakonec dopadlo. Kdo by si tenkrát pomyslel, že to tak bude. Že já se stanu obyčejnou chudou vdovou, Vojta se stane panošem samotného krále a Matěj Spasitelem. My chceme a Perun mění," Vendulka rázem zvážněla, "Myslíš, že se mu podaří porazit Císaře?"
"Musíme věřit, to on říká pořád, i když se tím někdy neřídí. Každopádně na něm závisí, zdali budeme žít či nikoliv. Bojuje za lepší svět."
"A kéž by ho vyhrál," řekla Vendulka.
Matěj s Vojtou se objevili v podivné zapáchající chodbě. Byla tma a zima.
"Kde to jsme?" ptal se Vojta.
"Kde asi?! V pekle!"
"Můj bože, takže my jsme se sem přece jen dostali."
"Tys tady vůbec neměl být, ty lotře. Možná, že už ani nenajdu cestu pryč."
"Ty nemůžeš zmizet tak jako v chrámu?"
"Ne. Narušil jsem Pečeť víry, teď musím najít východ."
"Proč jsi sem chodil?"
"Protože jsem nedokázal na Císaře počkat v rozbořeném Vysoboru. Utrhlo by mi to srdce."

"Takže abychom vyrazili, ne?" řekl Vojta a vykročil.
"Stůj. Ještě něco." Sepjal zbožně ruce a začal se modlit.
"To snad ne. Modlení nikdy moc nepomůže. Raději pojď, prosekám ti cestu mečem."
Matěj ho ale neposlouchal. Začala se kolem něj vytvářet slabá stříbrná záře. Vojta si bezděky povšiml, že se záře rozšířila i na něj samotného. Matěj se nepřestával modlit, ale neohroženě vykročil kupředu se zavřenýma očima. Ležel-li mu v cestě nějaký kamínek, o který by mohl zakopnou, odklidil se z cesty dřív, než Matěj došlápl. Vojta na to udiveně zíral, pokrčil rameny a kráčel za modlícím se Matějem.
Matěj se nacházel v transu. Právě kráčel nejstrašnějším místem v celém vesmíru, ale to ani nevnímal. Znovu zkoumal své poněkud unáhlené rozhodnutí: bylo to správné jít do pekla jenom kvůli tomu, že viděl Vysobor ve zkáze? Neměl raději počkat, až se Císař rozhodne vyjít ven?
Pak si uvědomil, že to by mohlo mít ještě horší následky. A i kdyby ne, Matěj se nemohl dívat na Vendulku a její děti. Nemohl už přihlížet všem těm smrtím, které kolem něj řádili. Ten, kdo to způsobil, musí zaplatit! Teď už to bylo jasné, bylo to svaté poslaní. A to nemůže počkat.
Přesto cítil ve své duši strach. Byl tak malý a obyčejný ve srovnání se samotným Císařem. Jak ho porazit? Vždyť není nic výjimečného, je obyčejným člověkem. Kdyby tak alespoň dokázal bojovat mečem! Byl tak ubohý, zoufalý a zbědovaný.
Kráčel nevšímavě dál. Stříbřitá záře byla tím jediným, co ho chránilo. Jeho tenké bělavé roucho bylo tím jediným světlým v celé pekelné říši.
"Tak malý a slabý," pomyslel si Vojta.
Prošli malou zdobenou bránou, jejíž nápis hlásal cosi v strašlivého neznámým písmem. Tam kolem nich houstla. Znenadání si Vojta uvědomil, že slyší jakési sténání. Podíval se pod nohy a spatřil tisíce červů a larev, syčících kdykoliv se přiblížili k bílé záři. Vojta byl velice odolný, ale pohled na takovou spoustu červů ho vylekal natolik, že vykřikl a začal mávat svým mečem.
Matěj vypadal, že si červů ani nevšiml. Tam, kam došlápl, už stejně žádní nebyli, tak rychle mu uhýbali z cesty. Kráčel neohroženě vpřed a vojta měl co dělat, aby mu stačil.
Cesta se točila dál a dál. Ozvalo se zapištění. Vojta zpozoroval v slabém světle obří krysy, které se sice báli světla, které vytvořil Matěj, ale zároveň čekali na jedinou příležitost, aby mohli svými jedovými zuby prokousnout jejich kůži. Nicméně Matějova víra byla pevná a Vojta tomu byl rád.
Temnota je objímala, hýčkala, našeptávala jim, ale Matěj ani neposlouchal. Zato Vojta byl podroben tvrdým zkouškám. Slyšel hlasy, kterému slibovali bohatství a moc, lásku a moudrost, nepřemožitelnost a sílu.
"Dej se k nám... Buď náš...ty a já jsme jedno...," šeptal hlas.
"Zabij ho," říkal, "a svět ti padne k nohám."
"Vezmi si jeho život a já ti za něj dám zlato a tolik království, kolik budeš chtít, naučím tě to, co jsi Matějovi vždycky záviděl. Mám všechno a za jeho život se s tebou o to podělím..."
"Ne! Nech mě na pokoji!"
"Nabízím ti víc, než bude mít jakýkoliv člověk. Ber to nebo zemři."
Vojta pozvedl svůj meč. Lákání toho hlasu byla neodolatelná. Matěj kráčel před ním bez jakéhokoliv podezření. Stačí jediná rána a...
Vojta si uvědomil o čem přemýšlí. Vždyť on chce zabít svého nejlepšího přítele! Zacpal si uši před slovy té strašlivé síly a doufal, že ho to uchrání od dalších nepřístojných myšlenek.
Ani Matěj nebyl prost pokušení. I on slyšel hlas:
"Otoč se a zabij svou ohromnou nebeskou silou svého společníka! Znič ho a já se ti poddám. Ani mne nebudeš muset porazit. Já se ti vzdám sám. Jen ho zabij, je to přece pro všeobecné dobro. Je snad špatné zabít jednoho, když kdyby nezemřel, zemřely by tisíce? Zabij ho, to přece dokážeš jedním mávnutím ruky. Nebude žádný nerozhodný souboj. Přijdeš a vyhraješ. Bude to úžasné vítězství pro Peruna a celá nebesa. Budeš vyzdvihnut nad oblaky, nad anděli a staneš se polobohem. Budeš víc než já, tvůj poddaný služebník."
"Ne," zněla prostá odpověď.
"Já přece mluvím o lidských životech. Copak jsi to nepochopil? Mně také záleží na lidech, na jejich životech. Vždyť přece tvořím celou jednu jejich polovinu. Znám všechny jejich myšlenky, jsem morálně mnohem vyspělejší než vy! Myslel jsem, že právě ty, ze všech lidí nejzvláštnější, bys to mohl pochopit. Copak Brutus udělal něco špatného, když zabil Césara? V jeho mysli byl César nejmilejší přítel, ale přece nepřítel lidu. A proto ho zabil, upřednostnil veřejné před soukromým. Ptám se tě, bylo to špatné?"
"Ne," odpověděl Matěj po chvilce zamyšlení.
"Tak proč to nechceš pochopit. Dělám to přece pro tvoje dobro. Už mne nebaví věčný život, chci být poražen. Ale to se nikdy nestane, pokud budou ve městě přítomni Vojta a Veronika. Vím, co cítíš k ní, ale jeho se musíš zbavit. Je mi to líto, ale nezbývá nic jiného než vraždy. Obalil si ho svou vírou a žádný z mých služebníků to nemůže vykonat, ty však ano.
Matěji, udělej to, pro dobro nás všech, prosím..."
Matěj užasl nad nezvratnou logikou. Jakoby mravní kodex v jeho podání byl plný nezvratných paradoxů. Tolik opovrhovaná vražda se zdála být nutností a Matěj na ní neshledal nic podivného. Pozvedl ruku a Vojta strnul. Stačil jediný Matějův pohyb a Vojta byl mrtvý. Pak si uvědomil hloupost svého počínání. Proroctví se přece může změnit. Vojta může žít.
Nechal ruku klesnout a pokračoval v cestě.
Čas se zdál být v podivné pekelné říši jako nástroj samotného vládce tohoto setmělého království. Někdy se vlekl jako

řeka Peruna, jindy utíkal jako vysoborská říčka Úzinka. Mohli kráčet tisíce dnů a stejně tak několik vteřin, když se před nimi objevila louka, na které tančili okouzlující víly. Vojta okouzleně kráčel k vílám, aby si s nimi také zatančil.
"Myslel jsem, že nerad tančíš," posmíval se Matěj, který už totéž jednou zažil.
"Buď zticha!" utrhl se na něj Vojta.
"Je to past. Nikdo nepřežil tančení s nimi. Utahají tě k smrti."
"Ale vždyť jsou tak krásné..."
"Co je na světě krásných rostlin, které jsou jedovaté?"
"Myslíš, že...?"
"Já to vím. Pokračujeme, Vojto. Rozhodl ses mne provázet, tak se mnou musíš projít celým peklem."
"Dobrá. Tak pojďme."
Udělali krok a louka zmizela. Ocitli se na žhavé lávě, která je kupodivu ani nepálila do nohou. Kolem nich byla spousta čertů. Jeden hlupák se rozběhl svými rohy proti stříbrné stěně a vzápětí vzplanul jako vích. Vojta mu pohotově usekl hlavu. Démoni se se sykotem rozestoupili a čekali na jedinou chybu.
"Myslel jsem, že v peklu má být nějaká věčně trpící duše. Tady nejsou žádné," divil se Vojta.
Sotva to dořekl, objevil se před nimi skuhrající duch. Matěj ho okamžitě poznal, byl to Jan, jeho otec. Byl přikován ještě žhavými pouty, jeho tělo se škvařilo v jakési vařící kapalině.
Kdyby to byl kdokoliv jiný, Matěj by ho odehnal mávnutím ruky. Ale tohle byl jeho otec.
"Dotkni se mne, Matěji. Upal mne, prosím, svým světlem. Já už to tu nevydržím!"
Matějovi se sevřelo srdce.
"Dotkni se mne, prosím..." skuhral otec.
Matěj se ho s pláčem dotkl a i on rázem vzplál. Ozval se zlověstný smích a Matěj si uvědomil, že se stal obětí lsti. Copak by dobrý Jen mohl být v pekle? To je přece nemožné!
Obalil se svou vírou a pokračoval peklem dál.
Kdoví kolik mil nachodili než se dostali na dohled nádherného města. Leželo až na samém dně pekla. Zářilo, svítilo okouzlující bělobou, jediné z krásných Císařových děl. Město leželo na ostrůvku uprostřed bezedné propasti. Po mostu nebylo nikde ani náznaku.
"Tam najdeme východ," řekl Vojtovi.
"A jak se tam chceš dostat?"
Sesbíral veškerou svou víru a udělal krok do propasti. Jeho noha se zastavila jako by ji přidržovala neviditelná ruka. Vojta na to zíral s otevřenými ústy. Matěj už byl téměř na druhém okraji, když si uvědomil, že Matěje přes propast následovat nemůže. Zakřičel, ale Matěj ho už neslyšel. Místo toho za zády uslyšel vrčení. Otočil se a spatřil démony a čerty. Vytáhl svůj meč a sekal a sekal. Démoni a ďábli se hromadili kolem něj, padali a postavili se noví. Nejhůř však Vojtovi bylo, když zjistil, že s vzdáleností od Matěje slábne stříbrné světlo, jeho poslední ochrana. Nebýt jí, už dávno by byl mrtev.
Přestal tupě mlátit mečem. Zahodil tu hloupou pomůcku vraždění a sepjal ruce. Neznal žádnou motlitbu, tak jen zamumlal: "Andělíčku, můj strážníčku..."
Udělal krok do propasti. Jeho víra ale nebyla kněžská víra, nedokázal kráčet po vodě ani po vzduchu. Padal, padal hluboko a cítil, jak jeho život mizí do nenávratna...
A možná v ten okamžik se nad Vojtou smilovala nebesa a poslala mu na pomoc urostlého medvěda.
"Pojď se mnou, Vojto. Cesta ven, kterou Matěj hledá, není tou správnou pro tebe. Ty musíš jít se mnou," řekl a chytil Vojtu do rukou.
Vojta spatřil medvěda v jeho pravé podobě: mocný a urozený anděl s křídly a s plamenným mečem.
"Zemřu?" ptal se.
"Ne, ještě ne. Perun s tebou má své plány. Buď na to pyšný, nebyla to malá cena, kterou jsme museli zaplatit, abych mohl sestoupit do pekel a zachránit tě. Tvá úloha bude ještě velká. Budeš muset Matějovi připomenout, že nebojuje o svět, ale o duši. Věz, že pokud si to skutečně uvědomí, zvítězí."
"Vy víte jak zvítězit?"
"Samozřejmě! Perun je přece vševědoucí. Jen Matěj bohužel ne."
"Proč tedy Matějovi neřeknete, jak Císaře porazit."
"Dávat rady tohoto typu to není jako mávat mečem. Musí přijít sám na to, jak vyhrát. Jinak nebude mít rada žádný účinek a když, tak spíš negativní. Ty mu můžeš jen trochu pomoci."
"A co když na to nepřijde?"
"Musíme doufat, že přijde. Jinak by totiž to, co by následovalo, bylo daleko strašnější než cokoliv jiného, co nás kdy potkalo."
Vojta sledoval, jak ho anděl vynáší z pekla vzhůru na zemi...
Matěj kráčel sám. Teprve teď na něj dolehla temnota, kterou Vojta svou přítomností zaháněl. Ani nepřemýšlel, co se vlastně s Vojtou stalo. Jeho mysl měla mnohem složitější úkol. Našeptávající hlasy byly stále víc a víc vetřelejší, zkoumali Matějovu mysl a jakoukoliv vzpomínku a myšlenku obracely proti němu. Byl ve stavu, který silně připomíná šílenství.
Zaklepal na brány svítícího města v samém středu pekel. Brány ustoupily před jeho rukou ještě dřív než se jich stačil dotknout. Vstoupil a obklopila ho šalba všech smyslů. Spatřil úžasné květiny, jejichž květy byly tím nejkrásnějším, co kdy Matěj spatřil. Jejich vůně byla sladká, lehce omamná. Zatoužil je pohladit, ale odolal tomu. Kráčel ulicemi nádherného města uprostřed zla. Nevěděl, kam přesně jde, kráčel jen do středu města. Míjel skvostnou architekturu, se kterou nemohl vysoké Perunské věže ba ani srovnávat. Ale ani tyto skvostné stavby se nemohly rovnat s palácem,

který stál uprostřed města. Vypadal jako dokonalé spojení přírody a lidského umu, tak dokonalé, že nikdo nepoznal, kde začíná kámen a kde končí květinová zeď. Celé stavbě vévodila vysoká věž, mnohem vyšší než ta vysoborská.
Matěj vešel do rozlehlé přijímací haly. Rozhlédl se, ale nikde nikoho nespatřil. Prošel největší chodbou a spatřil točité schodiště vedoucí do vysoké věže.
Vykročil na něj a stoupal výš a výš. Kolem se rozléhalo nepřirozené ticho. Matěj šel dál, v jeho duši se skrýval strach. Nahlodával ho a způsoboval, že se mu třásly ruce.
Konečně stanul na vrcholu samotné věže. Jeho strach ho přemlouval, aby uprchl, ale pak si uvědomil, že to je možná jediná cesta z pekel.
Ozval se děsuplný smích. Matěj se ohlédl a spatřil nádhernou, rozesmátou dívku- její jméno bylo Nóviel. Ale nestála sama. Po jejím boku stál svalovec a neskrývaně se usmíval.§
"Vítej, Pane světla," uchechtl se muž.
"Kdo jsi?" ptal se Matěj.
"Já jsem Torant, Pán pekel. A tohle je moje sestra Nóviel."
"Hloupý blázne! Myslíš si, že když jsi přemohl toho hlupáka Chlodovika, můžeš se vůbec jenom postavit čelem mně a mému bratrovi? Zemřeš jako ten hlupák, který se rozhodnul tě následovat do naší říše."
Matějovou duší otřásl šok. Vojta, jeho kamarád zemřel v pekle?
"Vojta? Kde je?"
"Mrtvý, coby. Spadl do propasti," řekla lhostejně Nóviel.
To, čemu se říká svědomí, se ozvalo neuvěřitelně hlasitě. Vždyť to byl on, do měl Vojtu hlídat. Vždyť on ho zabil!
Udělal přesně totéž, co po něm chtěl tajuplný hlas. Zmocnil se ho strach, ale ten ustoupil a v Matějovi zabouřil vztek. Pozvedl svou ruku a svět mohl být svědkem velkých hrůz, kdyby ho Nóviel nezastavila.
"Ty si myslíš, že můžeš bojovat se mnou?" otázala se a chytla ho za ruku. A to byla chyba. Matějova víra zaplála a její ruka vzplanula. Vzápětí se oheň šířil a Nóviel křičela šílená bolesti. Možná by měl Matěj trochu víc slitování, kdyby věděl, že oheň víry pro Nóviel nikdy neuhasne. A ani smrt, jak arcibiskup Alexandr předpovídal, ji nikdy nevysvobodí.
Torant zíral překvapeně na hořící Nóviel. Pak se pousmál a otočil se k Matějovi. I když ho o hlavu převyšoval, v jeho očích se objevil uctivý tón.
"Výborně, to byla vskutku dobrá lest. Ty spoléháš na naši hloupost, že, Pane světla? Jenomže ti hlupáci, kteří ti naletěli neměli nikdy ani tu špetku rozumu..."
Matěj už neměl náladu ho poslouchat. Natáhl svou ruku, aby ho spálil žárem své víry. V jeho srdci se už nenalézalo žádné odpuštění.
"Ne, na tohle ti nenaletím," posmíval se Torant.
Matěj si najednou uvědomil, že by mohl někoho, jako je on, potřebovat.
"Jak se můžu dostat z pekla?"
"Není nic jednoduššího, Pane světla. Prostě jen zemři."
"Existuje i nějaká jiná cesta," řekl sebejistě Matěj.
"A i kdyby, proč bych ti ji měl ukazovat?"
"Podívej se na Nóviel, chceš skončit jako ona?"
"Dokážu zmizet dřív, než se mne stačíš dotknout."
"Možná. A co když ne?"
"Mohli bychom to vyzkoušet..." nadhodil Pán pekel s úsměvem.
Matěj zapátral ve své mysli, o co by Pán pekel mohl mít ještě zájem. Pak pochopil.
"Vrátím ti tvoji duši," navrhl Matěj a spatřil, že ťal do živého. Kdyby nabídl cokoliv jiného, Pán pekel by se mu vysmál. Nyní ale se jeho obličej zkřivil do masky nadpřirozené bolesti.
"To nedokážeš ani ty!" namítl.
Matěj si tím nebyl tak jistý, proto se to rozhodl vyzkoušet. Trpící Nóviel padla na zem a snažila se uhasit plameny, to však bylo nemožné. Matěj si nad ni stoupil, pevně uchopil bílý křížek a pravil:
"Pohleď, pane všemohoucí, na ženu, která zhřešila, když se zřekla své duše. Je-li to ještě možné, nebyla-li odváta na míle daleko vesmírem, vrať jí jejímu tělu, aby mohla v pokoji zemřít a předstoupit před tvůj soud."
Křížek bíle zazářil a zablýsklo se. Nóviel se rozšířily zorničky. Trpěla nevýslovně a měla tak trpět do konce svých dnů. Nebylo tomu tak, jak mělo být. Její duše, jakkoliv jí opovrhovala, byla vysněným cílem, který byl nedostižným. Nyní jí ale byla vrácena a ona poznala arcibiskupovu moudrost, která předvídala to, co si ona teprve teď uvědomila.
Její tělo rázem zestárlo o tři sta let, které strávila jako Paní pekel. Pak vzplálo a nezůstalo po ní nic, než prach a kouř. Její duše, ta pravá a nesmrtelná, se rozletěla k nebi, aby tam vyčkala na boží soud.
Torant zíral na zázrak, který se právě teď odehrál a poklekl na kolena:
"Pane světla, udělám cokoliv, když mi vrátíš moji duši!"
"Řekni mi, jestli je ještě nějaká cesta, která vede ven z pekel," využil Matěj bystře příležitosti, ačkoliv byl velice unaven.
"Jen jedna, ale ta je velice nebezpečná. Vede Chodbou zrcadel. A tam nepomůže nic, nic. Ani Císař, ani Pánové pekel jí nedokážou projít. V zrcadlech ti totiž zrcadla ukážou tebe samého, jaký doopravdy jsi."
"Co je na tom strašného?" ptal se Matěj.
"Lidé si neustále něco nalhávají, zaobalují své činy do těch nejlepších pohnutek a omluv, aby byly přijatelnější. Zrcadla v té chodbě ti ukáží tebe samého bez omluv a přikrášlování, jenom tvé skutečné já. Ještě nikdo jí neprošel."
"Dobrá, jak se dostanu do té chodby?"
"Je to na druhé straně paláce. Sám by ses tam nikdy nedostal, ale já tě tam dopravím. Zavři oči, prosím."
Matěj uposlechl a když dostal příkaz, aby je znovu otevřel, ocitl se v malé místnosti se dvěma dveřmi. Jedny byly

obyčejné, dubové. Druhé bylé zakryté tím samým bílým kovem, z jakého je Matějův křížek a Koruna z bílého zlata.
Právě ty Pán pekel otevřel a Matěj spatřil úzkou chodbu, jejíž stěny, strop i podlaha byly ze zrcadel, které se v sobě vzájemně odrážely.
Matěj udělal první krok, ale zadržel ho prosící tón Toranta: "Pane světla, vraťte mi duši!"
Matěj provedl stejný rituál a byl svědkem okamžitého zestárnutí Pána pekel. Jeho oči se upíraly někam do astrálních sfér a jeho rty ševelily: "Odpusť mi, Perune! Odpusť." Pak znenadání zemřel a Matěj byl opět sám. Povzdechl si a otočil se směrem k zrcadlové chodbě.
Na zemi pocítil Císař pekel, jak skončili jeho Pánové pekel. Nyní ho to ale nemrzelo. Perun jim nemohl odpustit jejich zlé skutky a tak je bude moci v pekle ještě pořádně potrestat. Teď má jiný úkol a na ten se musí plně soustředit.
Oba králové užasle hleděli na černou stěnu, která před nimi halila vše do šera.
"Jsi si jistý, že je to Perun?" ptal se král David Aviceny.
"Vůbec ne, pane. Ale kdo ví, co se všechno stalo, zatímco jsme byli na cestách."
"Dobrá tedy, vpřed!" Stočlenná výprava chráněna Teodorovým štítem vstoupila do stínu, obepínající Vysobor. Jak byli všichni překvapeni, když spatřili strašidelné světlo vysoborské černé věže!
Matěj vstoupil do zrcadlové chodby. Přemýšlel sice, zdali ho Torant nenapálil, ale pak to zavrhl. Plně se soustředil na zrcadla. Vzájemně se v sobě odrážely a vytvářeli dokonalý klam. Na Matěje hleděla tisíc a jedna tvář. Snad ho šálily oči, snad se stal zázrak, spatřil v jednom zrcadle tvář svého otce.
"Matěji? Matěji, jsi to ty?"
"Jdi pryč, démone. Dvakrát ti nenaletím."
"Já ale nejsem démon, jsem tvůj otec!"
"Ne, můj otec by nikdy nebyl v pekle."
"Ale já nejsem v pekle. Jsem v Mezisvětí. Nevím, kde jsi ty, ale musíš být velice blízko mne."
"Dobrá, co chceš?" utrhl se na něj, stále nevěřící.
"Chtěl se podívat, jak se ti vede. Máme o tebe s maminkou starost. Nikdy jsi nebyl moc soběstačný."
V tu chvíli Matěj uvěřil, že vidí svého otce. Vrhl se na zem před obraz svého otce a začal vzlykat, tak na něj dopadla úzkost z jejich vzájemného odloučení.
"Stal jsem se knězem, otče," pověděl.
"To je dobře, Matěji. Já sice chtěl něco jiného, ale ne vždy je možné splnit všechna lidská přání. Doufám, že si žiješ šťastně."
"Ne, bohužel. Vysoborský klášter byl vyvražděn!"
"Vida. Nedá se nic dělat. A co jsi dělal poté?"
Matěj vyprávěl a shledával, jak nadšené oči Jena proutkaře září stále méně a méně.
"Zažil jsi toho tolik. Nyní už ani zdaleka nejsi obyčejným člověkem. Co se to s tebou jen stalo, Matěji?" V jeho očích se zablýskly slzy a zmizel. Matěj byl opět sám. Neudělal však ani krok a spatřil tvář arcibiskupa Alexandra. Jako vždy se spokojeně usmíval.
"Otče Alexandře!" vykřikl Matěj.
"Jsem rád, že naše oběť nepřišla nazmar, Matěji. Ty žiješ, a to je víc, než bych si kdy mohl přát. Oba bohové na tebe čekali už dlouho, předlouho. Bylo mi ctí, že jsem pro tebe mohl obětovat svůj život."
"Pomstil jsem vás, otče."
"Co znamená pomsta? Nóviel se pomstila sama sobě: stala se nesmrtelnou, horší trest si člověk ani nemůže přát."
"Mohli jste Nóviel tenkráte v klášteře porazit?"
"Samozřejmě. Ale to by nemělo smysl. Kdyby přežil jen jediný z nás, ty by ses nikdy nevydal na cestu a nikdy bys nezachránil Perun a krále Davida. Nikdy bys nepotkal Veroniku..."
"Jak o ní víte? Ona je do toho také zapletená?"
"Už brzo pochopíš to, co se ti teď zdá tajemné. Věz, že Vojta a Veronika jsou v tomto boji stejně důležití jako ty."
"Řekněte mi, když jsou ve Vysoboru, musím prohrát?"
"Ne, to není jisté."
"Ale vždyť v Mystériu..."
"Ano, Mystérium. Pokud se stane to, co je v té knize, vyhraje Císař pekel."
"Jak je pravděpodobné, že se to stane tak, jak je psáno?"
"V knize je zapsána ta nejpravděpodobnější historie. To ale nic neznamená, kniha se mnohokrát změnila. V lidech je podivný dar, mají moc nad svým osudem a mohou ho pozměnit."
"A co se stane, když prohraji?"
"Císař tě jmenuje vládcem nebe a možná i země a ty budeš vládnout, šťastně či nešťastně. A až jednou Císařovy dny skončí, převezmeš jeho říši a budeš universálním pánem vesmíru."
Matěj na něj udiveně zíral: "On mne nezabije?"
"Samozřejmě, že ne. Proč by to také dělal."
"Já to stále nechápu, vždyť on je přece zlý..."
"Myslím, že si pleteš hloupý a zlý. Císař není hloupý, je naopak velice chytrý. Žádný z mudrců ho nedokáže přehádat, tak obratně nastavuje lež za pravdu. Využívá polopravd a hesel, aby dostal tvoji duši do své sítě. Před ním ani víra neochrání, tak jako před Nóviel nebo stvořeními pekel. On totiž také vládne vírou. On ti nebude lhát, že slunce vstává na západě a usíná na východě. On bude hrát na strunu lidskosti a citu v dobro. Nakonec ho možná shledáš lepším než Peruna."
"Nikdy!"

"Počkej až mu staneš tváří tvář. Já bych se raději zabil, než bych s ním mluvil, protože jeho slova dokáží ukrást duši. Nicméně ty musíš. Nezbývá mi než popřát ti hodně štěstí. Sbohem, Matěji."
"Sbohem, arcibiskupe."
Než stačil udělat krok spatřil jinou známou tvář. Okamžitě poznal Vincka.
"Matěji, jsem rád, že tě vidím?"
"Nezlobíš se na mne, co jsem ti tenkrát provedl před tou krčmou?"
"Ani trochu. Trochu mne to vyléčilo z mých hloupostí, ale ne dost. Je dobře, že jsem mrtvý, nevydržel bych tolik, co Vendulka musí snášet.
Matěji slib mi něco: postaráš se o Vendulku a naše děti, že ano?"
"Vincku, já možná zemřu nebo mne čeká ještě něco horšího. Nemohu ti slíbit..."
"Matěji, pro všechno, co jsme spolu prožili, postarej se o ně. Cítím, jak mne má nezodpovědnost pomalu stahuje do pekel a to není příjemný pocit. Jestli se o ně nepostaráš..., prosím!"
"Dobrá, Vincku."
"Áááá..."
Matěj si uvědomil, co to vlastně slíbil, ale než si to dokázal plně rozebrat, objevilo se pět tváří.
"Kdo jste?" ptal se Matěj.
"My jsme Lítost. My jsme Houževnatost. My jsme Poznání. My jsme Bolest. My jsme Víra. My jsme lidé."
"Aha. A co chcete?"
"Chceme ti poděkovat. Vrátil jsi svému lidu lidskost a víru. Nic víc od tebe nemůžeme žádat."
"Dobrá. Děkuji."
"Nemůžeme po tobě žádat službu a neodměnit tě. Tvůj křížek, hezký, že?"
"Ano, co s ním má být?"
"Budeme v něm My. Budeme tě chránit."
"Víte, já nevím, ale..."
"Uvidíš, že budeme užiteční."
Pak tváře zmizely. Matěj udělal krok a celý svět se s ním zatřásl. Zavířil před ním celý vesmír. Když se světla ustálila, ocitl se Matěj ve Vysoborském chrámu.

Dračí dech
17.kapitola

Vojta uháněl směrem k Vysoboru. Přes všechny své kladné vlastnosti trpěl anděl absolutní dezorientací a Vojtu vyložil dvě míle od Vysoboru místo na vysoborském náměstí. Sotva dohlédl na hradby, a tak utíkal, aby mohl být s Matějem, až se střetne s mocným Císařem pekel. Samozřejmě, že znal ono proroctví, ale on byl materiálně založený člověk a věštbám moc nevěřil. Věděl jen, že jeho přítel potřebuje pomoc v nouzi s největším nepřítelem, jakého kdy pozná. Ať přitom třeba položí život, bude tam!
Před ním se vinula stezička, zahalená ve stínu podivného položera, které nad Vysoborem už mnoho dnů označovalo pravé poledne.
Matěj stál v zašlém a znesvěceném vysoborském chrámu. Tatam byla jemná, tichá a klidná atmosféra.
"Toto je jeden z nejstrašnějších Císařových zločinů takto znesvětit klášter," pomyslel si a tichým krokem se vydal ke dveřím.
"I kdyby zvítězil," mumlal si sám pro sebe, "já mám nad ním morální převahu. Nemůže mne porazit."
Rozrazil bránu jediným šťouchem a jako páv vykráčel na náměstí, kde předpokládal, že ho Císař bude očekávat. A nemýlil se.
Císař se nezjevil jako ohnivý démon nebo svůdná žena, byl jen obyčejným staříkem, sedící na kašně, s tolika vráskami, že jen sotva dokázali pokrýt svrasklý obličej. Měl dlouhý bílý vous spadající až na hruď. Byl oděn v šedavou, ani černou ani bílou. Matěj pocítil, že jeho jistota pomalu mizí. Jak může bojovat se starcem nad hrobem?
"Vítám tě, Matěji. Děkuji, že jsi mi usnadnil cestu," pravil.
"Muselo se to stát," řekl Matěj.
"Ano, to je pravda. Je mi to líto, že jsi musel projít celou mojí říší."
"Nebyla příliš hezká, i když od tebe bych očekával, že mne budeš chtít mučit, ne litovat."
"Ale to se mýlíš, Matěji. Já jsem přece také člověk!"
"Ty že jsi člověk?"
"Já jsem polovina lidského myšlení. Znám každou myšlenku každého z lidí. Dokonce i tvou."
"Já se toho nebojím," řekl Matěj.
"Já vím, čeho se ty vlastně bojíš! Prošel jsi peklem, spatřil jsi moje služebníky, bojoval jsi s Chlodovikem, viděl jsi hořící město i své rodiště ve zkáze. Co může ti způsobit větší strach?"
"Já nemám strach z ničeho."
"Ale ano. Máš strach sám ze sebe. Jedna polovina tvého srdce nenávidí tu druhou a naopak. Ty se bojíš zla v sobě, že?"
"Ne," prohlásil Matěj statečně.
"Pak se tedy dívej a viz znovu." Císař mávl rukou a Matěj zjistil, že se mu před očima znovu odehrává historie. Viděl, jak nepřímo zabil své rodiče, jak vedl nůž proti knězi ve Stinobrance, jak umírali muži v Perunu, které zavázal k boji. Když

vize skončila, ležel na zemi, křičel a vzlykal.
"Ano, Matěji. Ty se bojíš. Bojíš se mne tak, že bys ve vteřině mohl zemřít, kdybych se rozhodl. Ale já to neudělám. Jsi přece mojí částí, v tobě přebývám."
Matěj se zvedl ze země a pokusil se obnovit ochranné světlo, které ho chránilo v pekle. Matně zazářila v poledním slunci. Císař pekel fascinovaně natáhl ruku a dotkl se slabé záře. To, co spálilo Nóviel na prach, Císaře ani neporanilo. Matěj na to vyjeveně zíral.
"Snad sis nemyslel, že by pro mne mohlo být tvé ubohé světýlko zastavit."
"Proč jsi mne už nezabil?! Jsem jako moucha, chycená v pěstích. Jeden pohyb a jsem mrtvý."
"To je pravda. Jenomže já tě nechci zabít! Jsi můj syn! To jen díky mně ses narodil. Já jsem tvůj otec!"
Matěj na něj vyjeveně zíral: "To je dobrý vtip."
"Možná, že tomu nevěříš, ale je to pravda. Jednou za čas tak činím, stvořím jakési dítě pekel, mého syna, aby bojoval se Spasitelem, Perunovým vyvoleným, o moc. Ty jsi můj syn a já jsem rád, že jsi živý a zdravý. Já tě přece nebudu zabíjet!"
Najednou si Matěj uvědomil, že tomu věří. Ano, on byl synem pekel.
"Tak proč ses mne pokusil zabít?"
"Bohužel, Perun mne velice překvapil, když se rozhodnul, že Spasitelovu moc udělí také tobě. Doposud nikdy se nestalo, aby dítě pekel i dítě nebes byla jedna a tatáž osoba. Byl jsem velice vyděšený, když jsem to zjistil, a pomyslel jsem si, že bude lepší, když budeš mrtvý. Pochop, byl jsi jako sud střelného prachu, připravený vybuchnout. Náhoda mohla rozhodnout o osudu celého světa, což mi nepřipadalo správné. Teď už vím, že jsem udělal chybu. I bohové mohou chybovat."
"A proč už si nemyslíš, že bych měl zemřít," řekl Matěj tiše a pak dodal: "otče."
"Protože jsi viděl dobro i zlo. Prošel jsi peklem, viděl jsi brány ráje. Už nejsi nebezpečný. Celý svět očekává náš souboj."
"Nikdy se nepoddám," pravil Matěj.
"Tvrdohlavý člověče! Copak já chci, aby ses mi poddal? Jen mne poslouchej."
"Já nebude naslouchat pekelným řečem."
"Ale budeš. Klidně si zacpi uši, mne stejně uslyšíš."
"Ne!"
"Matěji, zlo přece není zlé! Spatřil jsi moje ohavné démony, ale sám už ses přesvědčil, že ne vše hezké je také dobré. Viděl jsi moji říši, do které jsem byl uvržen, když se Perun rozhodl se mnou bojovat. Musel jsem tvrdě pracovat. Ubírat každý kousek z jeho vlivu na lidi, abych vůbec mohl přežívat. Ale dokázal jsem to.
On se rozhodl spoutat svět svými zákony, já preferuji přirozenost. On říká: "Nepokradeš!" já říkám: "Hladovíš-li, ukradni si chleba." On tvrdí: "Nezabiješ!" já říkám: "Musíš-li, zabij." Řekni, kde je dobro?"
"Perun je ztělesněné dobro!"
"Já chci slyšet tvůj názor, ne poučku z teologické učebnice. Ty sám jsi přece zabil mého kněze. Podle Peruna bys přece měl být potrestán, že?"
"To je hloupost!"
"Pravda, je to tak. Lépe zabít, než způsobit věčný chaos, který s tvou smrtí skutečně mohl nastat. Zachránil jsi nejen sebe, ale také všechny národy na celém světě. Řekni, co říká Perun o upřednostnění veřejného a osobného?"
"Veřejné stojí nad osobním!" pravil formálně Matěj.
"A neprotiřečí si tedy? Jak je možné upřednostnit veřejné, aniž bys nezabil? Jeho řád není dokonalý."
Matěj byl otřesen. Byl vychován v bezmeznou víru a pochybovat o dokonalosti božího řádu bylo více než kacířství.
"A nebylo to Perunovo slavné náboženství, které zničilo dávné mocné a bohaté pohanské říše? Jak to se slučuje s Perunovým řádem?"
"Ale to přece..."
"Kde je potom zlo, když Perunovy protikladné rozkazy působí víc zla, než jsem kdy dokázal? Já přece nechci zlo, to skutečné zlo, které nenávidí všechno a všechny, které přemýšlí, jak vše nejlépe zničit. Já ale tenhle svět také miluji. Já vím, že nekonečný řád jej dokáže zničit. Proto také jsem jaký jsem. Můžeš snad zlo osočovat dobro? Je pak dobro zlé, když je takto pohaněno? Já nejsem zlý, ale Perun, který svými zákony říká, že můj styl života je zlý. Je snad zlo to, co zlem je za zlé osočeno?"
"Nechápu, kam tím směřuješ, králi pekel. Mne nepřesvědčíš."
"Matěji, já jsem tvůj otec. Můžu být jakýkoliv, ale ty mne musíš milovat."
Matějova duše se ocitla nad propastí nejistoty. To, co říkal Císař, byla pravda, syn má povinnost poslouchat svého otce. Ale kde jsou hranice? Má poslouchat Císaře?
"Co po mě chceš?" ptal se Matěj.
Ve starcových očích se objevily slzy. Položil ruku na Matějovo rameno a začal vyprávět:
"Jsem tak sám, Matěji, tak sám. Jsem zoufalý. Nikdo si se mnou nechtěl povídat. Mí služebníci jsou příliš tupí a Pánové pekel toužili jenom po moci. Ale já pod vším tím strachem, který Perun přenesl na lidi, jsem také člověk. Musím se občas svěřit jiným lidem, ale v pekle není moc příležitostí. Ó jak si Perun lebedí tam v krásném nebi, zatímco já musím žít ve smrdutém pekle! Mocná spravedlnosti, co tomu říkáš?"
Matěj byl dojat. Uprostřed bídy a zoufalství našel zlo, malé a stísněné, nebohého člověčka, starce shrbeného nad starostmi. Když už nedokázal nic jiného, vykouzlil na tváři povzbuzující úsměv. Však jedna moudrá rada praví: Podej čertovi prst, vezme si celou ruku.
Celý svět se třásl. Moře divoce útočilo na pobřeží, i když byl odliv. V divokých lesích se pohybovaly stromy, zděšeně

e snažíc zachránit. Lidé cítili strašlivou krizi v dějinách celého vesmíru. Mnozí se hrnuli do chrámů modlit, jiní si raději hned brali život. Snad i kameny se snažili odvalit kamkoliv, jen dál od Šestistaví. Svět doufal, nic víc mu v podstatě ani nezbývalo.
Vojta uháněl k Vysoboru. Jde pozdě, cítil to. Proběhl polozbořenou vysoborskou branou a sprintoval na náměstí. Ale už bylo opravdu pozdě. Svět spěl k tragédii.
Veronika stísněně poposedávala a pozorovala Vendulku.
"Já už to nevydržím," řekla Veronika.
"Musíš," varovala ji s úsměvem její společnice, "jestliže tam půjdeš, stane se něco strašného."
"Ale on je tam tak sám. Musí trpět, určitě ho mučí!"
"Ty mu nepomůžeš."
"Já to nevydržím, musím tam být."
Veronika se vysmekla z Vendulčina sevření a proběhla dveřmi Matějova bývalého domova. Čert tomu chtěl, aby zakopla o jedno z Vendulčiných dvojčátek. Vendulka ji okamžitě chytla a přivázala lýkem k židli. Dokud bude ona žít, Veronika se nikdy na to náměstí nepodívá!
Matěj se zmateně díval na svého otce. Byl to malý stařík s dlouhým vousem, bezmocný a přece Matěje děsil víc než kdokoliv jiný. Cítil, že ta jeho část, o níž ani nevěděl, že ji vůbec vlastní, k Císaři tíhne a pomalu se chápe vlády nad celou myslí. Ale ona vůbec nebyla zlá! Plně se shodoval s tím, co řekl Císař a Matěj, ač se snažil sebevíc, nedokázal na tom najít jakékoliv zlo.
Druhým problémem bylo, že začínal mít Císaře opravdu rád. Během té chvíle, kterou spolu strávili, měl Matěj pocit, že se mu v jeho osobě vrací Jen proutkař nebo arcibiskup Alexandr. Tolik se mu po nich stýskalo, zvláště když je spatřil v Chodbě zrcadel.
Byl zmatený a nevěděl co má dělat. Zatím mu nezbývalo než sedět a čekat.
Vojta uháněl úzkými, liduprázdnými uličkami k náměstí. Tušil, že na tom, zdali přijde včas, závisí osud celé planety. Před očima už viděl, jak Matěj padá přemožen Císařovým mečem.
"To se nesmí stát!" zakřičel jen tak k zšeřelé obloze. Nikdo ho ale neslyšel.
Mihl se kolem bývalé lékárny, která kdysi patřila řádu mnichů a už stanul na náměstí. Neviděl však Císaře v jednom z jeho strašlivých převtělení z rohy a kopyty. Spatřil jen slabého starce jednou nohou v hrobě. Byl by byl možná zmatený, kdyby si nevšiml Matěje, který seděl vedle Císaře. Nebyl hloupý a tak mu vzápětí došlo, kdože je ten stařík. Okamžitě byl na nohou a tasil meč.
"Nedotýkej se mého kamaráda!" zakřičel na Císaře.
"Vojto, prosím tě. Jen si spolu povídáme," oslovil ho klidně Matěj, i když se mu chtělo volat o pomoc.
"Zabiju tě!" vyhrožoval Císaři, neslyšíc Matějova slova.
"Já už jsem starý, synáčku. Bude jenom dobře, když už mne někdo zabije," povzdechl si nostalgicky Císař.
Vojta byl na vážkách: má ho zabít či nikoliv? Pak si uvědomil, o jaké hlouposti to přemýšlí a napřáhl meč k ráně.
Matěj reagoval naprosto instinktivně: jeho ruka vyletěla jako had a z ní vystřelil smrtonosný blesk jako její prodloužení. Zděšeně sledoval jeho dráhu a zdálky zaslechl slova, která přečetl v Mystériu: "Matěj pozvedl svou ruku a zamířil na Vojtu. Byl ale na poslední chvíli odstrčen Veronikou. Ona se stala obětí strašlivého žáru, který Matěj seslal. Vojta vytáhl z pochvy svůj meč a probodl se.
Ve stejnou chvíli nedaleko odsud stála Vendulka tváří v tvář Hnilobě, ohavné bytosti z bahna a špíny, ztělesnění nemoci. Nedokázala odolat strašlivé její ruce a zemřela. Vendulka ležela mrtva před Hnilobou, která právě vyhrála celý svět."
Blesk letěl tak pomalu, tak rychle. Vojta na něj zkoprněle zíral, neschopen vyslovit cokoliv. Ale to už se mihl čísi stín, prolétající zšeřelým tichem a děsivý výkřik. Kdosi na poslední chvíli Vojtu odstrčil. Ozval se ohlušující smrtelný výkřik a Matěj zahlédl v jasnozřivém okamžiku Vendulku, jak hoří v Matějových plamenech.
"Vendulko!" vykřikl, ale jeho hlas se utopil v lítosti, která ho pohltila. Jeho milovaná Vendulka tady ležela mrtvá. Mrtvá kvůli němu!
Teď ale na lítost nebyl čas. Koutkem oka zahlédl Vojtu, jak proti sobě pozvedá svůj meč. Na poslední chvíli mu jej vyrazil z ruky obratným loktem.
"Matěji, ty...!" přestože to nebylo obvinění, Matěj jej v tom slyšel. Zachvátila ho zuřivost a zlost. Obrátil svou tvář k Císaři pekel, ale neviděl triumf, ba naopak překvapení a údiv. Poprvé v celých dějinách se Císař divil.
"Nevím, jak se ti to podařilo, ale stejně je to zbytečné. Mě nemůžeš přemoci." Rázem se z vetchého stařík stal muž ve středních letech, dozajista válečník, s ostrou sekerou. S hrozivým řevem se na Matěje rozpřáhl, ale prudkému dopadu jeho sekery na nehybného Matěje zabránil Vojtův meč. Matěj okamžitě uskočil a vrhl se za Vojtu, který sám sebe chránil před Císařovými zuřivými útoky. Silný vítr, který se znenadání zvedl, vynášel do výšky hlomoz zbraní.
Veronika seděla na židli, sama v hlubokém spánku. Něco na ni sáhlo. Trhla sebou a zjistila, že je svázaná. Otevřela oči a pohlédla do tváře strašlivé hrůze. Spatřila před sebou mrtvolu, ze které viselo uhnívající maso. Z celého jejího těla odpadávala špína a bláto.
Trhla sebou, pokoušela se vymanit z područí provazů, ale ty ji příliš pevně svazovaly. Příšerná bytost se blížila.
Veronika začal křičet, když se strašlivá dotkla bělostného Jenova krčku a bez zaváhání ho ve spánku uškrtila.
"Ty odporná stvůro, táhni do pekel!"
Hniloba pokračovala ve svém polopochodu, poloplazení. Došla až k peřince, pod kterou spávala obě dvojčátka. Položila na ně svoji ruku a oni už nikdy neprocitli. Strašlivá bytost se začal zuřivě chechtat. Veronika křičela strachem a zděšením nad tou katastrofou. Škubala sebou, ale provaz ne a ne povolit. Trhla sebou v poslední marné naději a ucítila, jak lýko trochu povolilo. Udělala to znovu a byla volná. Zvedla se ze židle a mrštila jí na ztělesnění Hniloby. Podivné

stvoření to ale nezastavilo. Pomalu ale jistě šla k Veronice, aby jí provedla totéž, co dětem.
Snad ze zoufalství napadla Veroniku spásná myšlenka.
"Slyš mne, stvůro. Jménem mé matky, kterous zahubila, tě zaháním do nejhlubších pekel. Už nikdy neobtěžuj tuto zemi svým krokem."
Zrůda se jenom smála, ale jak se říká, kdo se směje naposled, ten se směje nejlíp. Jediný paprsek světla, který pronikl mračnou stěnou a chatrnou dřevěnou střechou dopadl přímou na tu pokřivenost. Jediný paprsek měl na bytost zázračný účinek. Začala se svíjet, ale vymanit se nedokázala. Zmenšovala se, až se roztekla docela. Z podivné bytosti zbylo jen bláto na podlaze. Veronika ze sebe setřela prach a vyběhla do ulic Šestistaví vstříc osudu.
Matěj usilovně přemýšlel. Všechno se odehrálo přesně tak, jak stálo v Mystériu: blesk, sežehnutá dívka, sebevražedný pokus... Nemá naději, žádnou naději zvítězit. Císařova vůle rozdrtí tu jeho a co bude následovat potom, bude utrpení pro všechny a ze všech nejvíc pro Matěje. Ale špetka naděje, zbyteček víry, stále ještě ve vystrašené mysli byl. A ten říkal: "Ale Císař nevypadal jako vítěz, když spatřil Vendulku! Co se stalo tak překvapivého, že to i Císaři pekel na okamžik vyrazilo dech? Určitě to nebyl nějaký blesk, tak naivní Matěj nebyl. Vzpomněl si na Vojtovu vystrašenou tvář a v přítomnosti sledoval souboj, který Vojta nemohl nikdy vyhrát. Že by snad Vojta byl tím překvapením? Ne, to asi ne. Vždyť na něj měl být blesk namířen.
Ano ten prokletý blesk. Jak ho vůbec taková hloupost mohla napadnout! Kvůli tomu musela Vendulka... Jistě Vendulka. Ale v Mystériu přece stálo, že Veronika!
"Zastav, Císaři!" zakřičel na pekelníka Matěj. Ten okamžitě ustal v souboji s vyčerpaným Vojtou.
"Co mi chceš říci, Matěji? Chceš se snad vzdát? Vždyť přece víš, že Mystéria ti jinou šanci ani nedávají."
"Ale ano, dávají. Jak jinak by mohlo dojít k záměně. Dnes měla zemřít Veronika, ne Vendulka."
"Nepodstatný detail. Zemřou obě, tak jako tak. Osudu je jedno, jak se lidské bytosti jmenují. Stačí, když jedna zemře, jak má být, on už nezkoumá, jestli zemřela ta či ta."
"To je lež a sám to dobře víš! Jestliže je možné dělat změny v osudu, pak náš zápas vůbec nebyl předpovězen."
"Ne, nebyl. Ale stejně, pokus se mne porazit! Na tvé straně stojí tento chrabrý, nicméně pouze lidský bojovník. A za mnou jde celé peklo. Už teď se tě mohu zmocnit, kdybych chtěl."
"Jenomže to ty neuděláš. Ty chceš mou mysl a svobodnou vůli. Nevyhraješ, když si mne podrobíš. Vyhraješ jen tehdy, pokud se k tobě přidám ze své svobodné vůle." Matěj sám žasl nad jistotou svého prohlášení. Už chtěl uznat, že si není příliš jistý touto úvahou, když Císař pravil:
"Nevím, kdo ti to řekl, ale jestli ho dostanu do rukou, svěřím mu nejtěžší úděl v celém pekle. Myslím ale, že jsi mne špatně pochopil. Je lepší nezvítězit než prohrát. Já velice nerad prohrávám. Jestliže si tě podrobím, pravda nezvítězím, ale také neprohraji. Bude to taková remíza, viď Perune."
S šíleným smíchem vyslal svou mysl, aby se zmocnila Matějova těla. Oběť stála nehnutě, jako beránek připravený na popravu. Jen se tiše usmíval, vítězně, přece nesměle. Ať už se děje cokoliv, Matěj nebude tím, kdo prohraje. Cítil, jak se k němu blíží temný, hustý mrak, který ho hrozil pozřít...
Ozvalo se tiché zabublání: to se Vojtův meč zabořil do těla nepozorného Císaře. Ozvalo se strašlivé bolestivé kvílení, které nezpůsobila smrtelná rána, ale bolestivý návrat duše do těla. Císař si vytrhl meč z útrob a odhodil. Už se nepokoušel předstírat lidskou podobu a shodil ji stejně, jako Matěj mohl odhodit své šaty. Nyní svět spatřil jeho mnohem děsivější podobu: obrovské šelmy-mohutného draka. Se strašlivým řevem uchopil Vojtu do svých pařátů a mrštil jím jako hadrovou panenkou proti zdi. V očích nejstrašnější bytosti světa plály rudé ohýnky děsivého hněvu. Pomalu se blížila k Matějovi, připravená ho roztrhat na kusy. Matěj stál nepohnutě a přihlouple se usmíval. Tušil svůj blízký konec a chtěl zemřít s úsměvem na rtech.
Drak se nadechl, aby vydechl smrtonosný oheň. Matěj se už ani nemodlil. Odhodlaně hleděl do drakových očí, viděl v nich pohrdání nad svým věčným vzdorem. Z jeho tlamy se vynořil sloupec žhavého plynu, Matěj očekával svůj konec. A tu noc prořízl další výkřik: "Ne..." To se Vendulka postavila před Matěje, aby to byla ona, kdo bude sežehnuta.
Drak zpanikařil. Obrátil svůj oheň proti nebi, neočekával totiž, že bude mít dvě oběti.
"VERONIKO, ČARODĚJKY DCERO! NENÍ TŘEBA, ABYS ZEMŘELA S TÍM, KTERÝ SE MI VĚČNĚ BUDE PROTIVIT. SVOU SÍLU ČERPÁŠ ZE MNE, PODDEJ SE MI TEDY A OPUSŤ TOTO MÍSTO DŘÍV, NEŽ BUDE POZDĚ."
"Já nečerpám sílu z tebe, nýbrž z té, kterou jsi zohavil. A nikdy nebudu tvoje poddaná. A už nikdy Matěje neopustím. I kdyby znovu procházel peklem, já už půjdu věčně s ním."
"Ne, Veroniko. Uteč, dokud můžeš. Musíš se zachránit. Ještě nic není ztraceno. Když mne Císař zabije, nevyhraje."
"Na tom nezáleží. Chci dělat cokoliv, jen s tebou. A třeba i umírat. Já se odtud nehnu."
"JAKÁ JE TVÁ VOLBA, MÉ DÍTĚ? STÁLE SE JEŠTĚ MŮŽEŠ ZACHRÁNIT!"
"Já ho nikdy neopustím!"
"BUDIŽ TEDY. NECHŤ VAŠE ŽIVOTY POZŘE OHEŇ!"
Matěj a Veronika se chytili za ruce a upřeli oči jeden na druhého. Teprve teď, těsně před koncem si Matěj uvědomil, jak moc Veroniku miluje. V očích se mu objevily slzy dojetí a on si poprvé všiml s úlevou toho, čeho se dříve děsil: v jejích očích planula nezhasitelná láska. Ani drakovy plameny se s ní nemohly rovnat, ba ani sopky či lávová pole. Její oči planuly více než slunce a Matěj si poprvé uvědomil, jak moc jí ubližoval, když si toho nevšímal. Pak v jediném okamžiku pochopil, že vyhrát může jen svou smrtí.
Drak se nadechl k poslednímu soudu. Horoucí plamen vyšlehl z jeho úst, ovinul kámen, který pod jeho dotykem tál, až zaútočil na nerozlučnou dvojici v jejich poslední hodině.
Věž Blankytné modři stála nezměněná uprostřed oceánu. Její zdi omývalo neklidné moře, ale nikdo jej nesledoval.
Všichni tři: panna, čaroděj i věštkyně seděli v nejvyšší komnatě nad starou zaprášenou knihou. Její stránky se neustále

měnili tak rychle, že je nestačili sledovat natož číst. Zato některá slova se ustalovala s děsivou nezvratností. Všichni tři prožili totéž co Matěj na vysoborském náměstí. Vždyť se rozhodovalo o osudu světa!
"Ach kniha, ta prokletá kniha. Matěj ji vůbec neměl číst. Byla to ona, kdo zavinil tu strašlivou tragédii," pomyslel si Arcifex a setřel si z očí slzy: "Ó Perune, který bdíš nade všemi, udělej zázrak!"

Jak Fénix se zrodit z popela
18.kapitola

Vojta procitl. Spatřil jen, jak dračí plamen ovinul zamilovanou dvojici a bez jediného výkřiku strachu je přeměnil v popel. Zaječel strašným žalem a spatřil jak, kolem něj tají kameny.
Obloha ztemněla, snad i to šeré slunce na okamžik zahalilo svou tvář do smutku. Ač byla obloha bez mráčku, proťal ji hlučný blesk. Kolem Vojty se zhmotnili tři postavy, které Vojta neznal. Jedna z nich byla stará slepá žena, pak muž oděn jako čaroděj z pohádek, svírající v rukou starou, zaprášenou knihu a nakonec krásná mladá žena se slzami v očí.
Drak stočil pohled na trojici: "ZVÍTĚZIL JSEM. HLEDÍTE NA MOJE NEJVĚTŠÍ VÍTEZSTVÍ! CO NA TO ŘÍKATE, VĚŠTCI Z VĚŽE Z BLANKYTU?!"
Čaroděj otevřel knihu na poslední straně. Jeho tvář byla kamenná, když znovu pohlédl drakovi do očí: "Toto je konec světa," pravil.
"COŽE? TĚĎ, KDYŽ JSEM ZVÍTĚZIL?"
"Ano, právě teď. Přijde Poslední bitva. Svět už nemůže déle existovat. Povolej své šiky z temnot, aby bojovali proti andělům z nebes. Nechť jest svět zničen!"
"ZNIČEN? JÁ NECHCI ZNIČIT SVĚT! CHCI MU VLÁDNOUT, ALE SÁM BEZ PERUNA."
"Je pozdě. Vaše střetnutí svět nemůže přežít."
"NE, TO SE NESMÍ STÁT!"
"A ANI NESTANE!" ozvalo se z nebeských výšin dětským hlasem.
Vojta zmateně zíral, jak se z nebes vyřítila početná armáda andělů a v jejich čele světlo tak jasné, že jej nikdo nemohl prohlédnout.
"PROHRÁL JSI, MŮJ OBRAZE. BYL TO MATĚJ, KDO ZVÍTĚZIL!"
"NENÍ MOŽNÁ. ZABIL JSEM HO. TAK BYLO PŘECE DOHODNUTO, ZEMŘE-LI, NASTANE REMÍZA."
"TO JE PRAVDA, JENŽE JSI NA COSI ZAPOMNĚL. MATĚJ ZVÍTĚZIL DÍKY SVÉ LÁSCE K VERONICE A JEJÍMU SEBEOBĚTOVÁNÍ. PŘEMOHLA TĚ JEJICH LIDSKOST. TO JE SÍLA, KTERÁ JE MNOHEM MOCNĚJŠÍ NEŽ TY."
"ALE ON JE MRTVÝ. TO ZNAMENÁ, ŽE JSEM VYHRÁL!"
"NE, CÍTÍM, ŽE SE SAMOTNÝ VESMÍR ROZHODUJE. ALE JÁ VÍM, ŽE SE PRAVDA PŘIKLONILA NA MOJI STRANU! NEMÁM PRAVDU, UROZENÝ ARCIFEXI Z VĚŽE Z BLANKYTU?"
"Můj bože," vydechl překvapeně Arcifex hledíc do knihy, "vždyť ona se mění minulost!"
"CO SE DĚJE!" křičel zmateně drak.
"Žádný konec světa nebude," prohlásil s definitivní jistotou Arcifex, "Matěj zvítězil nad Císařem. Tak rozhodl samotný Čas, jehož jsem strážcem."
"JÁ NEMŮŽU PROHRÁT! VŽDYŤ JSEM HO ZABIL!"
"ALE ANO, PROHRÁLS. CÍTÍM, JAK ZNOVU NABÝVÁM SVÉ PŮVODNÍ MOCI."
"NE, TO NENÍ MOŽNÉ."
"TAK JEST. NEMÁŠ ANI DOST SÍLY NA TO, ABYSIS UDRŽEL PODOBU DRAKA."
Hned jakmile do dořekl, začal se drak zmenšovat. Netrvalo to ani půl minuty a ze strašlivého draka se stal obyčejný stařík.
"Chopte se ho, mí služebníci. Musím si s ním pěkně od plic pohovořit."
Andělé uchopili Císaře v podpaží a vlekli ho vstříc zářící obloze. Slunce už prozářilo Císařův stinný štít, který upletl kol Vysoboru a vítr odvíval zápach a hnilotinu.
Na náměstí se donesl hluk pozdě přijíždějící armády. Před ní už spěchal Teodor, paní Anna, Bořivoj i Avicena a princezna Lída.
Vojta si jich nevšímal. Kráčel k místu, kde na zemi ležela hromádka popela, kterou vítr postupně roznášel do celého světa. Po jeho tváři stekla slza. Najednou ucítil na rameni čísi ruku.
Otočil se a spatřil Arcifexe, též se slzami v očích.
"Zemřel za celé lidstvo, Vojto. Obětoval se pro vyšší dobro."
"A co je mi to platné! Je mrtvý!"
"Tak se muselo stát. Matěj musel zemřít, aby mohl zvítězit," pravila okouzlující dívka v bílých šatech.
"Ale proč..."
"Pro věčnost. Kdyby se to nestalo, celý svět by byl zničen ve válce mezi nebem a peklem," odtušila slepá žena.
Vojtu to ale neuklidnilo. Plakal dál nad Matějovými a Veroničinými ostatky, ale jeho pláč byl spíš očistný. Napadlo ho, že by měl sesbírat jejich ostatky do nějaké urny a někde pohřbít. Ještě dřív, než se stačil popela vůbec dotknout, zasáhl do hovoru anděl s hořícím mečem.
"Nedělej to, Vojto. Obětoval se pro celý svět, nebylo by správné, kdyby byl pohřben na jediném místě. Ten popel je posvátný. Tak jako pták Fénix se země zrodí z vlastního popela. Matějův popel vyléčí znovu zemi od Hniloby, tak jak si on přál."
Vojta pohlédl do andělových očí a uvědomil si, že hovoří s medvědem.

"Kde je Matěj teď?"
"Ve svém nebi. Až jednou zemřeš, možná jej tam znovu uvidíš."
"A co Veronika?"
"Je tam s ním. Mají nádherné děti."
"Děti, ale vždyť..." Ani si nevšiml, že se k němu připojili jeho souputníci. Tiše poklekli vedle Vojty a spustili modlitbu.
"Jsou to děti, které mohli mít, kdyby... Ale to není podstatné. Povstaňte truchlící, neboť marný byl by život bez smrti. Matěj žil správně a správně zemřel. I po smrti bude sloužit své zemi. Byl jeho život snad marný, že nad ním lkáte? Završil svůj život, jak si přál. Jeho mohyla budiž kamenem, na němž postavíme svou duši."
Arcifex setřel své slzy a pohladil starou ošoupanou knihu.
"Kdybys dovolil, slovutný mudrci, tu knihu bych si vzal. Matěj podle ní napíše novou, kterou pak dostane tvůj předchůdce. Musí se to tak stát."
Medvěd sáhl po knize a mudrc se nebránil. Potěžkal ji v rukou.
"Málem bych zapomněl. Mám pro vás ještě jeden vzkaz od Matěje. Chce, aby se Teodor stal místo něj Spasitelem a řídil církev."
"Ale to přece..." děsil se Teodor.
"Ty mi snad chceš odporovat?" Medvěd to pronesl s takovým klidem, že Teodor začal zuřivě vrtět hlavou.
"Výborně. Když jsme všechno tak krásně vyřešili, snad abych se vrátil do nebe. Přeji vám dlouhý život. Buďte sbohem."
Medvěd se připojil k sobě rovným andělům a s nádherným zpěvem se rozletěl vstříc nebesům.
A co lze ještě dodat? Čas šel dál, jak je jeho zvykem. Země se uzdravovala, protože byla milována. Požehnána samotným Perunem následovala mírná zima s dostatkem sněhu a teplé léto, které předčilo všechna očekávání. Ovoce bylo tolik, že se v něm lidí málem utopily, obilí naplnilo sýpky přes okraj a zvířat bylo tolik, že je šlechtici a lesníci nestačili lovit. To léto se konaly dvě velké svatby: předně to byla ta Vojtova s Lídou, ale poté i svatba pana Tomáše s Helenou.
Paní Anna žila ještě dlouho po svém největším dobrodružství. Odchovala na svých kolenech mnoho dětí a všechna vnoučata ji milovala. Když umřela, celé království drželo dvoutýdenní smutek.
Co se stalo s Avicenou a Bořivojem nikdo v Šestistaví neví. Už nikdy se ze Zářících měst nevrátili. Možná, že svůj život dožili v oné luxusní vile, o které Bořivoj vždycky snil. Možná zahynuli na nebezpečné výpravě do Černých zemí. Kdoví?
Na podzim toho roku se král Šestistaví vzdal vlády ve prospěch manžela své dcery. Vojta byl dobrým vládcem, jak se ukázalo hned v prvním roce vlády. V jeho rukou země vzkvétala, stejně jako on se postupně "zklidňoval" díky silné ruce své manželky.
Teodor se stal Spasitelem, kterýžto titul se stal oficiálním a od té doby se každý kardinál nazýval Spasitel na paměť Matěje z Vysoboru, který stále přetrvával v myslích lidí v podobě kněze věrného své víře, který přijde svému lidu na pomoc, až jej bude opět ohrožovat zlo.
A co se stalo s Věží z Blankytu? Nikdo neví! Jisté je jen, že už nikdy nezasáhla do dějin světa. Možná se potopila. Možná, že dostala jiný úkol, kdoví?"

Epilog

Byla to vysoká hora, daleko od lidí. Nebyla to vlastně ani hora. Dalo by se říci, že to byl palác. Ano, palác. Palác, stojící na oblacích. Nikde na světě jste nemohli vidět to, co tady. Bylo to místo a přece nebylo. Našli byste ho všude a přece nikde. Lidé mu říkali nebe.
Malé děcko, sotva osmileté, sedělo na trůně a dožadovalo se sladkostí.
"Proč to děláš?" pravil stařec, "dokážeš si je přece stvořit jediným mrknutím oka."
"Protože, můj drahý obraze, já je nechci jíst. Chci jen, aby měli moji andělé co dělat. Děti v mém věku by měli jíst bonbóny."
"Jsi stejně směšný jako před lety."
"Ano směšný. Jak blízko má slovo směšný ke slovu dobrý."
"Dobrá tedy, mně je to jedno. Když chceš být hloupý, klidně buď. Nevyhrál jsi totiž, alespoň ne úplně. Matěj ti už neslouží, už není tvůj kněz."
"Já vím. Ale nechápu, co tě vede k domněnce, že jsem chtěl, aby se stal mým sluhou. Jsem šťastný, že je Matěj šťastný."
"Kdoví, jestli vůbec je šťastný, je přece mrtvý" poznamenal Císař.
"Je. To vím naprosto jistě."
"Ty prostě musíš vždycky vyhrát, co?!"
"Ne, nechci, ale většinou se to stává."
"Perune, prosím..."
"Ale tak dobře. Vrátím ti tvou moc."
"A pustíš mne na zem...?"
"To víš, že ano. Copak bych vůbec mohl být dobrým, kdybys proti mně nestál ty jako ten zlý?"
"Nebojíš se, že zase způsobím nějakou katastrofu?"
"Samozřejmě, ale copak by si lidé vážili klidu a míru, kdyby je z něho někdo neustále vytrhoval?"

"Jsi hloupý a naivní, když mi dáváš pokaždé novou šanci. Ale jednou zvítězím. A pak uvidíš!"
"V tvé zájmu si přeji, aby se to nestalo. Jakýpak by to byl svět, kde není nepřítele? Nepřátelství nás stejně jako láska pohání kupředu."
"Máš odpověď na všechno, co? Ale já jsem celá jedna polovina lidské mysli. Jednou prohraješ!" S ďábelským výbuchem a zápachem síry Císař pekel zmizel a zanechal tam Peruna samotného.
Všichni andělé v celém nebi pak zaslechli hrůzu nahánějící hlas: "Kde jsou mé bonbóny?!"

zdroj: http://palmbookz.pc.cz/
*konverze do jednoho souboru 2003 arnz